Nr 1 în topul NEW YORK TIMES

LISA JACKSON

O minte diabolică

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cunoscuta autoare LISA JACKSON a scris peste 70 de romane, situate pe primele poziții ale topurilor americane.

În cartea de față, personajul Mary Theresa (Marchiza) a dispărut fără urmă. Există puține dovezi şi multe speculații legate de acest caz. Dar adevărul este mai terifiant decât îşi poate imagina cineva. Maggie McCrae face orice pentru a-şi putea găsi sora geamănă, cu care seamănă perfect, chiar dacă asta înseamnă să i se substituie la un moment dat. Ea descoperă partea întunecată a vieții surorii sale şi legătura acesteia cu singurul bărbat pe care Maggie l-a iubit, Thane Walker. Acum, el este cel în care nu ar trebui să aibă încredere. O persoană care poate reprezenta singura ei speranță sau... poate fi un criminal cu sânge rece.

Cu cât Maggie sapă mai adânc în trecutul Marchizei, descoperă decepții, trădări şi răzbunări.

Dezlegarea fiecărui secret o aduce mai aproape de şocantul adevăr şi de identitatea ucigaşului, la care nu s-ar fi gândit vreodată...

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-160-9

Preț 29,9 LEI **VA + 0,54 T.L.)**

Lisa Jackson

O MINTE DIABOLICĂ

Traducere: PETRUȚA IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACKSON, LISA
O minte diabolică / Lisa Jackson ; trad.: Petruţa Ionescu. - Bucureşti: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-160-9

I. Ionescu, Petruţa (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: PUIU ENACHE

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

fedprint
t i p o g r a f i e
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

SĂRUTUL COWBOY-ULUI

Ai grijă în clipa în care vei începe să-l intervievezi pe psihiatrul Marchizei, mai ales dacă vrei într-adevăr să te dai drept sora ta. Psihiatrul ar putea spune că motivul tău e altul – că ai cine ştie ce interes să devii Marchiza.

– Ştii, Thane, nu trebuie să te amesteci.

– Ba o fac. Nu am de ales.

– Poliţia nu va...

– Nu mă refer la poliţie, iar tu ştii lucrul acesta, Maggie. El o prinse de talie, imobilizând-o. Nişte degete puternice îi prinseră posesiv braţul, trăgând-o atât de aproape, încât ea îi simţi masculinitatea. Mereu am fost implicat, rosti el cu o voce scăzută şi răguşită. Cu tine.

Fii atentă, Maggie, nu pleca urechea la toate vorbele lui. Ea îl mai auzise minţind.

– Nu e nevoie să spui...

– Ştiu. Nu *trebuie* să spun nimic. Dar acum suntem doar tu şi cu mine, Maggie.

Singuri. Aşa cum trebuia să fie.

Inima ei ar fi vrut să-i dea crezare, să aibă încredere în acele cuvinte pe care dorea cu atâta disperare să le audă, însă ea nu-şi petrecuse ultimii optsprezece ani vindecându-şi rănile doar pentru a le redeschide cu mâna ei.

– Nu face asta, Thane, nu acum.

– De ce nu? Privirea lui fixă buzele ei şi ea se strădui să nu se mai uite la gura lui şi să nu se întrebe ce ar simţi dacă l-ar săruta chiar aici, departe de lume, în camera aceasta intimă de hotel.

– Ce doreşti, Thane?

– Ceea ce am avut întotdeauna. Pe tine te doresc, Maggie. Cred că ţi-am mai spus lucrul acesta.

– Şi... Oh, Dumnezeule, ea se pierduse în privirea lui enigmatică şi albastră. El era diavolul, era răul trimis să o încerce, un bărbat căruia nu-i putea rezista, dar căruia trebuia să-i reziste. Un bărbat care-i provoca doar supărare, care provoca doar durere şi, cu toate astea, când capul lui se plecă şi buzele lui le găsiră pe ale ei, ea nu se feri, nu-l respinse...

Mulţumiri din inimă tuturor celor care au contribuit la cercetările dedicate acestui volum şi la redactarea sa, în mod special lui Ann Baumann, Nancy Bush, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harrington, lui Sally Peters, Tess O' Shaughnessy, Dave Painter, John Ray, Robin Rue, John Scognamiglio, Joan Sena, Carl Simpson, Celiei Stinson şi lui Larry Sparks. Ajutorul, răbdarea şi optimismul vostru au fost de nepreţuit.

PARTEA ÎNTÂI

Settler's Ridge, în nordul provinciei Idaho

noiembrie 1998

1

Ajută-mă!

Maggie îngheţă.

Vechea cană pentru cafea marca „Maxwell House" pe care ea o utiliza pe post de scafă pentru grâne îi alunecă printre degete şi lovi podeaua. Bum! Ovăzul se împrăştie.

Caii îşi întoarseră capetele, nechezând. Genunchii îi cedară şi se apucă zdravăn de un ţăruş care sprijinea claia de fân.

Maggie, te rog! Doar tu mă poţi ajuta.

– Mary Theresa? murmură Maggie, mai mult în gând. Era posibil? După atâţia ani putea fi strigată de vocea surorii ei? Brusc, hambarul părea să fie lipsit de aer. Închis. Pe frunte simţi o sudoare rece, cu toate că mercurul din termometrul vechi, agăţat pe perete, chiar lângă uşă, coborâse până la aproape cincisprezece grade.

A fost Thane. El mi-a făcut asta. Vocea îi pulsă în creier.

Thane Walker. Fostul soţ al lui Mary Theresa şi bărbatul pe care Maggie nu-şi dorea să pună din nou ochii.

– Să fac ce? De data aceasta ea vorbi cu voce tare, cu toate că îşi simţea gâtlejul uscat.

Maggie, te rog, nu-l lăsa să plece cu...

– Unde eşti? strigă ea, rotindu-se, privind în sus către bârnele învechite unde îşi făcuse cuib o bufniţă. Pene şi fire de praf pluteau în aer în dâra slabă de lumină ce venea dinspre o singură fereastră, de formă circulară care era situată în tavan.

Ea ştia că vorbele rostite erau fără rost. Mary Theresa era la sute de mile depărtare. Atât de departe. Atât de al naibii de departe. Strângându-şi cu putere pleoapele, încercă să-şi îndrepte gândurile către locul unde ar fi trebuit să se afle sora sa geamănă. Dar lucrul acesta nu avea cum să funcţioneze. Nu funcţionase niciodată. Totuşi, ea încercă să strige în mintea ei: *Mary Theresa, mă auzi? Poţi? Ce ţi-a făcut nemernicul acela?*

Aşteptă.

Nimic.

O iapă neliniştită fornăi.

– Dacă e cumva o glumă de prost-gust... zise ea, deşi inima stătea să-i sară din piept. Mary Theresa, jur...

Neliniştiţi, ca şi cum ar fi simţit tensiunea ce plutea în aer, caii se agitară în boxe.

Maggy se cutremură, înfiorându-se, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când Mary Theresa lua contact cu ea prin metodele lor speciale. Telepatie. Instinct. Scamatorie. Vrăjitorie. Clarviziune. Maggie auzise toţi aceşti termeni şi toate ironiile. Ştia că majoritatea oamenilor o considera excentrică, în cel mai bun caz, sau nebună, în cel mai rău. Încet-încet, ea lăsă în jos ţăruşul şi, ridicându-şi mânecile, se lăsă în genunchi, rezemându-şi capul de lemnul tare.

Apoi se concentră, străduindu-se să-şi controleze respiraţia. *Haide, Mary Theresa, haide. Încă o dată.* Strânse din ochi atât de tare, încât o duru, străduindu-se să asculte, însă singurele zgomote care ajunseră la urechile sale fură acele foşnete constante ale copitelor în paie, al respiraţiei fierbinţi care ţâşnea pe nările nervoase, zgârieturilor unor gheare minuscule ale unui şoarece care alerga pe podeaua goală, ascunzându-se în crăpăturile bătrânului hambar.

– Nu te opri acum, şopti ea, şi-şi muşcă buza inferioară până ce simţi gustul sângelui.

Nimic.

– Să te ia naiba, Mary Theresa... sau marchiză sau ce naiba îţi închipui tu că eşti. Vorbeşte cu mine!

Pielea îi fu acoperită de o transpiraţie rece.

– Mary Theresa...

– Mamă? Vocea Beccăi răsuna de departe. Uşa hambarului se întredeschise şi o fantă de lumină se strecură în interiorul ce mirosea a aer închis. Hei, te simţi bine?

– Perfect, reuşi ea să spună, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi palmele pline de praf pe jeanşi. Reuşi să afişeze un surâs timid, sperând că el va ascunde cât de cât mica ei minciună.

Becca, cu obrazul plin de pistrui, cu ochii puţin cam mari şi mult prea serioasă pentru treisprezece ani, deveni brusc suspicioasă.

– Ce faci aici? Ea se apropie de ţăruş. Te rogi?

– Nu...

– Stăteai în genunchi, mamă. Vrei să faci un atac de cord sau ce?

– Hrăneam pur şi simplu caii şi aveam nevoie de... o clipă de odihnă. Maggie se crispă în sinea ei. Minciuna era una atât de ridicolă, dar ce putea să spună? Că sora ei, de la care nu mai avea veşti de câteva luni de zile, o contacta prin intermediul telepatiei? Învăţase din experienţă că nu ar crede-o absolut nimeni, mai ales fiica ei care era oarecum înstrăinată.

Becca privi ceaşca goală de cafea care se rostogolise lângă un sac imens cu grăunţe.

– Sigur.

– Asta am făcut. Doar am... în fine, dacă vrei să ştii adevărul...

– Asta ar fi într-adevăr ceva.

– Becca, îi reproşă ea, oprindu-se în secunda următoare.

Înstrăinarea dintre ele două era aproape palpabilă. Mamă şi fiică. Cum de se depărtaseră atât de mult, când altădată fuseseră de nedespărţit? Eu... Oh, Doamne, cum putea să explice lucrul acesta... conexiunea care exista între ea şi sora sa geamănă? Acest fel straniu de a comunica, care se întâmplase cu mulţi ani în urmă. A... a fost... doar o mică vrajă.

– O mică vrajă? repetă Rebecca, dând din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea unei mame în care ea nu mai putea avea încredere, din partea unei femei care-şi distrusese singură viaţa. Se întoarse fără a catadicsi să ascundă faptul că-şi da ochii peste cap.

Frustrarea îi provocă lui Maggie o explozivă durere de cap care se localiză între ochi, iar degetele se strânseră devenind pumni. Ar fi vrut să-i spună Beccăi adevărul, dar fiica ei şi-ar fi închpuit că e nebună. Oricine ar fi ascultat strădania sa de a explica aceea stranie conexiune pe care o avea cu Mary Theresa, ar fi gândit la fel.

– Da. O vrajă. Când îmbătrâneşti...

– Tu ai abia treizeci şi şapte de ani, mamă. Îmi tot spui că nu e o vârstă prea înaintată.

Treizeci şi şapte, care uneori par a fi şaptezeci.

– Poate că ar trebui să mergi la un medic. La altul.

Oare dincolo de sarcasm se ghicea o urmă de îngrijorare?

– Poate că o voi face. Maggie se aplecă, ridică ceaşca şi luă o mătură agăţată într-un cui. Nu e nimic grav. Mătură cu mişcări ample şi sigure, cu toate că încă tremura. La urma urmei, exista posibilitatea să nu fi auzit nimic. Poate era suprasolicitată... epuizată din pricina agitaţiei emoţionale prin care trecuse

Becca ridică din umărul slăbuţ. Dedesubtul puloverului ei larg şi al jeanşilor decoloraţi, începea să se ghicească trupul de femeie.

– Eu... cred că o să dau o tură călare.

– Apune soarele.

– Nu voi sta mult. Şi oricum, ce-ţi pasă?

– Îmi pasă, bine?

– Îl voi lua pe Jasper. Chiar tu ai spus că este cel mai blând cal pe care l-ai văzut vreodată.

Nu avea rost să se certe. Nu exista niciun motiv. Becca avea dreptate.

– Numai să te întorci repede, bine? Pentru cină. Înainte să se întunece. Agăţă mătura şi luă o cană cu ovăz.

– Nu voi întâlni pe nimeni în mijlocul acestui ţinut pustiu, zise Becca şi trase de un frâu. Nu e ca pe vremea când locuiam în California, ştii tu, în mijlocul civilizaţiei.

– Numai să fii atentă.

– Sunt tot timpul.

– Ia-l pe Barkley cu tine.

– El va veni chiar dacă îl vreu eu sau nu, însă nu prea e un câine de pază.

– Ia-l totuşi.

– Bine.

– Şi lasă-l pe Jasper să-şi termine cina, în regulă?

Becca îşi dădu iarăşi ochii peste cap, slobozind apoi un oftat lung şi teatral, dar se conformă, aşezând frâul peste balustrada de sus a boxelor. Mai mult decât atât, apucă furca şi începu să arunce fân în fiecare iesle. Lucrară într-o tăcere tensionată, cearta mocnind între ele. Maggie avu nevoie de toată voinţa sa pentru a nu-i face vreo observaţie. *Răbdare*, îşi spuse sieşi. *Resentimentul va dispărea. Dă-i timp. O grămadă de timp.*

Atunci când Becca se afla într-o astfel de dispoziţie – „lumea e împotriva mea şi doar tu eşti de vină," orice ar fi spus Maggie ar fi exacerbat situaţia. Ea învăţase că era mult mai bine să se abţină. În afară de asta, Becca dorea nişte

răspunsuri, dar ce putea Maggie să spună? *Am auzit vocea mătuşii tale în timp ce hrăneam animalele. A ajuns la mine, chiar în hambarul acesta, de la sute sau chiar mile distanţă?*

După ce Jasper îşi mâncă raţia, Becca îl perie şi îl înşeuă, strecurându-i apoi un căpăstru pe cap. Ea îl conduse pe griul acela castrat la păşune. Restul micii herghelii fornăi, ciupindu-se unii pe alţii, întorcându-şi capetele, ca şi cum nici lor nu le era pe plac spaţiul limitat al hambarului. Rezemată de tocul uşii, Maggie privi cum Becca se urca în şa.

Fluierându-l pe Barkley, ciobănescul german pe care îl adoptaseră, Becca trecu printr-o serie de porţi care duceau către terenul ce aparţinea Serviciului Forestier, acolo unde rândurile de tufăriş erau întrerupte de pâlcuri de pini. Câinele, cu urechea dreaptă zdrenţuită şi cu piciorul din spate vătămat, o urmă îndeaproape, alergând cu uşurinţă în trei picioare pe pământul arid în partea de est, străjuit de Munţii Bitterroot.

Maggie îşi frecă braţele. Se părea că astăzi haina ei nu o apăra împotriva frigului iernii care se apropia; sau poate că se datora faptului că ea realizase cât de singure erau ea şi Becca. Exact aşa cum îşi dorise Maggie. Cât mai departe de oraş şi de acele amintiri dureroase legate de L.A.

Becca se aplecă peste grumazul lui Jasper, uşurându-i galopul. Căţelul, în ciuda rănilor pe care le obţinuse într-o bătălie fără câştig de cauză cu un raton, alerga cu uşurinţă pe urmele lor, în vreme ce se apropiau de dealuri. Becca şi Barkley. *Două suflete distruse,* reflectă Maggie neliniştită, în timp ce ignora strigătul unui coiot ascuns undeva în depărtare.

O semilună surâzătoare ce strălucea în tonuri de opal, răsărise deja, cu toate că soarele încă nu se hotărâse să apună în partea vestică a orizontului, acolo unde fuselajul unui avion cu reacţie traversă cerul, înainte de a se face nevăzut într-o perdea îngustă de nori joşi. Pe câmpuri, vitele se agitau,

rumegând, răsucindu-şi cozile, strângându-se grămadă lângă un pârâu care şerpuia cu viteză.

Da, aici era linişte, se gândi ea. Şi era un loc sigur. Cel mai apropiat vecin se afla la o jumătate de milă distanţă. Orăşelul din apropiere avea un magazin universal, oficiu poştal şi o staţie de benzină. Maggie considera că Settler's Ridge, Idaho, era aproape imposibil de găsit, în vreme ce Becca zicea că orăşelul era întruchiparea iadului.

Odată ce Becca dispăru de la orizont, Maggie verifică apa din adăpători şi se îndreptă apoi spre veranda din spatele casei pentru a aduna aşternuturile pe care le pusese la uscat. Tocmai se apuca să strângă metrii aceia de pânză, în secunda în care se auzi ţârâitul telefonului.

– Grozav, mormăi ea printre dinţi.

Un al doilea ţârâit insistent.

– Daaa, daaa, vin... vin, bodogăni ea, azvârlind aşternutul într-un coş din nuiele.

Ţâăâr! Ea duse povara în cabana cea veche, o aruncă pe masă, apucă receptorul, dar nu auzi decât sunetul tonului.

– Alo? zise ea în mod automat, apoi dădu să închidă, holbându-se la aparat în timp ce îşi dădea jos haina. Cine sunase? Când locuise în oraş putea verifica identitatea apelantului. *Sau ai putea să-ţi cumperi nişte baterii noi pentru robotul telefonic şi să le introduci în aparat.*

Aşeză receptorul pe suport, gânditoare. Deci sunase cineva. Mare scofală. Putea fi una dintre prietenele Beccăi. Nu primeau prea multe apeluri, dar existaseră câteva şi faptul că îşi imaginase acum câteva minute că auzise vocea lui Mary Theresa nu era un motiv pentru a intra în panică. *Calmează-te pur şi simplu.*

Adevărul era că Maggie se ascundea de nouă luni de zile, întorcând spatele lumii care le făcuse să sufere de prea multe ori pe ea şi pe fiica ei.

Laşo. Alţii se descurcă. Tu de ce nu ai face-o?

Lovind cu degetele faţa de masă în carouri, ea se încruntă spre telefon. Persoana care apelase putea fi Mary Theresa? Trecuse atâta vreme de când nu vorbiseră.

Ridică din nou receptorul, formând rapid numărul înainte ca mândria să pună stăpânire pe partea cea mai bună a ființei ei. Legătura telefonică la distanţă de efectuă şi ea aşteptă. Un ţârâit. Două. Trei. Clic.

– Bună. Vocea şoptită şi entuziastă aduse un surâs pe buzele lui Maggie. Maggie răsuci emoţionată inelul pe care îl avea pe mâna dreaptă.

„Aici Marchiza. Nu pot veni la telefon în momentul acesta, dar lasă mesajul după semnal şi te voi apela imediat ce va fi posibil. Promit."

Robotul scoase un bip şi Maggie înţepeni.

– Mary Theresa, sunt Maggie. Dacă eşti acolo, te rog să răspunzi. Mary Theresa?... Bine, Marchizo, eşti acolo? întrebă ea nerăbdătoare, folosind numele de paradă al surorii ei, sperând că dacă Mary Theresa se afla prin apropiere, îi va răspunde. O bătaie a inimii. Două. Nimic. Uite ce e, eu, ummm, am primit un mesaj din partea ta – ştii tu, dintre acelea pe care obişnuiai să le trimiţi. Privi în jurul ei, simţindu-se nebună. Dacă ea îşi imaginase totul? În fine, cred că am făcut-o şi am nevoie să stau de vorbă cu tine, aşa că te rog să mă suni. Mă aflu încă la ferma din Idaho. Rosti rapid numărul, aşteptă o secundă sau două, sperând că sora sa o asculta, apoi, oftând, închise. La naiba!

Soarele apuse în cele din urmă, iar cabana păru rece, sărăcăcioasă şi goală. Maggie verifică termostatul, apoi merse la fereastră şi privi către munţi de parcă şi-ar fi dorit ca imaginea fiicei sale să apară dintre umbre. Mesajul cifrat al

surorii ei o obseda însă. Ce spusese Mary Theresa? *Doar tu mă poţi ajuta. A fost Thane. El mi-a făcut asta.*

A făcut ce?

Cine ştie? Nu era nimic. Nu se putea lăsa acaparată de propria imaginaţie. Simplul fapt că Maggie scrisese poveşti misterioase pentru a supravieţui, scormonind nişte crime reale, nu însemna că sora ei păţise ceva îngrozitor.

Cu un ochi pe ceas, Maggie scoase un castron ce conţinea o porţie de tocană pe care o pregătise la începutul săptămânii, aruncă conţinutul în cratiţa cu coadă şi aprinse aragazul. Tăie pâinea felii şi aşeză brânză deasupra fiecăreia, intenţionând să le frigă imediat ce Becca îl va aduce înapoi pe Jasper.

În timp ce minutele se scurgeau, Maggie încercă să nu-şi facă griji. Aprinse câteva lumini, goli maşina de spălat vase, ignorându-şi computerul ce o aşteptase întreaga zi, monitorul strălucind print-un screen saver care prezenta nişte personaje de desen animat. Ideea de a lucra la orice fel de poveste în clipa asta era total neatrăgătoare.

După cină avea să abordeze capitolul şapte.

Nici urmă de Becca.

Nu-ţi face griji, cum ţi-e felul. Se va întoarce. Oftând, ea închise uşa şi aprinse o veioză ce se afla lângă aceasta.

Gândurile ei alunecară uşor către o direcţie interzisă, luând-o pe o cărare care o ducea spre Thane Walker. Ea nu-l mai văzuse de ani de zile, însă şi-l imagina la fel de sexy şi de nerespectuos ca întotdeauna, tipul cowboy-ului singuratic completat de un Wyoming cu un pas ţanţoş şi cu destule riduri pe chip pentru a adăuga severitatea vârstei unor trăsături şi aşa destul de aspre. Genul de bărbat pe care e bine să îl eviţi. Genul de bărbat care atrăgea belelele. Singurul bărbat care fusese în stare să pună în mişcare sângele lui Maggie, aruncându-i o singură ocheadă cinică.

– Las-o baltă, îşi spuse ea. Probabil că-şi imaginase întreaga scenă petrecută în hambar. Îşi închipuise pur şi simplu că auzise „vocea“ lui Mary Theresa, fiindcă trecuse atât de mult timp, se scurseseră atâtea luni de tăcere, fără o vorbă măcar din partea surorii ei gemene. Se îndreptă spre şemineu şi luă o fotografie veche de pe placa de deasupra acestuia. Fusese făcută cu aproape zece ani în urmă, atunci când Mary Theresa, cea care se reinventase pe sine drept marchiză, ceva à la Cher sau Madonna, se pregătea de lansarea propriului său talk-show, având punctul central la Denver. Cele două surori stăteau spate în spate, gemene identice, cu excepţia faptului că erau ca imaginea reflectată în oglindă. Mary Theresa era stângace, în timp ce Maggie folosea mâna dreaptă, o parte a gurii lui Mary se ridica mai mult decât cealaltă, unul dintre degetele mici ale lui Mary se răsucea spre interior – cel drept. În cazul lui Maggie, cel stâng.

Maggie zâmbi uşor în timp ce îşi trecu degetul peste fotografia aceea decolorată. Ambele surori aveau părul castaniu-roşcat şi ondulat, însă Mary Theresa şi-l deschisese dându-i o nuanţă aurie, în vreme ce Maggie şi-l prinsese la spate în veşnica şi funcţionala ei coadă de cal. Mary Theresa purta o rochie neagră scurtă şi strălucitoare, un model original creat de un designer, un şirag de perle, ciorapi negri şi pantofi cu tocuri înalte de trei centimetri. Era în drum spre un party, alături de una dintre celebrităţile vremii.

În acelaşi instantaneu, Maggie purta adidaşi, o pereche de jeanşi şi o cămaşă din flanel. Coada îi flutura în vânt, ţinând-o în braţe pe Becca, pe atunci de trei anişori.

Având ca fundal Munţii Rocky învăluiţi în zăpadă, cele două surori se îmbrăţişau, cu capetele întoarse pentru a surâde către aparat. Cu nişte zâmbete strălucitoare gen „eu pot cuceri lumea“, cu obrajii îmbujoraţi, cu un crâmpei de pistrui şi cu

ochii aceia verzi ce scoteau scântei, ele priveau fix spre obiectiv.

Părea că se întâmplase cu câteva secole în urmă.

O viaţă.

Maggie puse fotografia la loc, între cele care o prezentau pe Becca la vârste diferite, şi apoi îşi aruncă privirea pe fereastră. Seara se lăsa repede, stelele întrezărindu-se prin fâşia îngustă a norilor.

– Haide, Becca, se îngrijoră ea cu voce tare, aprinzând becul de afară şi păşind pe veranda din faţă. Speră în tăcere să audă zgomotele produse de Jasper galopând către hambar, dar nu se auzea niciun sunet de copite, niciun cal gri nu-şi făcea apariţia peste movila neînsemnată de deasupra câmpului. În schimb, auzi o suflare de vânt care ofta prin frunzele ce încă mai atârnau în copaci, şi huruitul unui tren pe şinele aflate mult mai departe. Din nou răsună vaietul unui coiot pe un deal aflat în apropiere.

Un plânset-răspuns al unui suflet pereche, singuratic, reverberă pe partea cealaltă a terenului, făcând să clănţăne dinţii lui Maggie. Sprijinindu-se cu unul dintre şolduri de balustrada verandei, ea căută acea raţiune a liniştii, starea de bine pe care şi-o dorea încă de când închiriase locul acesta, la începutul anului.

Totul e bine; *te laşi, pur şi simplu, dominată de imaginaţia ta mult prea activă. Dacă ai fi isteaţă, Maggie, fetiţo, ai folosi chestia asta în avantajul tău, te-ai duce înăuntru, ţi-ai turna o ceaşcă de cafea şi te-ai apuca de scris. Termenul limită nu e chiar atât de departe.*

Nervoasă, ea învârtea întruna verigheta pe care încă o purta pe deget. Era cu adevărat o glumă, un lucru la care trebuia să renunţe, dar nu era în stare. Nu încă.

Tocmai se îndrepta spre uşă când îl auzi – huruitul în surdină al unui motor care apoi deveni mai puternic, atunci

când pietrişul scârţâi presat de nişte cauciucuri puternice. Răsucindu-se, ea zări două raze de lumină identice, strălucind în noapte, ale unui camion care înainta, pentru a se opri la câţiva paşi de hambar. Negru, uşor hodorogit, camionul nu îi era cunoscut.

În spatele volanului se afla un bărbat – un bărbat pe care crezu că îl recunoaşte.

– Oh, Doamne, şopti ea.

Nu era posibil. Sau era? Oare mintea îi juca feste? Gâtul i se uscă.

Şoferul opri motorul şi deschise portiera.

– Maggie?

Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde, chiar şi după mai bine de doisprezece ani.

Thane Walker, mare cât viaţa, ieşi din cabină.

Se sufoca, în timp ce inima îi tresări.

– Măi, măi, măi, zise ea, forţând cuvintele să se desprindă de pe buzele sale, acolo unde încremeniseră. În timp ce el trânti portiera camionului, ea îşi spuse că ritmul accelerat al inimii ei era ceva exagerat.

El porni către verandă.

Semăna cu un drac, ceea ce şi era.

Amintirea „vocii" lui Mary Theresa o bântui din nou. *A fost Thane. El mi-a făcut asta.* Maggie înghiţi cu greu. Ea apucă balustrada verandei, spunându-şi că nu va mai fi nicicând păcălită de el. Niciodată.

Mersul său relaxat, gen western, dispăruse, fiind înlocuit de nişte paşi mari şi hotărâţi care păreau să înghită terenul presărat cu pietriş care separa casa de hambar. Având o înfăţişare la fel de aspră precum plaiurile bătute de vânt din Wyoming, care îl chemaseră demult acasă, trăsăturile lui erau ameninţătoare şi imobile, falca îi era ţeapănă, ochii, chiar şi pe întuneric, sfredelindu-i pe ai ei.

– Thane, rosti ea, fără a se sinchisi să surâdă, în vreme ce el păşi în cercul strâmt oferit de lumina de pe verandă. Mirările tale nu vor înceta niciodată? Ea spera să poată ascunde cumva faptul că inima ei o luase la goană şi că o duzină de întrebări îi bombardau mintea. Ştii, Walker, tu eşti ultima persoană la care mă aşteptam să-mi întunece cadrul uşii.

El nici măcar nu surâse.

– Bănuiesc că încă îţi ascuţi limba, nu, Maggie?

– Întotdeauna, minţi ea.

Buzele lui se întinseră deasupra dinţilor preţ de o secundă.

– În concluzie, aşa o să fie? O să proferezi insulte? După atâţia şi atâţia ani, el încă reuşea să o facă să se simtă asemenea unei proaste. În clipa asta nu am nici timp, nici energie şi nici dorinţă.

– Nici eu.

– Ei bine, e un început.

– Ce cauţi aici?

Intensitatea privirii bărbatului nu o slăbi niciun pic. El ezită doar o secundă.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu? repetă ea, atât de neîncrezătoare, încât îi venea să-l alunge. El reprezenta o problemă. Ea învăţase asta cu mult timp în urmă. Era ultima persoană pe care o dorea prezentă în viaţa ei, indiferent în ce fel, condiţie sau formă. Nu-mi imaginez de ce. Scuturând din cap, se forţă să rămână calmă. Şi asta doar zicându-şi că auzirea „vocii“ lui Mary Theresa nu reprezenta un motiv de panică. Dar faptul că el era aici trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidenţă, nu? În afară de asta, ea nu era genul de persoană care să creadă în coincidenţe. Încrucişându-şi braţele la piept, ea îl fixă cu privirea. Ştii, Thane, tu ai al dracului de mult

tupeu. După tot ce s-a petrecut între tine şi Mary Theresa, nu-mi pot imagina de ce m-aş gândi vreodată să te ajut.

– Fiindcă, dacă îmi amintesc bine, tu eşti genul de persoană care ar face-o. Chiar şi după ceea ce s-a întâmplat.

Ea înţepeni, simţi împunsătura unui reproş nemeritat, dar refuză să muşte momeala. Era mult mai bine dacă unele lucruri erau lăsate moarte şi îngropate. Maggie se strădui să surâdă nepăsător.

– Poate ar fi mai bine să te explici.

– E vorba despre Mary Theresa.

Inima ei aproape că se opri, deşi se aşteptase la asta.

– Nu ştiu cum s-o spun, dar trebuie să o fac, recunoscu el, frecându-şi o falcă care avea o nevoie teribilă de a fi bărbierită. Ţine-te bine.

– Oh, Doamne...

– A dispărut, Maggie. A plecat de cel puţin trei zile. Nimeni nu ştie unde se află, dar... El se uită într-o parte, spre dealurile umbrite, trăgând apoi adânc aer în piept. E destul de rău.

– Cât de rău? Se apucă de balustrada verandei pentru a căuta sprijin, simţind în vârful degetelor aşchiile pe care nu se deranjase încă să le îndepărteze.

– Cu adevărat rău. Credeam că e aici.

– Nu. Stomacul ei se strânse.

– Mă surprinde că nu ai fost încă contactată de cei de la poliţie.

Ea simţi în ceafă răsuflarea a ceva rece şi sinistru.

– Tu o ştii pe Mary Theresa, se auzi Maggie rostind, negarea alergând în cerc înăuntrul minţii ei. Chestia asta poate fi unul dintre şiretlicurile sale. Nu e ca şi cum nu ar mai fi fugit niciodată.

În ochii lui licări o umbră.

– De data asta nu are un soţ de care să fugă.

– În numele Domnului, Thane. Mary Theresa e bine. Ea doar se... ascunde.

– Însă nu aici? Nu alături de tine?

– Nu...

El părea obosit. Istovit. Ca şi cum nu ar fi dormit de câteva zile. Ca şi cum ar fi crezut într-adevăr că de data asta Mary Theresa intrase într-o belea serioasă, teribilă.

– Mai e ceva, zise el, iar tonul vocii lui, atât de plat şi circumspect, îi spuse să se păzească.

– Încă ceva?

– Poliţia şi cei de la postul TV, la care lucra nu cred că ea a fugit pur şi simplu. Ei iau în considerare alte posibilităţi.

Spaima se strecură în sufletul ei.

– Bănuiesc că ar fi fost răpită sau ceva şi mai groaznic.

Din gâtul ei răbufni un strigăt slab:

– Nu...

El îi susţinu privirea cu ochii care în întunericul tot mai dens căpătaseră o periculoasă nuanţă de albastru-plumburiu.

– Îmi pare rău, Maggie.

– Uite ce e, Thane. Nu vreau să ascult aşa ceva. E o prostie. Asta... asta e pur şi simplu imposibil. Mary Theresa e bine. Ea e în Denver şi...

– Am fost acolo. La postul ei. Nu era acolo. Nu fusese de mai multe zile. Joi a provocat un scandal pe platou, vineri nu a mai apărut la lucru şi a lipsit de la întâlnirea cu noul ei agent.

– Noul agent? repetă Maggie. Nu mai e cu Merle?

– Oh, nu ai aflat noutățile. Merle Lafayette a plecat. A venit Ambrose King.

– Dar ea era cu Merle de ani şi ani de zile...

– Până a concediat-o acum şase luni. King i-a făcut nişte promisiuni. Oricum, ea l-a susţinut.

– Poate fi pur şi simplu plecată din oraş. Ştii cum e ea.

El îşi încleştă dinţii, în vreme ce un muşchi al maxilarului începu să se contracte.

– O să sune poliţia.

– Oh, Dumnezeule. Ea clătină din cap. Nu, zise cu încăpăţânare. Te înşeli. Se întâmplă ceva, sigur, dar...

– De ce aş minţi?

Întrebarea o făcu să încremenească. Ea deschise gura, ca apoi să o închidă la loc.

– De ce aş fi venit cu maşina atâta drum doar pentru a-ţi spune o minciună?

Ea se simţi detaşată, ca şi cum ar fi urmărit o dramă din care făcea şi ea parte.

– Eu... eu nu ştiu. Ai minţit şi înainte.

– Nu în legătură cu asta.

– Nu, dar...

El îi prinse mâna puternic şi i-o strânse tare.

– Nu am venit aici să te sperii, Maggie. Dar m-am gândit că vrei să ştii, să o afli de la mine, faţă în faţă. Aşa că doar ascultă-mă.

Părea atât de calm, încât ea îl crezu pe jumătate, apoi durerea începu să o pătrundă, grozăvia vorbelor lui plonjând adânc în sufletul ei. Lacrimile îi ardeau ochii.

– Nu vreau să aud aşa ceva.

– Şi, crede-mă, eu nu-mi doresc să o spun, însă, Maggie, trebuie să asculţi. Un detectiv de la poliţia din Denver crede că... Glasul lui deveni tărăgănat.

– Ce?

Colţurile gurii lui coborâră.

– Că ea ar putea fi moartă.

– Oh, Iisuse, nu... Totul se întâmpla mult prea repede; Maggie primea prea multe informaţii, unele oribile, mult prea rapid. Simţea că i se face rău.

– De ce? Ce l-a făcut să creadă că... Ea înghiţi nodul care i se ridicase în gât.

– Nu ştiu. Ei nu i-au găsit cadavrul, cel puţin eu nu am aflat despre asta, dar continuă căutările.

Lacrimile se rostogoliră pe obrazul ei.

– Nu te cred, Thane. Totul e mult prea nebunesc. Mary Theresa trăieşte, fir-ar să fie! Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, aş fi aflat. Ea îşi duse degetul mare spre piept, în direcţia inimii. Aş fi simţit.

– Cum?

– Nu ştiu, dar aş fi făcut-o.

– Fiindcă sunteţi gemene? El nu se strădui să-şi ascundă sarcasmul.

– Fiindcă... ei bine, da. Da! Ea şi cu mine suntem apropiate!

– Nu aţi mai vorbit de câteva luni.

Dar am avut veşti de la ea. Acum câteva momente. Ea m-a strigat. Maggie era gata să rostească cuvintele, însă se abţinu. Învăţase lecţia cu mult timp în urmă. Nimeni nu ar crede-o. Nu ar face-o psihiatrii pe care îi vizita, nici părinţii ei, acum decedaţi, şi mai ales Thane Walker, prima ei dragoste, fostul soţ al surorii sale. Îndreptându-şi spatele, ea reuşi să nu se prăbuşească.

– Pur şi simplu, mă gândesc că aş fi ştiut. Nu-mi cere să-ţi explic asta, bine?

El ezită, dându-şi apoi peste cap cu ambele mâini părul ce-i intrase în ochi.

– Mai e ceva în povestea asta? întrebă ea, hotărâtă să nu-l lase pe bărbatul acesta să ajungă la ea din cauza afirmaţiilor lui nebuneşti.

– Oh, mddda.

Maggie se crispă.

– Alte speculaţii?

– Poate. El urcă treptele. Cum am spus, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

– Tu?

– Detectivul care se ocupă – numele său e Henderson – crede că eu am legătură cu dispariţia lui Mary Theresa, alias Marchiza.

– Tu? Dar de ce...

Un mârâit înfundat vesti sosirea lui Barkley. Câinele intră brusc în curte, urcând în fugă treptele. Perii de pe spatele lui se ridicară, colţii lui sclipiră într-un alb draconic, iar urechea sfârtecată i se lipi ameninţător de ţeastă, în vreme ce el îl adulmecă pe intrus, mârâind înfundat cu privirea aţintită asupra lui Thane.

– Unde e Becca? întrebă Maggie, ca şi cum câinele i-ar fi putut răspunde. Gândurile referitoare la sora ei dispărură. Inima lui Maggie tresări şi ea scrută întunericul, căutându-şi fiica.

Barkley mârâi şi lătră.

– Ce-i? întrebă Thane, ca apoi să comande: Taci! iar câinele încetă să latre, însă continuă să mârâie de sub uşa batantă şi ruginită a verandei.

Maggie, îngheţată de spaimă, coborî treptele, îndreptându-se către poteca pe care o apucase Becca. Ochii ei priviră câmpurile peste care se lăsase întunericul nopţii.

– Becca. A plecat călare acum aproape o oră. Barkley a fost cu ea...

Maggie îşi forţă privirea, sperând să vadă atât calul, cât şi călăreţul, dar nu zări nimic, cu excepţia unor capete de cornute, nişte forme întunecate, mutându-se de colo-colo pe iarbă. De ce se întorsese doar câinele? Pielea ei se făcu ca de găină.

– Sper să nu se fi întâmplat nimic...

Ţââârrr!

Prin uşa deschisă a cabanei, se auzi telefonul.

O frică animalică îi îngheţă sufletul. Se răsuci pe călcâie, o luă la fugă de-a curmezişul curţii şi apoi pe trepte, până în casă. Trecând pe lângă Thane şi dincolo de uşa batantă, ea zbură până în living, smulgând receptorul.

– Alo?

Uşa batantă se închise, iar Thane, avându-l lângă el pe câinele ce-l păzea mârâind, se uită atent prin plasă.

– Doamna McCrae? Margaret Elizabeth Reilly McCrae?

Inima ei bătu cu putere.

– La telefon, rosti ea, privindu-l pe Thane, în timp ce groaza îi cuprindea inima.

– La telefon detectivul Henderson de la Poliţia din Denver.

Genunchii îi cedară şi alunecă pe lângă perete.

– Da?

– Mary Theresa Gillette, cunoscută şi sub numele de „Marchiza", este sora dumneavoastră?

Maggie începu să tremure. Sângele îi îngheţă în vene. Muşcându-şi buza, se holbă la chipul lui Thane, care se vedea prin cadrul uşii, dând încet din cap, ca şi cum detectivul o putea vedea.

– Da, şopti ea.

Simţea că moare.

Lacrimile îi invadară gâtul.

– Mă tem că am nişte veşti proaste pentru dumneavoastră, doamnă McCrae, zise Henderson pe un ton solemn. Capul lui Maggie sta să explodeze, iar degetele i se crispară pe receptor. E vorba despre sora dumneavoastră...

2

Maggie lăsă încet receptorul, lingându-şi buzele uscate. Nu era în stare să respire, abia dacă mai putea raţiona. O sută de gânduri strigau în mintea sa, un milion de negări.

– Era detectivul Henderson, zise ea cu glasul stins.

Thane intrase în casă în timpul scurtei conversaţii a lui Maggie, rămânând în picioare la uşă.

– Mi-am închipuit.

– Detectivul ăsta. Henderson. Îl... îl cunoşti?

– Ne-am întâlnit. Thane se frecă la ceafă, oftând. Se pare că e un copoi afurisit. Are o reputaţie bună.

– Asta şi vrem, nu? întrebă ea, întâlnind ochii aceia cu expresia lor intensă care o priveau drept în faţă.

– Mdda.

Încă neîncrezătoare, Maggie se lăsă pe un scaun, sprijinindu-şi fruntea într-o mână. Se simţea ca şi cum ar fi fost strivită de o tonă de cărămizi şi târâtă într-un abis emoţional pe care îl mai simţise şi altădată – unul pe care încercase cu disperare să-l evite.

– Ai dreptate, admise ea, în timp ce şocul lăsă locul durerii. Henderson crede că Mary Theresa ar putea fi moartă. Cuvintele oribile reverberară dureros în sufletul ei, aducând cu ele lacrimi pe care ea refuză să le verse. Pur şi simplu, nu pot să cred.

– Nu ştie nimeni ce anume i s-a întâmplat. Thane aruncă o privire circulară prin încăperea mică şi confortabilă şi se

îndreptă spre căminul din piatră de râu, pentru a studia fotografiile prăfuite aşezate pe poliţa crestată şi învechită.

– Există posibilitatea ca ea să fie în viaţă.

– Trebuie să fie. Maggie nu accepta ideea că Mary Theresa era moartă.

– Ce a spus mai exact Hunderson?

– Nu prea multe. Nici măcar suficient. Detaliile schematice pe care i le oferise Henderson lui Maggie cereau mai degrabă mai multe informaţii decât să dea vreun răspuns. Doar că secretara ei, Evelyn... Oh, l-am uitat cu adevărat, nu-mi pot aminti numele ei de familie.

– Lawrence.

– Acesta este, zise Maggie, uşor deranjată de faptul că Thane ştia atât de multe despre viaţa surorii ei, cu toate că erau divorţaţi de ani de zile. Oricum, Evelyn a încercat să ia legătura cu Mary Theresa şi nu a reuşit... şi cred că le-a telefonat şi cineva de la postul de televiziune. Poliţia şi o echipă a televiziunii, cred, au mers cu maşina la ea acasă şi au reuşit să intre înăuntru. Mary Theresa nu era acolo, şi unul dintre automobilele ei lipsea.

– Pe tine nu te-a sunat nimeni?

– Nu. Maggie clătină din cap.

– Şi chestia asta nu ţi se pare ciudată?

– Mda, rosti ea, lăsându-se apoi pe spate în fotoliu. Dar weekendul trecut, eu şi Becca am mers cu maşina la Coeur d'Alene şi chiar dacă ar fi sunat cineva, noi, oricum, nu am fi aflat, fiindcă eu nu am robotul telefonic conectat.

El o privi aspru.

– De ce?

– E o poveste lungă, rosti ea, evitând subiectul. Era destul de rău că Thane o adusese pe marginea prăpastiei, dar întreaga situaţie o făcea să aibă îndoieli asupra cât era real şi cât era rodul imaginaţiei. M-am mutat aici pentru a scăpa de

cursa aceea de şoareci şi de haosul din oraş, recunoscu ea, dezvăluind doar o mică parte. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat că putea avea încredere în Thane Walker, singurul bărbat care, cu ani în urmă, îi furase inima, ca apoi să o sfâşie cu nepăsare. Cu cât omul acesta ştia mai puţine lucruri despre viaţa ei intimă, cu atât era mai bine.

El ridică o sprânceană.

– Se pare că un robot telefonic ţi-ar face viaţa cu mult mai simplă.

– Uneori, bănuiesc.

– În majoritatea timpului. El luă o fotografie recentă a Beccăi şi studie imaginea fetei care avea nişte dinţi cu mult prea mari în comparaţie cu capul ei, părul negru ce refuza să fie domesticit şi nişte ochi ce scânteiau cu aceeaşi văpaie verde ca a lui Maggie. Fiica ta?

– Da. Nu avea de ce să mintă. Are treisprezece ani.

– Drăguţă, zise el, aruncându-i o privire lui Maggie. Seamănă cu mama ei.

Nu intenţiona să cadă în plasă. Cel puţin nu din nou. Avea aproape patruzeci de ani, pentru Dumnezeu, nu mai era o fetişcană naivă de şaptesprezece ani.

– Lumea spune că are temperamentul meu.

Colţurile gurii lui se ridicară uşor.

– Compătimesc pe oricine i-ar ieşi în cale.

– Din nefericire, eu sunt aceea.

– Bănuiesc că te descurci.

– În majoritatea timpului. Maggie aruncă o privire spre ceas, îşi muşcă nervoasă buza de jos şi se ridică în picioare. Ar fi trebuit să fie acasă până acum. Merse la fereastra largă, aflată lângă uşă, şi aprinse becul ce era suspendat pe un stâlp aflat în apropierea hambarului. Instantaneu, parcela de pietriş fu scăldată într-o lumină vie de culoare albastră.

– Unde e?

– Călăreşte. Pe creastă, cred. Maggie îşi strânse braţele încrucişate sub sâni, privind atent prin geam. A plecat atunci când încă era ziuă şi credeam că se va întoarce până acum. Fiind deja foarte îngrijorată din cauza lui Mary Theresa, Maggie simţi o nelinişte mistuitoare în privinţa Beccăi. Deschizând uşa, ieşi pe verandă, încercând să se calmeze, să ignore bătăile rapide ale inimii. Se întâmplau prea multe. Nu era suficient că trebuia să aibă de-a face din nou cu Thane, sau că el era la fel de rece şi de nerespectuos ca întotdeauna, sau că Mary Theresa dispăruse. Nu, trebuia să-şi mai facă griji şi pentru Becca.

Îl auzi pe Thane urmând-o afară, îl simţi oprindu-se în spate, foarte aproape de ea şi sesiză acea pasiune brută şi intensă care părea să radieze din direcţia lui. *Haide, Becca,* se gândi ea, dorindu-şi ca fiica ei să-şi facă apariţia.

Temperatura scăzuse odată cu căderea nopţii. Iarna era deja pe drum, alungând orice urmă de vară indiană.

– N-ar fi trebuit s-o las să plece, zise Maggie.

Barkley slobozi un mârâit înfundat şi ameninţător, cu privirea fixată asupra străinului care îndrăznise să intre pe domeniul său.

– O să fie bine.

– De unde ştii? Maggie se răsuci brusc, cu disperare şi aproape că se lovi de el. Ea se dădu un pas înapoi pentru a putea ridica privirea spre el. Tu nu ştii nimic despre Becca, sau despre terenul acesta, sau despre calul ei, ori despre orice altceva! Vii până aici pentru a aduce veşti proaste, apoi... apoi te ţii scai şi îmi oferi platitudini în privinţa siguranţei fiicei mele. Ştia bine că vocifera, dar emoţiile ei erau la fel de vibrante precum corzile pianului, nervii ei fragili abia oferind un spaţiu îngust integrităţii mintale.

Thane îşi arcui cinic o sprânceană, iar ea îşi muşcă

limba. Era la limită. Neliniştită. Şi faptul că se afla atât de aproape de el nu-i era deloc de ajutor. Îşi amintea cu prea multă claritate îmbrăţişarea lui, forţa braţelor lui de fermier care o cuprindeau, senzaţia buzelor lui lipite de ale ei, dar şi zilele dureroase ale trădării lui.

Pentru o jumătate de secundă, el o privi atent, iar respiraţia ei se opri.

– Ai dreptate, recunoscu el, nu ştiu nimic despre tine sau despre copila ta.

Bătăi de copite ajunseră la urechile lui Maggie.

– Slavă Domnului. Ea coborî cele două trepte, în timp ce Jasper, a cărui spinare strălucea argintie sub lumina lunii, venea în galop prin poarta deschisă, în partea din fund a ţarcului.

Maggie îngheţă.

Pe spinarea calului nu se vedea niciun călăreţ. Şaua goală era la locul ei, scările slobode atârnau de o parte şi de alta, hăţurile balansându-se şi dansând, în vreme ce el se redresă scurt, cabrându-se. Maggie deja alerga de-a lungul terenului, deschizând apoi poarta ţarcului, acolo unde calul, cu ochii larg deschişi, cu învelitoarea asudată şi plină de spume, păşi nervos.

– Presupun că acesta e calul ei. Thane era chiar în spatele ei.

– Presupui corect, fu ea de acord, apucând hăţurile şi întrebându-se ce ar trebui să facă. Frica se încolăci în miezul fiinţei ei, iar ea fu nevoită să-şi spună pe tăcute să nu se panicheze. Voia să se agaţe de previziunile lui Thane de mai devreme, să creadă că fiica sa nu păţise nimic. S-a întâmplat ceva. Trebuie să o găsesc. Ea privi spre dealurile întunecate.

– O să te ajut.

– Nu trebuie să...

– Maggie, încetează! Mâinile lui Thane erau acum pe umerii ei, puternice şi hotărâte.

– Dar...

– Am spus că te voi ajuta, repetă el, scuturând-o uşor, ca şi cum ar fi vrut să-i pună creierul în funcțiune. S-ar putea să ai nevoie de mine.

Lucrul acesta era cât se poate de adevărat, iar în joc se afla soarta Beccăi. Nu conta nimic altceva.

– Ai dreptate. Am... Am nişte lanterne în casă.

– Adu-le. Privind cruciş, el cercetă întunericul. Şi telefonul mobil, dacă ai.

– Un telefon mobil? întrebă ea.

– În cazul în care va trebui să cerem ajutor.

– Oh. Ea nu era în stare să gândească astfel, să creadă că Becca fusese grav rănită. Nu încă. Nu am, şi oricum ele nu funcţionează prea bine în zona asta.

– Am eu unul în camion. Mă duc după el.

Ea nu-l aşteptă. În timp ce el plecă cu paşi mari spre camionetă, ea o porni spre casă, luă două lanterne, nişte baterii de rezervă, două pături, haina ei şi trusa de prim ajutor. Simţi un miros de ars şi îşi aminti de tocană. Stinse focul şi căută într-unul dintre dulapuri până găsi o gamelă veche, pe care o umplu cu apă rece de la robinet. Nu voia să se gândească cum că Becca ar putea fi rănită, dar trebuia să fie practică. Exista un motiv pentru care Becca nu se întorsese şi probabil că asta nu fusese alegerea ei.

Cu sufletul la gură, ieşi în grabă din casă împreună cu proviziile sale.

Jasper era legat de partea de sus a gardului şi părea destul de docil.

Maggie alergă de-a curmezişul grădinii.

O lumină difuză se prelingea dinspre ferestrele hambarului. Prin geamurile întredeschise, Maggie observă cum Thane înşeua doi cai odihniţi. Unul scund, pe care-l chema Diablo, şi un altul, cu picioare lungi, care fusese

poreclit Sandman. Deschizând uşa hambarului cu umărul, ea agăţă de şa un sac din piele, umplându-l apoi cu lucruri de care spera să nu aibă nevoie.

– Poftim. Îi dădu lui Thane una dintre lanterne.

– Mulţam. Când o luă, degetele lor se atinseră preţ de o secundă. O să fie bine.

– Ştiu. Dar nu era convinsă. Îşi muşcă buza şi se întoarse la calul ei. Cu degete îndemânatice, ea potrivi şaua din piele de cerb. Mintea ei se rotea în cercuri, iar imaginea unei Becca singure şi rănite, sângerânde şi palide, înspăimântate, în timp ce noaptea se lăsa în jurul ei, se derula continuu. Maggie se apucă să strângă, să fixeze cataramele şi să scurteze scările. Apoi ataşă sacul din piele.

– O să pornim pe deal, zise ea, netezind unul dintre colţurile păturii de sub Sandman. Este... este locul favorit al Beccăi. Dacă nu-i acolo, ne întoarcem pe o potecă a cerbilor, care merge de-a lungul crestei. Poate s-a oprit să bea ceva sau ca să se odihnească sau... în fine, cine ştie? Dacă nu e acolo, vom verifica bazinul nordic, şi dacă nu e nici acolo, oh, Doamne, trebuie să fie, pur şi simplu, trebuie să...

– Maggie! Thane se răsuci rapid, apucând-o de umeri cu mâinile sale mari şi bătătorite. Degetele lui apăsară partea superioară a braţelor ei, iar respiraţia lui se lipi fierbinte de ceafa ei: Calmează-te o secundă, bine! Te bagi în necaz.

Vorbele îi îngheţară în gât. Maggie închise ochii pentru o secundă, forţând imaginile acelea oribile să se retragă în umbră. Trăgând de mai multe ori aer în piept, ea reuşi să adune rămăşiţele stăpânirii de sine. O dată avea şi el dreptate. Ea aprobă, simţind cum mâinile lui îşi schimbă poziţia, în timp ce îi întorcea încet faţa către el.

În secunda în care îşi ridică în sfârşit pleoapele, ea văzu un chip aspru şi tras, un chip ce era atât de aproape de al ei,

încât putea să-i observe porii. Citi preocuparea din privirea lui, în timp ce privirea lui o pătrundea până în adâncul inimii.

– O vom găsi, promise el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu-ţi face asta.

Sandman fornăi.

– Sigur că o vom... Ea înghiţi cu greutate, simţind că se sufocă.

El o scutură uşor.

– Am spus: „O vom găsi“. Buzele lui erau strânse, privirea lui trădând o hotărâre de nezdruncinat, în vreme ce se uita spre ea. Mă crezi?

Ea nu răspunse.

Degetele lui îi presară dureros antebraţele.

– Mă crezi?

– Da.

– Bravo. Strânsoarea lui slăbi puţin, cu toate că nu părea convins de răspunsul ei. Acum, hai să ieşim de aici. Trebuie să-mi arăţi drumul.

– Ştiu.

– Să nu mă rătăceşti. El îi dădu drumul, iar ea aproape căzu pe spate. Cuvintele rostite cu atâta inocenţă o catapultară într-un alt timp şi loc, în vremea când ea şi-ar fi dat viaţa, numai să-l audă rostindu-le.

– Eu... eu nu o voi face, zise ea, revenindu-şi şi stăpânindu-şi emoţiile. Dregându-şi glasul, apucă hăţurile şi, hotărâtă să nu clacheze din nou, îl scoase rapid din hambar. Afară, în ciuda becului aprins, noaptea era întunecată. Briza rece aducea cu ea promisiunea iernii. Norii se îngrămădiseră peste secera lunii.

Fluierând o dată spre Barkley, Mary se aruncă în şa, întorcând capul calului în direcţia vântului, presându-l cu genunchii de o parte şi de alta a corpului.

– Să mergem, îl îndemnă ea, şi calul se repezi înainte. Trecură repede prin poarta deschisă, traversând un teren arid, înainte de a porni pe câmpul care aparţinea statului.

– Becca! strigă ea, în vreme ce vântul rece îi şfichiuia faţa, smucindu-i şuviţele de păr care ieşiseră din coada ei de cal.

– Becca! Raza de lumină a lanternei tundea distanţe scurte, în vreme ce ea cerceta peisajul, folosindu-se de mâna dreaptă, ţinând hăţurile în stânga. Barkley, cu limba atârnându-i, alerga lângă calul sprinten.

Thane o urma îndeaproape, piticul lui galopând cu un pas lung pentru a-l ajunge pe Sandman. Raza de lumină care provenea de la lanterna lui Thane se balansa deasupra pâlcurilor de buruieni, iarbă şi flori sălbatice care acopereau pământul.

Încordându-se pentru a auzi, dar neauzind nimic mai mult decât respiraţia cailor şi tropotul copitelor, Maggie se întrebă cum au s-o găsească vreodată pe fiica ei. Dealurile din această parte a regiunii Idaho erau abrupte şi râpoase.

Nu renunţa, îşi zise. *Becca e o fată isteaţă. Chiar dacă e rănită, o să-şi folosească capul. Numai dacă nu e conştientă.*

Ori mai rău.

Nu! Nu! Nu! Frica era o fantomă ce stătea cu ea în şa, dar ea îşi nega temerile cele mai rele, îndepărtând scenariul acela oribil şi sângeros care se desfăşura în creierul ei, ameninţând s-o paralizeze. *Te rog, Doamne, păstreaz-o nevătămată pe Becca. Protejeaz-o. E doar un copil. Copilul meu.*

– Becca! strigă ea din nou, strângând hăţurile între degete. Becca! Mă auzi? *Răspunde-mi, puiule, te rog, răspunde-mi.* O ruptură şerpuitoare în stâncă împărţea terenurile scăldate în lumina argintie a lunii. Strângând calul între genunchi, Maggie se aplecă, grăbindu-l pe Sandman să

înainteze mai repede. Nerăbdător să alerge, el apucă zăbala între dinți, zburând deasupra terenului.

Aplecându-și capul spre gâtul lui, ea simți cum se avântă. Plutiră pe deasupra pământului uscat și peste pâraiele puțin adânci care șerpuiau pe câmpia aridă.

Cu un salt care-i zgudui oasele, calul ateriză. El greși unul dintre pași, fornăi în vreme ce se buluci peste mal, apoi recuperă, luând-o pe alături, ducând-o în viteză pe Maggie spre baza dealurilor, unde pâlcurile de pini și de larice se îngrămădeau precum niște santinele singuratice și reci.

Ciobănescul, cu blana șiroind de apă, rămase în urmă.

– Ai grijă! strigă Thane, vocea lui apropiindu-se, în vreme ce ea lumina cărarea cerbilor care șerpuia înainte și înapoi printre desișuri.

– Întotdeauna, murmură ea pe înfundate. Ultimul lucru pentru care ea își făcea griji era securitatea proprie, însă calul încetini de bunăvoie, alegând să meargă de-a lungul potecii, în timp ce Maggie, învârti lanterna deasupra capului său, trimițând o rază de lumină solitară spre vârful dealului, fasciculul îngust luminând slab printre tufișuri și trunchiuri.

– Becca! strigă ea, apoi șopti: Te rog, te rog, te rog, să fii sănătoasă!

– Becca! Vocea lui Thane bubui printre dealuri, iar pentru o secundă, Maggie fu recunoscătoare puterii lui, faptului că nu era singură, că acolo exista cineva pe care ea se putea bizui.

Niciodată, Maggie! Tu nu te poți lega niciodată cu adevărat de bărbatul acesta, nu vei putea avea niciodată încredere în el! Adu-ți aminte ce ți-a făcut ție... lui Mary Theresa și, pentru Dumnezeu, amintește-ți de ce se află el aici! Fiindcă are probleme! Într-un fel, el este implicat în dispariția lui Mary Theresa. O duru iarăși inima. În secunda asta, ea nu-și făcea griji în privința lui Thane, ci doar îl folosea

pentru ajutorul pe care el i-l oferea. După ce o vor găsi pe Becca... *dacă* aveau să o găsească... *Nu! Când* aveau să o găsească pe fiica ei, atunci Maggie îl va înfrunta pe Thane.

Calul ei începu să asude, luptându-se să înainteze pe potecă, în vreme ce fasciculul de lumină al lanternei începu să scadă. Maggie strigă până răguşi, zbierând cu toată forţa plămânilor ei, refuzând să se lase în voia fricii care-i paralizase mintea, şi anume că nu-şi va mai vedea niciodată fiica. Munţii întunecaţi îşi înălţau vârfurile în jurul ei, iar canioanele adânci se deschideau de-o parte şi de alta a cărării de lângă creastă.

Cu ochii minţii, Maggie o revăzu pe fiica sa aşa cum o văzuse prima dată, cu faţa roşie şi ţipând în vreme ce era adusă pe lume. Apoi o altă imagine, a petrecerii organizate la aniversarea vârstei de doi ani, unde invitatul de onoare fusese plasat cu plăcere de cele două mânuţe dolofane în mijlocul tortului ei, în vreme Mary Theresa râdea şi flirta scandalos cu Dean...

– Mamă! Aici! Vocea era slabă.

– Becca! Maggie se opri brusc, lacrimi de uşurare umplându-i ochii, în timp ce se ridică în scările şeii, învârtind lanterna cât mai sus posibil, creând cel mai larg arc peste zona respectivă. Unde eşti? La naiba, nu vedea nimic!

– Mamă! Ajută-mă.

Thane apăru lângă ea, ochii lui lucind în întuneric. El aţinti fasciculul de lumină spre desişuri.

– Becca. Nu te pot vedea, strigă Maggie.

– Aici, lângă ciot...

Localizând sunetul, Thane îşi îndreptă lanterna spre rămăşiţele crestate a ceea ce odată fusese un pin, la vreo douăzeci de metri dincolo de potecă. Focul retezase copacul, lăsând doar un ciot zdrenţuit şi înnegrit. Cea care stătea sprijinită de scoarţa pârjolită era Becca, cu faţa palidă şi trasă,

cu părul negru căzut peste ochi, fluturând o mână pentru a-i atrage atenţia lui Maggie.

Cu inima-n gât, în timp ce adrenalina îi alerga prin vene, Maggie se dădu jos de pe cal şi parcurse în fugă distanţa aceea scurtă, peste drumul accidentat, cu ajutorul unor picioare care ameninţau să o lase.

– Oh, Dumnezeule, Becca, ce s-a întâmplat? Eşti rănită. Ajunsă lângă Becca, se prăbuşi în genunchi, recunoscătoare că Becca era vie.

– Nemernicul de Jasper m-a trântit. Ochii Beccăi erau întunecaţi. Furioşi. Sprâncenele ei formară o singură linie. Dar dincolo de furie exista o insinuare a groazei, iar urmele lacrimilor, care-i brăzdau obrajii, nu ascundeau adevăratele sale sentimente. Dinţii îi clănţăneau, iar ea tremura. S-a speriat fără motiv. Fără nici cel mai mic şi afurisit motiv.

– Eşti bine? întrebă Maggie, observând zgârieturile şi petele de pe obrajii şi de pe coatele Beccăi. Thane, ţinând încă lanterna în aşa fel ca fasciculul ei să lumineze zona din jurul Beccăi, aduse calul său ceva mai aproape.

– Mdda... Nuu... e ... e vorba de glezna mea.

– Lasă-mă să văd. Maggie trase uşor cizma Beccăi care, după ce scoase un scâncet de durere, îşi muşcă buza. Glezna Beccăi era umflată.

– Nu ştiu ce i s-a întâmplat lui Jasper, bodogăni Becca. Sper că s-a rătăcit pe vecie şi că or să-l mănânce coioţii.

– Cu atât mai rău, zise Maggie, aprope zâmbind. El s-a întors deja.

– Închipuie-ţi, fornăi Becca, înfuriată pe cal, pe mama sa şi pe lume, în general. Dacă aş fi în locul tău, l-aş vinde drept hrană pentru câini.

– O să mă gândesc la asta, fu Maggie de acord, cu toate că nu intenţiona să facă nimic de genul acesta. Pur şi simplu, nu avea dispoziţia necesară pentru a se certa, iar Becca părea mai furioasă decât oricând.

– El cine este? întrebă Becca, ridicând unul dintre braţe deasupra ochilor, umbrindu-şi fruntea, în vreme ce strâmbă din nas, văzându-l pe Thane, care descălecase, iar acum căuta în sac.

– El e... Cum să-i explice? Şi de ce? E un prieten, zise ea, cu limba împiedicându-se în minciună. Maggie se uită peste umăr la motivul confuziei fiicei ei şi, pentru o fracţiune de secundă, rămase privindu-l. Un bărbat înalt, care ţinea în mână hăţurile calului său, având o statură impozantă. Umeri laţi, şoldurile şi talia înguste. Bărbatul îşi purta senzualitatea, ca şi cum nu ar fi ştiut că aceasta există.

Nu era vorba că ei i-ar fi păsat. Nu-i mai păsa.

– Becca, el este Thane Walker.

– Oh. Thane? Nu eşti...

– Soţul mătuşii tale, interveni el. Cu mult timp în urmă. Îmi pare bine să te cunosc. El îi dădu lui Maggie o pătură.

– Mda, exact. Şi mie, zise ea, dar tonul îi era lipsit de sinceritate.

– Hai să ne uităm puţin la tine, zise Maggie. Ignorându-l pe Thane, ea aşeză o pătură pe umerii Beccăi, atingându-i apoi uşor glezna.

– Auuu. Fii atentă. Becca se retrase cu o mişcare abilă, respirând şuierător, în vreme ce o bufniţă strigă uşor dintr-unul din pinii-vizuină care se înălţa deasupra lor. Iisuse, mamă.

– Încercam doar să te ajut.

– Omorându-mă? o acuză Becca.

Maggie se răsuci pe călcâie, spunându-şi că dispoziţia proastă a Beccăi era un semn bun. Dacă era supărată, însemna că nu era atât de grav rănită.

– Nu încerc să-ţi fac rău, scumpo.

– Mda, da. Ştiu. Becca dădu la iveală un surâs slab ce dispăru la fel de repede cum apăruse.

Thane se ghemui lângă mamă şi fiică. Fixând-o pe Becca cu privirea sa calmă, el întrebă:

– Crezi că poţi călări?

Becca, adoptând o expresie precaută, aprobă uşor din cap, în vreme ce-l măsură de sus în jos.

– Perfect. Balansându-se pe un genunchi, el o instrui să-şi strecoare braţul după gâtul lui. Imediat ce ea o făcu, el strecură un braţ sub genunchii ei. Ţine-te! Ca şi cum nu ar fi cântărit mai nimic, el o ridică pe Becca ducând-o, înfăşurată în pătură, până la calul lui. O parte a fiinţei lui Maggie nu voia să aibă deloc de-a face cu Thane Walker, obiectând la faptul că îi atinge fiica, o parte care o făcea să fie al naibii de nervoasă, dar ea îşi muşcă limba, amintindu-şi că, deşi el se afla aici pentru un alt motiv, o ajutase să o localizeze pe Becca. Şi asta însemna ceva.

Cu mai multă delicateţe decât l-ar fi crezut Maggie în stare, el o ajută pe Becca să se aşeze pe spinarea căluţului. Ea dădu drumul unui strigăt în timp ce se aşeza în şa, ţinându-şi respiraţia. Barkley, ascuns undeva în întuneric, mârâi, iar calul se fâţâi nervos.

– În regulă? întrebă Thane, odată ce ea fu călare.

– Cred... cred că da. Dar era palidă ca moartea.

– Bravo. Ţine-te de oblâncul şeii. El îi aşeză mâinile peste el. Şi să mă anunţi când vei ameţi. Nu vreau să cazi.

– Nu voi cădea. Cu mult curaj, ea îşi îndepărtă părul de pe ochi.

– Becca, eşti sigură că ai să te descurci? întrebă Maggie.

– Trebuie. Ea îşi îndreptă umerii înguşti.

Thane bătu uşor gâtul animalului, privind în sus, spre fiica lui Maggie.

– Să-mi spui când vrei să te odihneşti.

– Aşa voi face, promise Becca.

– O să te ajut. Folosindu-se de lumina palidă a lanternei

sale, Thane porni să-l conducă pe căluţ în josul dealului. Maggie îi urmă călare, trimiţând către ceruri o rugă de recunoştinţă, fiindcă fiica sa era nevătămată.

Nu conta că Thane Walker era implicat.

Sau cel puţin aşa încerca ea să se convingă.

– O să supravieţuiască. Doctoriţa, o femeie mignonă, purtând un halat de laborator cu trei numere mai mare şi un ecuson pe care se putea citi: Penny Cranston, medic, se uită fix la Maggie peste partea de sus a uneia dintre lentilele ochelarilor ce ameninţau să alunece de pe nasul ei scurt şi drept.

– Glezna e luxată, dar nu foarte rău. M-am uitat la radiografii. După câte observ, nu e nimic rupt. Oricum, ca să fim prevăzători, o să le arăt unui specialist, în caz că mi-a scăpat ceva.

– Mulţumesc. Maggie era uşurată. Ea condusese mai mult de o oră până la o clinică cu program de noapte din Lewiston pentru a descoperi dacă Becca, cu toate că avea vânătăi, zgârieturi şi mândria rănită, va fi bine. Sub lumina orbitoare a becurilor aflate deasupra capului ei, Becca părea micuţă şi palidă, cu ochii larg deschişi şi cu zgârieturile acelea roşii, dar nu adânci pe piele. Murdăria fusese curăţată de pe faţa şi de pe mâinile ei şi, una peste alta, în afara nodului acela albăstrui din jurul gleznei sale, fata părea în regulă.

– Deci, doctoriţa Cranston îşi aţinti din nou privirea asupra pacientei sale, o vreme trebuie să foloseşti nişte cârje, poate o săptămână-două, până trece durerea. O să-ţi scriu o reţetă pentru următoarele două zile. Vreau să te odihneşti, să ţii piciorul sus şi să pui gheaţă pe el timp de patruzeci şi opt de ore.

– Deci, fără şcoală, nu-i aşa? întrebă Becca entuziasmată.

– Ei bine... Cred că te vei putea întoarce la cursuri.

Poate nu în următoarele două zile, dar cred că te poţi întoarce. Ea îi făcu Beccăi cu ochiul, aceasta dându-şi teatral ochii peste cap. Cu ajutorul lui Maggie, se îndreptară şontâc-şontâc spre Jeepul vechi, o altă sursă de iritare pentru fata ei, care nu pricepea de ce trebuia să schimbi un BMW cât se poate de bun pe un vehicul plin de găuri, cu patru viteze, care avea apărătoarea dreaptă înfundată.

Odată ajunse în Jeep, Becca îşi împinse cât mai în spate posibil scaunul şi închise ochii.

– De ce se află tipul ăsta, Thane, la noi în casă? întrebă ea, în vreme ce Maggie scoase maşina din parcare şi o porni către est. Era aproape miezul nopţii, iar norii îşi făcuseră apariţia, acoperind luna şi stelele. În vreme ce luminile Lewistonului începură a se estompa în urma lor, întunericul nopţii părea să le învăluie.

Maggie deschise radioul, găsi un post cu muzică country-western şi recunoscu un acord al lui Garth Brooks.

– El se află aici pentru că are o problemă cu mătuşa Mary, zise Maggie, abţinându-se să spună mai mult înainte de a şti cu certitudine ce se întâmplase cu Mary Theresa.

– Vrei să spui cu Marchiza, preciză Becca, vocea ei adoptând un ton fonfăit.

– Eu încă mă gândesc la ea ca la Mary Theresa. Aşa voi face întotdeauna.

– Şi-a schimbat numele cu mulţi ani în urmă. Fără a-şi ridica capul, Becca se răsuci, uitându-se în ochii mamei ei. Ai putea cel puţin să i-l respecţi.

Becca nu avea cum să o provoace.

– Vechile obiceiuri sunt greu de înlăturat.

– Nu şi dacă încerci, mamă.

– Las-o baltă.

– Deci, ce s-a întâmplat cu Marchiza?

– Nu ştiu, zise Maggie, cu sinceritate. Ea se mută mai

jos pentru a avea un unghi mai clar, urmărind lanternele din spatele unui automobil ce clipeau pe marginea drumului, ceva mai în faţă. A dispărut.

– Şi? Uneori, ea o ia pur şi simplu din loc.

– Ştiu. Maggie trebuia să se aline cu faptul că sora ei era o călătoare şi că, în trecut, mai dispăruse preţ de câteva zile. Dar de data aceasta era altceva. De data asta era implicată poliţia. Iar Thane Walker, primul soţ al lui Mary Theresa, o aştepta pe Maggie la ea acasă. Nimeni nu părea să ştie unde este. Nimeni.

– Nu o învinovăţi. Multe dintre persoanele faimoase simt nevoia să evadeze.

– Asta e adevărat.

Maggie simţise cum sora ei se îndepărtase din ce în ce mai mult, devenise din ce în ce mai distantă cu trecerea lunilor, însă ea îşi înfrunta propriile probleme, aşteptând ca Mary Theresa să revină cu picioarele pe pământ. În trecut, lucrul acesta se întâmplase întotdeauna.

Însă de data aceasta era altfel.

Ea nu putea să-i spună Beccăi adevărul – în fine, nu în întregime; nu până ce ea nu avea să-şi dea seama cu certitudine ce se petrecea cu ea însăşi.

– E frig aici, se plânse Becca, iar Maggie reglă termostatul. Era adevărat, iarna stătea să vină, şi în vreme ce Jeepul înainta tot mai sus pe munte, temperatura scădea. Căldura se regla doar în două feluri – fierbinte precum Hades, ori rece ca moartea. La alegerea ta. Ea optase pentru Hades, în vreme ce Becca părea să creadă că era pe punctul de a degera.

– În concluzie, tocmai te pregăteai să-mi spui de ce bărbatul acesta, Thane, stă pe aici? întrebă ea, deschizând doar un ochi şi privind-o fix pe Maggie, ale cărei mâini se crispaseră pe volan. El şi Marchiza au divorţat de multă vreme.

– Bănuiesc că pur şi simplu îşi face griji pentru ea. Maggie aprobă, preferând să nu stăruie asupra lui Thane sau a motivelor sale pentru care se afla în Idaho.

– Nu cred că-l simpatizezi.

– Nu. Cel puţin asta nu era o minciună. La o intersecţie a drumului, ea o coti către sud. Terenul era denivelat. El a crezut că îi pot spune unde se află Mary... Marchiza.

– De ce? întrebă ea, căzând pe gânduri. E încă îndrăgostit de ea?

Fără îndoială. Nu erau cu toţii?

– Nu ştiu, zise Maggie, refuzând să ia seama la durerea ce apăruse în inima ei în clipa când îşi amintise de trădarea lui şi refuzând să înfiereze înşelăciunea provocată de Mary Theresa.

– El ne aşteaptă acasă?

– Cred că da. S-a dus să răcorească caii şi să-i lege.

Becca căscă şi oftă.

– O să stea peste noapte?

Maggie respiră precipitat.

– Nu. Era categorică.

– Atunci unde?

Bună întrebare, reflectă Maggie cu sarcasm, o întrebare asupra căreia ea nu avea să stăruie. Chiar dacă va veni Apocalipsa, ori o mare inundaţie, Thane Walker nu va rămâne sub acoperişul ei.

Thane îl bătu pe Diablo cu palma peste crupa bălţată, stinse luminile din hambar şi ieşi afară, în noapte. Norii erau adunaţi deasupra lunii, iar vântul îi selectase, aducând odată cu ei şi primii fulgi de zăpadă. Ridicându-şi gulerul, Thane o porni spre cabana mică pe care Maggie o numea casă, dorindu-şi să se fi aflat în oricare altă parte. Să o revadă fusese o greşeală – una mare. Dar era prea târziu să mai stea pe gânduri. Prea târziu dintr-o mulţime de motive.

Se opri lângă camioneta sa, căută în buzunarul de la piept al hainei şi descoperi un pachet de ţigări şifonat. Îi mai rămâsese o singură ţigară Marlboro, ultimul lui fum dacă avea să cedeze şi să o aprindă. Renunţase de câteva luni bune, hotărât ca acea cutie de ţigări cu filtru pe care o cumpărase în luna septembrie să fie ultima. Ţigara asta singuratică era tot ce-i mai rămăsese.

Revăzând-o pe Maggie, atingând-o, adulmecând acel parfum special care persista pe pielea ei, readusese la viaţă amintiri pe care el încercase al naibii de mult să le reprime.

Eşuase. În mod lamentabil. Odată ce barajul aducerilor lui aminte începuse să cedeze, nu putuse opri torentul de emoţii şi de imagini care se ciocneau în mintea lui. Îşi aminti prima dată când pusese ochii pe ea, o puştoaică de liceu, îmbrăcată în nişte jeanşi tăiaţi, o bluză din bumbac, având şi pistrui. Ochii ei erau mari şi verzi, pometii obrajilor ridicaţi, iar zâmbetul mai strălucitor decât oricare altul văzut de el vreodată.

Iar ea nu-i acordase nici măcar o zi.

El sesizase că în ea exista mult mai mult decât o spunea privirea, o tristeţe neliniştită pe care încerca din răsputeri să o ascundă. Ea fusese o provocare, prima femeie pe care fusese nevoit să o urmărească ani de zile.

O dorise din clipa în care ea îi întorsese spatele, cu acea clătinare neglijentă a buclelor de culoarea mahonului, strânse într-o obraznică coadă de cal, şi se îndepărtase. Lucrurile nu se schimbaseră prea mult de atunci.

După ce fusese astăzi alături de ea, era pe jumătate convins că aceasta era noaptea în care avea nevoie să tragă acel ultim fum, însă îndesă ţigara, împingând pachetul la loc în buzunar. Fără îndoială, va avea mai târziu nevoie de un fum.

El verifică ceasul, imaginându-şi că avea la dispoziţie

cel puţin o oră până la sosirea lui Maggie. Poate două. Simţind cum fulgii îi ating ceafa, el se îndreptă spre verandă. Ajuns la uşă, îşi scoase cizmele. Deschise uşa, ignorând un mârâit de avertizare venit din partea bătrânului şi infirmului câine ciobănesc ce stătea întins pe un covor zdrenţuit, lângă un balansoar vechi.

– Nu voi strica nimic, i se adresă el potăii.

Cercetă cu privirea cabana confortabilă, cu cele cinci cămăruţe, cu pereţii din pin, vopsiţi în galben. Apoi scoase o pereche de mănuşi din buzunarul de la spate, le trase peste degete şi fără să mai stea pe gânduri, zbură în partea din fund a coridorului, spre dormitorul lui Maggie.

Se opri în dreptul uşii, simţind un mic junghi de vinovăţie, pe care-l alungă în timp ce intra. Încăperea părea înghesuită din pricina patului ei dublu, a dulapului pentru haine şi a biroului care era împins sub ferestrele din colţ.

În aer persista aroma parfumului lui Maggie, iar el trebui să-şi reamintească faptul că era în misiune; nu putea să-şi abată atenţia. Potrivit bătrânului ceas cu alarmă, aşezat pe măsuţa din apropiere, îi rămânea timp doar pentru ceea ce avea de îndeplinit.

Înainte de dezlănţuirea infernului.

3

Thane aştepta în balansoarul aflat pe verandă. Înfăşurat într-o haină din piele de oaie, cu un călcâi încălţat în cizmă, proptit pe un genunchi îmbrăcat în jeans, el se desluşea în noapte, legănându-se în timp ce vântul bătea de-a

curmezişul văii. Barkley, dezertor cum era, sta întins cuminte lângă uşă.

Maggie opri motorul, stinse farurile şi radioul, spunându-şi că nervii ei erau întinşi din pricina accidentului Beccăi şi a dispariţiei lui Mary Theresa. Nu avea nimic de-a face cu Thane şi cu sexualitatea ei înnăscută şi pământeană. Niciuna. Era doar obosită. Nu avea legătură cu bărbatul care venise la ea. Fusese o nebună. Thane Walker era doar un bărbat, şi încă unul mincinos.

Thane se ridică în picioare, iar silueta lui se profila masivă în lumina de pe verandă. Bărbat din cap până în picioare. Şi periculos. Picioare lungi într-o pereche de jeanşi ponosiţi şi un torace care era suficient de lat pentru a fi interersant.

Numai muşchi.

Grozav.

Fizicul lui era ultimul lucru pe care ea ar fi trebuit să îl observe.

– A trecut prea mult, mormăi ea. Prea multe luni fără un bărbat.

– Ce? Becca se ridică.

– Nimic, scumpo. Am ajuns acasă. Punându-şi cheile în buzunar, ea o atinse pe Becca pe umăr, mutându-şi privirea de la sexualitatea întunecată a bărbatului în care ea nu avea încredere, bărbatul care îi furase inima doar pentru a i-o frânge.

Becca clipi şi îşi alungă somnul, în vreme ce fulgii de nea loveau parbrizul, adunându-se pe ştergătoare. Ea privi către cabană, ale cărei lumini străluceau în noaptea rece. Ea îşi dădu ochii peste cap ostentativ.

– Îngrozitor.

– Îţi aduc cârjele.

– Nu am nevoie de ele.

– Sigur că ai. Deschizând uşa cu umărul, Maggie îşi scoase capul în rafalele de zăpadă, coborî şi se îndreptă către partea din spate a Jeepului. Dincolo de zgomotul produs de vânt, ea auzi pietrişul scârţâind sub paşii lui Thane. Inima ei începu să bată mai repede. Stai locului, o admonestă ea.

Nici măcar nu te gândi la el.

– Cum se simte? întrebă el, scoţând cârjele din portbagaj.

– O să fie bine. Doctoriţa crede că e doar o entorsă. Nu una gravă.

– Bun. El părea uşurat. Ca şi cum îi păsa. Ce glumă. Maggie nu avea de gând să cadă în cursa asta. Nu când cel implicat era Thane Walker. Dar în timp ce trântea portiera portbgajului, îl zări cum o ajuta pe Becca să coboare din Jeep. În loc să o forţeze să folosească cârjele, el o ridică şi, adăpostindu-i trupul împotriva frigului, o purtă uşor de-a lungul terenului acoperit cu zăpadă, până în dreptul casei. În inima lui Maggie apăru un nebine-venit junghi al iertării.

– Nu te lăsa păcălită, se avertiză ea, în vreme ce apucă cârjele pe care el le lăsase sprijinite de una dintre apărătoare şi alergă spre verandă unde Thane, ţinând-o strâns pe Becca, aşteptă până ce ea deschise uşa. El o duse înăuntru pe Becca.

Dosul lui Barkley se bâţâia înnebunit, iar el, pe cele trei picioare zdravene, tropăi către uşa închisă, înainte ca Maggie să apuce clanţa şi să intre înăuntru.

– Trădătorule, îi spuse ea câinelui. Bătrânul Barkley nici măcar nu avu decenţa de a părea abătut. Ai devenit un grozav câine de pază.

Odată intrată, ea o porni spre coridor.

– Ar trebui să meargă direct în pat..., începu Maggie să dea indicaţii, dar Thane o căra deja pe Becca în direcţia potrivită. Clătinând în continuare cârjele acelea blestemate,

Maggie mărşălui către dormitor, urmărindu-l pe Thane cum o aşeza pe fiica ei pe patul pentru o singură persoană, aflat în colţul haosului pe care Becca îl numea cămin. Ea se detensionă puţin, observând cât de uşor o aşeza el pe fiica ei pe cuvertura aceea veche, reamintindu-şi că indiferent ce făcea Thane, lucrul era pur şi simplu o acţiune. El se afla aici cu un scop, iar acesta avea legătură cu Mary Theresa.

Mary Theresa.

Groaza o atacă din nou pe Maggie.

Oare unde era ea? Ce însemna acea rugă oribilă şi dureroasă pe care ea o auzise mai devreme? Oare Mary Theresa încercase să o contacteze sau totul fusese doar în mintea ei, o lumină puternică în univers, o coincidenţă datorată faptului că avusese veşti de la sora ei după atâtea luni de tăcere?

Pielea braţelor ei se făcu ca de găină, în vreme ce puse cârjele într-un colţ, lângă bibliotecă. Deschise apoi un coş şi scoase încă două perne pentru a le pune sub piciorul Beccăi. Ca şi cum ar fi sesizat că mama şi fiica ar trebui să rămână singure, Thane îi făcu Beccăi cu ochiul, fluieră către câine şi se strecură afară din încăpere.

– Să-ţi aduc ceva? întrebă Maggie, trăgând de capetele cuverturii vechi pe care o cumpărase de la o licitaţie cu ani în urmă. Pe măsuţă, veioza de lavă a Beccăi trimitea o strălucire albastră deosebită.

– Nuuu. Ochii Beccăi începură să se închidă. Postere ale unor idoli adolescenţi împodobeau pereţii, iar covoarele alunecoase de pe podea erau acoperite cu produse pentru machiaj, CD-uri, reviste şi animăluţe care îi rămăseseră din anii copilăriei.

– Nici măcar o ceaşcă cu cacao caldă? Maggie se aplecă deasupra patului, prinsă între dorinţa de a îndepărta din ochii fiicei ei şuviţele umede de păr şi conştientizarea faptului că

era mult mai bine să o lase singură. Ea avea tendința de a o cocoloși. Becca ura lucrul acesta. Sau îți aduc puțină tocană – e puțin cam arsă, dar...

Dându-și ochii peste cap, Becca oftă zgomotos.

– Am spus că nu vreau *nimic*.

Maggie recepționă mesajul.

– Uite ce e, voiam doar să fiu de folos, bine? Am să iau punga cu gheață și am s-o aduc înapoi. Dacă mai ai nevoie de ceva, e de ajuns să-mi spui.

Becca nu răspunse, și Maggie își ținu gura. În ultima vreme, ea și fiica ei fuseseră implicate într-un soi de bătălie pe care nu o înțelegea. Bineînțeles că Becca o învinovățea pentru faptul că o dezrădăcinase în ultimul an de liceu, aducând-o „în mijlocul unui loc pustiu și oribil unde trăiau doar ratații". În fine, cu atât mai rău. Mutarea în locul acesta fusese pur și simplu la recomandarea doctorului. Cel puțin în opinia lui Maggie.

Numărând în gând până la zece și chiar până la douăzeci, atunci când nu se putea calma, ea ieși rapid din camera Beccăi, parcurse coridorul scurt spre bucătărie, unde găsi o pungă marca Ziploc și niște prosoape pentru mâini. Conductele vechi scârțâiră, în vreme ce ea dădu drumul la apa caldă, așteptând și așteptând până aceasta deveni fierbinte. Luând un ciocan din sertarul cu flecuștețe, ea puse cuburile de gheață într-o pungă, spărgându-le în bucăți mai mici.

Thane, cu bătrânul ciobănesc pe urmele lui, se duse afară și se întoarse cu un braț plin de lemne pentru foc. Umerii hainei lui erau înnegriți din pricina zăpezii topite, iar părul îi era ud. Ea încercă să nu observe, continuând să lovească în punga cu gheață.

– Iisuse, Maggie, deja ai omorât-o. El aruncă lemnele pentru foc într-un coș aflat lângă cămin.

– Foarte nostim. Ea nu era deloc amuzată şi lovi încă o dată cu ciocanul peste punga de plastic pentru a obţine un volum corespunzător al gheţii. În vreme ce el stivui lemnele peste un buştean greu, aflat ceva mai în spate, ea aruncă bucăţile de gheaţă într-o pungă şi o porni, ducând şi prosoapele fierbinţi, de-a lungul coridorului. Becca stătea cu faţa la perete şi se prefăcea că doarme.

– S-ar putea să fie puţin cam rece, zise Maggie, fără a fi derutată de atitudinea fiicei sale. Uşor, ea puse punga cu gheaţă pe piciorul Beccăi.

– Auuu. Becca tresări. Ochii ei se deschiseră larg. Chiar nu poţi să mă laşi în pace?

– Doctoriţa a spus că...

– Nu-mi pasă. *Nu* o vreau, bine?

– Nu, nu e bine, Rebecca, zise Maggie, revenind la numele de botez al fiicei ei, aşa cum proceda atunci când era furioasă. Las-o acolo. Şi uite nişte cârpe cu care să o ştergi. Ea lăsă cârpele calde şi ude pe noptieră, aşezate peste o pungă din hârtie.

– Dumnezeule, mamă, dă-mi pace, vrei?

– Fă ce ţi-a spus medicul, în regulă?

– Bine. Becca închise ochii din nou, iar Maggie în loc să pornească o dispută pe care niciuna dintre ele nu ar fi câştigat-o, stinse lumina. Capul începu să-i bubuie la modul cel mai serios. Inspirând adânc, se îndreptă spre living pentru a-l înfrunta pe Thane.

Vechea zicală cu dacă nu e ceva, e altceva, cu siguranţă că era valabilă în seara asta. În sufragerie, focul trosnea. Luminile se jucau pe pereţii vechi din lemn, făcându-i să pară şi mai galbeni ca înainte, iar mirosul de lemn ars umplea încăperea mică.

În cele câteva luni de când se afla aici, Maggie ajunsese să iubească căsuţa cuibărită la poalele acestor dealuri râpoase

din Idaho. O parte din ea realiza faptul că fugea de propriile ei probleme, care în cele din urmă aveau să o acapareze, dar pentru moment se simţea bine şi în siguranţă la sute de kilometri depărtare de L.A. În siguranţă faţă de acuzaţii. În siguranţă în faţa durerii şi a vinovăţiei care uneori îşi făceau apariţia chiar şi aici, ascunzându-se adânc în locuri umbrite, pregătite să atace atunci când ea se aştepta mai puţin.

Thane, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate, îşi ridică bărbia întrebător.

– Cum a mers?

– La fel ca întotdeauna. Nu sunt în stare s-o înţeleg, iar ea e doar o biată victimă. Odată ce cuvintele fură rostite, ea regretă. Numai fiindcă nervii ei erau fragili, ea nu trebuie să-şi critice unicul său copil. Îmi pare rău. Nu asta intenţionam să spun. Ea are dureri mari, şi încearcă să adoarmă.

– Şi îţi face ţie greutăţi.

Maggie se crispă. Una era să se plângă ea de Becca, şi cu totul altceva era ca un străin să facă un asemenea comentariu. Cu teoria merge. Mă descurc.

– Poţi? El nu părea convins, dar ea ignoră întrebările tăcute din privirea lui, mergând către telefon.

Maggie formă numărul lui Mary Theresa, dar îi răspunse tot robotul telefonic. Stomacul ei se contractă în secunda în care auzi înregistrarea făcută de sora ei. Bătu cu degetele în receptor. La venirea tonului, ea rosti: „Bună, MT, e tot Maggie". Rezemându-şi unul dintre şolduri de masa cea mică unde era aşezat telefonul, ea îşi muşcă colţul buzei, uitându-se în sus spre Thane care-i urmărea fiece mişcare.În timp ce ea îi întoarse spatele pentru puţină intimitate, ea zise: „Uite ce e, Mary Theresa, ştiu că am sunat mai devreme, dar sunt îngrijorată. Sună-mă imediat ce ajungi, bine?" Rosti din nou la repezeală numărul ei de telefon, apoi închise încet,

degetele ei persistând încă pe receptor, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca telefonul să sune din clipă în clipă.

– Nu o să sune.

Întorcându-se din nou cu faţa către el, Maggie zise:

– Ba da. *Ea trebuie să o facă.* Maggie nu putea înţelege, nu putea să accepte ideea că surorii ei i se întâmplase ceva. Poate că va dura ceva, dar ea va suna. Ea nu se va gândi la cealaltă alternativă. Deschise un dulap pentru a scoate de acolo o cană pentru cafea. Scuturând granulele în coşuleţul coffemakerului, simţi cum aceeaşi teamă întunecată, care o atacase mai devreme în hambar, începea să o pândească din nou.

– Sper să ai dreptate. El fixă paravanul în faţa şemineului şi îşi descheie haina.

– Intenţionezi să rămâi? întrebă ea, devenind brusc nervoasă în vreme ce umplea recipientul cu apă.

– Pentru un timp. Ca şi cum ar fi locuit aici o viaţă întreagă, el îşi aruncă haina dincolo de paravan.

Maggie deveni brusc vigilentă, muşchii ei încordându-se. Ea îi aruncă o privire peste umăr şi vărsă puţină apă pe blat. *La naiba.* Bărbatul o făcea să fie foarte agitată, era ridicol.

– Cât de mult reprezintă „o vreme"?

Ochii lui sclipiră, iar unul dintre colţurile gurii se ridică uşor.

– Nu-ţi face griji, Maggie, virtutea ta e în siguranţă alături de mine.

Ea gâfâi, gata să rostească o replică lamentabilă, dar îşi muşcă limba, păstrându-şi controlul asupra acesteia.

– Acelaşi tip şarmant ca întotdeauna, nu-i aşa, Thane? zise ea în bătaie de joc, pornind rapid coffemakerul şi ştergând surplusul de lichid cu un burete.

– Încerc. Surâsul lui se transformă într-un zâmbet sexy, pe care ea ar fi vrut să i-l şteargă de pe faţă. Aceeaşi expresie

semeață și sigură de sine care cucerise tot atâtea inimi câte frânsese.

– Ei bine, cu mine nu va funcționa.

– Nu? întrebă el, ridicând o sprânceană, căci simți o provocare.

– Nu. Ea era fermă.

– Perfect. Asta va simplifica lucrurile. Privirea lui alunecă către poliță, insistând pentru o clipă asupra acelora care o prezentau pe Becca ceva mai mare, asupra fotografiei înrămate a celor două surori, făcută cu multă vreme în urmă, oprindu-se pe unica fotografie de la nuntă pe care Maggie o lăsase la vedere, una cu ea și cu Dean, râzând fericiți. Ea era îmbrăcată într-o rochie de nuanța fildeșului, cu voalul atârnându-i și ținea strâns florile diafane și trandafirii roz. Cravata de la smochingul lui Dean era slobodă, iar ochii plini de viață... o strălucire ce dispăruse mult prea devreme.

Fără niciun comentariu, Thane se așeză pe marginea uzată a unui fotoliu ce se afla în spate.

– Să le simplifice? Cum?

Zâmbetul lui dispăru și o privi cu o intensitate care o făcu să-și dorească să se întoarcă. Ea stoarse buretele deasupra chiuvetei, în vreme ce el spuse:

– Trebuie să-ți cer o favoare.

– O favoare. Ea era pregătită să spună „nu“, să respingă absolut orice și-ar fi dorit el din partea ei, fiindcă în adâncul sufletului știa că el nu era un om în care să ai încredere, unul cu care ea să dorească a avea de-a face. Ce anume?

– Vreau să vii cu mine înapoi în Denver, cu mașina, spuse el privind-o în ochi. Cred că voi avea nevoie de tine ca martor privind comportamentul meu.

– Dacă nu ai fi atât de serios, aș pufni în râs. Glumești, nu? zise ea. *Eu*? Martor pentru *tine?*

– În viața mea nu am fost mai serios.

Maggie îl crezu. Expresia de pe chipul lui era una hotărâtă: maxilarul imobil, privirea fixă, buzele subţiri şi neiertătoare. Nici urmă de bărbatul care glumise cu câteva clipe în urmă.

– Nu cred că îţi datorez ceva, zise ea, împăturind pânza şi privind tigaia care conţinea tocana rece şi arsă, ignorând faptul că nu-i era foame, aşa cum nu-i fusese de când Thane revenise în existenţa sa.

– Asta nu-i un fel de răsplată.

– Atunci ce e? Ea reveni în living, aşezându-se pe braţul canapelei.

– Tu ştii că nu aş ridica un deget pentru a o răni pe Mary Theresa.

Inima ei se strânse de durere. O, ştia că e adevărat. Din secunda în care Thane pusese ochii pe mult mai seducătoarea ei soră, fusese copleşit. Ea bănuia că Thane nu încetase niciodată să o iubească pe Mary Theresa. Încetase doar să o iubească pe Maggie.

– Desigur.

– Poliţia nu ştie asta.

Într-o secundă, ea pricepu.

– Vrei să spui că tu nu eşti doar suspectul principal în dispariţia lui Mary Theresa, ci că ei chiar te consideră implicat.

– Cam aşa stau lucrurile.

Thane a fost. El mi-a făcut asta. Mesajul cifrat al lui Mary Theresa se ivi din nou în mintea ei, făcându-i stomacul să se crispeze.

– Nu aş fi venit aici dacă nu era necesar, zise el, iar ea îşi dădu seama că vorbea serios.

– Nu pot pleca aşa, pur şi simplu, începu ea. Apoi îşi dădu seama. Cea despre care discutau era sora ei. Sora ei geamănă. Persoana care îi semăna cel mai mult pe faţa

pământului. Iar ea avea probleme. Trebuie să o iau în calcul pe Becca şi... Ea lăsă gândurile să-şi urmeze cursul. Şi dacă Mary Theresa avea nevoie de ea? Coffemakerul țăcăni, iar ea reveni în bucătăria deschisă pentru a umple două ceşti cu nişte mâini care nu erau tocmai ferme. Eu... eu nu ştiu, recunoscu ea, ducând ceştile cu cafea fierbinte în living, ca apoi să-i ofere una dintre ele. La bucătărie e zahăr sau lapte...

– O beau simplă. Mulțumesc.

Ea îşi aminti. Nu fiindcă şi-ar fi dorit. Niciodată. Se aşeză pe un colț al canapelei şi îşi aşeză picioarele deasupra pernițelor.

– Spune-mi mai exact ce anume vrei să fac? Poate dacă auzea ce anume voia el, va înțelege mult mai bine situația.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Mary Theresa sau Marchiza, sau cum vrei să o numeşti, recunoscu el. Nimeni nu pare să ştie. Unii cred că a fost răpită; s-a vorbit chiar despre crimă, ştii asta.

Maggie aprobă în tăcere.

– Apoi mai sunt cei care cred că e vorba de un soi de cascadorie publică sau că ea a plecat pur şi simplu pentru că presiunea era prea mare, iar ea avea nevoie de puțină linişte. El luă o înghițitură de cafea, studie lichidul întunecat şi se încruntă: Cu toate astea, nu prea sunt convins că aşa stau lucrurile.

– De ce nu?

– Fiindcă ori de câte ori lupta pentru existență se dovedea a fi prea stresantă pentru ea sau ratingurile show-ului ei începeau să scadă, sau ultimul ei amant pleca în excursie, sau simțea nevoia să plece departe de viața în stil mare pe care o ducea, ea apărea la ferma mea.

– Ferma ta? repetă Maggie, prostită. Ea credea că Mary Theresa nu-l mai văzuse pe Thane din momentul divorțului. Sora ei nu-i mărturisise niciodată că îşi petrecea timpul alături de fostul ei soț.

– Uneori, la ferma din California, alteori, la cea de lângă Cheyenne. Aşezându-şi ceaşca pe pervazul ferestrei, el îşi odihni braţele pe genunchi. Uneori, mă aflam acolo, însă de multe ori nu eram.

– Eu... eu nu am ştiut niciodată nici măcar că te-a văzut, zise Maggie, dându-şi seama pentru prima dată cât de puţine lucruri înţelegea în ceea ce o privea pe femeia care era sora ei geamănă. Era ca şi cum în secunda în care Mary Theresa îşi schimbase numele în Marchiza, legăturile cu familia se încordaseră.

Ochii lui erau la fel de reci precum Oceanul Arctic.

– Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre sora ta, Maggie. El se ridică şi rămase privind în noapte. Imaginea lui, distorsionată în ochiurile reci de geam, era una palidă şi exprima o hotărâre calmă. Ea ştia din experienţă că Thane Walker era tot atât de încăpăţânat, pe cât era de sexy.

Telefonul ţârâi şi Maggie tresări, gata-gata să-şi verse cafeaua în poală. La al doilea ţârâit ea apucă receptorul, simţind cum inima-i bubuia în piept. Poate că Mary Theresa recepţionase în sfârşit mesajele ei.

– Alo?

– Maggie? Sunt Connie.

Moralul ridicat al lui Maggie se prăbuşi. Recunoscând vocea cumnatei sale, se pregăti pentru alte veşti proaste.

– Bună.

– Ştiu că te întrebi de ce sun atât de târziu, aşa că voi trece direct la subiect. Am auzit că Marchiza a dispărut. Am un prieten în Denver care ştie că suntem rude. În fine, într-un fel. Oricum, ştiu... ştiu că e ciudat, dar am vrut să sun ca să văd dacă tu şi Becca sunteţi bine.

De parcă ţi-ar păsa.

– Suntem bine, minţi Maggie.

– Ei bine, bravo. Bravo. Eu, una, voiam să-mi ofer

ajutorul. Oh, ştiu că în trecut ne-am certat şi că încă o mai facem. Dar Becca e totuşi nepoata mea, fir-ar să fie, şi îmi pasă de ceea ce se petrece cu ea.

Sau de ce se întâmplă cu partea ei de moştenire.

– Mulţumesc, rosti Maggie fără prea multă căldură.

– Ai veşti de la Marchiză?

– Nu. Nu a sunat.

– Oh. Nu... nu ştiu ce să spun. Dar crede-mă, dacă pot fi de vreun folos, e suficient să mă anunţi.

– Aşa voi face, minţi Maggie şi închise.

Becca, aflată în camera sa, aştepta să audă clicul, ca abia apoi să pună receptorul la locul său. Prin pereţii subţiri ai cabanei, ascultase cea mai mare parte a conversaţiei dintre ea şi Thane Walker, primul soţ al Marchizei. În clipa când telefonul sunase, ea îl ridicase, dar înainte să poată răspunde, mama ei începuse să vorbească.

Din ce pusese cap la cap, Marchiza dispăruse, nimeni nu ştia de ce, dar Thane dorea ca mama ei să plece cu el la Denver. Mama ei îşi făcea griji pentru sora sa. Becca surâse în întuneric. Ea nu-şi făcea griji pentru Marchiză. Marchiza era mult prea frumoasă şi deşteaptă, mult prea celebră pentru a intra într-o adevărată belea.

Becca urmări particulele albastre ce se ridicau încet în jurul veiozei sale din lavă. Îi plăcea că Thane încerca să o convingă pe mama ei să plece la Denver. În realitate, chestia asta era perfectă. Dacă avea să procedeze cum trebuie, va fi în stare să o convingă pe mama ei să-i permită să-şi viziteze verişoara din L.A. Nu se oferise mătuşa Connie să le ajute, indiferent cum?

Pentru prima dată după multă vreme, Becca simţi o rază de speranţă. Poate că exista o şansă ca ea să scape de oraşul acesta pierdut şi nenorocit pe care mama ei îl considera un paradis. În opinia Beccăi, Settler's Ridge, Idaho, era o groapă.

*

– Măcar gândeşte-te, îi zise Thane, în vreme ce îşi îmbrăca haina. El o urmări, în timp ce pe chipul lui Maggie trecu o gamă de emoţii, simţi o senzaţie de satisfacţie, ştiind că ea avea să accepte, dar şi o ezitare de o secundă, un grăunte de vinovăţie ce-i încercă conştiinţa.

– Nu sunt sigură. Ea se uită din nou spre telefon, ca şi cum Marchiza urma să sune. Dar asta nu avea să se întâmple.

– O să mă întorc mâine de dimineaţă. El se îndreptă către uşă, observând ezitarea din privirea ei. Maggie nu ştia dacă să-l invite să rămână sau nu. Nu conta. El nu-şi va petrece noaptea aici. Poţi să mă anunţi. În timp ce ieşi pe uşă, o pală de vânt trecu prin el precum o lamă. El privi spre cer. Zăpada continua să cadă şi speră că nu va începe să viscolească.

În camionetă, el dădu drumul motorului, farurilor şi ştergătoarelor, apoi potrivi radioul pe un nou post local destinat ştirilor. După paraziţi, urmă o prezentare scurtă care debută cu o vânătoare locală. După ce dădu camioneta în marşarier, raza de lumină a farurilor sale frontale se îndreptă către casă şi o zări pe Maggie la fereastră, cu braţele încrucişate la piept, cu sprâncenele încruntate şi cu gura strânsă. O femeie frumoasă. Mult mai frumoasă decât sora ei ceva mai înaltă, deşi ea nu o ştia. Probabil că acesta era motivul pentru care ea era cu mult mai atrăgătoare.

Prostule, îl tachină creierul său, iar el observă reflexia propriilor ochi în oglinda retrovizoare. Albaştri-gri, aspri şi strălucind cu o urmă de poftă. Întotdeauna fusese un idiot în ceea ce le privea pe fetele Reilly, şi probabil că aşa avea să rămână. Numindu-se singur dobitoc într-o duzină de feluri, el roti volanul şi o porni de-a lungul benzii de circulaţie până ce găsi un spaţiu mai larg unde parcă şi opri motorul.

Căutând lângă el, în compartimentul unde îşi păstra

lucrurile, scoase de acolo un sac de dormit, îl înfăşură în jurul lui, apoi deschise compartimentul pentru mănuşi, de unde scoase o sticlă plată, de buzunar. Deşurubând capacul, el surâse amenințător.

– Pentru tine, Thane Walker, nemernicul naibii. Luă o înghițitură zdravănă, simți stropii whisky-ului de secară în fundul gâtului, apoi arsura unei porții de bun venit în măruntaiele sale. Nefiind satisfăcut, el duse din nou la buze sticla plată, înşurubându-i apoi capacul şi introducând-o înăuntru, pregătit pentru ceea ce promitea a fi o supraveghere lungă, în frig, şi fără rezultate. Dar trebuia să aştepte; nu putea să rişte să fie păcălit încă o dată.

Maggie, ajută-mă, te rog! Aminteşte-ți cum Thane s-a folosit de tine, cum s-a folosit de mine. Orice ai face, să nu ai încredere în Thane Walker!

Ochii lui Maggie se deschiseră într-o clipă. Inima îi bătea cu putere şi sudoarea i se prelingea pe trup. Vocea lui Mary Theresa fusese atât de clară de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere. Dar nu se afla. Maggie era singură în pat, în cabana de lângă Settler's Ridge. Ea îşi stăpâni teama care îi uscase gura şi care îi bubuia prin creier, în vreme ce ceasul clipea indicând un strălucitor şi roşu trei şi şaptesprezece minute. Toți trei, Mary Theresa, Thane şi ea stătuseră pe marginea unei râpe, deasupra unui abis întunecat care părea fără sfârşit. Marry Theresa, râzând şi flirtând, făcuse un pas în spate.

– Nu! strigase Maggie.

– Prinde-mă de mână! îi ordonase Thane, în vreme ce expresia entuziasmată a lui Mary Theresa dispăruse şi frica imensă îi contorsionase chipul. Pământul de sub picioarele ei se fărâmițase. Ea se cățărase cu greutate, pielea i se albise, ochii i se deschiseseră larg, plini de spaimă.

– Thane, ţipase ea, iar el se întinse în faţă, dând parcă s-o apuce.

Maggie ţipase când expresia lui se preschimbase în ură, iar mâna pe care i-o oferise surorii ei fusese folosită pentru a o împinge şi mai mult peste marginea prăpastiei.

– Nu! ţipase Maggie, însă fusese prea târziu.

Marchiza începu să alunece. Picioarele şi braţele i se agitau frenetic în aer, în vreme ce ea devenea din ce în ce mai mică, iar gaura aceea imensă şi neagră o înghiţi complet. Thane, cu trăsăturile feţei din nou calme, se răsuci privind-o în faţă, ca şi cum ea ar fi fost următoarea sa victimă. Aceea fusese secunda când ea auzise din nou vocea lui Mary Theresa.

În clipa aceea, când coşmarul era încă palpabil, Maggie se ridică, trecându-şi picioarele peste marginea patului. Trupul îi tremura, iar pulsul îi bubuia adânc în creier.

– Mamă?

Ea gâfâi la vederea Beccăi, o siluetă palidă în cadrul uşii.

– Dumnezeule, m-ai speriat, zise ea, aprinzând veioza aflată lângă pat.

– *Tu* m-ai speriat pe mine. Becca purta încă perechea de jeanşi şi puloverul cu mânecă scurtă cu care fusese îmbrăcată şi sta rezemată de tocul uşii, cu piciorul rănit ridicat, în timp ce celălalt îi susţinea întreaga greutate. Ea clipi din cauza luminii. Părul ei era vâlvoi, ca dovadă că dormise.

– Scuze. Am avut un vis rău. Un coşmar.

– În legătură cu Marchiza, ghici Becca.

– Da. Adunându-se, Maggie se ridică şi se îndreptă spre uşă. Îmi pare rău, scumpo. Bănuiesc că sunt pur şi simplu îngrijorată.

– Şi eu.

– Hai să mergem din nou la tine în pat. O să-ţi mai aduc puţină gheaţă şi...

– Mă simt bine, mamă, pe cuvânt. Becca căscă. Pur şi simplu mă sperii. În ultima vreme te porţi straniu. Astăzi, în hambar, când stăteai în genunchi, şi acum când ai ţipat. Dinţii Beccăi se înfipseră în buza inferioară. E înfricoşător.

Becca reuşi o hlizeală nervoasă, în vreme ce se retrase uşor din îmbrăţişarea mamei sale.

– Ştiu că eşti îngrijorată din cauza Marchizei. V-am auzit vorbind pe tine şi pe Thane despre cum ai putea să-l ajuţi. Maggie îşi privi cu atenţie fiica. Nu trăgeam cu urechea, dar nu aveam cum să nu aud, adăugă Becca în mare grabă, ferindu-şi privirea. În concluzie, de ce să nu te duci să vezi ce i s-a întâmplat?

– Nu e chiar atât de simplu.

– Sigur că e. Vecinii vor avea grijă de cai, cartea ta nu trebuie predată decât peste vreo două luni, eu pot lipsi câteva zile de la şcoală. Voi sta la prietenii mei sau la mătuşa Connie şi la unchiul Jim, în L.A.

– Deci, despre asta este vorba, zise Maggie, uimită de cât de convingătoare devenise fiica sa. Cu trecerea anilor, se părea că Becca îşi dezvolta propriul simţ de manipulare a oamenilor. *La fel ca Mary Theresa.*

– Dar ai putea ajuta la găsirea Marchizei.

– Aş putea?

– Tu scrii romane poliţiste, mamă. Cu crime adevărate. Mereu stai de vorbă cu poliţişti şi ai lucrat pentru un detectiv particular, nu-i adevărat?

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Becca ridică dintr-un umăr.

– Nu seamănă cu mersul pe bicicletă?

– Nu prea, zise Maggie, chicotind, în vreme ce efectele coşmarului dispăreau. Vino, hai înapoi în pat.

Becca îi oferi un surâs timid.

– Ce-ar fi să bem acum cacaua aceea fierbinte?

Maggie nu era chiar atât de ameţită, încât să nu-şi dea seama că era manipulată, dar nu se putu abţine. Dacă acesta era felul egoist şi manipulator al Beccăi de a-şi arăta apropierea, atunci aşa să fie.

– Bine, bine, însă după aceea, înapoi în pat, şi să nu încerci să-mi vorbeşti despre călătoria la Denver, în regulă? Voi decide de una singură.

Maggie îşi ajută fiica să ajungă în living, acolo unde Becca se făcu colac pe canapea. Focul arsese mocnit, iar în spatele paravanului străluceau doar tăciunii roşii. În vreme ce casa era învăluită în răcoarea nopţii, Maggie, cu picioarele goale şi tremurând, îşi acordă timp pentru a îmbrăca un halat din lână şi nişte papuci de casă. Apoi încălzi rapid nişte apă pentru cacaua instant. În vreme ce ceştile se roteau în cuptorul cu microunde, ea răscoli în cămară după nişte jeleuri, al căror termen de valabilitate expirase cu secole în urmă.

– Perfect, gândi ea cu voce tare. Creativitatea în domeniul culinar nu fusese niciodată unul dintre talentele ei. Ea se considera a fi o Sergant Friday a bucătăriei.

– Astea e realitatea, mamă.

Vârând jeleurile acelea tari în ceşti, ea întrebă:

– Ce te face să crezi că în cazul în care mă duc la Denver, pe tine am să te trimit în L.A.? De ce să nu stai aici la o prietenă?

– La cine?

Maggie amestecă cacaua. Becca avea dreptate. Ele nu cunoşteau pe nimeni suficient de bine pentru a putea sta mai mult de o noapte.

– Nu ştiu.

– În felul acesta îmi pot întâlni prietenii.

– Şi să lipseşti de la şcoală?

– O să recuperez.

– Promiți? Maggie îi duse Beccăi una dintre ceşti, iar fata, pentru prima oară după câteva săptămâni, o privi surâzând. În ochii ei străluci un licăr de entuziasm, în vreme ce Maggie se aşeză în colțul opus al canapelei, învelindu-şi genunchii în faldurile generoase ale halatului.

– Promit, zise rapid Becca pe deasupra ceştii cu cacao.

– O să mă gândesc, zise Maggie, deşi hotărârea era deja luată pe jumătate. Ceva anume trebuia cedat. Ea şi Becca se încăieraseră mereu, mesajul cifrat venit din partea lui Mary Theresa, fie el real, fie imaginar, trebuia rezolvat, iar aflarea a ceea ce se petrecuse cu sora ei reprezenta o prioritate.

Maggie nu fusese niciodată genul de persoană care să aştepte ca alții să-i rezolve problemele, iar acum se părea că Mary Theresa avea nevoie de ea.

– Mamă? Chipul Beccăi era iarăşi sobru şi părea preocupată, după felul cum îşi muşca colțul buzei inferioare.

– Mda?

– Ai pățit ceva?

– Te referi la altceva în afara faptului că nu prea par să mă înțeleg cu propria mea fiică? o tachină ea, în vreme ce jeleurile se topiră, devenind un morman plutitor de culoare albă. Ea luă o înghițitură din băutura dezgustător de dulce.

– Nu. Voiam să ştiu dacă eşti cumva bolnavă? Becca înghiți cu greu, ferindu-şi privirea. Ştii...

– Nu, scumpo nu sunt bolnavă. Nu psihic. Nu mental. Oftă, dorindu-şi să poată avea încredere în fiica ei şi să-i spună că auzise vocea lui Mary Theresa, dar lucrul acesta ar fi pus doar paie pe foc, ar fi speriat-o pe Becca şi ar fi readus la viață toate acele amintiri vechi şi dureroase, alături de îngrijorarea că mama sa s-ar putea să nu fie în toate mințile, asta pentru că Maggie consultase un psihiatru după moartea soțului ei. Nu fusese mare lucru, dar Connie şi Jim insinuaseră

ani la rând că starea de sănătate mintală a lui Maggie reprezenta o problemă. Dregându-şi vocea, ea zise:

– Termină de băut şi mergem înapoi în pat.

– Deci ce vei face? întrebă Becca. Ea mai sorbi o dată şi îi dădu mamei ei ceaşca băută doar pe jumătate.

– Mi-aş dori să ştiu, admise Maggie. Nu exista un răspuns simplu. Niciunul. Viaţa se complicase mai mult decât şi-ar fi închipuit ea vreodată. Duse ambele ceşti la chiuvetă şi observă cana pe care Thane o folosise mai devreme. Atingându-i marginea cu un singur deget, se întrebă de ce oare se hotărâse el să apară la uşa ei. Ar fi putut să-i telefoneze şi să-i spună despre Mary Theresa. Cu toate acestea, hotărâse să străbată cu maşina sute şi sute de kilometri pentru a-i vorbi personal.

Bătând cu degetele în blat, ea privi prin fereastra bucătăriei. Zăpada acoperise pământul, aplecând crengile copacilor. Fără niciun strop de lumină din partea lunii, noaptea era stranie, iar singurătatea pe care ea o considera de obicei confortabilă i se părea neobişnuit de tulburătoare.

– Mamă? Vocea Beccăi o surprinse. Ce se petrece în realitate?

Maggie clătină din cap, oftând. În loc să se comporte ca şi cum nu ar fi ştiut la ce anume se referea Becca, ea spuse:

– Asta pare a fi în momentul de faţă o întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari. Trecându-şi degetele prin păr, ea reveni în sufragerie şi se oferi în tăcere să o ajute pe fiica ei să străbată coridorul. Mi-aş dori să cunosc răspunsul, Becca. La naiba, chiar mi-aş dori să-l ştiu.

4

Detectivului Red Henderson nu-i plăcea să fie luat drept prost şi, în cazul de faţă, cel referitor la Marchiză sau cum naiba voia ea să i se spună, era convins că exista cineva care voia să-l fraierească.

El scoase un rest de mâncare dintre dinţi cu unghia degetului mare, îşi căută ţigările în sertarul de sus al biroului, dar nu găsi decât un pachet de gumă cu nicotină. Nu putea să le sufere, însă îndesă o bucată în gură, gândindu-se că aceasta e un biet substitut al unei Camel.

O fotografie a lui Mary Theresa Reilly Gillette Walker, alias Marchiza, era prinsă pe perete vizavi de biroul său. Era o femeie trăznet, fără îndoială. Tipul zvelt, cu păr roşcat şi des, ochi ca de zgripţuroaică, un nas drept, dinţi perfecţi şi nişte buze care se deschideau într-un surâs ce ar fi înseninat ziua oricărui bărbat, ea se prezenta cu încrederea specifică unei femei cu adevărat frumoase care îşi cunoştea şi îşi calcula efectele asupra oricărui bărbat care se întâmpla să-i treacă prin faţa ochilor. Privind la cameră, ca şi cum ar fi vrut să-l seducă pe bărbatul din spatele lentilelor, ea degaja o atracţie sexuală pe care şi el, după aproape douăzeci de ani petrecuţi în poliţie, cu tot cinismul pe care îl presupunea meseria, o recunoştea.

Marchiza avea calităţi de vedetă. Puţin bărbaţi ar putea rezista alături de ea.

Măritată de două ori, plus un şir de amanţi, ea nu părea a fi deosebit de discretă în privinţa vieţii intime, dar, la urma urmei, cine o putea învinovăţi? Bărbaţii trebuie că salivau,

cu limbile atârnându-le, dacă ea le-ar fi oferit măcar o ocheadă sau un zâmbet. Primul ei soţ fusese un cowboy – un singuratic ce avea un temperament care băgase un tip în spital. Asta se întâmplase cu ani în urmă, desigur, când Thane Walker avea abia şaisprezece ani, dar Henderson credea că vârsta nu l-a schimbat. Dacă era un tip pătimaş, aşa avea să rămână. În trecut, după toate aparenţele, Thane Walker fusese întotdeauna cu un pas înaintea legii.

Apoi existase un al doilea bărbat care făcuse greşeala de a se însura cu Marchiza, un tip în vârstă care îşi iubea femeia tânără şi strălucitoare, dar avea probleme în a o ţine sub papuc. Mary Theresa devenise apoi cea de a treia doamnă Syd Gillette pentru mai puţin de un an de zile. De atunci, el făcuse pasul următor, însurându-se şi divorţând iarăşi. Era de mirare că tipul mai avea încă bani.

Ultimul ei iubit era cu zece ani mai tânăr ca ea, un manechin cu părul lung şi cârlionţat şi cu o înfăţişare meditativă şi întunecată, pe care femeile păreau să o considere sexy. După părerea lui Henderson, Wade Pomeranian nu era altceva decât o pacoste răsfăţată.

Deci ce se întâmplase cu ea? Întrebarea se învârtea în mintea lui, enervantă şi obsedantă. Era moartă? Fusese ucisă? Se sinucisese? Plecase pur şi simplu să se distreze? Sau era doar o şmecherie publicitară, acţiunea unei femei disperate care era o stea, dar nu de calibrul unei celebrităţi hollywoodiene, care începuse să apună.

– Să fiu al naibii dacă ştiu, recunoscu el, lăsându-se pe spate în scaunul biroului său până ce acesta gemu în semn de protest. Pipăi vechea sa minge de baseball, cea care fusese semnată de către Sandy Koufax, când Henderson era abia un puşti, şi o aruncă. Mingea trecu la un centimetru faţă de becurile fosforescente, înainte de a cădea între degetele sale desfăcute, care o aşteptau.

Ce dracu' i se întâmplase Marchizei? Toată presa se

ocupa de caz. Din moment ce ea era coprezentatoare a emisiunii *Denver AM*, şi nu-şi făcuse apariţia la program, producătoarea se enervase, şi în cele din urmă telefonase unei cunoştinţe din cadrul poliţiei.

În zilele dedicate discuţiilor, Henderson vorbise cu aproape toate persoanele care aveau legătură cu doamna Gillette. Nu-i plăcuse prea mult de niciuna dintre ele. Inclusiv de morocănosul ei prim soţ. Tipul acesta ascundea ceva. Henderson o simţea în oasele lui şi intenţiona să descopere ce anume, dar avea nevoie de puţin timp.

Dăduse un APB la nivel naţional în privinţa Marchizei, atât cu descrierea ei, cât şi a Jeepului Wrangler, cu permisul şi placuţa de înmatriculare a maşinii. Făcuse, de asemenea, un raport către Centrul Naţional de Informare în privinţa Crimelor, cu destinaţia FBI. Mai devreme sau mai târziu, ea avea să apară... moartă sau vie. N-avea de unde să ştie. Era o enigmă. Doar oamenii nu dispăreau pur şi simplu de pe faţa pământului.

Cu ani în urmă, când era încă la Academie, el pariase că Jimmy Hoffa avea să apară mai devreme sau mai târziu. Acei cinci dolari erau istorie; să fie el al naibii dacă se mai întâmplase aşa ceva în raza jurisdicţiei lui.

Uşa biroului se deschise şi Hannah Wilkins îşi vârî capul înăuntru. Deşi era weekend, ea se afla, de asemenea, la serviciu.

– Nu sunt noutăţi în privinţa locului în care se află Thane Walker? întrebă ea, privindu-l dezaprobator, în vreme ce el arunca mingea de baseball către tavan. Henderson ştia că ea nu era de acord cu lipsa lui de respect când venea vorba de lucrurile de valoare. Însă el nu credea în coliviile de aur şi din cauza asta, bănuia el, îi pierduse pe Karen şi pe copii.

– Nu. Se pare că Walker a plecat într-o excursie. Alături de fosta lui soţie. El prinse mingea, încercând să evite a atinge

cu degetele semnătura lui Sandy, care era încă intactă, apoi o aruncă iar către tavan.

– Ai vorbit cu cineva de la ferma din Wyoming?

– Nuuu. Nu a răspuns nimeni.

Hannah se strecură în cameră, sprijinindu-se de tocul uşii. Împreunându-şi braţele la piept, ea spuse:

– Am sunat la cealaltă proprietate a lui – cea din California. Am vorbit cu un administrator de acolo. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

– Convenabil.

– Foarte.

– Caută în continuare.

– Aşa voi face.

– Cei doi nu au putut să dispară.

– Tu nu ai crede asta.

– Iar el a pretins că nu a plecat cu ea. Aminteşte-ţi că tu însăţi l-ai interogat în ziua când s-a raportat dispariţia ei.

– Îmi amintesc. Se certase cu ea.

– Nu era singurul.

– Dar fusese ultimul. Marchiza, sărmana, a fost o mare de lacrimi săptămâna trecută, nu-i aşa? mormăi el, amintindu-şi că ieşise cu coprezentatorul programului ei matinal, cu ultimul său iubit şi, de asemenea, cu primul ei soţ. Şi aceştia erau doar cei despre care aflaseră.

– Walker nu merge din succes în succes. Henderson se încruntă, punând mingea de baseball la locul ei, o replică din metal a mănuşii jucătorului, ce fusese odată pictată într-un auriu strălucitor, dar care acum dezvăluia un negru şters acolo unde vopseaua se cojise. Mijindu-şi privirea spre cerul de deasupra oraşului, el îşi scărpină barba plină de mâncărimi şi îşi urmări linia maxilarului cu un deget. Nu-mi place tipul ăsta.

– Asta nu prea e o noutate, remarca Hannah, cu surâsul ei insinuant şi enervant. Tu nu placi pe nimeni.

Pe bună dreptate, îşi zise el. Cei mai mulţi oameni nu erau de încredere. Mai ales foştii soţi.

– Pare să fie ziua ta norocoasă, zise Maggie, în timp ce intră în camera Beccăi, pentru a ridica storurile de la ferestre. Soarele dansa deasupra peticelor de zăpadă care persistau încă pe pământ, camera fiind scăldată pe neaşteptate în lumina strălucitoare a dimineţii. În secunda în care Maggie îşi aruncă privirea pe fereastră, observă cum norii se adunau la orizont, gri şi ameninţători, promiţând ceva mai multă zăpadă decât depuseseră în timpul nopţii.

Mormăind, Becca se răsuci în pat şi punga cu gheaţă, o pungă din plastic, marca Ziploc, acum plină cu apă, se prăbuşi pe podea.

– De ce e atât de norocoasă?

– Zbori spre California. Maggie ridică punga.

Becca deschise larg ochii şi se ridică în şezut.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea suspicioasă, frecându-şi ochii şi căscând.

– Am decis că ai dreptate. Trebuie să mă duc la Denver. Maggie oftă, aşezându-se pe pervazul ferestrei. Strălucirea dimineţii începu să scadă, iar norii de furtună se încălecau unul pe celălalt. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Mary Theresa, recunoscu ea, privind punga cu apă limpede ce odată fusese gheaţă. Cum eu sunt singura rudă ce i-a mai rămas, mă voi duce la Denver.

– Minunat. Becca nu părea să fie îngrijorată pentru mătuşa ei dispărută.

– Prin urmare, hai să ne uităm la glezna ta. Ea se duse către pat, iar Becca îi arătă de bunăvoie piciorul vânăt şi umflat. Cu delicateţe, Maggie îşi plimbă degetul peste pielea fiicei ei. Becca nu tresări.

– E mai bine.

– Este?

– Mult mai bine, o asigură Becca. Părea că umflătura scăzuse într-adevăr, deşi zona aflată în jurul gleznei avea o nuanţă şi mai urâtă de gri-albăstrui, iar decolorarea respectivă se mărise, întinzându-se până în partea din spate a călcâiului.

– Dacă spui tu. Ea se strădui să surâdă. Apoi se duse în baie unde vărsă în chiuvetă conţinutul pungii. Nu e cel mai bun moment pentru a-i vizita pe Connie şi pe Jim, rosti ea, întorcându-se în dormitorul Beccăi, care arăta ca lovit de un ciclon, din cauza hainelor, a prosoapelor, a cărţilor şi a revistelor aruncate de-a valma pe podea şi pe alte suprafeţe disponibile.

– Bineînţeles că este. Becca nu avea de gând să renunţe la promisiunea mamei ei. Nu te poţi răzgândi.

– Nu o voi face. Maggie ura să o părăsească pe Becca, în vreme ce copila se mai lupta încă cu cârjele. Cu toate acestea, nu avea de ales, date fiind circumstanţele. Deci le-am telefonat deja lui Connie, celor de la compania aeriană şi profesorului tău, zise Maggie, punând-o la curent pe fiica ei şi ignorând stânjeneala ei de a o lăsa pe Becca la rudele lui Dean care uneori păreau a fi interesate mai mult de banii familiei decât de propria lor nepoată. În drum spre Boise, vom lua de la şcoală scutirile tale, şi de acolo vei zbura direct spre L.A. Connie va veni să te întâmpine la aeroport. Mi-a spus că Jenny o va însoţi. E nerăbdătoare să te vadă. Forţând un surâs pe care nu-l simţea, Maggie deschise dulapul şi, ridicându-se pe vârfuri, dădu jos un rucsac ce se balansa nesigur pe raftul de sus. Bănuiesc că ar fi bine ca amândouă să ne facem bagajul.

Becca îndepărtă aşternuturile şi, folosind o singură cârjă, merse şchiopătând până la dulap.

– E minunat, zise ea, cu ochii strălucitori. Orice urmă de somn, fie ea cât de mică şi de slabă, dispăruse de mult din

privirea ei. Vreau să spun, îmi fac griji pentru Marchiză şi pentru toată povestea, dar nu cred că i s-a întâmplat nimic rău. Pur şi simplu a dispărut. Ca şi înainte. O să apară, nu crezi?

– Sigur. Nu avea rost să strice starea de spirit a Beccăi ce devenise brusc agreabilă. Era adevărat, Mary Theresa era capricioasă din fire şi avusese mai mult decât o ceartă cu agentul ei, cu un iubit sau cu compania de producţie a celor câteva filme în care jucase, pentru că pleca, luându-şi câteva zile libere, spre a reveni cu forţe proaspete, pregătită pentru o nouă bătălie. De când lucra la Denver, Mary Theresa nu fusese mult mai fericită, cu toate că Maggie nu aflase niciodată de certurile ei zgomotoase şi nu mai primise o chemare tăcută şi chinuitoare din partea surorii ei. Şi niciodată până acum, Thane Walker nu-şi făcuse apariţia la uşa ei.

De data asta situaţia era alta.

– Dacă ai nevoie de ajutor la duş, e suficient să mă anunţi, zise Maggie. Micul dejun va fi pe masă în cincisprezece minute.

– OK, mormăi Becca, dar Maggie se îndoia că informaţia se înregistrase în creierul fiicei ei, în timp ce alegea bluzele fără mânecă, pantalonii scurţi şi perechile de jeanşi – haine de vreme caldă pentru California de Sud.

Maggie se opri în uşă.

– Împachetează cât îţi trebuie pentru o săptămână.

Capul Beccăi se întoarse în direcţia mamei ei:

– O săptămână? Nu-şi putu ascunde plăcerea din priviri. Chiar aşa?

– Nu ştiu. Dar cunoşti mottoul meu: mai bine în siguranţă decât...

– Îmi pare rău, da, l-am mai auzit. Îşi dădu ochii peste cap şi mai răscoli o dată în sertarul cu lenjerie de corp.

Maggie făcuse deja duş, era îmbrăcată şi cu bagajul

făcut. Valiza, laptopul, servieta şi o geantă cu dimensiuni generoase erau înşirate lângă uşă. Ea ascultase ştirile despre timpul probabil şi, auzind că zona respectivă se pregătea pentru o furtună de zăpadă, aruncase geaca pentru ski, mănuşile şi pălăria peste şirul ce creştea din ce în ce.

Cafeaua era gata şi ea introduse două felii în prăjitorul de pâine. Nimic special în dimineaţa asta. Doar strictul necesar. Auzi scârţâitul conductelor de apă, în vreme ce Becca punea în funcţiune robinetul şi, peste numai câteva secunde, cântecul Beccăi plutea de-a lungul holului, peste răpăitul apei.

Oare cât timp trecuse de când Becca nu mai cântase? Cât timp trecuse de când nu mai fusese cu adevărat veselă şi fericită? Parcă secole. *Încetează*, se apostrofă Maggie. *Nu e bine să te răzgândeşti.*

Feliile crocante săriră în sus. Întotdeauna vigilent sub masă, câinele ridică şi ciuli o ureche şi slobozi un „hauu" slab, aproape în acelaşi moment în care Maggie auzi sunetul scos de motorul unei camionete care huruia în susul aleii.

Thane.

Inima ei se grăbi într-o cadenţă stupidă, în timp ce urmărea botul vechiului lui Ford printre copaci. *Potoleşte-te, McCrae*, îşi zise în vreme ce-l urmărea coborând din camionetă, picioarele lui părându-i-se mai lungi decât şi le amintea ea. El purta o pereche de ochelari de soare, cu reflexie pentru aviatori, şi afişa o expresie sobră, despre care Maggie era convinsă că se va acri. *El e doar un bărbat. Nimic mai mult. Ce dacă te-a minţit şi te-a trădat? Şi ce dacă s-a încurcat cu sora ta mult mai frumoasă, ce dacă s-a însurat cu ea, iar acum vrea să cerceteze dispariţia ei?*

Înghiţi în sec.

Toate astea erau al naibii de bizare. Şi înfricoşătoare.

Barkley se porni să facă o gălăgie zdravănă.

– Şââât! Barkley, taci!

Atentă să nu se ardă, ea scoase feliile crocante din prăjitor, aruncându-le pe o farfurie exact în momentul în care auzi cum conductele mormăie iarăşi, în vreme ce Becca opri apa.

Thane ciocăni în uşa principală.

– E deschis, strigă ea, acoperind mârâitul lui Barkley.

– Hei, nu mă mai ţii minte? Thane păşi înăuntru, iar câinele începu să dea din coadă. Lătrăturile lui impacientate se transformară într-un fornăit ruşinat.

– Mi-am imaginat. Thane se opri pentru a scărpina dosul urechii zdravene a lui Barkley.

– Se pare că ai cucerit pe cineva, zise ea.

– E un început. El se lăsă pe vine, bătând uşor cu palma părul cărunt al lui Barkley. Apoi dădu cu ochii de valize.

Stomacul lui Maggie se strânse, în vreme ce el o cercetă cu privirea.

– Te-ai decis să te întorci la Denver cu mine?

– Mda. Ea strigă pe coridor: Becca, micul dejun.

– Vin.

Ridicând curios din sprâncene, Thane se îndreptă spre spaţiul destinat bucătăriei.

– Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

– Nu tu. Scuză-mă. Ea îl ocoli şi deschise uşa frigiderului.

– Ai vorbit din nou cu poliţia?

– Ce? Nu. Scoţând o cutie de carton conţinând suc de portocale, ea evită să-l atingă. Apoi luă un pahar din dulap, şi turnă.

– Vrei şi tu puţin?

– Nu. Doar cafea.

– Serveşte-te.

Telefonul ţârâi puternic. Maggie ridică receptorul, în timp ce puse paharul cu suc de portocale pe masa veche.

Becca, îmbrăcată într-o salopetă şi într-un tricou, intră şchiopătând în încăpere, folosindu-se de o singură cârjă şi aruncă o privire îngrijorată în direcţia lui Thane, înainte de a se strecura pe scaun.

– Alo? rosti Maggie, în vreme ce Thane turna cafeaua. Ea îl ocoli pentru a găsi o sticlă cu sirop pe raftul al doilea al cămării.

– Maggie? La telefon e Charlie. Emma mi-a spus că ai telefonat, cerându-ne să avem grijă de animale cât vei fi plecată. Charlie şi Emma Sandquist locuiau la ferma vecină. Maggie stătuse în dimineaţa aceea de vorbă cu Emma, în timp ce soţul ei ieşise pentru a-şi hrăni vitele.

– Unde e untul? întrebă Becca şi Maggie arătă către tejghea. Thane îi intinse Beccăi farfuria care conţinea un cub pe jumătate consumat, iar ea îl privi cu o expresie suspicioasă şi buimacă.

– Aşa e. Nu ar trebui să lipsesc mai mult de patru-cinci zile, zise Maggie, sprijinind cu umărul telefonul în dreptul urechii, în vreme ce îi dădu Beccăi sticla cu sirop de arţar. Cel mult o săptămână.

– Nu face nimic, replică vecinul ei. Câteva zile în plus nu contează.

– Vă mulţumesc mult. Şi dacă vreodată vă pot întoarce serviciul, să mă anunţaţi. Cât dădu instrucţiuni în privinţa cailor şi a câinilor, ea termină de aşezat alte câteva vase în maşina de spălat şi şterse picăturile de sirop şi de cafea de pe blaturi. Thane se dăduse la o parte din drum şi stătea în picioare, bând dintr-o cană ciobită pe care ea o primise drept cadou de nuntă cu ani în urmă. Când închise telefonul în cele din urmă, Becca îşi terminase deja micul dejun şi, cu ajutorul unei singure cârje, revenise la ea în dormitor.

– Ai făcut bagajul?

– Imediat.

– Te ajut să le duci. Thane își lăsă cana în chiuvetă.

– Așteaptă o clipă. Ea îl apucă de cot, retrăgându-și apoi rapid mâna. Hai să discutăm aici despre ceea ce va urma. Da, o să merg la Denver să aflu ce se petrece cu Mary Theresa, dar cred că ar trebui să cumpăr un bilet de avion și să zbor într-acolo.

– Mai degrabă decât să mergi cu mine? O sprânceană cinică se arcui, iar ea simți cum îi crește tensiunea.

– Exact.

– De ce?

Ea se gândi să se ascundă din nou, însă decise că într-un asemenea moment adevărul era cel mai indicat, fie și ca ultimă soluție.

– Fiindcă nu am încredere în tine, recunoscu ea.

Buzele lui se strânseră, iar el își frecă una dintre fălci ce devenise și mai întunecată, din pricina unei bărbi crescute maï mult de o zi. Thane nu trebuia să-i spună nimic; norii care-i împăienjeniseră ochii o convinseră că el recepționase mesajul ei.

– Atâta vreme cât ne înțelegem unul pe altul.

– Exact.

– O să mă port cât se poate de bine.

– Nu sunt sigură că va fi de-ajuns, Thane, admise ea.

– E cel mai bun lucru pe care îl pot oferi. Strânse din dinți și ochii lui gri erau concentrați asupra ei cu atâta intensitate, încât ea observă pupilele lui dilatându-se.

I se uscă gâtul, iar o mică și extrem de feminină parte a ființei ei dorea să aibă încredere în el, să lase în urmă decepția trecutului, să-i acorde beneficiul îndoielii. Tu... tu ceri prea mult.

– Știu. Thane era grav, durerea evidențiindu-se în ridurile din jurul ochilor. Dar trebuie să ți-o cer. Aș putea avea probleme, Maggie. Poliția se poartă ca și cum ar crede

că eu sunt într-un fel responsabil de dispariţia lui Mary Theresa.

Maggie se duse cu gândul la vocea disperată pe care o auzise în timp ce hrănea caii. Vocea surorii ei.

– Ce spui?

Maggie nu răspunse. Nu ştia ce anume să spună.

El pufni, clătinând din cap.

– Nici tu nu mă crezi. Glasul lui era plat, dar nu acuzator. Ei, la dracu', bănuiesc că merit asta, dar îţi spun din capul locului că nu i-am făcut nimic rău.

Dacă ar putea măcar să-l creadă, să aibă încredere în ochii aceia albaştri, să vadă în adâncurile acestui bărbat cinic, pentru a scruta în adâncurile împroşcate cu noroi ale sufletului său. Oare ce ar descoperi, se întrebă ea, hotărând apoi că era mult mai bine să nu afle.

– Bine, se auzi ea spunând. Voi merge cu tine, Thane. Tu ai parcurs mai mult de o sută de kilometri pentru a mă convinge că te afli într-o misiune de caritate, că eşti pur şi simplu interesat de siguranţa şi de locul unde se află fosta ta soţie, că bunăstarea lui Mary Theresa e scopul tău principal.

El nici măcar nu clipi în faţa săgeţilor de sarcasm din vorbele ei.

– Hai să mergem. El mătură cu privirea interiorul cabanei, până în dreptul şemineului, acolo unde doar scrumul era dovada focului din timpul nopţii.

– Ai avut grijă de tot ce e aici?

– Da. Imediat ce Becca termină de făcut bagajul, sunt gata. Barkley o să-şi facă culcuş în hambar, împreună cu celelalte animale. Charley poate să-l ia şi să-l ducă la el acasă. Deci... Îşi roti încă o dată privirea prin căminul ei pentru a vedea dacă totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Cred că suntem gata.

El aprobă, luând-o de-a lungul holului, spre camera

Beccăi, moment în care telefonul sună iarăşi. Maggie îl înhăţă, încrucişându-şi degetele în speranţa că era sora ei.

– Doamna McCrae? O voce de bărbat. Inima ei tresări. Sunt Craig Beaumont. Lucrez cu sora dumneavoastră şi voiam să văd dacă aveţi cumva idee unde ar putea fi. Maggie se făcu mică lângă bufet.

– Nu, zise ea şi gâtul i se strânse. Povestea asta începea să fie mult prea reală. Nu-l cunoscuse niciodată pe Beaumont. Ştia doar că era „un tip frumuşel care şi-ar fi vândut mama diavolului pentru nişte ratinguri ceva mai mari", după părerea lui Mary Theresa. Craig era îngrijorat, pretindea el, explicând că Marchiza nu venise la serviciu vinerea trecută, că o căutaseră.

– Am încercat să sunăm mai devreme, dar nu am reuşit să luăm legătura cu dumneavoastră.

– Îmi pare rău. Ea închise câteva secunde mai târziu, simţindu-se goală pe dinăuntru, cu toate speranţele distruse.

– Probleme? întrebă Thane, în vreme ce el, cărând rucsacul ei pentru sport şi o cutie mică care adăpostea CD-playerul portabil al Beccăi, păşi în bucătărie.

– Era bărbatul cu care lucrează Mary Theresa.

– Ron Bishop, directorul postului.

– Nu, coprezentatorul ei.

– Beaumont.

– Da. Voiau doar să verifice.

– Deci deocamdată ea nu şi-a făcut apariţia.

– Nu. Maggie scutură din cap, şi decise că va fi mai bine cu cât avea să ajungă mai devreme la Denver.

– Mai bine am porni la drum.

– Mă duc să încarc. Maggie o ajută pe Becca să ajungă la camionetă, cerându-şi în mod excesiv scuze faţă de Barkley, în timp ce îl închidea într-una dintre boxe, alături

de cai. Astupându-şi urechile ca să nu mai audă scheunatul lui, trânti uşa hambarului în urma ei.

Cu un ochi la norii care se adunaseră de dimineaţă, Thane depozită bagajele sub o prelată care acoperea podeaua camionetei şi se urcă la volan. Erau mai înghesuiţi unul în altul decât şi-ar fi dorit Maggie, însă ea nu zise nimic.

Imediat ce o vor urca pe Becca în avion, între Thane şi ea va exista o oarecare distanţă. Ea găsi oarece confort în gândul respectiv, deoarece din clipa aceea, ea şi omul despre care jurase că nu va avea niciodată încredere aveau să fie singuri, străbătând cu maşina o parte dezolantă a regiunii unde uneori recepţia posturilor de radio era atât de proastă, încât vor fi obligaţi să-şi ţină companie.

Becca, în aparenţă indiferentă la tensiunea existentă între mama ei şi fostul soţ al mătuşii ei, căută în cutia cu CD-uri, găsi pe cel dorit, îl introduse în player şi îşi puse căştile la urechi. Cu capul legănându-se în ritmul muzicii, ea mări volumul cu câţiva decibeli în aşa fel încât Maggie să poată auzi o parte din versuri.

Thane acceleră şi, în vreme ce primii fulgi de nea începură să cadă din cerul gri, ei lăsară cabana în urmă.

Se petrecea ceva, ceva important. Dar Becca nu-şi putea da seama ce anume. Ascultând un disc mai vechi al trupei Nirvana, nu reuşea să se lase acaparată de muzica preferată care, de obicei, o purta departe. Nici Kurt Cobain şi nici corzile puternice ale chitarei lui nu putură risipi senzaţia sa vizavi de tensiunea imediată care se instalase între mama ei şi Thane Walker, fostul soţ al Marchizei. Ciudat. Poate că Marchiza avea necazuri mult mai mari decât spuneau ei.

Becca aruncă cu coada ochiului o privire spre mama ei. Pe sub gene, reuşi să zărească faţa albă a lui Maggie şi

şfichiuirea uneia dintre unghiile degetului mare. Stând dreaptă, aproape țeapănă, mama ei se uita fix prin parbriz. Buzele ei aveau colțurile coborâte, iar ea părea îngrijorată, aşa cum fusese cu un an şi ceva în urmă, când îi vorbise Beccăi despre divorțul său.

Stomacul Beccăi se strânse, însă ea își închise mintea în fața gândurilor referitoare la părinții săi. Cu siguranță se certaseră. La greu. Toți părinții se ceartă. Dar, într-un fel anume, ai ei escaladaseră până la momentul divorțului.

Apoi tatăl ei murise.

O lacrimă o arse pentru o secundă şi strânse din dinți, în vreme ce Kurt Cobain cânta iar şi iar. Partea goală a ființei ei, partea aceea care încă durea, şi-o simți din nou, iar ea refuză să se gândească la tatăl ei sau la faptul că el nu ar fi murit dacă nu ar fi avut loc acel ultim şi urât scandal.

– Ce porcărie, murmură ea.

– Cum? Mama ei întoarse capul spre ea.

– Nimiiic. Nu voia să intre în detalii, aşa că închise ochii, când melodia luă sfârşit. Pentru câteva secunde, tăcerea din aparat fu una asurzitoare. Apoi zbârnitul unui acord de chitară dădu tonul următoarei melodii. Slavă Domnului. O s-o asculte. Şi în loc să se gândească la părinții ei şi la trecutul nefericit, ea se concentră asupra viitorului său. Şi asupra L. A.-ului. Becca surâse şi hotărî că nu se va întoarce niciodată în Idaho. Era asemenea unui pustiu. Un sat de țărănoi.

Mătuşa Connie o va accepta; aşa spusese Jennifer. Iar Jennifer îi promisese că la viitoarea ei vizită îi va face cunoştință cu câțiva băieți. Mai spusese că îşi vor face piercing în buric şi că poate vor merge la un salon de tatuaj pentru un body art.

Ar fi atât de frumos.

Iar mama ei ar fi entuziasmată.

Excelent. Becca se afundă mai mult în scaun, dând

din cap în ritmul tobelor. Nu era sigură ce fel de tatuaj avea să-şi facă, dar voia să şi-l pună pe gleznă, ca lumea să-l vadă atunci când ea nu va purta şosete. Un fluture ar fi frumos, însă era cam obişnuit. Nu în Idaho, desigur, ci în L.A. Un păianjen ar fi puţin cam înfricoşător, însă o pasăre cântătoare ar fi exact ce trebuie. Surâse, imaginându-şi creatura aceea colorată planând chiar deasupra călcâiului, ciocul ei lung ascunzându-se într-o floricică. Mdda, aşa o să facă.

Iar mama o să se îngrozească.

Perfect.

Un mic junghi al vinovăţiei îi înţepă conştiinţa, însă refuză să se gândească la asta. Pentru moment, se va concentra la cum să-şi petreacă timpul în Los Angeles.

Mai târziu, când trecură dincolo de White Bird Hill, se uită pe furiş la Thane. Cu o faţă lugubră, purtând ochelari de soare şi concentrându-se asupra zăpezii ce începuse să cadă cu fulgi mici şi îngheţaţi, el privea drept înainte. Pentru o persoană matură, avea o înfăţişare ca lumea, era tipul acela masiv de cowboy. Arăta de parcă ar fi călărit mai degrabă un armăsar sau cel puţin o motocicletă uriaşă. Exista ceva ce până şi Becca, la treisprezece ani ai ei, putea simţi. Deci ce se petrecea între el şi mama lui? De ce se purtau ca şi cum nu se putea suferi unul pe celălalt?

Becca nu auzise vorbindu-se prea multe despre primul soţ al Marchizei, în afară de faptul că Maggie nu aprobase niciodată mariajul acesta şi că întotdeauna schimba subiectul, ori de câte ori era adus în discuţie. Părea că-l urăşte pe individul acesta.

Nu că ar fi contat într-un fel sau altul. Singurul lucru care conta pentru Becca era faptul că avea să fie liberă şi că nu intenţiona să se mai întoarcă niciodată în Backwoods U.S.A. În câteva ceasuri, avea să fie departe de locul acela. Pentru totdeauna.

Era şi timpul.

*

Mestecând o scobitoare pe care o luase din restaurantul aeroportului, Thane urmări avionul cu reacţie scrâşnind de-a lungul căi de rulare. Zăpada se înălţa de-o parte şi de alta a pistei, iar aripile argintii fuseseră curăţate înainte de a pleca la drum. El resimţea starea nervoasă a lui Maggie ca şi cum ar fi fost a sa. Alături de el, cu nasul lipit de geam, ea păru să-şi ţină respiraţia, în vreme ce avionul îşi înălţă botul în aer şi începu să zboare.

– Asta e prima dată când am lăsat-o să zboare de una singură, recunoscu ea, în vreme ce avionul fiicei ei dispăru în nori.

– O să fie bine.

Privirea pe care ea i-o aruncă îi spuse că ea nu credea asta, însă, la urma urmei, ea fusese înţepată încă din seara precedentă. Limbajul trupului ei, la fel ca şi vorbele îl convinseseră că ea nu avea încredere în el. Dar Maggie fusese întotdeauna cea mai deşteaptă dintre surori.

– O să fie alături de rude, nu?

– Nu ale mele.

– Ale soţului tău.

Ea aprobă, privirea întunecându-i-se puţin.

– Sora lui Dean şi cumnatul. Au o fiică, Jennifer, mai mare cu doar câţiva ani. Becca o idolatrizează.

– Iar tu nu?

– Cred că e mai grăbită decât ar trebui.

– Toţi copiii sunt aşa în zilele noastre, remarcă el.

– Nu înţelegi. Maggie părea că e pe punctul de a mai adăuga ceva, dar apoi se gândi mai bine şi îşi ţinu gura.

– Luminează-mă.

Privirea pe care o înălţă spre el ar fi fost capabilă să străpungă oţelul.

– Nu mi-au rămas suficienţi ani de trăit.

El zâmbi în ciuda proastei sale dispoziţii, dar ea nu glumea.

– Uite ce e, diseară am să-i sun pe Connie şi pe Jim, să mă asigur că Becca a ajuns acolo. Ochii ei erau la fel de înnoraţi precum cerul Boiseului. Se uită în direcţia lui.

– Bine, hai s-o pornim la drum. Ca şi cum şi-ar fi dat singură un brânci, ea se întoarse cu spatele la fereastră şi o porni prin mulţime. Thane încercă să nu bage în seamă maxilarele încleştate şi liniile neliniştii care-i încreţeau fruntea, de obicei netedă. El nu-şi lăsă ochii să rătăcească nici pe legănarea şoldurilor, în vreme ce ea păşea cu hotărâre de-a lungul coridorului. Uneori, semăna atât de tare cu Mary Theresa, încât emoţiile acaparau tot ce avea mai bun el – furia şi neîncrederea împovărându-i sufletul.

Iar acum buna şi sfânta Mary Theresa, transformată în Marchiză, extrăsese ultima sa răzbunare. Împotriva lui. Se potrivea într-un fel, un caz perfect de ironie, dacă existase vreodată unul.

Dincolo de terminal, zăpada cădea deasupra parcării, împrăştiindu-se în vântul aspru care mătura fără milă, venind dinspre nordul Canadei. El aruncă o privire spre cer, mormăi un jurământ printre dinţi şi se rugă să găsească o modalitate de a străpunge furtuna care prevestea să-i urmeze tot drumul, până în Colorado.

Thane descuie portiera pasagerului, aşteptând până ce Maggie intră, după care închise uşa trântind-o, ştiind în adâncul sufletului că era pe cale să comită cea mai mare greşeală a vieţii lui – în fine, a doua cea mai mare. Prima fusese căsătoria cu Mary Theresa Reilly.

Nu avusese de ales. Avea o misiune de îndeplinit. Nimic mai mult. El nu putea să-şi uite nicio secundă obiectivul. Aruncă o privire furişă către femeia care stătea atât de aproape de el. Frumoasă. Deşteaptă. Vicleană. Exact ca şi sora ei.

Sau ca celelalte femei, din acelaşi motiv. În opinia lui Thane, toate erau la fel. Care de care mai ale naibii.

– Bine, deci vei fi în regulă alături de mătuşa Connie şi de unchiul Jim, da? zise Maggie la telefon.

– Voi fi, mamă. Becca părea neatentă, gata de plecare; se afla în California şi nu avea nevoie, ori nu voia să aibă de-a face cu mama ei.

– Am să te sun când voi ajunge la Denver. Era întuneric, şi în afara cabinei telefonice zăpada se învârtea într-o pudră fină. Se strânsese movilă pe acoperişul cafenelei de pe autostradă, acoperind şi spaţiul destinat parcării.

– Perfect. Cum vrei.

– Becca, îi reproşă ea, observând expresiile murdare şi numerele de telefon scrijelite în metal, acolo unde fusese legată o carte de telefon care acum lipsea. *Pentru un apel telefonic distractiv Pamela. Randy îl iubeşte pe Jim.* Inimi. Săgeţi. Şi literele obişnuite.

– Am spus „perfect".

Nu avea rost să încerce să o dojenească de la sute de kilometri depărtare.

– OK. Te iubesc. Pa.

– Pa. Clic. Becca închisese, iar Maggie se holbă la receptor pentru câteva secunde care-i îngreunară sufletul. Copila ei se maturiza departe de ea, luând-o din loc cu toată acea energie de nestăpânit specifică vârstei. *Acordă-i timp,* îşi zise ea. *Aminteşte-ţi cum erai la treisprezece ani.*

În local, mirosul de ceapă rumenită, de fum şi de grăsime arsă persista într-un nor, în apropierea grinzilor. Sistemul de încălzire hârâia, ca şi cum ar fi lucrat peste capacitate, pentru a combate temperatura scăzută de afară. Luminile colorate erau înşiruite deasupra vitrinei, ca şi cum s-ar fi apropiat Crăciunul, nu primele săptămâni ale lunii

noiembrie. Cineva introdusese în priză un tonomat plin cu fise, iar muzica country se derula iar şi iar, acompaniată de ţăcănitul tacâmurilor, de murmurul conversaţiei şi de valul hohotelor discordante de râs.

Ea se aşeză pe un capăt al tarabei din lemn. Haina lui atârna într-un cârlig. Câteva scântei gri apăruseră în barba ce-i înnegrea bărbia, iar liniile care radiau de la colţul ochilor îl îmbătrâneau puţin. Cu toate acestea, încă poseda acel magnetism animalic şi brut pe care ea îl găsise fascinant la nouăsprezece ani, o sexualitate înnăscută cu care unii bărbaţi sunt blestemaţi împreună cu tot ceea ce le mai aduce viaţa.

– Ai găsit-o? întrebă el, ridicând privirea dintr-un meniu încastrat în plastic care purta urme de arsuri de la ţigări.

– Da.

– Totul e în regulă?

– Nimic altceva în afară de atitudinea nestăvilită de adolescent. Ea luă meniul, scanând cu privirea gama de produse pentru cină, evitând astfel întrebările din ochii lui. Relaţia pe care o avea ea cu fiica sa nu era treaba lui. Ai comandat?

– Doar cafea.

O chelneriţă subţirică, îmbrăcată într-o bluză în carouri, jeanşi strâmţi şi o eşarfă înnodată lejer în jurul gâtului, îşi făcu apariţia cu două ceşti şi cu un termos.

– Obişnuită? întrebă ea, turnând, în vreme ce ei aprobară. V-aţi hotărât în privinţa cinei?

– Burger şi cartofi prăjiţi. Maggie nu avea dispoziţia necesară pentru a măsura caloriile sau gramele de grăsime, sau altceva de felul acesta. Cu de toate.

– Acelaşi lucru, dar burgerul să fie cu brânză, comandă Thane.

– S-a făcut. Femeia se făcu nevăzută, trântind comanda pe tejgheaua care separa bucătăria de salon.

– Cât de departe e Denver?

– Prea departe. Thane privi în noapte. Nu putem să fim mai abili decât furtuna, aşa că va trebui să ajungem cât mai departe. Probabil la Salt Lake. Am crampoane la cauciucuri şi lanţuri pe spate dacă va fi nevoie de ele. Nu o să dăm greş.

– De unde ştii?

El îşi întoarse privirea spre ea.

– Nu o să permit să se întâmple aşa ceva.

– Deci acum eşti Dumnezeu?

Buzele lui se ţuguiară.

– Pur şi simplu nu-ţi face griji.

– Tu îţi asumi mai multe riscuri decât mine.

– O să o scot la capăt pentru amândoi.

– Uite ce e, Thane, am spus că merg în Denver cu tine. Am spus că voi vorbi cu poliţia. Ba chiar am spus că garantez pentru tine, cu toate că Dumnezeu ştie că nu am încredere în tine nici măcar o secundă, dar am învăţat de-a lungul anilor că nu ar trebui să mă bazez pe nimeni, că mă pot sprijini pe propriile mele picioare, care-s mai stabile decât umărul oricui pe care eu am făcut greşeala de a mă sprijini, inclusiv pe al tău.

Lui i se contractă un muşchi din apropierea tâmplei.

– Deci acum am terminat cu asta, nu-i aşa?

– Pur şi simplu, las-o baltă.

– Ştii, Maggie, zise el, rezemându-şi capul de partea din spate a tejghelei, începi să semeni cu o femeie pornită.

– Mă întreb de ce, i-o întoarse ea. Era nervoasă şi emoţionată. Şi nu vedea de ce ar ascunde-o. Şi pe bune, cui îi pasă?

– Ţie.

– Chiar aşa? Aproape că-i veni să râdă, dar el lovise mult prea aproape de ţintă.

– Nu seamănă cu fata pe care o ştiam.

Ea rămse locului, cu respiraţia blocată. *Nu te păcăli, Maggie. Eşti mult prea isteaţă şi te-ai mai fript şi înainte.*

– Cred că e mai bine să nu ne aventurăm în amintiri.

– De ce nu?

Era inima ei cea care bubuia?

– Apă pe sub pod, cowboy. Asta e toată povestea. Ea luă o gură de cafea, recunoscătoare că putea fi calmă. Conversaţia asta aluneca pe un teren mult prea personal.

– Nu prea cred. Brusc, el veni mai în faţă, coatele lui sprijinindu-se de partea superioară a mesei.

– Cred că ţi-e frică.

Al naibii de corect.

– De ce anume?

– Pentru început, de mine.

– Asta în visele tale.

– Nu în visele mele, puştoaico. În coşmarurile mele.

– Hai să nu aprofundăm subiectul, vrei? Nu e momentul şi nici locul. Tot ce avem de făcut e să ne concentrăm asupra lui Mary Theresa.

El o numi în tăcere mincinoasă.

– Şi orice ai face, Walker, nu încerca să mă determini să mă răzgândesc sau să-mi analizezi motivele, ori să citeşti mai mult în vorbele mele. Îşi duse arătătorul făcut cârlig în dreptul inimii. Îţi spun eu cum stă treaba, bine?

Chelneriţa reveni cu paşi iuţi. Un surâs de plastic se ivi pe buzele ei strălucitoare în nuanţa caisei, în vreme ce lăsă pe masă două farfurii.

– Mai doriţi ceva?

Da, un bilet dus spre casă.

– Asta-i tot, zise Thane, ridicând apoi o sprânceană în direcţia lui Maggie, invitând-o fără vorbe să-şi spună părerea.

– Doar ketchup.

– Vine imediat. Femeia se răsuci, apucă o sticlă de plastic cu jet de pe tarabă şi o aşeză în faţa lui Maggie.

– Mulțam.

– Dacă mai aveţi nevoie de ceva, da-ţi un ţignal. Ea se îndreptă către tejghea, unde o vitrină frigorifică funcţiona în surdină, dând la iveală un şir de preparate de cofetărie. Poate doriţi desert, iar plăcinta noastră cu lămâie-meringue e delicioasă. Nu glumesc, zise ea, concentrându-şi atenţia asupra unei mese la care stăteau nişte bărbaţi burtoşi, cu feţele roşii ca focul, cu şepci de baseball în diverse culori şi cu scobitori la colţul gurii.

Maggie mâncă în linişte, iar Thane nu o deranjă, încercând să nu-i întrerupă şirul gândurilor, fie şi cu o conversaţie de circumstanţă. Într-un restaurant mic, unde toată lumea vorbea, râdea, fuma şi flirta, ei doi mâncau într-o linişte mormântală, trecutul escaladând gândurile lui Maggie, erodându-i echilibrul, în timp ce viitorul se arăta întunecat şi misterios. Când terminară cu burgerii, cartofii prăjiţi şi o porţie subţire de plăcintă cu îngheţată, la insistenţa lui Thane, el îşi căută portofelul.

Maggie scotoci în poşetă.

– E treaba mea, zise el, privind-o, în vreme ce ea îşi scotea portofelul.

– Nici gând.

– Practic te-am forţat să mergi cu mine.

Ea scoase o bancnotă de zece, rezemându-şi coatele de-o parte şi de alta a hamburgerului mâncat doar pe jumătate şi a ceea ce fusese desertul ei.

– Uite ce e, Walker, hai să lămurim un aspect. Îmi plătesc partea mea. Da, tu mi-ai vorbit despre plecare, dar eu aş fi zburat, oricum, la Denver pentru a afla ce s-a întâmplat cu sora mea. Aşa că vom împărţi totul pe din două. Zicând asta, ea îşi apucă geaca de ski.

– Şi asta pentru ca eu să nu-mi fac o idee greşită?

Vârfurile urechilor ei începură să ardă, în vreme ce se ridică şi îşi vârî braţele în mânecile strâmte ale gecii.

– Cred.

Ea voia să şteargă surâsul acela amuzat ce se aşternuse pe faţa lui nebărbierită.

– Vrei să te asiguri că nu voi considera asta drept o întâlnire plină de meandre.

– Eşti atât de al nabii de îngâmfat, e incredibil.

– Asta e aproape o paranoia.

– Poate chiar mai mult.

Surâsul lui se ofili în timp ce el azvârli o bancnotă potrivită pe masă. Furia sclipi în ochii lui. Fără un alt cuvânt, el apucă haina cu o mână, şi cotul lui Maggie cu cealaltă.

– Ce faci... stai.

El o trase în tăcere, forţând-o să treacă prin uşile duble de sticlă în vestibul şi apoi în noaptea întunecată, unde zăpada continua să cadă. O furie tăcută şi clocotitoare emana din direcţia lui, în vreme ce se îndreptau cu pas întins către camionetă. El descuie portiera pentru ea, apoi urcă pe locul şoferului. După ce îşi aruncă haina pe locul din spatele scaunului, acolo unde era depozitat laptopul ei, introduse cheia în contact. Motorul porni, iar ea îşi prinse centura de siguranţă. El puse schimbătorul de viteze în marşarier şi ieşi din parcare.

– Hai să lămurim lucrurile, zise el, schimbând în viteza întâi, executând un semicerc la oprirea camionetei şi aruncând o privire fixă spre întinderea dezolantă a autostrăzii care se îndrepta către sud. Am nevoie de ajutorul tău. Punct. Nu aştept altceva de la tine decât să mă ajuţi să o găsesesc pe nemernica de soră-ta şi să-mi reabilitez numele. El aprinse faza mare şi zăpada se roti dansând în lumină. Nu îmi datorezi nimic, aşa că am crezut că ocupându-mă de cheltuieli, chestia

asta nu face parte dintr-un soi de seducție în stil mare, Maggie, e un simplu mod de a te răsplăti pentru deranj.

Fața ei era încinsă, obrajii îi ardeau, dar din fericire el nu observă asta în cabina întunecată, în vreme ce se uita amenințător prin parbriz.

Thane porni ștergătoarele și ajustă dispozitivul de control pentru dezghețare.

– Ai priceput?

– Am priceput, replică ea scurt, simțindu-se ca o proastă. Bineînțeles că el nu era interesat de ea, nu asta era ideea. Se gândi să-și țină gura, dar apoi își zise că e mult mai bine să clarifice lucrurile.

– Am vrut doar să punem la punct regulile de bază, zise ea, forțându-și mâinile strânse pumn să se relaxeze. Nu era cine știe ce.

– Amin. O mașină apăru din curbă, străpungând interiorul camionetei cu o lumină albă, artificială. Ea îi observă profilul: Puternic, Hotărât, Neclintit. Sută la sută masculin. Un bărbat puternic, uneori furios. Cineva care nu spune întotdeauna adevărul; ea știa asta din vremurile trecute. Deci ce secrete păstra? Ce ascundea? Ea privi afară prin geamul lateral, în direcția copacilor, gardieni ai nopții, înalți și masivi. Zăpada atârna pe crengile lor, și în alte circumstanțe ea le-ar fi găsit, la fel ca dealurile pe care le urcau, emoționante. În seara asta păreau însă amenințătoare, prevestind o vrajă a fricii și a dezolării.

Unde se afla Mary Theresa? Era în viață? Oh, Doamne, trebuia să fie. Privind atentă la noaptea viscolită, își încrucișă degetele, spunând iar și iar rugăciuni tăcute pentru sora sa.

Cu siguranță că Mary Theresa era în siguranță. Cu siguranță că în clipa când vor ajunge la Denver, vor afla că Marchiza cea veșnic călătoare a plecat pur și simplu pentru

câteva zile, uitând să comunice asta cuiva. Dar în vreme ce încerca să se autoconvingă, simţi un fior, unul care nu avea nimic de-a face cu starea vremii şi, în timp ce zăpada se transforma în sloiuri de gheaţă, care loveau capota camionetei, alunecând apoi pe şosea, Maggie nu putea alunga sentimentul că ceva nu era în regulă. Ceva rău într-un mod teribil şi ireversibil.

Să fii bine, Mary, se gândi ea, închizând ochii şi amintindu-şi-o pe sora ei aşa cum fusese ea întotdeauna, un spirit liber, deşi cam egocentric, de care se îndrăgostea toată lumea. Toată lumea, inclusiv Thane Walker. Nici el nu fusese imun la farmecele lui Mary Theresa. Dar, la urma urmelor, de ce ar fi fost? El era un bărbat, şi toţi bărbaţii, se pare, deveneau susceptibili în privinţa lui Mary Theresa Reilly.

Maggie observase asta cu ani în urmă, atunci când Mitchell, vărul lor care fusese crescut ca fiind fratele lor, era încă în viaţă.

Erau tineri, aveau abia şaptesprezece ani, cu câţiva ani mai mult decât Becca acum, însă Mary Theresa îşi punea deja în practică farmecele, exersându-şi-le pe toţi băieţii pe care ele îi cunoşteau, inclusiv pe cel pe care Maggie îl considera fratele ei...

PARTEA A DOUA

Rio Verde
California de Nord

1979

5

De sub luciul apei, Maggy o văzu pe Mary Theresa, cu ochelarii de soare proptiţi pe vârful nasului, o pereche de bikini din aţă, dezvăluind fiecare centimetru al bronzului său, plimbându-se de-a lungul piscinei. Ea scoase un şezlong din suport şi îl puse la umbra arborelui de eucalipt, ca apoi să se aşeze, chiar în secunda în care plămânii lui Maggie, arzând din pricina timpului pe care îl petrecuse sub apă, o forţară să înoate frenetic la suprafaţă. Străpungând suprafaţa apei, Maggie gâfâi, sorbi cu nesaţ aerul şi îşi dădu părul ud la o parte din ochi.

– Ce faci? o întrebă sora sa geamănă, colţurile gurii lăsându-se în jos, într-un dispreţ evident.

– A ce seamănă? Înot subacvatic.

– De ce?

– O să dau o probă pentru echipa de înot.

– Iarăşi? Mary Theresa oftă teatral, atingându-şi uşor colţul gurii, acolo unde îndrăznise să apară pe buzele ei un herpes dureros. Ştii că nu vei reuşi. La fel ca data trecută când ai încercat, pe vremea când eram la liceu. Primul an de colegiu va însemna o grămadă de greutăţi.

– Dar am discutat cu antrenorul. La fel ca şi Mitch.

Gura mică şi ţuguiată a lui Mary Theresa reacţionă.

– I-ai cerut lui Mitch să pună o vorbă bună pentru tine?

– Mdaa.

– La doamna antrenor de la colegiu? întrebă Mary Theresa, în vreme ce Maggie se făcu precum catranul.

Maggie sări pe spate şi începu să înoate. Nu avea nevoie de niciuna dintre porcăriile lui Mary Theresa. Nu astăzi.

– Uh-huh.

– Oare mirările nu vor înceta niciodată?

– Ce te-a apucat? Maggie ştia că nu trebuia să o lase pe Mary Theresa să ajungă la ea, dar nu se putu abţine. Mary Theresa devenise mult mai distantă şi se pare că totul începuse cu trei sau patru ani în urmă, în momentul în care sânii surorii ei deveniseră ca nişte „pepeni rotunzi şi copţi", aşa cum declarase mândru Bill Norton când erau cu toţii în clasa a opta. Billy era un prostovan cu faţa plină de coşuri, al cărui talent la matematică îl făcea să-şi închipuie că era un trimis al lui Dumnezeu în faţa profesorilor şi a femeilor de pe acest pământ.

– Sora ta are cele mai mari ţâţe din toată şcoala asta afurisită, şi asta o include şi pe doamna Nelson, aşa că tu ce ai? El se uită către cercul său de prieteni pentru a primi oarece ajutor, în vreme ce stăteau în picioare lângă bibliotecă. Era chiar după dejun, cu două zile înainte de absolvirea liceului George Washington Junior. Ceilalţi băieţi râseră batjocoritor, dar erau binecuvântaţi cu suficientă decenţă pentru a părea ruşinaţi.

– Credeam că voi sunteţi gemene identice. Billy fusese întotdeauna insistent.

– Iar eu credeam că tu trebuia să fii deştept. Îţi dai seama, i-o întoarse ea furioasă, cu toate că în sinea ei îi venea să moară şi îi venea să se prăbuşească pe covorul pătat de pe podea. Oare de ce băieţii considerau sânii fetelor ca fiind atât de fascinanţi? Părea ca şi cum fuseseră înţărcaţi mult prea devreme şi de atunci erau în stare să-şi dea viaţa pentru un tras cu ochiul, pentru o mângâiere sau şi mai vulgar, pentru

a gusta nişte ţâţe de fetişcană. Cu cât mai mari, cu atât mai bine.

– Eşti pur şi simplu geloasă fiindcă eşti mai puţin dotată, turui el.

– Mie-mi spui, zise ea, îndreptându-şi privirea către şortul lui, în zona în care fusese ascunsă presupusa lui anatomie masculină. Ea plecă în grabă, rănită în sinea ei, cu obrajii arzându-i, cu ochii plini de lacrimi încă nevărsate. Imediat după colţ, o porni nebuneşte spre baie, unde îi fură necesare zece minute pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. În momentul în care reveni în bibliotecă, ora deja începuse. Copiii, aşezaţi la locurile lor, se holbară la ea, în timp ce se aşeza la singurul pupitru rămas liber, chiar în partea din faţă a încăperii.

Doamna Brady nu puse niciun fel de întrebări, doar mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie de culoare galbenă şi îi dădu lui Maggie o copie, fără a greşi nici măcar o singură silabă, în vreme ce vociferă iar şi iar în legătură cu un nou sistem computerizat ce ar fi trbuit să fie adus în şcoală – dacă, bineînţeles, ar fi existat fonduri suficiente. Banii erau insuficienţi pentru toate şcolile de stat, dar doamna Brady era o veşnică optimistă. Maggie strânse bucăţica de hârtie dată pentru întârziere între degetele-i transpirate, o trânti pe birou şi se rugă ca ziua aceea umilitoare să ia sfârşit.

– Hei, care e diferenţa dintre Maggie Reilly şi o cântăreaţă care nu are voce? şoptise Billy suficient de tare pentru ca ea să audă. Ea simţi cum în ochi îi străluceau lacrimi fierbinţi.

Nu răspunse nimeni, iar Maggie abia dacă îndrăzni să respire.

– Niciuna. Amândouă sunt plate.

Urmară alte chicoteli nervoase. Maggie îşi rupse creionul în două. Ochii doamnei Brady, în spatele scutului

ramelor groase ale ochelarilor, mijiră în direcţia lui Billy. Lui Maggie i se scurse o lacrimă din ochi, iar ea şi-o şterse furioasă, înainte de a îndura cele mai lungi patruzeci de minute din existenţa sa.

La sfârşit, din pricina acelei hârtii pentru întârziere, fusese nevoită să muncească, curăţind coridoarele de gunoaie.

Billy Norton nu era unul dintre aceia care să-ţi dea pace. El aflase în ce zi trebuia ea să lucreze şi, ştiind că ea urma să cureţe, îşi înşirase pe podea resturile de la dejun – un sandvici cu gust fad şi nişte cartofi prăjiţi înmuiaţi în ketchup. Pentru a adăuga injuriei şi o insultă, el umpluse un prezervativ, care pentru el era probabil mult prea larg, cu bucata de carne de la sandviciul lui, lăsând apoi mizeria aceea oribilă pe coridor, la etajul celor din clasa a şaptea. El şi gaşca lui plecaseră nestingheriţi, în vreme ce Maggie fusese nevoită să ridice porcăria aceea scârboasă şi subţire şi să o depună, alături de restul deşeurilor, într-un sac mare de plastic.

Totul pentru că fusese binecuvântată cu nişte sâni mai mici decât ai lui Mary Theresa.

Ce ironie.

Acum, în timp ce înota cu uşurinţă prin apa încălzită de soare, îşi spuse că nu trebuia să o lase pe Mary Teresa să o orienteze greşit. În ultima vreme, Mary fusese tăioasă, neliniştită şi secretoasă. Uneori, Maggie dăduse peste Mary şi peste vărul Mitch, pe care părinţii ei îl adoptaseră înainte de naşterea celor două gemene, imediat după moartea mamei lui. Ei îşi ţineau de urât, uitându-se la televizor sau ascultând casetele celor de la Rolling Stones sau de la Pink Floyd. Discutau şi râdeau, împungându-se unul pe celălalt. Imediat ce o zăreau pe Maggie, tăceau, surâdeau fals şi reacţionau ca nişte statui de piatră. Se prefăceau că nu era nimic neobişnuit, când în aer sfârâiau tot felul de vibraţii stranii.

Era ca şi cum Maggie devenise pe neaşteptate intrusul,

când în majoritatea timpului ea şi Mary Theresa îl consideraseră pe Mitch ca fiind nimic altceva decât o pacoste – un membru al familiei care nu se potrivea cu restul.

Mitch se străduise din greu pentru a încuraja această separaţie, nedorind ca verişoarele lui mult mai tinere şi mai fraiere să se apropie cumva de el, încă de pe vremea când era la grădiniţă. El se purta ca şi cum Maggie şi Mary Theresa ar fi fost ceva toxic, iar atitudinea lui se înrăutăţise pe măsură ce anii treceau.

În momentul când fetele erau în clasa a doua, mama lor insistase ca el să le conducă la şcoală. Mitch acceptase, purtându-le pică, fiindcă nu avea de ales, dar din clipa în care dădeau colţul străzii şi nu mai puteau fi zăriţi de la fereastra bucătăriei, le abandona, jurând că „va scoate untul din ele“ dacă vreuna va avea curajul să-l pârască părinţilor lor.

– E un nemernic, decisese Mary Theresa.

– Cine are nevoie de el? Maggie prefera, oricum, să meargă singură la şcoală. E doar o pacoste.

Mitch mersese cât se poate de departe pentru a-şi arăta dispreţul faţă de fete. Râdea de ele împreună cu amicii lui, arătând jurnalul lui Maggie oricui ar fi vrut să arunce o privire sau punând lacăte la uşa dormitorului său pentru a se asigura că ele nu-i vor viola intimitatea şi sanctuarul.

Însă acum lucrurile se schimbaseră. Animozitatea lui Mitch se diminuase, iar Mary T., aşa cum o numea el, părea să nu aibă nimic împotrivă în a-i ţine companie. Maggie se gândea în secret că Mary Theresa îşi dăduse în cele din urmă seama că amicii eretici şi nesuferiţi ai lui Mitch deveniseră pătimaşi în momentul în care începuseră să conducă, să practice diferite sporturi şi să aibă o barbă suficient de stufoasă acolo unde odată fusese doar acneea. Oricare ar fi fost motivul, în ultima vreme, Mary Theresa petrecea ceva mai mult timp cu Mitch şi cu amicii lui decât cu Maggie.

Nu că ar fi contat prea mult. Lui Maggie îi lipsea timpul petrecut alături de sora sa geamănă, dar nu era sfârşitul lumii. Ele începură în cele din urmă să se separe, interesele lor nemaifiind aceleaşi. Dar cel mai important motiv pentru care nu se mai înţelegeau era faptul că Maggie nu se lăsa condusă de sora ei.

Mary Theresa hotărâse întotdeauna în privinţa acţiunilor lor viitoare, a prietenilor pe care aveau să-i împartă sau a locurilor unde urmau să meargă. Dar Maggie se săturase de toate astea. Se săturase să fie sora geamănă. Mai ales, să fie versiunea palidă a strălucitoarei ei surori.

Atunci când începuseră să aibă „ciclurile femeii" sau „blestemul lunar" aşa cum denumise mama lor menstruaţia, Mary Theresa fusese prima care avusese o crampă şi, prin urmare, capabilă să-i ofere lui Maggie mai multe sfaturi decât ar fi sperat ea vreodată să asculte, în clipa în care trupul ei ajunsese la maturitate, şase săptămâni mai târziu. Într-un anume fel, lucrul acesta o transformase pe Mary Theresa într-o atotştiutoare în tot ceea ce ţinea de înflorirea maturităţii şi de feminitate.

Cu câţiva ani înainte, Mary Theresa devenise interesată de haine, de manichiură, de rujul de buze şi de o muzică de care Maggie nu se simţea atrasă. Începuse să fumeze la ea în dormitor şi să dea fumul afară pe fereastră la orele târzii ale nopţii, să-şi decoloreze câteva şuviţe de păr şi să plece pe furiş din când în când, fără a-i mărturisi niciodată lui Maggie unde anume se ducea sau cu cine urma să se întâlnească.

– Tu nu ai înţelege, îi spusese ea o dată, atunci când Maggie o surprinsese furişându-se pe fereastră. Mary Theresa purta nişte pantaloni albi scurţi şi mulaţi şi un top galben care-i lăsa descoperit abdomenul plat. Tu doar să nu mă dai de gol.

– Şi ce să spun?

– Nu ştiu. Foloseşte-ţi imaginaţia. Se presupune că eşti foarte bună la capitolul acesta. Aşa spun toţi profesorii de limba engleză, adăugă ea cu o nuanţă de invidie în glas. Ca şi cum ai să devii scriitor, ori aşa ceva.

– Ei bine, nu-mi pot *imagina* unde te duci sau cum îi voi minţi pe mama şi pe tata.

– O să găseşti tu ceva, îi replicase Mary Theresa, strângând în mână pachetul ei de Virginia Slims, în vreme ce cu cealaltă se ţinea de pervaz. Aruncă spre sora sa un surâs strălucitor, alunecând apoi în grădină, strecurându-se pe lângă fasciculele de lumină care veneau de la felinarele plasate strategic printre tufele de trandafiri, în plină perioadă de înflorire.

În timp ce înota la suprafaţa apei, închise ochii, concentrându-se asupra respiraţiei, însă neliniştea din familie o măcina, distrugându-i concentrarea.

Ori de câte ori amicii lui Mitch se aflau prin preajmă, Mary Theresa se lumina asemenea unui proverbial pom de Crăciun, în vreme ce Maggie se simţea ca şi cum ar fi dispărut într-o pădure. Mary Theresa flirta şi chicotea, driblând ciupituri dureroase, ocheade pline de pasiune şi remarci senzuale cu un aplomb care o lăsa pe Maggie fără grai.

Era obligatoriu să se întâmple, presupuse ea. Oricum, cui îi păsa.

Mai degrabă simţi decât văzu marginea piscinei. O atinse cu vârful degetelor, iar apoi făcu rapid un salt sub apă, care o propulsă cu spatele spre casă, acolo unde Mary Theresa, lăsând la o parte mormăiala împotriva umbrei pe care o făcea gardul viu, se răsucea în şezlong.

Rapid, Maggie înotă douăzeci de bazine fără pauză. Muşchii începură să o doară. Încă un bazin. Ea zări capătul piscinei care dădea spre casă. Tăie apa. Lovitură. Lovitură. Lovitură. Plămânii îi ardeau. Ea se întinse, iar degetele ei

atinseră în cele din urmă cimentul întunecat şi ieşi la suprafaţă, înghiţând aerul cu nesaţ.

– Gata? întrebă Mary T, ridicând o sprânceană pe deasupra perechii ei de ochelari marca Ray-Bans. Trupul ei era alunecos din pricina uleiului şi bronzat până la o nuanţă închisă de maro-gălbui.

– Deocamdată. Maggie prinse prosopul alb pe care-l aruncase pe marginea piscinei.

Marry Theresa oftă.

– Pierdere de vreme, murmură ea printre dinţi.

Iritată, Maggie îşi şterse faţa, privind cum Mary Theresa se lungise cu un calm infatuat în şezlong. Atunci ea se aplecă spre apă şi, dintr-un capriciu, aruncă câţiva stropi pe abdomenul plat al lui Mary!

– Hei! ţipă Mary Theresa, sărind de pe şezlong. Ce crezi că faci?

– Nimic.

– Nimic, o imită Mary Theresa, cu o voce piţigăiată, faţa ei adoptând o mutră nesuferită. Teee rog, maturizează-te, pentru Dumnezeu, Maggie. Ştii ce stânjenitoare eşti?

Netulburată, îşi aşeză mâinile pe bordură, ieşind afară din apă cu o mişcare rapidă şi mlădioasă. Nu ştia cum putea fi *chiar* atât de stânjenitoare, fiindcă ea semăna foarte mult cu sora ei. Poate că nu era chiar la fel de frumoasă, dar suficient, încât din când în când lumea să le strige greşit pe nume. Oh, asta o scotea din sărite pe Mary Theresa, iar lui Maggie îi plăcea la nebunie.

– Eşti o proastă... o... copilă. De ce nu te duci să călăreşti pe afurisitul tău de cal sau să faci altceva?

– O s-o fac. Suna minunat. Orice care să o ţină departe de casa asta şi de dorinţele acestea bolnăvicioase care păreau să se înmulţească odată cu venirea verii. Oare când începuse totul, se mira Maggie, gândindu-se la vremea când ea şi Mary

Theresa erau în primul an de liceu, iar Mitch abia începuse facultatea. Erau fericiţi pe vremea aceea. Cu toţii.

Maggie nu-şi amintea de certurile înăbuşite, care aveau loc în spatele uşii de la dormitorul părinţilor, ori de sticlele goale de vodcă, înşirate în partea superioară a coşului de gunoi, sau tăcerea mamei lor, o intensă şi grea lipsă de conversaţie care părea să radieze din direcţia ei, reducându-i la tăcere pe toţi ceilalţi. Tăcerea mortală a lui Bernice Reilly era capabilă să-i amorţească pe toţi. O privire îngheţată din partea ochilor ei furioşi ducea conversaţia şi râsetele la încremenire cu ocazia servirii cinei sau la oprirea conversaţiei în automobil.

În vreme ce Mary Theresa îşi ştergea stropii ofensatori de pe abdomen, Maggie îşi aţinti ochii spre coama dealului. Locul acesta fusese visul părinţilor ei şi, recent, el se tranformase într-un coşmar. Stejarii bătrâni, măslinii şi arborii de eucalipt umbreau o grădină bine îngrijită şi casa de stuc în care locuiau. Vopsită într-o culoare ternă, redându-i-se strălucirea printr-un acoperiş curbat din ţiglă roşie şi printr-o curte pavată care se întindea până la piscină – mândria şi bucuria tatălui lor – casa i se părea lui Maggie rece şi goală precum un mormânt. Ea ducea dorul cabanei cu trei camere care se afla în vale.

Însă prin schimbarea slujbei la o companie rivală, Frank Reilly luase singur această casă, cu o piscină nouă şi un Mercedes sport, în vreme ce Berenice fusese capabilă să o angajeze pe Lydia, menajera lor vorbitoare de limba spaniolă, pentru prima dată în viaţa ei. În cele din urmă, fusese în stare să petreacă ore în şir făcându-şi manichiura, pedichiura şi tratamentele faciale, asta între meciurile sale de tenis şi clubul de bridge.

Maggie nu era sigură că mişcarea fusese atât de bună. Simţea lipsa vecinilor ei şi grădiniţa unde ea se putea furişa,

prin spărtura gardului, în grădina de legume a lui Jamie Tortoni. Puteau să-şi împărtăşească secrete în timp ce priveau peştii aurii ai tatălui lui Jamie înotând alene într-o piscină din ciment pe care o proiectase şi o construise chiar el. De câte ori Maggie se certase cu Mary Theresa, fusese în stare să i se mărturisească lui Jamie ca unui prieten şi confident.

Dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă. Când se mutaseră, Mary Theresa şi Maggie merseseră la un alt liceu, iar Maggie şi Jamie nu se revăzuseră niciodată.

Între timp, Mary Theresa se schimbase. În casa cea veche, Maggie şi Mary Theresa împărţiseră un dormitor decorat în culoarea levenţicii, două paturi identice, acoperite cu nişte cuverturi cu petice roz şi un covor auriu pe care erau înşiruite în neorânduială păpuşi Barbie, animăluţe de pluş şi haine care aproape că nu ajungeau niciodată în coşul de rufe.

Maggie îşi aminti de un moment când aveau aproape unsprezece ani – Doamne, părea cu secole în urmă. Târziu în noapte, după ce toţi ai casei se duseseră la culcare, ea şi Mary Theresa stăteau una lângă alta, sub cuvertura de pe patul lui Mary Theresa, folosindu-se de lanterne pentru a putea citi o ediţie zdrenţuită a revistei *Playboy* pe care Maggie, căutând stocul de lemn dulce a lui Mitch, o descoperise ascunsă sub patul acestuia, alături de nişte şosete vechi şi scorţoase şi de şorturile lui murdare.

– Uită-te la asta, zisese Maggie îngrozită, privind pliantul de la mijloc, acolo unde un manechin bronzat, cu nişte sâni imenşi şi cu o claie de perişor blond la joncţiunea coapselor sale, era fotografiat într-o poziţie tolănită care lăsa să se vadă totul. Cu o coamă lungă şi nişte ochi migdalaţi, manechinul nu purta nimic altceva decât un şirag nesfârşit de perle, prins între nişte dinţi perfecţi, atârnând peste buzele umede, peste sâni, pentru a se cuibări adânc între cârlonţii blonzi, deasupra coapselor sale, şi dispărând numai Dumnezeu ştie unde.

– Nu găseşti că e frumoasă? întrebă Mary Theresa, profund impresionată, în vreme ce Maggie ţinea lanterna în aşa fel încât fasciculul de lumină să cadă direct pe pagini.

Maggie scuturase din cap, incapabilă să-şi mute privirea de la expusele părţi intime ale femeii.

În schimb, Marry Theresa învârtise revista, privind manechinul din diverse unghiuri, punctând faptul că femeia avea o piele fără cusur, doi ochi verzi interesanţi şi nişte pomeţi înalţi, sculpturali. Maggie nu vedea decât fesele, sânii, sfârcurile cu dimensiuni generoase şi... în fine, toate acele chestii care o făcuseră să roşească.

– Ştii că asta e artă, nu-i aşa? zisese Maggie cu toată înţelepciunea celor unsprezece ani ai săi.

– Atunci de ce era ascunsă sub patul lui Mitch, dedesubtul rufelor lui murdare?

– Fiindcă Mitch e un dobitoc. Mary Theresa îşi muşcă buza inferioară, măsurând paginile lucioase. Nu crezi că şi-a făcut o modelare a ţâţelor?

– O ce? Maggie simţi ceva gâdilându-i degetele, care-i ieşeau de sub aşternuturi. Oh! Ea trase aşternuturile la loc, convinsă că mama ei, cu braţele încrucişate şi cu o expresie semănând cu cea a unui sergent instructor, se afla la capătul patului. În locul ei, Flint, pisoiul lor tigrat, sări în pat, călcând cu nişte lăbuţe moi şi mititele pe spinarea lui Maggie.

– Măi, ce m-ai speriat, îi spuse ea pisoiului, trăgându-l sub aşternuturi alături de ea. Ea potrivi din nou lanterna, observând că atenţia lui Mary Theresa era concentrată la maximum.

– Ce spuneai?

– Îţi spuneam despre tipul acela de operaţie care-i face mai mari. Ea arătă către pieptul de invidiat al manechinului. Se numeşte mărire de sâni sau aşa ceva. A făcut-o şi mama Lindei Stone acum câţiva ani.

– De unde ştii?

Mary îi aruncă o privire care o califică în tăcere drept naivă.

– Linda mi-a spus, şi dacă te vei uita la ea, o să vezi că e mult mai mare decât era înainte. Ea îşi miji privirea concentrată asupra imaginii. Nu văd niciun fel de cicatrici. Sprâncenele lui Mary Theresa se uniră gânditoare, în vreme ce studia fotografia.

– Îhh. Cui îi pasă dacă are cicatrici?

– *Mie* îmi pasă.

– De ce?

– Nu ştiu. Dar pare important. Băieţilor le plac ţâţele mari.

– Ai face-o vreodată?

– Poate.

– Ei bine, *eu* nu. Maggie clătină din cap. Nu ar lăsa nicidecum un doctor să o taie şi... şi să facă ce? Nu voia să ştie. În afară de asta, băieţii sunt proşti.

– Ştiu. Mary Theresa zâmbi. Nişte adevăraţi proşti. Dar le plac balcoanele mari.

Propoziţia aceea părea astăzi una profundă, gândi Maggie în vreme ce soarele leneş de după-amiază usca picăturile de apă de pe trupul ei. O privi pe Mary Theresa care se lungise din nou în şezlong, sânii ei perfecţi, care nu erau măriţi cu ajutorul unei operaţii, revărsându-se din topul bikinilor portocaliu-aprins.

Uscându-şi părul cu prosopul, Maggie se ridică, umbra ei îndrăznind să se suprapună peste picioarele lui Mary Theresa.

– Ai grijă, zise sora sa geamănă. Ea simţi neliniştea lui Mary Theresa, ştiind că era nervoasă pentru că Maggie o deranjase. Nu ai nimic de făcut?

– Tu nu ai?

Maggie ar fi vrut să lanseze o discuţie, însă renunţă.

Nu se sinchisi să spună la revedere, ci intră pur şi simplu în casa răcoroasă, se schimbă şi o rugă pe mama ei să-i împrumute maşina, ca să poată merge până la grajduri unde iapa sa, Ink Spot, era închiriată. Îşi petrecu restul după-amiezii călărind pe păşunile ce făceau legătura cu Canionul Rio Verde. Soarele fierbinte îi încălzea creştetul cu razele lui leneşe, ca apoi să dispară, încet, în partea de vest a orizontului.

Câteva ore mai târziu, Maggie se opri la un restaurant pentru şoferi, unde comandă cartofi prăjiţi şi o cola. Le ţinu o vreme companie unor copii pe care îi cunoştea de la şcoală şi apoi, ştiind că întârziase, depăşi limita de viteză în drum spre casă, parcând maşina mamei sale la locul ei din garaj.

Mercedesul tatălui ei lipsea, slavă Domnului. Maggie zâmbi în sinea ei, în timp ce băgă cheile în buzunar, fiindcă avusese noroc şi evitase o predică legată de faptul că se întorsese târziu acasă. Evident că părinţii ei vor lipsi întreaga seară.

Casa era întunecată, doar felinarele exterioare luminând drumul către uşa de la intrare. Mustangul lui Mitch era parcat pe alee.

Intenţionând să înoate câteva ture sub lumina stelelor, ea se furişă pe lângă partea exterioară a casei, evitând cercurile de lumină emise de felinarele de exterior. Se răcori, înotând trei-patru ture. Tocmai se dăduse după colţ, lângă un gard de leandri, luptându-se să-şi tragă tricoul pe cap, când auzi zgomotele: notele unui pian şi vocea lui Elton Jones, interpretând un cântec pe care ea şi-l amintea vag, chicoteli în şoaptă, dar vesele şi susurul jeturilor conductelor de apă caldă.

Maggie îngheţă.

– Nu! ordonă Mary Theresa, dar vocea ei era glumeaţă.

Perişorul de pe ceafa lui Maggie se ridică uşor, în timp ce o voce masculină, pufni în hohote de râs.

Nu era chiar o surpriză. Mary Theresa atrăgea atenţia multor bărbaţi şi avea mereu câte o întâlnire.

– De ce nu? întrebă tipul, în timp ce stomacul lui Maggie se strânse, căci recunoscu vocea.

– Eu am spus – oooh!

Stomacul lui Maggie se întoarse pe dos. Cu toate că ştia că va comite o greşeală ireversibilă, şi anume că ea nu va putea niciodată să şteargă ceea ce urma să vadă, se uită prin gardul viu care înconjura conductele de apă caldă şi rămase nemişcată, cu ochii fixaţi asupra aburilor albicioşi ce se ridicau din apa înspumată, şi a celor două capete ce erau vizibile în lumina difuză. Mary Theresa, cu părul prins în creştetul capului, cu cârlionţii uzi încadrându-i chipul, se îmbrăţişa cu un bărbat musculos, unul care o ţinea strâns, şi avea faţa îngropată între sânii ei perfecţi de care ea era atât de mândră. O sticlă de votcă – din colecţia mamei lor – era deschisă şi aşezată pe marginea de piatră a piscinei.

Mary Theresa se mişca în sus şi în jos, în vreme ce bărbatul desfăcu partea din spate a bikinilor ei, lăsându-i să plutească ceva mai departe. El îşi înălţă capul pentru o secundă şi Maggie îl zări în fugă pe Mitch, în timp ce el începu să lingă şi să se joace cu sânii surorii ei gemene.

– *Nu!*

Nodul se înălţă în gâtul lui Maggie. Ea icni, căzu în genunchi, iar conţinutul stomacului ei se împrăştie pe pământ. *Nu!* Nu era posibil să fi văzut ceea ce gândea ea. Imposibil, Ochii îi jucaseră o festă. Asta se întâmplase.

– Ce a fost asta? bolborosi vocea lui Mary Theresa.

– Nimic. Doar un câine sau aşa ceva.

– Nu.... opreşte-te... Lasă asta... nu ştiu ce a fost în mintea mea.

– Oh, haide, MT, te rog. Cedezi fiecărui alt bărbat...

– Eu – eu nu pot, asta... oh, Doamne, dacă se întorc acasă mama şi tata?

– Nu vor veni. Sunt la Kavenaughts. Când vor apărea vor fi deja mahmuri.

– Şi Maggie?

– Ce-i cu ea? Habar nu are de nimic. E pe afară, călărindu-şi blestematul ei de cal, nu-i aşa? Dacă mă întrebi pe mine, ea are o relaţie amoroasă cu el. Nu va fi acasă decât peste câteva ore.

– E mai deşteaptă decât îţi imaginezi. Opreşte-te, Mitch, pentru numele lui Dumnezeu. Se auziră împroşcări cu apă, în vreme ce cineva ieşi din piscină. Maggie se strădui să se ridice. Trebuia să fugă, să se ascundă, să...

Auzi zgomot de paşi şi încercă să se retragă în spatele unui măslin, doar pentru a-l vedea pe Mitch cum îşi face apariţia, silueta lui apărând sub forma unui relief întunecat, din pricina luminii ce venea din spate, de la lămpile ornamentale.

– Iisuse Hristoase, zise el, trecându-şi mâna prin păr. Ce faci furişată aici, spionându-i pe alţii?

– Ce e? Marry Theresa ocoli capătul gardului viu şi dădu ochii cu Maggie.

– Oh, porcăria dracului. Ea îşi legă bretelele sutienului.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise Mitch. Făcu un pas ameninţător înainte şi piciorul îi alunecă pe pata de vomă. Oh, drace. Ce-i asta? Vomă? Ai *vomat* aici? Schimonosită de o furie adevărată şi abjectă, faţa lui căpătă pe loc o culoare strălucitoare şi înflăcărată. De când eşti aici?

– Eu – eu abia am ajuns. Chiar în secunda asta, şi mi s-a făcut rău şi ai... ai sosit tu, se bâlbâi Maggie, dorindu-şi să se fi aflat oriunde în altă parte decât sub privirea lui grea. Ea nu putea să creadă ce văzuse, nu era posibil. Amândoi înotaseră cu costumele pe ei şi cu toate că Mary Theresa era ciufulită, cu părul picurându-i, în timp ce rimelul îi curgea pe faţă, ea şi Mitch, nu... nu ar...

– Nu s-a întâmplat nimic, zise iarăşi Mitch.

– Eu... ştiu.

– Vorbesc serios, Maggie. Indiferent ce ai auzit sau ai văzut, nu s-a întâmplat *nimic.*

Of, Doamne, cât de mult voia să-l creadă, dar privirea înfricoşată a lui Mary Theresa o convinse de contrariu. Stomacul ei se cutremură, ea se răsuci, şi aproape că îi veni din nou să verse. Capul îi bubuia, inima îi bătea cu putere, negaţia prelingându-se prin celulele sângelui ei. Lucrul ăsta era imposibil să se întâmple! Nu se putea. Nu Mary Theresa şi Mitch. Oh, Doamne, nu!

– Maggie – o avertiză Mitch, tonul lui ridicat certificându-i sentimentele.

Emoţionată, Maggie nu aşteptă. Trecu pe lângă el şi începu să alerge printre tufişuri, de-a lungul aleii pietruite, şi apoi în stradă. Nu avea idee unde se duce şi nici nu-i păsa. Pur şi simplu trebuia să plece. Cât mai departe. Pintenii cizmelor ei, cele pe care le purta la echitaţie, bocăniră pe asfalt. Casele de lângă deal păreau că se apleacă şi se rotesc, în timp ce ea zbura în josul străzii. Undeva în spatele unei porţi acţionate electronic, lătră un câine. În casele vecinilor se aprinse lumina. Lacrimile îi umplură ochii. Negarea îi sfâşia sufletul. Alergând încă şi mai repede, lacrimile curseră şuvoi pe obrajii ei, iar ea încercă să alunge o viziune ce îi ardea creierul. Gâfâind, pe jumătate plângând în hohote, o rupse la fugă spre dealul cu reşedinţele lui de milioane de dolari şi cu vieţile acelea tăcute şi izolate înăuntru.

Mary Theresa şi Mitch! Rude de sânge. Ei erau practic frate şi soră. Alergă din ce în ce mai departe, spunându-şi că ceea ce văzuse fusese o halucinaţie, că într-un anume fel, fusese martoră la cu totul altceva. De vină era imaginaţia ei bogată care o făcuse să-şi piardă controlul, asta fusese.

Deasupra luminii care venea de la felinarele aflate pe

stradă, stelele păreau să se mişte alandala şi să intre în coliziune. Inima îi bătea cu putere, gata să explodeze.

Clătinându-se, ea se opri la un colţ de stradă, gâfâind, plângând, aşezându-se cu capul între genunchi şi întrebându-se ce Dumnezeu avea să facă. Deci, sora şi fratele ei se sărutaseră, făcând una-alta în bazinul cu apă fierbinte. Nu era mare lucru, nu-i aşa? Deci ei se mângâiaseră... asta făcea parte din maturizare... şi se cercetaseră şi... oh, pe cine păcălea? Era ceva rău. Mult mai mult decât rău. Era ceva patologic. Chiar dacă nu erau în realitate frate şi soră. Oricum, erau rude. Ceea ce făcuseră Mary Theresa şi cu Mitch viola un cod moral.

Nu s-a întâmplat nimic. Vorbele lui Mitch îi răsunau în urechi, rezonând în mintea sa.

Undeva în depărtare, o sirenă de poliţie urlă în noapte. Uşa unui garaj se deschise, şi un vecin îşi târî tomberonul la colţul străzii. *Gândeşte-te, Maggie, gândeşte-te. Trebuie să te duci acasă. Să-i înfrunţi. Să-i înfrunţi pe mama şi pe tata.* Genunchii ei ameninţau să cedeze şi ea se agăţă de felinar, trăgând adânc în piept aerul încărcat de aromă de caprifoi şi de trandafiri.

Se forţă să se ridice şi începu din nou să alerge.

Nu departe de ea, nişte cauciucuri scârţâiră pe pavaj.

Prefă-te pur şi simplu că nu s-a întâmplat, îşi spuse ea, *ca şi cum nu ai fi văzut nimic, aşa cum nu o vezi tu pe mama când îşi toarnă votcă în sucul de portocale de dimineaţă. Scena aceea nu se întâmplase. Ţi-ai imaginat-o. Ai văzut altceva.*

Farurile Mustangului lui Mitch sclipiră pe asfalt şi se apropiară. Maggie începu din nou să fugă, din ce în ce mai repede, de-a lungul trotuarului care trecea pe lângă gardurile de cărămidă şi porţile de fier forjat şi a secretelor pe care ele le păzeau.

Zdrăngănitul chitarei-bas şi cadenţa ritmică a tobelor ajunseră la urechile ei. Mitch, conducându-şi încet Mustangul, coborî geamul din dreptul lui.

– Treci în maşină, ordonă el acoperind muzica al cărei volum era destul de mare.

– Nu! Ea încercă să fugă din nou.

– Ascultă...

– Pleacă! Ea luă curba, se împiedică, apoi o porni pe o stradă lăturalnică, în timp ce un alt automobil o surprinse în lumina farurilor.

– La naiba. Mitch ambală motorul. Plămânii o ardeau, coapsele o dureau atât de tare, încât începură să-i tremure, dar ea strânse din dinţi şi continuă să fugă. Adrenalina o impulsionă. Auzi cum cauciucurile lui Mitch scrâşnesc. Urmă un moment ameninţător de tăcere în care singurul lucru pe care îl putu auzi Maggie fu propria sa respiraţie şi bubuitul inimii. Apoi urmă scrâşnetul cauciucului pe asfalt, sunetul motorului ambalat cu furie şi mirosul de cauciuc ars care plutea în aer.

Într-o secundă maşina lui fu în spatele ei. Mitch se aplecă, coborând geamul de la locul pasagerului.

– Treci înăuntru.

Ea nu răspunse, ci continuă să alerge în susul dealului, pe lângă case, în vreme ce gambele ei gemeau de durere.

– Iisuse, Maggie, urcă în maşină!

Ea gâfâia, în timp ce plămânii îi luau foc.

– Perfect. El deschise larg portiera maşinii şi în vreme ce ritmul cadenţat al unei melodii a formaţiei Creedence Clearwater Revival se auzi în noapte, Mitch începu să alerge.

El o prinse din urmă în doar câteva secunde, o apucă strâns de braţ, imobilizând-o, o răsuci cu duritate şi se uită fix la chipul ei brăzdat de lacrimi.

– Haide să mergem acasă, Mag. Te rog.

– Nu! În secunda aceea ea îl lovi în piept cu pumnul ei mic. Nu!

– Maggie, te rog! Oh, Hristoase. El o îmbrăţişă, rezemându-şi bărbia de capul ei.

Ea îl auzi respirând, simţi bătaile inimii lui, conştientă de braţele ca de oţel ce o înconjurau. Mitch o făcuse întotdeauna să se simtă în siguranţă, iar acum el era... era... ea începu din nou să plângă la acel gând oribil.

– Nu e ceea ce crezi tu.

Dacă ar fi putut cel puţin să-l creadă.

– Mary Theresa şi cu mine doar ne prosteam. Am băut din Smirnofful mamei şi ne-a cam luat valul. Asta-i tot.

– Am... am văzut.

– Nu ştii ce ai văzut. A fost ceva de genul: „Mi le arăţi pe ale tale, iar eu ţi le arăt pe ale mele". O prostie, nu? Atingându-i şi ridicându-i bărbia cu un singur deget, el schiţă un zâmbet. Chipul îi era însă palid, ochii fără viaţă, iar ea nu ştia ce să creadă. Haide, Maggie. Hai să mergem acasă. Mary a curăţat mizeria de lângă gardul viu şi a pus la loc sticla mamei. Nimeni nu trebuie să afle nimic.

– Dar...

El o mângâie pe cap.

– Sunt un idiot, bine? Un imbecil. O recunosc. Nu trebuia să beau. Niciodată. Dacă ar afla antrenorul, aş fi distrus, iar chestia asta cu Mary Theresa... în fine, a fost vina mea, recunosc, şi trebuie să păstrăm tăcerea, bine? Tu ştii că o iubesc pe Sheila.

Sheila Allman era iubita lui Mitch încă de pe vremea când erau amândoi studenţi în anul doi. O majoretă care devenise prinţesă şi regină în acelaşi an. Ea fusese una dintre cele mai apreciate fete de la White River High. Împreună cu Mary Theresa.

– Haide, Mag. Intră în maşină.

Ea nu putea alunga gustul acela rău din gură, sentimentul profund de dureros că fusese dusă de nas, dar nu avea de ales. Trebuia să se întoarcă acasă. Nu avea unde să se ducă, pe nimeni în care să aibă încredere. Cu picioarele tremurându-i, ea se urcă în maşina lui Mitch, sprijinindu-se de geam, în vreme ce el făcu o întoarcere în formă de U în mijlocul străzii. Ea se uită fără să vadă prin geam, în vreme ce el conduse ceva mai prudent pe scurtul drum către casă..

Vocea gravă a lui John Forgety explodă din difuzoare: „Am auzit în vie că nu va mai fi a mea..."

Muzica continuă să bubuie în timp ce Mitch viră pe alee şi apăsă pe frâne. Maggie deschise portiera şi aproape căzu de pe scunul scund pe pavaj. Picioarele ei erau ca de gumă, iar mintea un caleidoscop de imagini, îngrozitoare, urâte şi senzuale. Nu-l aşteptă pe Mitch şi alergă spre uşa de la intrare, şi apoi pe coridorul lung, până la dormitorul ei. Uşa lui Mary Theresa era închisă, dar strălucirea unei lumini albăstrui care se zărea pe dedesubt indica faptul că ea se uita la televizor.

Maggie dădu buzna în propriul ei dormitor, trânti uşa şi se aruncă pe pat. Nu văzuse ceea ce-şi închipuise că văzuse. Trebuia să-l creadă pe Mitch. Făcându-se covrig sub aşternuturi, ea strânse tare pleoapele, dar nu adormi şi câteva ore mai târziu auzi cum părinţii intrau în casă, uşa trântită a garajului peste vorbele furioase care cereau tăcerea, şi pocnetul unui dop, în vreme ce mama sa îşi turna un păhărel nocturn, probabil, din aceeaşi jumătate din care îşi turnase Mitch ceva mai devreme.

Era greţos. Totul. Maggie aştepta cu nerăbdare ziua când va putea pleca. Mai rămăsese puţin din vară şi apoi ea va putea pleca pentru a urma primul an de facultate. Fără a mai locui aici. Îşi dorea pur şi simplu să poată pleca. Cât mai

departe posibil. Departe de casa aceasta sumbră, cu secretele ei oribile care-ţi paralizau mintea. Departe de discursul insultător al mamei ei şi atitudinea aceea gen „mai sfânt ca tine“ a tatălui ei. Departe de atitudinea ţanţoşă şi înşelătoare a lui Mitch, de aura veşnic prezentă a lui Mary Theresa.

Pentru a nu mai fi niciodată o umbră.

Maggie se rostogoli în pat, privi fix spre tavan şi, pentru prima dată în viaţă, auzi vocea, limpede ca un clopoţel, ca şi cum Mary Theresa s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu ea.

Să nu spui, Maggie, te rog. Orice ar fi, să nu spui!

– Ce?

Mama şi tata m-ar omorî dacă ar afla. Maggie, te rog, păstrează acest secret al nostru.

6

Cum ai făcut asta? întrebă Maggie a doua zi de dimineaţă. Ea şi Mary Theresa erau în sfârşit singure, în bucătărie, presupunându-se că făceau treabă. Mary Theresa, cu machiajul la locul lui, dar cu ochii puţin roşii şi umflaţi, descărca maşina de spălat vase cu viteza melcului, înainte de a se pregăti pentru lecţiile ei de canto, iar Maggie, nefiind interesată de activitatea ei de ştergere a mesei, se ridică pe tejghea, şi o fixă cu privirea pe sora ei. Nu dormise bine, dar hotărâse să rezolve problema radical.

– Să fac ce?

– Ştii tu, să vorbeşti cu mine aseară.

– Nu am vorbit cu tine. Mary clăti o farfurie de la micul dejun, pătată cu sirop, aruncând-o apoi în stativul deschis.

– Ba da, ai făcut-o. Am auzit-o limpede precum un clopoțel. Ca și cum ai fi fost în încăpere. Ai zis: „Nu spune, Maggie! Orice ar fi, să nu spui!“

– Asta e o prostie. Nici măcar nu am fost în camera ta.

– Știu. Mi-am imaginat că ai strigat prin conducte sau așa ceva.

Mary Theresa îi aruncă o privire ca și cum ar numi-o pe sora ei de o mie de ori idioată.

– De ce aș face asta? Cine știe cine ar fi putut să mă audă? Conductele nu merg de la camera mea către a ta, știi bine.

Maggie se gândise la asta, desigur, dar nu găsise o altă explicație.

– În fine, ai făcut tu *ceva,* fiindcă te-am auzit.

– Nici vorbă.

– Nu mi-ai cerut tu să păstrez asta ca pe secretul nostru? Fiindcă mama și tata te-ar omorî dacă ar afla?

– Nu *am spus*-o. Doar am gândit-o.

– Ei bine, eu *am auzit*-o. Tu ai spus: „Să nu spui, Maggie, te rog, orice s-ar întâmpla, să nu spui. Mama și tata m-ar omorî dacă ar afla, Maggie, te rog, păstreaz-o ca pe secretul nostru.“

Gura lui Mary Theresa se căscă larg.

– Cum ai putut... Ea scăpă o farfurie, care se sparse cu zgomot pe podea. Ai auzit asta?

– Asta îți spun.

– Dar... Ea se aplecă, începând să adune bucățile mai mari ale farfuriei sparte. Eu nu am făcut-o. La naiba. Se tăie în unul dintre cioburi.

– Ce nu ai făcut?

– Nu am *spus* nimic. Nu cu voce tare. Tu... tu doar ți-ai imaginat. Sângele picură din degetul arătător, iar ea și-l vârî în gură.

– Nici gând. Scuturând din cap, Maggie sări de pe tejghea şi începu să dea o mână de ajutor la strângerea mizeriei. Ea scoase o mătură din dulap, ignorând o sticlă de votcă pe jumătate plină, pitită în spatele unui sac cu vechituri.

– Dar eu... eu nu am spus asta. Sau ceva asemănător. Bărbia lui Mary Theresa se îmbăţoşă, cu aceeaşi hotărâre pe care Maggie o observase o viaţă întreagă.

– Ei bine, eu *am auzit*-o.

– Nu puteai s-o faci. Încă sugându-şi degetul, Mary Theresa răscoli cu mâna liberă într-un dulăpior, găsi o cutie mică de leucoplast, o deschise şi îşi acoperi zgârietura minusculă, în vreme ce Maggie arunca vesela spartă în coşul de gunoi. Dâre de albuş de ou şi de sirop pătară podeaua.

– Oh, ce porcărie, Mag. Uite ce ai făcut. Pur şi simplu ai făcut şi mai rău.

– O să le şterg, nu-ţi face griji. Maggie luase deja o cârpă şi, aşezându-se în genunchi, lustrui podeaua până ce aceasta străluci.

Mary Theresa trânti uşa maşinii de spălat vase şi apoi, încrucişându-şi braţele la piept, se uită insistent la Maggie.

– Ce?

Mary nu răspunse, dar sprâncenele ei se apropiară exprimând concentrare, iar buzele i se strânseră ca şi cum medita la cea mai dificilă problemă din univers.

– Ce-i cu tine?

– Vezi. Expresia ei se schimbă. Nu m-ai auzit.

– Nu ai spus nimic. Maggie se holbă la sora ei ca şi cum ar mai fi dobândit un al treilea ochi.

– Şi nici aseară nu am făcut-o.

– Dar te-am auzit.

– Tu spui că ai auzit ce am gândit eu, zise Mary Theresa, ştergându-şi mâinile cu un prosop. Eu nu *am spus* nimic aseară, dar *am gândit* unele dintre acele lucruri.

– Ce? Maggie se uită la sora ei neîncrezător. Tu doar *le-ai gândit*. Haide. Uneori, Mary Theresa era un pic dusă, dar de data asta chiar că o luase razna.

– Ştiu, ştiu că sună nebuneşte, dar aseară, după ce te-am auzit intrând în camera ta, eram atât de nefericită, atât de ruşinată şi atât de... speriată că tu te vei apuca să le spui ceva mamei şi tatei, încât într-un fel... ei bine, m-am rugat... sau te-am implorat mental să nu spui nimic.

Asta era prea mult. După o noapte în care nu dormise o clipă, zăcând în pat obsedată de imaginea lui Mitch şi a lui Mary Theresa, Maggie nu putea face faţă unei asemenea conversaţii stranii. Ea îşi ridică ambele mâini, cu palmele în afară, făcând un pas în spate.

– Nu ştiu ce vrei să faci, Mary Theresa, dar...

– Îţi spun, acesta e adevărul. O apucă pe Maggie de braţe, într-o strânsoare fără scăpare. Aşa că nu ştiu cum sau de ce ai auzit. Dar trebuie să înţelegi că... că ceea ce ai văzut aseară – a fost, nu a fost nimic. Nişte unghii ascuţite se înfipseră în pielea lui Maggie. Privirea verde a lui Mary Theresa era intensă şi furioasă. Trebuie să mă crezi.

Maggie îndepărtă mâinile lui Mary Theresa, mergând cu spatele către uşa glisantă care dădea către piscină.

– Uite, am plecat. Nu trebuie să mai spui nimic. Micul tău secret şi al lui Mitch. E... în siguranţă.

– Nu e un secret, insistă Mary Theresa, şi ochii i se umplură de lacrimi. Pe bune, Maggie, trebuie să mă crezi. Nu s-a întâmplat nimic.

– Exact. Aşa a spus şi Mitch.

– Ştiu, dar nu s-a întâmplat, nu aseară...

– Şi... eu te cred, minţi Maggie. Nu voia să se gândească la asta. De câte ori îşi amintea scena aceea cu mâinile lui Mitch pe pielea alunecoasă a spatelui gol a lui Mary Theresa,

stomacul lui Maggie se întorcea pe dos, amenințând să dea totul afară. Ea deschise ușa dinspre curticică și ieși afară, acolo unde soarele ardea și insectele bâzâiau în tufișuri. Dacă ar fi fost obligată, Maggie ar fi mers pe jos doi kilometri până la grajdurile cailor. De fapt, ar pleca departe de aici și de toată anormalitatea care părea că se infiltrase prin pereții subțiri din stuc ai casei pe care ea o numea cămin.

Luând o bandă de cauciuc din buzunar, și ținând-o cu dinții, ea își adună părul la spate și își prinse rapid banda peste claia de păr. Totul părea cam suprarealist în viața ei în acest moment.

Rămâi acolo, își zise ea, în vreme ce o porni în josul străzi, spre centrul orașului. La poalele dealului, ea o luă brambura prin trafic, apoi se strecură pe o alee umbrită către autostradă. *Nebunia asta o să se domolească. Trebuia să o facă.* La capătul aleii, ea își făcu drum pe lângă un viespar de tomberoane de gunoi care începuseră să polueze aerul, speriind un pisoi negru ce stătea la soare în vârful unui par din gard. Cu coada ridicată în aer, el sări jos, furișându-se pe la umbra protectoare, dedesubtul unui bătrân Chevy Nova, parcat lângă un garaj cu acoperișul înclinat.

Aleea se oprea chiar în centrul orașului, iar Maggie își făcu apariția în parcarea din spate a unui restaurant McDonald's. Ea găsi suficient mărunțiș în buzunarul din față al pantalonilor pentru o coca. Sorbind prin paiul din plastic, în vreme ce soarele ultimelor ceasuri ale dimineții bătea în ceafa ei, ea o porni la drum. Mama ei ar certa-o dacă Maggie ar suna-o la clubul de tenis ca să o ducă acasă cu mașina. Ba mai rău, Bernice Reilly nu și-ar întrerupe masajul sau partida de bridge, ci ar găsi o modalitate de a-l localiza pe fiul ei vitreg, trimițându-l pe Mitch să o ia pe Maggie. Grozav.

Privind printre gene, deoarece își uitase ochelarii de soare, ea simți fierbințeala trotuarului prin teniși, și pentru o

clipă efemeră şi descreierată îi veni să ridice degetul mare pentru a face autostopul. Mulţi copii din şcoală o făceau, dar părinţii ei nu acceptau nici morţi ideea, aşa că se gândi mai bine şi continuă să meargă pe jos, deşi începuse să transpire.

Căldura sclipea în valuri, ridicându-se din asfalt, distorsionându-i imaginea celor patru benzi pline cu maşini ce înaintau încet către semafoare în această parte a oraşului. Terenul era plat, aici unde magazinele, restaurantele fast-food, tavernele, străzile comerciale se înşirau de-a lungul drumului, înainte de a ceda în faţa caselor mai ieftine, construite pe deal. Cablurile electrice şi cele de telefon erau atârnate de nişte stâlpi imenşi, pe care erau afişate nişte anunţuri scrise de mână şi nişte fluturaşi scoşi la imprimantă.

„Pierdut câine-cocker spaniol în vârstă de trei ani ce răspunde la numele de Roscoe.... "

„Sfârşitul e aproape; ascultaţi-l pe reverendul Bill Ballantine la Biserica New Hope, duminică, 28 februarie 1998, la ora opt p.m. "

„Teren de vânzare, vineri, sâmbătă şi duminică!"

Ignorând gumele şi mizeria de pe trotuar, Maggie trecu repede pe lângă zona comercială, pe lângă shopuri şi vitrine. Traversă străzile în mod mecanic, aşteptând până ce luminile se schimbară. Transpiraţia curgea pe umerii ei, în vreme ce mintea îi era plină de imaginile lui Mitch şi ale lui Mary Theresa, în diverse stadii ale dezbrăcării. Mângâindu-se. Sărutându-se. Făcând tot soiul de lucruri dezgustătoare şi rele.

– Hei! Fii atentă! Un claxon explodă, iar ea făcu un salt în spate, împiedicându-se. Paharul cu coca îi căzu pe pavaj, în timp ce un Jeep acoperit cu pânză de cort trecu pe roşu, luând-o imediat după colţ, evitând-o la centimetru. Coca se împrăştie pe picioarele ei goale. Ea aproape că-şi luxă glezna, căzând pe spate.

– Pentru numele lui Iisus, fi atentă pe unde mergi!
Paharul de hârtie fusese călcat de o anvelopă rigidă şi groasă, strivit de cauciuc, în timp ce şoferul ambală motorul.

– Nemernicule, mormăi Maggie printre dinţi. Se simţi ţeapănă, asudată şi urâtă precum o broască râioasă. Oare ce rost avea să se gândească la Mitch şi la Mary Theresa? Mintea ei trebuia să se gândească la altceva. Indiferent la ce.

Mai atentă la trafic, ea traversă sectorul dedicat businessului care se amesteca cu o zonă rezidenţială, unde casele erau mici, iar iarba uscată şi neuniformă. Gardurile ţineau câinii şi copiii în curţi, împiedicând pe străini să intre pe proprietatea cabanelor de stuc cu verande largi şi cu plante ce se răvărsau într-o inflorescenţă strălucitoare.

La distanţă de câteva clădiri, oraşul ceda spaţiul unei zone ceva mai rurale, unde livezile de meri şi de peri intrau în competiţie cu fermele de păsări. Maggie coti de pe autostradă pe un drum care o lua din nou în sus, către dealurile ce prezentau în mod ordonat şiruri de viţă-de-vie ce creşteau în viile din împrejurimi. Traficul se mai rărise, aerul părea mai curat, iar vârful picioarelor lui Maggie ardea în tenişii săi uzaţi.

Camioanele, furgonetele şi maşinile şuierau, în vreme ce ea înţepenise pe marginea drumului presărat cu pietriş.

Ea auzi zumzăitul unui motor, după sunet, o camionetă, mergând pe partea opusă a drumului, îndreptându-se în aceeaşi direcţie ca şi ea. Nu se obosi să privească, dar nu se putea înşela asupra cauciucurilor care încetineau apropiindu-se, în vreme ce ea se îmbăţoşă împotriva unui soi de fluierături dezaprobatoare.

– Ai nevoie de un drum? întrebă şoferul, un bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani. Aşezat la volanul unei camionete vechi care evident văzuse şi zile mai bune, el îi aruncă un surâs, cam strâmb, şmecheresc, trimiţând un avertisment în

mintea ei. Chiar dacă rânjetul era sincer, ori doar foarte bine exersat, ea nu avea cum să determine acest fapt din cauza lentilelor ochelarilor ce serveau drept scut pentru ochii lui.

– Nu, pot merge pe jos. Primul ei răspuns firesc, unul care-i oferea siguranță. Ea ridică privirea pentru a-l vedea mai bine.

– Sigur? Bărbatul avea un păr drept şi des, castaniu-închis, cu şuvițe blonde, şi o barbă de o zi care nu-i deghiza prea bine unghiul pătrat al maxilarului. Nu prea chipeş, dar avea ceva pătrunzător, o energie sexuală înnăscută pe care o folosea probabil în avantajul său. Fără a mai şti şi altceva despre el, ea simțea că bărbatul reprezenta o problemă, acel gen de problemă pe care fetele cumsecade îl evită.

– Sunt bine. Pe bune.

– Eşti sigură? El nu se strădui să-şi ascundă neîncrederea.

– Sunt. Pe bune.

Surâsul lui era unul amuzat, într-un fel batjocoritor.

– Treaba ta, dar mă îndoiesc.

Oare flirta cu ea? Acest tip mai în vârstă era îmbrăcat cu o cămaşă şifonată. Ea se simți încălzită pe dinăuntru, o fascinație de genul „împinge-mă ca să te trag" din pricina atitudinii lui diavoleşti, gen „s-ar putea să-mi pese."

– Încercam pur şi simplu să fiu cavaler.

– Da, sigur. El era cât se poate de departe de ceea ce numea un cavaler în armură strălucitoare. Oare ce urmărea? Iar eu sunt Ioana d'Arc.

– Cred că te-am recunoscut.

Trimițându-i o privire „ucigătoare", ea îşi văzu iarăşi de drum.

– Dacă asta e dorința ta... Ne mai vedem, puştoaico. Privind fugar în oglinda retrovizoare, el apăsă pe pedala de accelerație, iar camioneta o zbughi înainte.

Puştoaică? Puştoaică? Brusc, coca i se lipea iar de picioare, părul era legat la spate într-o groaznică coadă de cal. Tipul credea că ea e o puştoaică? O şcolăriţă? În fine, era, dar şaptesprezece ani nu însemnau chiar primul an de liceu – iar ea urma să împlinească optsprezece peste doar câteva săptămâni. Iar el câţi ani avea? Douăzeci şi unu? În fine, nu avea importanţă; nu-l va mai vedea niciodată, dar cu toate astea, ea tot era supărată şi pe tot parcursul drumului rememoră conversaţia, iar şi iar. Nu era prea grozavă, dar o făcu să nu se mai gândească la sora ei şi la Mitch.

Peste o jumătate de ceas, tocmai parcurgea drumul lung către grajduri, în clipa în care zări camioneta lui cu pete de grund ce acopereau adânciturile unei caroserii care odată fusese verde, ca la armată.

Grozav, ziua asta devenea pur şi simplu din ce în ce mai bună. Ea îi făcu cu mâna Florei, proprietara fermei care se afla în faţa ferestrei deschise de la bucătăria bătrânului ranch. Apropiindu-se de şaizeci de ani, Flora îşi lăsase părul în nuanţa lui naturală, căruntă, iar atunci când pletele drepte şi sârmoase nu-i atârnau până la umeri şi le prindea chiar în creştetul capului, exact ca acum. Din cauza anilor în care fusese bătut de soare, chipul ei avea nuanţa lemnului, riduri şi pete de bătrâneţe ce îndrăzneau a sluţi ceea ce altădată fusese o suprafaţă netedă, dar Florei părea să nu-i pese. Ea nu purta niciodată niciun fel de machiaj, în afară de un surâs sincer. Divorţată „de un milion de ani", ea nu vorbea niciodată despre fostul ei soţ, nu avea copii şi părea foarte mulţumită cu viaţa ei.

– Ink Spot e în padocul din partea de nord, strigă ea prin fereastră, în timp ce perdelele se mişcară din pricina unei brizei slabe ce veni rapid de-a lungul grădinii. Câinele său, o potaie pe nume Charlatan, sau pe scurt Charlie, era aşezat sub un arbore, unde o veveriţă sărise pe creanga cea mai înaltă.

– Mulţumesc.

Plictisit de veveriţă, Charlie o urmă.

Muşcându-şi colţul buzei şi întrebându-se de ce oare se afla aici tipul din camionetă, ea trecu prin labirintul iepurelui, pe unde clăpăugii o scrutau din cuştile lor. Ochii lor erau negri şi strălucitori, iar nasurile le zvâcneau, în vreme ce ea şi câinele se grăbeau pe drumul spre grajduri.

Ea o zări pe Ink Spot păscând pe câmp alături de alţi doi cai – un murg şi un palomino – acolo unde iarba era ceva mai mult decât o mirişte uscată. Iapa îşi ridică botul alb pentru a se uita la ea. Fornăind, fluturându-şi urechile, Ink Spot se întoarse să culeagă firele uscate de iarbă.

– Văd că e foarte încântată, mormăi Maggie către câinele care, cu nasul în pământ, hoinărea de colo-colo pentru a explora crăpăturile apărute în fundaţia grajdului. Maggie împinse în uşă pentru a o deschide. Înăuntrul clădirii vechi, aromele familiare de piele, ulei, bălegar şi paie uscate o asaltară, în vreme ce ea îşi făcu drum spre un dulap aflat într-o cameră, plină de şei, de ferăstraie şi de frâie agăţate de cârlige.

Ea puse deoparte zăbala curbă, frâul, frânghia şi căpăstrul. Ieşind afară pe o uşă laterală, aproape că se izbi de un bărbat care tocmai se prăgătea să intre.

Bineînţeles că era tipul din camionetă, gândi ea cu un fatalism necaracteristic. Ochelarii de soare lipseau, dând la iveală nişte ochi gri-albăstrui intenşi, ocrotiţi de nişte sprâncene întunecate şi drepte şi de nişte gene subţiri ca ţepuşele. El mormăi un rapid „Scuzaţi-mă“, pe lângă un fir de iarbă uscată prins în colţul gurii, înainte ca un licăr de recunoaştere să-i lumineze ochii. Acelaşi zâmbet arogant pe care ea îl găsise ca fiind atât de sexy într-un mod iritant şi neruşinat îi flutură pe buze. Frecându-şi falca şi mirosind a tutun, el o privi de sus în jos.

– Măi, măi, măi, nu e chiar fecioara din Orleans?

– Cum?

– Ioana? Femeia independentă, prea mândră pentru a fi condusă? El își sprijini umărul musculos de tocul ușii, blocându-i ieșirea.

Rușinată, își zise să tacă pur și simplu, dar nu se putu abține să nu muște din momeală:

– Și nu cumva e șoferul camionetei, care crede că e bine ca o femeie să facă autostopul cu necunoscuți? Azvârlind căpăstrul și frânghia pe umăr, ea se strecură pe lângă el, trupul ei lovindu-se de al lui, în timp ce ea se repezi să iasă.

– Nu o simplă femeie – ci o sfântă, zise el în batjocură, răsucindu-se în timp ce ea trecea. Hohotele de râs îi însoțiră ieșirea. Șira spinării ei se înțepeni, iar ea se răsuci pentru a-l înfrunta.

– Exact. O sfântă. Pură ca și șoferul, i-o întoarse ea. Habar nu avea de ce o irita atât de mult, de ce roșise, dorind să-i șteargă acel rânjet de pe buze. El își ridică amuzat o sprânceană. Deasupra lor, umbrele făceau piruete și se buluceau pe un cer acoperit cu nori transparenți care nu făceau nimic pentru a împiedica intensitatea soarelui târziu de august.

– Deci, ai un cal aici.

– Da. Ea aprobă; nu avea motiv să prelungească conversația.

– Vrei să ți-l aduc?

– De ce ai face asta? întrebă ea înainte de a cerceta de ce se afla el aici.

– Face parte din meserie.

Stomacul ei se strânse și ea începu să priceapă că el ar putea fi o prezență cu mult mai constantă în locul acesta decât își închipuise ea la început.

– Ce meserie?

– În prezent, lucrez pentru Flora.

– Făcând ce?

– Orice. Ochii aceia afurisiți o țineau ca sub o vrajă. El mută paiul uscat dintr-o parte în alta a gurii. Predau echitație și prinderea cu lațul, cu toate că majoritatea celor de aici nu e interesată de așa ceva. Am grijă de animale, lucruri de genul acesta.

– Ești grăjdar?

– Cred că da, mă poți numi și așa. El îi făcu cu ochiul, iar ea aproape că scăpă nenorocita aceea de funie. Și un antrenor, și un „băiat bun la toate".

Deci asta nu era o întâlnire întâmplătoare. El va fi aici ori de câte ori ea își va face apariția. Gândul acesta era sâcâitor. O deranja. Ba mai rău, exista șansa ca el să o învețe să călărească.

– Ce s-a întâmplat cu Enrique?

– A demisionat, cred. El ridică din umăr și dedesubtul cămășii uzate mușchii ieșiră în relief. Pentru prima dată Maggie îl observă în întregime. Umeri lați, brațe bronzate, o talie îngustă și șolduri atât de zvelte că blugii lui șifonați și respingători ar fi putut să-i cadă în jurul gleznelor dacă nu ar fi fost centura aceea uzată din piele.

– Oh. Ea deveni brusc stânjenită, conștientă într-un mod dureros că nu avea încă optsprezece ani. Nu era nici măcar suficient de mare pentru a vota. Nu îi spusese el puștoaică? Ei bine, asta era. Păcat. Îmi plăcea Enrique.

Buzele lui se strâmbară.

– Știi, dacă te străduiești, s-ar putea să mă placi și pe mine.

Mă îndoiesc, gândi ea imediat, dar nu o spuse. Dacă citise impacientarea în privirea ei, el se făcu că nu o observă.

– Numele e Walker. El înaintă câțiva pași, scuipă paiul și întinse o mână aspră și lată spre ea. Thane Walker.

– Thane?

– Mama mea era peltică.

– Ce?

El chicoti.

– Glumeam. Ar fi bine s-o laşi aşa. Thane e un nume de familie. Simpla strângere de mână, ea o simţi ca fiind mult prea intimă.

– Maggie Reilly, rosti ea automat, în timp ce căldura părea să urce pe braţul ei.

– Mergi la o şcoală din apropiere?

Ea aprobă, în vreme ce el îi lăsă mâna, iar ea se dădu un pas în spate.

– Am fost. Am absolvit anul trecut, în iunie. De ce se simţea obligată să-i răspundă la toate aceste întrebări, pentru a continua conversaţia?

– Eu nu am terminat niciodată, recunoscu el.

– De ce? Tipul era un delăsător?

Ochii lui se întunecară puţin şi Maggie se înfioră. Bărbatul acesta, cu doar câţiva ani mai mare ca ea, avea secrete. Secrete adânci.

– Are alte lucruri de făcut. Ca şi cum ar fi decis că i-a spus destule, el se răsuci, arătând în direcţia câmpurilor unde erau închişi caii. Care este al tău?

– Cea bălţată, acolo, în padocul de nord, zise ea în mod automat, arătând către Ink Spot. O porni spre câmp, iar Thane ţinu pasul cu ea.

– Ai avut gusturi bune. O apreciere nouă străluci în privirea lui. Cel mai bun cal de aici.

– Ştii deja acest lucru?

– Mda. Un imens şarpe gopher se târî din calea lor, iar ei străbătură drumul plin de praf ce ducea către padocul nordic.

– Cum?

– Am fost o viaţă întreagă în preajma cailor. Am crescut la o fermă din Wyoming. Acum, dacă îmi dai frânghia şi căpăstrul, mă voi duce să-ţi aduc iapa.

– Mi-o iau singură, insistă Maggie, cu toate că nu pricepea de ce era atât de important să pară mare, o femeie matură în faţa acestui bărbat. Era conştientă de faptul că el o adusese la capătul răbdării, enervând-o. Pocni o muscă sâcâitoare, ce se afla pe jacheta sa, şi intră pe poartă.

Thane nu o urmă, ci se sprijini cu umerii de scândura de sus a gardului, punându-şi o cizmă pe marginea cea mai de jos a acestuia. Maggie aproape că simţi privirea lui, urmărind-o, ca şi cum ea l-ar fi amuzat, ca şi cum ar fi fost un fel de fetiţă de la oraş care nu ştia de niciunele când venea vorba despre cai.

Nu că ar fi fost prea departe de adevăr.

– Hei, fetiţo. Vino aici, gânguri ea încet, căutând în buzunar o bucată de măr pe care o ronţăise dimineaţa, după micul dejun.

Ink Spot întoarse capul, fornăi, muşchii ei tremurând sub părul ei alb cu negru. Pentru o secundă, Maggie se gândi că ea s-ar putea feri, făcând-o şi mai mult de râs, însă lăcomia câştigă în faţa independenţei şi gâtul iepei se lungi, iar buzele moi atinseră palma lui Maggie. Maggie îi strecură frânghia în jurul gâtului şi îi puse căpăstrul.

– Bravo, şopti ea, mângâind botul moale al lui Ink Spot. Simţindu-se neobişnuit de mândră, Maggie se răsuci pe călcâie. Dezamăgită constată că Thane nu se afla în preajma gardului. Pur şi simplu plecase.

Sunt o proastă, îşi zise ea roşind. Abia o jumătate de oră mai târziu, când o călărea pe bălţată, Maggie conştientiză faptul că nu se mai gândise la Mary Theresa şi la Mitch din clipa în care îl cunoscuse pe Thane Walker.

*

– Aşadar, ai nevoie să fii condusă în oraş?

Vocea lui Thane o făcu să tresară şi fu gata să scape din mână ţesala cu care curăţa blana strălucitoare al lui Ink Spot.

– Sunt bine, zise ea în mod automat, în vreme ce privi peste umăr, descoperind că Thane înlocuia o furcă, în locul în care aceasta atârna de obicei, pe partea interioară a uşii de la grajduri.

– Ei bine, dacă ai nevoie, eu dau o fugă la magazinul cu hrană pentru animale. Pot să te duc.

– Mulţam, zise ea. Dar pot să sun... Pe cine? Pe mama ei, care probabil că era deja la împachetări? Pe tatăl ei la serviciu? Pe Mary Theresa care era la cursul de dans? Sau pe Mitch? Pe neaşteptate, ea se cutremură. Nu, dacă era nevoie, avea să meargă acasă pe jos. Nu era chiar atât de departe şi nu voia să pară asemenea unei adolescente ce trebuia să dea telefoane pentru a fi condusă. O să mă descurc.

– Bine. El îşi vârî mâinile în buzunare. E suficient să mă anunţi.

– Aşa voi face, zise ea, surprinzător de reţinută. Era ceva în legătură cu el, ceva ce îi spunea că e periculos – oarecum sălbatic şi, cu toate că găsea acea parte a fiinţei lui fascinantă într-un mod misterios, refuză să se gândească la asta sau să o analizeze ceva mai profund.

Ceva mai târziu păşea pe marginea drumului de ţară, în secunda când auzi camioneta în spatele ei.

– Maggie?

Ea aruncă o privire scurtă în direcţia lui. Unul dintre braţe sta sprijinit pe geam, iar celălalt pe volan.

– Daaa?

– Sări înăuntru. Te duc eu.

– Nu am nevoie.

Surâsul lui dispăru.

– Eu m-aş simţi mai bine. O privi prin lentilele ochelarilor săi de soare pentru aviatori. Intens. Nu muşc. Cel puţin nu de obicei.

Ea ezită, dar nu putu rezista. Cu toate că i se părea la fel de inofensiv precum un şarpe cu clopoţei încolăcit, exista ceva anume care o fascina, insinuarea unei masculinităţi brute despre care ea dorea să afle mai multe, dincolo de faptul că aceasta o speria la fel de mult. Ea sesiza faptul că acest bărbat putea fi o secundă un tip amabil şi decent, iar în următoarea, un bărbat nestăpânit, unul care probabil fuma şi bea prea mult, şi avea femei care-l aşteptau de-aici şi până în Montana.

El se aplecă, deschise portiera şi, înainte ca bunul-simţ să pună stăpânire pe ea, Maggie urcă. Ea trânti uşa cu putere, observând o umbră de surâs pe buzele lui, în vreme ce schimba în viteza întâi, pornind către oraş. Maggie transpiră, tricoul i se lipi de spate şi fruntea i se umezi. Neavând aer condiţionat, în cabină te coceai de căldură şi ea îşi umezi emoţionată buzele. Nu ştia ce să facă cu mâinile şi sta ţeapănă, uitându-se prin parbrizul pătat de musculiţe, frământându-şi mintea în căutarea unui subiect, *ceva* despre care să discute.

– Urmezi vreun colegiu? întrebă el în cele din urmă, pe când treceau de McDonald's de unde ea îşi cumpărase coca, ceva mai devreme.

– Mdda – oh, ia-o pe aici, pe deal, zise ea, în vreme ce el o luă la stânga, apoi în jos, evitând traficul din faţă, ambalând bătrânul motor, în timp ce strada o cotea brusc la deal. Schimbând vitezele, el o coti din nou, iar ea îi indică direcţiile, arătându-i pe unde să o ia, trecând prin labirintul complicat al gardurilor vii, al zidurilor de piatră, al porţilor electronice şi al străzilor înguste şi curbe.

El privi vecinătăţile şi, pentru prima dată în cei şaptesprezece ani ai săi, ea deveni conştientă de locul tatălui

ei în viaţă, de statutul lor, de faptul că pentru un om ca Thane Walker, însuşi prestigiul pe care mama şi tatăl ei se străduiseră atât de mult să-l obţină nu avea nicio importanţă. În realitate, el s-ar putea să-l considere chiar un dezavantaj.

– Acolo, zise ea, arătând către alee. Mustangul lui Mitch era parcat în apropierea garajului, flancat de ghivece de flori pline cu petunii. Poarta era deschisă. Thane îşi conduse camioneta pe alee.

– Mulţumesc, rosti Maggie, în vreme ce el încetini şi apoi opri. Eu, umm, apreciez.

– Oricând. El se răsuci pentru a o privi în faţă, cu un zâmbet în colţul gurii, care, spre groaza şi surprinderea ei, atinse o parte a fiinţei despre care ea nici nu ştia că există – o parte care o înspăimântă.

Inima începu să-i bată mai repede, iar când privirea lui căzu pe decolteul larg al tricoului ei, ea simţi cum pulsul îi duduie la baza gâtului.

Uh... Oh, Doamne, părea atât de prostănacă în vreme ce bâjbâia după mânerul portierei. Semăna atât de mult cu o puştoaică *de liceu.*

– Aici. Dă-mi voie. E încăpăţânat.

El se întinse peste ea, venind mai în faţă. Ea se holbă brusc la umerii lui care se vedeau puternici şi musculoşi pe sub cămaşă, la braţele lui bronzate, ale căror vene se mişcau pe sub piele, la tricoul pătat şi decolorat, ud din cauza transpiraţiei. Capul lui, cu faţa în jos, era aproape în poala ei, iar ea îi simţi respiraţia caldă deasupra pielii dezgolite a coapselor ei, acolo unde pantalonii nu le acopereau în totalitate.

– Uşă blestemată.

Stomacul ei se roti uşor şi leneş, iar pielea i se înfioră. Brusc, ea îşi supse burta şi îşi ţinu respiraţia, ignorând senzaţia aceea de gâdilare fierbinte ce debutase undeva în

adâncul adâncului ei, în vreme ce el împinse zdravăn de mânerul portierei. Cu un mormăit metalic de protest, portiera se deschise.

– Gata. El se îndreptă şi mirosul de tutun şi de năduşeală masculină asaltă nările ei, în timp ce ea aproape că se prăbuşi din camionetă pentru a pune o oarecare distanţă între trupul ei şi al lui. Ea simţi cum roşeşte, pielea fiindu-i fierbinte, iar picioarele ca de cauciuc. Ne mai vedem.

– M-da. Ea înghiţi cu greutate şi, cu toate că intenţiona să se ducă în casă, rămase locului ca şi cum ar fi prins rădăcini în alee. Muşcându-şi buza de jos, ea urmări cum camioneta lui hodorogită coboară în pantă strada.

– Ce-a fost asta? Mary Theresa îşi făcu apariţia după colţul garajului. Îmbrăcată cu o bluză scurtă şi nişte bikini, ea îşi scoase ochelarii, strângând partea aceea care trebuia să stea peste ureche.

– Vrei să spui „Cine“, clarifică Maggie, ridicând un umăr. Pentru un motiv pe care nu-l înţelegea, simţea nevoia de a-l proteja pe Thane de prejudecata care umbrea privirea lui Mary Theresa. Doar un tip care lucrează la grajduri.

– Ahh. Deci în prezent călătoreşti în condiţii precare.

– Am făcut pur şi simplu un drum alături de el.

Nişte riduri mici apărură între sprâncenele perfect pensate ale surorii ei gemene, care privea poarta deschisă ca şi cum ar fi putut ghici cu exactitate motivul pentru care Maggie catadixea să călătorească cu camioneta aceea oribilă şi veche.

– Ai avut noroc că ai ajuns.

– Poate.

– Nu e vorba de niciun „poate“. Camioneta aceea se ţine pe picioarele din spate sau cauciucuri sau ce-or fi. Răsucindu-se brusc, ea îşi puse din nou ochelarii pe nas. Deci... astăzi ai mai auzit mesaje din partea mea?

– Nu.

– Ei bine, le-am transmis într-un ritm nebun, zise Mary Theresa cu sarcasm.

– Oh, da? De ce?

– Doar de probă.

Maggie îşi dădu ochii peste cap, privind spre cer.

– Uite ce e, nu ştiu de ce te-am auzit aseară, bine? Dar am făcut-o. Nu face asta... nu încerca în continuare chestiile astea sau ce-or fi. Înfierbântată şi obosită, ea o porni către casă. Nu pot explica asta.

– După mine, e o scorneală. Tocmai ţi-am dovedit-o. Ştii, pentru o vreme m-ai dus, dar toată povestea... toată povestea e mult prea ciudată.

– Perfect, ştiu. Dar nu o pot explica. Maggie ridică o mână, fluturând din ea pentru a alunga orice comentariu, în vreme ce se furişă sub viţa care atârna din streşinile casei. Poţi să crezi ce vrei.

Maggie aproape că se ciocni de Mitch în dreptul uşii care despărţea garajul de bucătărie, iar el o prinse de braţe, imobilizând-o. Chipul lui era dur, de parcă îşi pierduse peste noapte toată inocenţa aceea tinerească.

– Ne-am liniştit, nu-i aşa? şopti el.

– Ce...

– În legătură cu seara trecută.

Degetele i se adânciră în antebraţele ei.

– Mda, ne-am liniştit. Acea veche şi sufocantă senzaţie pe care reuşise s-o lase deoparte atâta vreme cât avusese de-a face cu Thane Walker reveni în plină forţă. Imagini ale nopţii trecute se derulau în mintea ei. Îşi smulse braţele din strânsoarea lui. Dă-mi pace.

– Doar aşa vom fi corecţi, insistă el, iar apoi, ca şi cum ar fi simţit prezenţa mamei lui Maggie de partea cealaltă a uşii, el se retrase.

Maggie intră în bucătărie, simţind temperatura scăzută şi binefacerile brizei pe care o arunca în aer aparatul de aer condiţionat.

– Maggie? Mama ei îşi făcu apariţia de după colţ. Cu părul ei scurt şi cu pistruii pe care ea încerca cu disperare să-i ascundă, era o versiune cu douăzeci de ani mai în vârstă a fiicelor sale. Unde ai fost?

– La grajduri.

– Fără a anunţa. Mama sa îşi înclină capul într-o parte şi ridică din sprâncene, mustrând-o în tăcere.

– Am uitat.

– Data viitoare să-ţi aduci aminte, bine? Intră în bucătărie şi Maggie fu fericită să o vadă stând în picioare. Vorbele ei nu erau bolborosite. Nu avea în mână niciun pahar cu „apă amestecată cu gheaţă."

– Îmi pare rău.

– E în regulă, zise mama ei, dar Maggie nu era sigură că o credea, fiindcă dedesubtul acelui surâs slab şi blând şi în ochii ei verzi exista o urmă de îngrijorare. Colţurile gurii nu erau chiar ridicate, iar privirea ei se plimbă neliniştită de la chipul lui Maggie la curte. Ştii, începu ea apucând o ulcică şi deschizând robinetul. Cred că aici s-a petrecut ceva în seara în care tatăl tău şi cu mine am fost plecaţi în oraş.

– Oh? Maggie îşi răsfrânse arogant buzele, ridicând din umeri, ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai vagă idee. Ce?

– Nu ştiu. Bernice Reilly începu să ude ghivecele cu violete africane care se aflau pe tejghea. Dar sunt convinsă că cineva a umblat în dulapul cu băuturi. Eu însemn sticlele, ştii, şi îmi pot da seama dacă în vreuna dintre ele s-a adăugat apă.

La naiba! Maggie încercă să păstreze o expresie complet nedumerită. În clipa în care uşa din spate se deschise, ea nu se întoarse, ci speră nebuneşte că bubuitul neaşteptat al inimii ei nu e vizibil în dreptul gâtului.

– Ştii, nu doar dacă a fost diluată cu apă, ci, uneori, şi dacă vreuna dintre sticle lipseşte. Poţi să explici asta? Mama ei nu o privi, continuând pur şi simplu să ude acele plante blestemate, în vreme ce pielea lui Maggie se acoperi de o sudoare rece.

– Să explice ce? întrebă Mary Theresa, dând buzna înăuntru.

Mirosind a ulei pentru bronzat şi având o înfăţişare inocentă, ea aruncă o privire rapidă către mama sa. Apoi luă un strugure din fructiera de pe masă, făcându-i cu ochiul în timp ce-şi vârî o boabă în gură.

– Auuu. Răsucindu-se, ea îşi dădu la o parte îmbrăcămintea, înălţându-şi gâtul în aşa fel încât să-şi poată vedea imaginea spatelui în oglinda montată în peretele ce ducea spre sala de mese. La naiba, m-am ars.

Umerii îi erau mai mult decât roşii; ba chiar erau vizibile nişte vezicule micuţe.

– De câte ori nu ţi-am spus să fii mai atentă? Lasă-mă să văd. Mama lor privi cu atenţie umerii lui Mary Theresa, oftând. Cred că am nişte unguent care s-ar putea să-ţi ajute. Aici. Ea căută în dulap, scoase un tub şi i-l dădu lui Mary Theresa. Şi acum, despre seara trecută.

– Ce e cu ea? Mary Theresa îşi unse umerii roşii precum un rac.

– Mama crede că a umblat cineva la băuturi.

– Nu cred, *ştiu.*

– Adevărat? Mary Theresa părea că nici nu ascultă, în timp ce-şi aplica unguentul şi îşi rearanja topul. Ei bine, nu te uita la noi. Maggie şi cu mine am fost împreună. Au fost probabil Mitch şi amicii lui. Ea luă un alt bob de strugure şi-l vârî cu un aer nevinovat în gură.

Maggie aproape că se sufocă, în timpul ce Mary Theresa deschidea uşa frigiderului cu nonşalanţa unei actriţe talentate. Ea scoase o cutie de coca dietetică.

– Vrei una? o întrebă ea pe Maggie, care, cu obrajii arzând de ruşine, nu putea crede că sora ei îl pâra pe Mitch – tipul cu care ea făcea... partenerul ei de... de...

– Sigur.

Mary Theresa îi aruncă o cutie şi îşi luă şi ea una.

– Cred că ar trebui să vorbeşti cu el.

– Aşa voi face, zise Bernice, în timp ce aşeza la locul ei cana gradată şi îşi ştergea degetele de pantaloni scurţi ai costumului ei de culoare galbenă. Buzele ei se strânseră într-o grimasă de genul: „copilul acesta o să mă înnebunească". Chiar în clipa asta.

7

Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva! şopti Maggie, imediat ce ea şi Mary Theresa ajunseră în dormitorul ei, şi uşa fusese trântită cu un gest hotărât.

– Să fac ce?

– Să-l arunci pe Mitch în gura lupului, în felul ăsta! Mama o să-l omoare.

– Mai bine eu decât el.. Mary Theresa se lăsă pe unul dintre colţurile patului nefăcut, sorbind din băutura sa răcoritoare, ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta în afară de acea arsură solară, ca şi cum nu s-ar afla în afara unui necaz cumplit, ca şi cum nu ar fi făcut un lucru ce era de departe unul greşit.

– Dar...

– Nu-ţi face griji pentru Mitch. Se descurcă singur.

– Nu te cred! Maggie îşi puse jos băutura, alese câteva

săgeţi şi le aruncă una câte una pe partea interioară a uşii ei, unde se afla fotografia ultimului ei iubit, Sean, una dintre extremele echipei de fotbal. În momentul în care nu reuşise să o convingă pe Maggie să meargă „până la capăt“, chiar dacă îi mărturisise că o iubeşte, o părăsise pentru o puştoaică din anul întâi, cu bretele, păr lung şi blond şi nişte picioare ce păreau interminabile. Peste două săptămâni, se fălise că „marcase“, ca apoi să o abandoneze cu promptitudine pentru o studentă în anul al doilea care făcea parte din echipa de fotbal. Maggie smulse săgeţile, se dădu cu câţiva paşi înapoi, se lăsă pe spate, ţintind apoi mult mai bine. Săgeata străpunse pieptul lui Sean, chiar în locul unde se presupunea că este inima. Data viitoare va trebui să ţintească ceva mai jos.

– Oricum, a fost în întregime ideea lui Mitch, zise Mary, ţuguindu-şi puţin buzele. Lasă-l pe el să se ardă.

– Care a fost în întregime ideea lui? Maggie se săturase de aluziile vagi şi de privirile secretoase. Deci ce se întâmplă, MT? Aruncă încă o săgeată. Bingo. Direct în crăcană.

– Oh, doar am băut şi am intrat în cada cu apă fierbinte.

– Deci el o s-o ia pe coajă.

– Ce-aş putea să mai spun?

Maggie aruncă săgeţile. Una, două, trei. Toate aterizară destul de aproape de capul lui Sean, de inima lui, şi de alte zone, pentru a o convinge că nu-şi pierduse îndemânarea.

– În fine, să mă ţii la curent, da? Vreau să aflu care e ultimul secret. Ştii, ca să nu o dau în bară.

– Aşa voi face, zise Mary Theresa. Nu trebuie să devii răutăcioasă cu privire la acest subiect.

– Nu sunt, o contrazise Maggie, în vreme ce Mary Theresa scurse cutia de băutură răcoritoare şi, ridicându-se, o aruncă în coşul de gunoi ce dădea pe afară.

– Ai încredere în mine, ştiu ce fac.

Maggie nu credea lucrul acesta nicio clipă. În ultimul

timp, Mary Theresa părea că se află într-o cursă plină de coliziuni cu oricine şi cu toate lucrurile sensibile.

În seara aceea, Maggie schimbă canalele la micul său televizor alb-negru, oprindu-se la monologul lui Johnny Carson în cadrul emisiunii *Tonight Show*, apoi stinse aparatul, şi se aruncă pe pat. Gândurile ei pline de nelinişte alunecară din nou către Thane Walker. Nu-şi putea explica de ce el părea să persiste în mintea ei. Era tipul acela de bărbat chipeş, dacă îţi plăcea, genul acela de cowboy dur şi aiurit. Avea simţul umorului, aşa lipsit de respect cum era, şi exista în el acea undă de mister care o atrăgea. Dar ea ştia că el era mult prea mare pentru ea, mult prea dur, mult prea experimentat. Cu toate astea, nu-şi putea lua gândul de la el.

– Renunţă, mormăi ea, luându-şi globul magic, negru şi mare, pe care i-l dăruise Mary Theresa cu ocazia celei de a unsprezecea aniversări a lor. Furioasă pe ea însăşi şi pe lume, în general, ea scutură globul magic cât de tare putu.

Ce şanse am eu şi un tip ca Thane Walker? se întrebă ea în tăcere, iar apoi se uită la răspunsul care apăruse la suprafaţa globului. Răspunsul era neclar.

Oh, da? În fine, are o iubită?

Există o mare posibilitate.

Eşti plin de porcării?

Informaţiile mele spun că nu.

Da, iar eu sunt regina Angliei. Ea aruncă globul pe pat, luă o săgeată de pe măsuţa de lângă pat, zâmbind în vreme ce aceasta se înfipse în rotula stângă a lui Sean.

– Îţi arată că ţi-ai bătut joc de mine, şopti, în timp ce stinse lumina şi închise ochii.

Chipul lui Thane, cu unghiurile lui bronzate şi cu suprafeţele lui plane, pluti la suprafaţa conştiinţei ei, cam tot astfel cum păreau să înoate la suprafaţă mesajele din acel

stupid glob care vedea viitorul. Ea se întrebă unde anume locuia el, cine erau prietenii lui, şi dacă în secunda aceea era alături de o femeie. Oftând, îşi propuse să-l uite.

Prin fereastra deschisă, peste zgomotele produse de insectele care bâzâiau şi peste zumzetul traficului de pe străzile ceva mai îndepărtate, vocea lui Mitch, scăzută şi răguşită, se strecură în dormitorul lui Maggie. Ei nu-i venea să creadă că era dincolo de fereastră, dar apoi uitându-se repede prin ochiul de geam deschis, îl văzu în întuneric, în partea cea mai îndepărtată a piscinei, fără să-şi dea seama că vocea lui era purtată, cât se poate de clar, pe deasupra apei. Şi nu era singur.

– Ce te-a apucat? întrebă el.

Maggie se târî pe podea precum un şarpe, strângându-şi genunchii, dorindu-şi să nu mai audă acele vorbe poruncitoare sub efectul cărora inima ei bubui îngrozită.

– Ce vrei să spui? întrebă Mary Theresa. Stomacul lui Maggie se strânse dureros.

– Oh, haide, tu practic ai asmuţit-o pe mama asupra mea, nu-i adevărat? Mitch era furios. M-a pedepsit, ştiai? M-a ameninţat că îmi ia maşina. La dracu', MT, de ce?

– Pentru că era mult mai credibil. Ea va crede că tu şi amicii tăi aţi consumat din băutură şi aţi împărţit-o. Dar dacă îi spuneam că am fost noi doi...

– Nu era nevoie să spui nimic.

– Am spus. Ea ştia, fir-ar să fie. Iar Maggie, ştie şi ea.

Urmă un moment de tăcere, iar Maggie nu ştia ce era mai rău, acuzaţiile sau liniştea aceea pulsatorie care se strecura pe crăpătura dintre fereastră şi toc. Închise ochii, ca să nu se gândească la Mitch şi la Mary Theresa, dorindu-şi să poată închide fereastra ca să nu mai audă nici măcar o fărâmă din conversaţia lor.

– În fine, cel puţin mama nu a aflat despre noi.

– Şi ar fi bine să rămână aşa.

– Ştiu. Ştiu. Eu, la dracu', Mary Theresa, eu nu ştiu ce să spun.

– Nu spune nimic, bine?

– A... vreau să spun că a fost grozav, dar...

– Sssst! S-a terminat! A... totul a fost o greşeală...

– Ştiu, ştiu. Vocea lui Mitch era plină de autorepulsie. Nu ar fi trebuit să beau atât de mult, să te sărut...

– Taci! Vocea lui Mary Theresa era ascuţită. Poruncitoare.

– Pur şi simplu încerc să mă scuz.

– Am priceput, bine? Iritarea îi condimentă cuvintele. E suficient să mă laşi în pace, Mitch. De acum înainte, nici măcar să nu mă atingi.

– Nu o voi face, crede-mă. Dar...

– Pur şi simplu să nu o faci. *Nu putem!* Dumnezeule, Mitch, e *aşa* o porcărie.

– Tu ai început.

– Nu, nu am făcut-o.... Am vrut doar să-ţi dau o lecţie... din cauza acelei ultime dăţi... după concert.

– Asta a fost altceva.

– Ştiu... dar... oh, la dracu', las-o baltă pur şi simplu!

– Nu ştiu dacă pot!

– Trebuie să poţi. Mary Theresa era categorică. *Amândoi* trebuie să putem.

Lacrimi fierbinţi inundară ochii lui Maggie – lacrimi de jenă şi de ruşine care îi trântiră capul pe pernă. Ar fi dorit să-şi poată astupa urechile la fel de uşor cum putea închide ochii. O senzaţie de rău o cuprinse, iar stomacul i se revoltă.

– O să încerc. Mitch părea un căţel bătut.

– Bine. Deci nu vom mai discuta niciodată despre asta. Niciodată! Şi dacă vreunul dintre prietenii tăi va afla vreodată, dacă tu vei sufla vreodată măcar o vorbă despre ceea ce s-a petrecut, jur, Mitch, că te voi ucide.

– Nu-ţi face griji. El părea sincer. Aşa cum i-am spus şi lui Maggie, nu s-a întâmplat nimic.

– Perfect.

Maggie expiră aerul.

– Însă Maggie nu mă crede. Mitch părea îngrijorat, iar Maggie se crispă.

– Cui îi pasă?

– Mie. Dacă ea crede că noi...

– Nu crede! Iisuse, Mitch, fă rost de nişte şiră a spinării, ai înţeles? În ciuda vorbelor ei aspre, Mary Theresa părea speriată.

– Eu sunt doar îngrijorat din pricina ei.

– Ea e o cârpă. Nu va spune nimic.

– Să nu crezi aşa ceva.

– Am vorbit cu ea. E atât de naivă, încât nu ar crede nimic rău despre niciunul dintre noi. Eu sunt cea mai bună prietenă a ei, iar tu eşti, ei bine, tu eşti eroul ei. Ea crede că o s-o ajuţi să intre în echipa de înot.

– Am spus că voi sta de vorbă cu antrenorul.

– Mitch, las-o pe ea, da? Las-o pe Maggie în seama mea. Ştiu eu cum să mă descurc cu ea. Vocea i se înveseli. Asta e partea bună a faptului că eşti geamănă; să cunoşti o altă persoană pe dinăuntru şi pe dinafară.

Maggie îşi muşcă limba pentru a tăcea în continuare.

Vocile lor deveniră mai îndepărtate, ca şi cum ei ar fi plecat de lângă piscină, iar Maggie lăsă respiraţia să iasă într-un oftat blând, aproape tăcut. Oh, Doamne, ce se întâmplase cu micul ei univers perfect? Cum va putea ea să-i privească în ochi pe fiecare dintre ei? Nu ştia ce anume făcuseră împreună, cât de departe mersese flirtul, sărutatul şi pipăiala lor, şi nici nu voia să se gândească la asta. Niciodată. Aşa că îşi blocă mintea. Asta era. Aşa cum o făcuseră prizonierii de război atunci când fuseseră eliberaţi,

ca să poată supravieţui. Ea citise despre asta odată la ora de istorie, iar acum se convingea pe sine însăşi că în cazul în care un bărbat a putut să fie martor la atrocităţile războiului, ca apoi să blocheze într-un anume fel amintirile dureroase după terminarea războiului, cu siguranţă că ea putea alunga orice fel de gânduri legate de Mitch şi Mary Theresa.

În afară de asta, ea nu ştia nimic despre ei, nu-i aşa? Doar suspiciunile o deranjaseră. Îşi înălţă capul, se uită pe fereastră şi văzu că niciunul dintre ei nu mai era lângă piscină. Apa era ca oglinda, stelele străluceau pe cer, dar în adâncul inimii, Maggie erau departe de a fi calmă. Vântul care se revigorase, intră în camera ei. Ea îşi simţi pielea înfiorându-se, conştientizând că o furtună era pe cale să se pornească – o furtună pe care nimeni, nici măcar Dumnezeu nu o putea opri.

– Şi îţi mulţumesc, Doamne, pentru binecuvântarea acestei familii. Dă-ne puterea de a rămâne împreună la bine şi la rău. Amin. Era prima dată când luau masa împreună din seara aceea în care Maggie îi descoperise pe Mitch şi Mary Theresa în cada cu apă fierbinte, şi ea nu putea ghici ce anume bănuia tatăl ei sau ce ştia mama ei.

Pe tăcute, ei începură să paseze platourile cu mâncare în jurul mesei. Farfurii cu pui la grătar, salată de cartofi, fructe tăiate felii şi sparanghel, trecură din mână în mână. Nimeni nu scoase un cuvânt, şi în afară de zumzetul aparatului de aer condiţionat, notele blânde ale vechilor melodii ale formaţiei Beatles, care pluteau în aer venind din boxele ascunse şi clinchetul argintăriei, nu exista niciun zgomot.

Tatăl lui Maggie, un bărbat subţirel, înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri, îşi menţinea greutatea la o valoare scăzută de şaizeci şi două de kilograme, „greutatea de luptă", considerându-se patriarhul clanului. Vorba lui Frank Reilly

era, şi fusese întotdeauna, lege. Rigid şi hotărât, necruţător când era vorba de o greşeală, nu ceda niciodată nici măcar un centimetru. Părul lui castaniu şi des avusese îndrăzneala să prindă nuanţe argintii pe la tâmple, iar mustaţa lui, pe care o avea de la mijlocul anilor cincizeci, era mai mult gri decât castanie în ultima vreme.

– O cină excelentă, Bernice, zise el, aşa cum făcea întotdeauna.

– Mulţumesc. Ea reuşi un surâs ce părea uşor forţat. Ei schimbară priviri, iar stomacul lui Maggie se strânse. Se petrecea ceva. Frank puse jos furculiţa cu o mişcare lentă.

– Cred că trebuie să discutăm ceva ca familie. El îşi aşeză coatele pe masă şi, ca şi cum s-ar fi rugat, îşi împreună mâinile. Noaptea trecută, când eu şi mama voastră am fost plecaţi, se pare că voi, toţi trei, aţi avut un fel de petrecere. Nu numai că lipseşte băutură din dulap, dar există dovezi că cuiva i-a fost rău căci nişte prosoape ude au fost lăsate în spălătorie. El îşi drese vocea şi toată lumea puse tacâmurile jos.

Mitch arăta vinovat, iar Maggie se uita fix în farfuria ei, încercând din greu să înghită dumicatul din salata de cartofi ce părea să-i fi rămas imobilizat în fundul gâtului. Disperată, ea se întinse după paharul cu apă. Doar Mary Theresa fu în stare să zâmbească.

– O petrecere?

– Exact asta am spus.

– Oh, haide, tată. Mitch a venit cu doi amici. Ea aruncă o privire spre partea cealaltă a mesei, în direcţia lui Mitch, care era alb precum hârtia. Nu a fost cine ştie ce.

– Dacă s-a servit alcool şi cuiva i-a fost destul de rău încât să verse, a fost cine ştie ce, Mary. Ceva foarte important. Toţi sunteţi minori, dar asta nici măcar nu are de-a face cu faptul că ne-aţi furat pe noi – pe mama voastră şi pe mine.

Noi nu vrem să punem lacăt la dulapul cu băuturi, nu?

– Nu. Bernice îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură. Niciodată. Vrem să avem încredere în copiii noştri. Se uită fix la Mitch. În toţi. Ştii, Mitch, că noi te considerăm ca fiind fiul nostru, aşa cum gemenele sunt fiicele noastre. Mitch înghiţi cu dificultate, dar tăcu.

– Deci cine a fost aici? întrebă Frank, uitându-se încet de la unul la altul. Transpiraţia îşi făcu apariţia pe palmele lui Maggie. Unii dintre prietenii lui Mitch, ai spus. El se opri asupra lui Mary Theresa înainte de a se uita chiorâş la Mitch cu privirea lui favorită gen „nu-încerca-să-mă-păcăleşti." Cine?

– Câţiva, mormăi Mitch.

– Au un nume.

– Ştii, băieţii. Uite ce e, tată, nu o să-i pârâsc ca tu să-i suni pe părinţii lor.

– Nu voi suna pe nimeni, dar aceasta e casa mea, a mamei tale şi a mea, şi avem anumite reguli. Reguli pe care trebuie să le înţelegi. Reguli cărora tu trebuie să te supui.

– Aşa fac. Cu toţii o facem. Culoarea revenea în obrajii lui Mitch, iar expresia lui demnă de milă şi speriată se preschimbă într-o îndârjire puternică. Maggie o observase şi înainte, cu ocazia fiecărei competiţii atletice la care participase Mitch şi ori de câte ori se pregătea pentru o bătălie. Ceafa îi deveni ţeapănă, iar muşchii i se încordară.

– Dar ai ales să nu le dai ascultare.

– Nu a fost mare lucru.

– Nu? Privirea lui Frank se înăspri.

– Am dat-o în bară. Mitch aruncă o privire fugară înspre Mary Theresa, iar Maggie se prăbuşi pe dinăuntru. El arăta ca şi cum era gata pregătit să omoare pe cineva. Pe oricine. Îmi pare rău, rosti el printre buzele ce abia dacă se mişcară. Nu o să se mai întâmple.

– Eu voi spune că nu se va mai întâmpla.

– Frank. Bernice ridică o mână. El a spus că-i pare rău, bine? Acum, haide s-o lăsăm baltă. Fiecare dintre cei prezenţi ştie ce se aşteaptă de la el, ori de la ea.

Stomacul lui Maggie era plin de noduri. Ea de-abia aştepta să fugă de la masă, din casă, să plece oriunde. Se gândi la fermă, la Thane Walker, şi la cum să călărească pe Ink Spot cât mai departe, pe dealuri...

– Aşa a fost? întrebă Frank Reilly poruncitor, iar Maggie reveni rapid în prezent, realizând că ochii tuturor erau îndreptaţi spre ea.

– Eu... eu nu am fost aici mare parte din timp, se apără ea.

– Dar te-ai întors acasă.

– Mda.

– Da, o corectă mama ei.

– Da. Am venit acasă şi Mitch invitase vreo doi prieteni, nu prea am dat atenţie, ci m-am dus direct în camera mea. Oh, precis că îşi dădeau seama că minte, pentru că se pricepea aşa de puţin să o facă. Stomacul ei protestă. Pot... să... plec?

– Ai putea pleca, zise Bernice în mod automat.

– Te rog. Nu aşteptă răspunsul, ci îşi împinse scaunul în spate şi o porni repede pe coridor.

– Prin urmare, ce-a apucat-o? întrebă Bernice suficient de tare ca întrebarea să ajungă la urechile lui Maggie.

Totul, mamă, totul! Toată această familie. Ţi se face rău. Înainte totul era normal, vesel şi sigur, iar acum totul a devenit o porcărie, porcărie, porcărie! Maggie fugi în dormitorul ei, trânti uşa şi aproape că se prăbuşi pe tejgheaua din faianţă a băii pe care o împărţea cu Mary Theresa. Nu putea suferi curenţii subterani ce pluteau prin aer, nu voia să creadă că propria ei familie, cea pe care se sprijinise de când se ştia, era gata să se destrame. Ea ridică încet capul, pentru a-şi privi propria imagine reflectată în oglinda montată

deasupra uneia dintre cele două chiuvete identice. Ochii aceia ce se holbau la ea erau întunecaţi, bântuiţi şi confuzi. Pielea îi era palidă – iar în obraji nu avea nici urmă de culoare. Doamne, era o mincinoasă îngrozitoare. Îngrozitoare.

Se dezbrăcă cu frenezie, ca şi cum procedând astfel putea să şteargă toate minciunile şi înşelăciunile, ca apoi să se elibereze, păşind sub duş. Apa rece şi limpede se repezi asupra ei, prin părul ei, de-a lungul gâtului şi al trupului ei, alungând transpiraţia şi grijile, teama că ceea ce considerase ca fiind adevăr fusese minciună. Se rezemă de faianţă, refuzând să plângă, încercând să-şi spună că totul va fi bine.

Dar ştia în adâncul inimii că povestea asta nu se încheiase. Nu încă. Cu toate că nu-i plăcea să se gândească la acest lucru, simţea că ceea ce era mai rău se afla pe cale să se împlinească.

În următoarele zile, Maggie petrecu cât mai puţin timp în casă, evitând invizibile unde de tensiune. Lucră la mesele aglomerate de la Roberto's, un restaurant italienesc, patru seri pe săptămână, parte a planului tatălui ei de a-i învăţa pe copiii lui „valoarea dolarului“. Mitch îşi câştiga existenţa ca salvamar la una dintre piscinele oraşului şi pe măsură ce vara înainta, devenea din zi în zi mai bronzat. Mary Theresa îşi petrecea majoritatea timpului la teatrul din localitate, o şcoală elementară veche, din cărămidă, transformată într-un obiectiv orăşenesc care găzduia singurul centru de artă din Rio Verde.

Mitch avea maşina lui, fetele o împărţeau cu mama lor, şi ori de câte ori putea pleca, Maggie reuşea să facă un drum până la grajduri pentru a o călări pe Ink Spot şi a mai afla câte ceva despre înlocuitorul lui Enrique. Fie că-i plăcea, fie ba, Thane Walker o intriga.

Walker părea un tip obişnuit şi bun la toate, care făcea

orice, de la lecţii pentru începători în arta echitaţiei şi până la a ajuta la potcovirea cailor, atunci când potcovarul le făcea o vizită. Se ocupa de animalele din grajduri, fixa uneltele suspendate în grajduri şi care erau gata să cadă, punea la punct încăperea în care erau cuierele şi repara gardurile. Ea aflase de la Flora că el crescuse la o fermă de vite din Wyoming, că îşi petrecuse câţiva ani călărind armăsari şi tauri în cadrul competiţiilor de rodeo şi că făcuse câteva cascadorii pentru o companie cinematografică.

– Mda. Thane a fost un dar divin, îi mărturisi Flora lui Maggie, punând biluţe de hrană în cuştile cu iepuri, ca apoi să adauge un amestec de morcovi, salată şi alte verzituri care semănau în mod ciudat cu aperitivul constând din salate pe care restaurantul Roberto's îl vindea cu trei dolari porţia. Nici măcar nu-i simt lipsa lui Enrique, iar el lucra la mine de şase ani. Flora scutură praful de pe marginea strachinei cu biluţe, uitându-se spre hambarul unde Thane, fără cămaşă, repara robinetul de la adăpătoare. Muşchii lui bronzaţi străluceau, contractându-se sub soarele ce apunea, în vreme ce el strângea garnitura cu cheia fixă. Dinţii de sus se înfipseră în buza inferioară şi el răsuci unealta.

Privirea lui Maggie se aţinti rapid asupra toracelui lui bronzat, unde câteva fire castanii se iveau între sfârcurile lui plate. Sudoarea i se scurgea pe gât şi pe frunte, iar jeanşii săi decoloraţi şi plini de praf, care erau ţinuţi pe şolduri cu ajutorul unei curele ponosite din piele, atârnau destul de mult pentru a da la iveală o porţiune de piele albă, exact deasupra feselor, atunci când el se apleca mult în faţă.

– Mda, zise Flora, vocea ei fiind puţin mai aspră decât înainte, în vreme ce el se îndreptă, iar privirea ei urmări linia coloanei lui vertebrale. Am avut noroc că Thane a apărut. Ea se gândi un moment, buzele ei ţuguindu-se puţin. Ştii, e

singurul bărbat pe care l-am angajat fără să-mi fac griji în privința referințelor. Probabil, fiindcă eram prea disperată, iar el a bătut la ușa mea. Ea se scărpină în cap, la gândul propriei prostii. Nu știu nimic despre el, în fară de ceea ce mi-a spus. Ridicând dintr-un umăr, ea adăugă: partea bună e că nu e căutat de poliție sau ceva asemănător.

Flora se duse în spate să mai aducă de mâncare, iar Maggie se îndreptă spre grajduri. Simțind cum privirea grea a lui Thane o urmărea în timp ce trecea pe acolo, ea reuși să ridice o mână și să o fluture ușor, sperând că arșița pe care o simțea cuprinzându-i ceafa era ascunsă de coada de cal ce flutura pe spatele ei. Nu trebuia ca el să îi domine gândurile, ca în fiecare seară, după ce făcea câteva ture de înot înainte de culcare, figura lui era ultima imagine pe care o vedea înainte de a adormi.

Era o nebunie, pe bune. În afară de acea primă zi, ea conversase cu el doar de câteva ori – scurt și, în general, despre Ink Spot. El o tachina fără milă și, în general, era o pacoste. Cu toate astea, se gândea mereu la el. Mai mult decât ar fi trebuit s-o facă. Noaptea, când sta întinsă în pat și privea cerul înstelat prin fereastra deschisă, se întreba adesea unde și cu cine era el.

Își amintea mișcarea mușchilor lui, felul în care mâinile lui țineau cazmaua cu atâta fermitate, sârguința cu care el îndeplinea orice treabă. Maxilarele îi erau întotdeauna crispate, ochii îngustați pentru a diminua lumina soarelui, iar hotărârea se putea citi pe chipul lui. Ea își petrecuse unele nopți imaginându-și senzația palmelor lui bătătorite de muncă pe pielea ei, apăsarea buzelor lui în timp ce o săruta.

Ajunse la padocul nordic și o văzu pe Ink Spot stând cap-coadă lângă Palomino și gonind muștele la umbra unui stejar singuratic. Cu nările tremurându-i, Ink Spot își ridică capul, o zări pe Maggie și sforăi. Clătinând din cap, ea o luă

din loc, iar Maggie o urmări încet şi în tăcere. După câteva minute de joacă, Ink Spot veni la trap spre ea şi îşi presă fruntea pe pieptul ei.

– Şi eu te iubesc, zise Maggie, frecând spaţiul tare dintre urechile iepei, pentru ca apoi să-i pună căpăstrul. Hai să facem o plimbare. Ea duse iapa la grajduri şi în vreme ce Ink Spot se învârti neliniştită într-una dintre boxe, fornăind în ieslea goală, Maggie luă şaua şi frâul ei favorite. Calul scoase un nechezat nervos.

– Vin, vin, zise ea. Lumina nu era chiar atât de bună, doar câteva raze de soare care se strecurau prin ferestrele deschise şi prin uşi, într-un spaţiu unde praful şi paiele acopereau podeaua, şi miasma de urină stătută şi de bălegar proaspăt se amesteca cu mirosul fierbinte de năduşeală a cailor. Păienjenii şi carcasele goale şi fragile ale insectelor moarte împânzeau pervazul ferestrelor, iar butoaiele cu ovăz şi cu grâne amestecate erau depozitate într-un colţ.

Ink Spot, nedezminţindu-şi firea, îşi întinse urechile şi îşi îndoi una dintre copite cu care nu ar fi lovit niciodată, dar pe care o folosea întotdeauna ca ameninţare la adresa lui Maggie, în vreme ce ea îi punea şaua. Un ochi albăstrui o privi cu nerăbdare.

– Măi, ce nevricoasă eşti astăzi, zise ea. Mergem la plimbare. Fie că-ţi place sau nu.

– Faci pe şefa, nu-i aşa? Vocea lui Thane o sperie pe Maggie şi ea tresări. Nu-l auzise intrând prin uşa deschisă, nu luase seama la sunetul cizmelor lui uzate din piele care scârţâiau pe podeaua goală.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Atunci când trebuie.

– Se întâmplă des? El apucă o lopată care era agăţată într-un cui aflat lângă uşă.

– Depinde. Prinzând bagatelele în cataramă, ea le

introduse capătul printr-o buclă pe care o făcuse dintr-o bucată suplimentară de curea.

– De ce?

Oare o momea? De data asta când se uită peste umăr, îi surprinse privirea fixată asupra sa. Ochii aceia bleu-gri, culoarea cerului la apus, o observau fără să clipească. Ea înghiţi cu greutate, simţind că are mai puţin de şaptesprezece ani.

– De... situaţie.

– Credeam că asta ţi-e firea, Maggie.

Ea alungă o replică neaşteptată şi aspră.

– Chiar aşa?

– Mmm. Privirea lui atentă se mută încet de-a lungul trupului ei, ezitând o clipă într-o evaluare tăcută. Peste gât, umeri, sâni, talie, picioare, până la tălpile ei, acolo unde cizmele ei scâlciate erau pe jumătate îngropate în paiele împrăştiate pe podeaua boxei. Uneori pari furioasă.

– Furioasă? repetă ea, simţindu-se ca o proastă. Cum îţi dai seama?

– După felul cum călăreşti. El se sprijinea acum în cazma şi o privea în ochi.

– Şi cum o fac?

– Stând al naibii de aplecată în şa. Ca şi cum ai fugi de ceva.

– Şi poţi spune toate astea numai după felul cum am stat eu în şa?

– Nu.

Stânjenită de conversaţie, Maggie deschise poarta boxei, lăsând-o pe Ink să treacă pe lângă Thane şi să iasă pe uşă. Ea crezu că discuţia se terminase, dar se înşela. El păşi relaxat dincolo de uşă, sprijinindu-se cu un umăr de tocul erodat de vreme.

– Asta fiindcă mereu eşti pe fugă. Mai repede, mai repede, mai repede.

– Poate că pur şi simplu îmi place să călăresc în stilul acesta. Ea îşi vârî un picior în scara de la şa, ridicându-se singură pe spinarea lui Ink Spot. Afară era încă zăpuşeală din cauza căldurii toride.

– Oamenii mai şi zâmbesc din când în când.

– Şi eu zâmbesc.

El clătină din cap, şuviţele blonde devenind vizibile în lumina după-amiezii.

– Deşi ar trebui s-o faci. De data asta, atunci când ridică privirea spre ea, chipul lui păru puţin mai adolescentin, expresia mai puţin dură. Al tău te dă gata. Zicând asta, el se îndreptă şi duse lopata lângă o roabă. Fără a o mai privi nici măcar o dată, împinse roaba lângă un morman uriaş de pietriş. Fără efort, începu să împingă bucăţile de rocă de mărimea boabelor de mazăre. Pietrişul se adună în căruciorul din metal, curgând din lopata lui precum boabele de grindină.

Cu sufletul la gură, Maggie trase de frâie şi Ink Spot se răsuci.

– Dii! Maggie îndemnă iapa să o ia din loc, iar calul încăpăţânat o porni la drum, prinzând viteză şi ţâşnind prin porţile deschise ale padocurilor care înconjurau grajdurile, îndreptându-se, cu nările în vânt, cu zăbala între dinţi, către dealurile aride din jurul fermei.

Vântul se prelinse prin părul lui Maggie, lipindu-se în valuri calde de obrajii ei. Vorbele lui Thane o urmăriră, dar ea continua să privească spre orizont, ţinându-şi buzele bine strânse. Să fie a naibii dacă avea să mai zâmbească.

– Deci ce e cu tine şi cu prezenţa ta permanentă la fermă? o întrebă Mary Theresa peste câteva zile. Stătea cu spatele spre baie, cu capul întors în aşa fel încât să-şi poată zări imaginea dosului ei în oglinda cu dimensiuni generoase. Pe fundal, se auzea cântând Elton John. Hainele erau aruncate

peste tot, inclusiv pe boxele aparatului stereo al lui Mary Theresa.

Maggie şedea într-un scaun directorial ce avea incripționat pe partea exterioară numele lui Mary Theresa, cu călcâiul uneia dintre tălpile ei goale sprijinit pe colțul patului. În timp ce o aştepta pe sora ei, răsfoia ultima ediție a revistei *People*. Astăzi foloseau BMW-ul mamei lor, ceea ce însemna că Mary Theresa, care avea „tone de comisioane", avea să o lase pe Maggie la fermă.

Maggie făcu un semn, privind către noptiera tixită a lui Mary Theresa, mutându-şi apoi privirea în direcția surorii ei. Din poziția sa avantajoasă, ea observă chipul lui Mary Theresa reflectat în oglindă.

– Îmi place ferma. Trebuie să fiu acolo în douăzeci de minute, pentru lecția de echitație.

– Ştiu, ştiu, o să ajungem.

– Aş putea pur şi simplu să iau maşina.

– Las-o baltă. În plus, cred că mai e ceva în afară de faptul că dai fuga acolo tot timpul pentru lecțiile de echitație şi fiindcă agreezi mirosul cailor. Sprâncenele lui Mary Theresa erau îmbinate, iar pielea dintre ele era încrețită de nişte riduri puțin adânci. Asta nu vine deloc bine. Nu cade cum trebuie, zise ea dezgustată, din pricina rochiei transparente de culoare roz, lungă până la genunchi. Designerul trebuie să fie un dobitoc.

Maggie era de părere că rochia arăta perfect.

– Poate că ar trebui să porți sutien, sugeră ea, căci sânii şi sfârcurile lui Mary Theresa erau vizibile prin materialul extrem de subțire.

– O să pun, proasto, când plec, dar sutienul nu va schimba felul cum cade la spate.

– Sigur că da. Maggie nu se putu abține să-i dea o lecție surorii ei, simțind mai mult decât o mică satisfacție în

secunda în care Mary Theresa, dându-şi ochii peste cap, lăsă rochia să alunece, îşi puse un sutien, închizând apoi din nou fermoarul. Vezi. Ea aruncă o privire spre ceas. Avea să întârzie cu adevărat dacă sora ei nu se grăbea. Acum vine bine. Hai să mergem.

– Bine, bine, zise Mary Theresa oftând. Ai dreptate. Arată mult mai bine.

– Arată grozav. Nu am de ce să mint.

Mary trimise spre ea o privire furişă.

– Ştii, ai putea face uneori nişte chestii cu mult mai feminine.

Maggie ridică din umăr, răsfoind revista.

– Bănuiesc.

– N-o să doară. Ea îşi aranjă din nou gulerul, surâzând imaginii sale din oglindă. Mai ales dacă încerci să impresionezi un băiat anume.

– Nu încerc.

– Oh, sigur, tu îţi pierzi vremea pe la grajduri doar pentru că ai o pasiune mare pentru cai.

– Îmi place să călăresc, zise Maggie fără urmă de entuziasm.

– Uh-huuh. Oftând, Mary Theresa se dezbrăcă şi, rămânând doar în chiloţi şi sutien, agăţă rochia cea roz pe umeraş. Cred că ai un iubit pe acolo.

– Nu fi ridicolă. Maggie se opri pentru a privi o fotografie în alb-negru a prinţesei Anne cocoţată pe un cal pursânge ce sărea peste un gard viu.

– Măcar spune-mi că nu e cowboy-ul acela care te-a adus acasă ieri.

– Nu e nimeni, minţi Maggie, sperând că expresia feţei nu o dădea de gol. Nu-i putea povesti lui Mary Theresa despre Thane, despre faptul că ea nu-şi putea lua gândul de la el, despre felul cum ritmul inimii ei creştea atunci când îl vedea.

Nu. Instinctiv, ştia că dacă Mary Theresa bănuia că era atrasă de el, ea va avea un preţ de plătit. Maggie aruncă revista într-o parte şi îşi luă cizmele.

– Oh, sigur. Mary Theresa se strecură rapid într-o pereche de pantaloni negri scurţi şi într-un top strâmt de culoare roşie. În vreme ce îşi înghesuia tricoul sub talia pantalonilor, ea zise: Nu mi-ai mai pus întrebări despre Mitch.

Oh, Doamne.

– Mitch nu e unul dintre subiectele mele preferate.

– Perfect, pentru că nu se petrece nimic, ştii bine. Mary evită privirea lui Maggie în timp ce luă o bandă de cauciuc şi două agrafe.

– Nici n-am crezut că a fost ceva. Maggie îşi vârî forţat piciorul în cizmă.

Mary dădu la iveală surâsul ei de o mie de waţi, dându-şi cu parfum pe păr şi pe umeri.

– Bine, subiect încheiat.

Amin, se gândi Maggie, dorindu-şi să creadă lucrul acesta.

– Eşti gata?

– Mda.

– Bravo.

Mary închise radioul şi cele două surori se îndreptară spre ieşire.

Drumul până la grajduri a fost, slavă Cerului, scurt şi tăcut. Mary Theresa, depăşind cu zece kilometri limita de viteză, pusese radioul în funcţiune, conducând cu o singură mână, în cealaltă având ţigara, atârnând în afara geamului şoferului.

– Mama ştie că fumezi, observă Maggie în vreme ce virară pe câmp în direcţia fermei. BMW-ul se răsuci şi săltă în josul drumului pietruit, măruntaiele lui scârţâind deasupra buruienilor ce creşteau pe linia de mijloc dintre cele două

urme formate de sute şi sute de cauciucuri de-a lungul anilor.

– Şi?

– Nu ştiu de ce te străduieşti atât de tare să ascunzi chestia asta.

Mary Theresa încetini, aruncând spre sora ei o privire ce o cataloga în tăcere ca fiind o proastă.

– Sunt multe lucruri pe care mama şi tata nu le cunosc în ceea ce mă priveşte. Şi aşa îmi place mie.

– Perfect. Eu doar spuneam...

– Bine, am mai auzit predica asta. Furioasă, Mary Theresa apăsă pe frână. Maşina alunecă până ce se opri în apropierea garajului Florei. Nu am nevoie s-o ascult din nou.

– Nu asta era intenţia mea...

– Las-o baltă.

– Nu...

– Coboară odată! Mary Theresa era într-adevăr scoasă din sărite. Ştii, Maggie, m-am săturat de-a binelea de atitudinea ta de sfântă.

– Fii serioasă.

– Ştii, pun pariu că stai pe aici şi o faci cu un cowboy de doi bani!

– Ce! Maggie rămase cu gura căscată, nevenindu-i a crede. Nu am făcut aşa ceva...

– Ei bine, dacă nu ai făcut-o, atunci nu te mai fâţâi pe aici. Găseşte-ţi un iubit şi maturizează-te, da?

Sângele lui Maggie începu să fiarbă. Ea se abţinu. Nu avea rost să abordeze subiectul.

– Ai putea să alegi ceva mai bun decât un sărăntoc de angajat care...

– Care nu e rudă cu mine? o întrerupse Maggie, furioasă. Scuze. Dar cred că vărul sau fratele nostru sau cum-vrei-tu-să-i zici e deja luat. O spuse fără să se gândească, iar

culoarea dispăru de pe chipul lui Mary Theresa. Ea gâfâi, abia reuşind să respire.

– Eu nu... adică eu…

Maggie coborî din automobil. Deja regreta limba sa ascuţită, cu toate că Mary Theresa o ceruse.

– Văd eu cum ajung acasă.

– Oh, Dumnezeule, Maggie, te rog, nu e… O lacrimă se porni să alunece pe sub marginea ochelarilor de soare ai lui Mary Theresa, dar Maggie nu o ascultă. Ea trânti portiera, pornind-o rapid pe dealul acela mic care ducea către padocul de lângă grajduri. De ce îi permisese lui Mary Theresa să o antreneze într-o ceartă? De ce? De ce nu-şi ţinuse gura aia afurisită?

Thane ieşi cu pas liniştit din interiorul grajdurilor. Pe chipul lui se ghicea un surâs timid, unul care-i îmblânzea contururile fălcii lui pătrate.

– O zi proastă?

– Nu întreba.

El fluieră uşor.

– Bine, n-o fac. Din punctul meu de vedere, ai o viaţă bună, prinţeso.

– Nu ştii absolut nimic, i-o întoarse ea, observând apoi un licăr de amuzament în ochii lui gri şi reci. Surâsul acela blestemat de autosatisfacţie. Şi *nu* sunt o prinţesă.

– Oh, asta aşa e. Am uitat. Tu eşti o sfântă.

– Ajunge!

El chicoti.

– Cum spui tu. Îşi vârî mâinile în buzunarele din faţă ale jeanşilor lui siniştri. Tu eşti şefa.

Maggie se înfurie.

– Nu sunt nicidecum aşa ceva! Se opri brusc, observând grimasa buzelor lui şi cutele apărute la colţurile ochilor. Oare ce se întâmpla astăzi? Era ceva în aer care-i făcea pe oameni să se certe cu ea? Eşti gata?

– Întotdeauna. Vocea lui scăzu puțin, iar ea simți cum un fior al anticipației alerga de-a lungul pielii ei, ca o briză care o atingea de-o manieră intimă.

Privirea lui Thane se mută chiar în secunda în care auzi scrâșnetul unor sandale pe pietriș. Sprâncenele lui se înălțară puțin, în timp ce privea dincolo de umărul lui Maggie, fără a mai fi interesat de ea. Ea o simți. Nu era nevoie să se răsucească pentru a ști că Mary Theresa se apropia.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, rosti ea, în vreme ce Maggie se uită peste umăr.

Balansându-l obraznic în josul dealului, ea ținea în sus rucsacul doldora al lui Maggie din piele de antilopă, cel cu bretea pentru umăr.

– Mulțumesc. Maggie îl smulse din mâna întinsă a surorii ei.

Mary Theresa zâmbi, privind dincolo de Maggie, către Thane.

– Bună, eu sunt sora lui Maggie, Mary Theresa.

– Thane Walker.

– Antrenorul de echitație? întrebă ea, ca și cum ar fi ascultat fascinată tot ce era legat de el.

– Câteodată.

Ea râse.

– Și altă dată?

– Fac câte puțin din toate. El ridică din umărul lat, iar Maggie își dori ca el să nu fi avut o înfățișare atât de a naibii de sexy, ca brațele lui bronzate să nu fi fost vizibile, ca ochii lui să nu aibă acea tentă intensă de gri-bleu, ca el să nu pară atât de masculin și de... interesat de sora ei. Maggie se simți ca și cum întreaga ei existență s-ar fi evaporat pe neașteptate.

– Deci astăzi îi dai o lecție lui Maggie?

Thane ridică dintr-o sprânceană.

– Acesta e planul.

Maggie aproape că leşină. Mary Theresa îşi dorea să călărească un cal, acelaşi animal pe care-l catalogase ca fiind: „împuţit, dezgustător şi pur şi simplu nespus de plicticos".

– Vrei să înveţi?

– Posibil. Pe obrazul lui Mary Theresa îşi făcu apariţia o gropiţă.

– S-ar putea să fiu în stare să te învăţ.

– Perfect.

– Stabileşte cu Flora. Privirea interesată a lui Thane reveni din nou la Maggie. Cred că tu şi cu mine ar trebui să ne apucăm de treabă.

– Corect, zise ea cu o voce stinsă.

– Pa! Mary Theresa ridică o mână, fâlfâindu-şi degetele, apoi se întoarse şi o porni la deal. Thane se uită o clipă la ea, revenind apoi la Maggie.

– Nu mi-ai spus că ai o soră geamănă.

– Nu văd de ce aş fi făcut-o.

– E frumoasă.

Inima lui Maggie tresări, iar ea se întrebă ce căuta aici.

– Aproape la fel de frumoasă ca tine.

Capul ei se înălţă.

– Sigur, rosti ea automat, înainte de a observa că el vorbise serios, fără ca vreun surâs să-i răsfrângă buzele şi fără ca vreun licăr amuzat să-i danseze în priviri.

– Nu crezi.

– Nu-mi fac griji pentru asta, fie că e aşa, fie că nu, minţi ea, cu toate că simţea înăuntrul ei o dogoare fierbinte pe care, sub nicio formă, ea nu îi va permite să o observe. Mai fusese complimentată şi înainte, dar acum era altceva; ea simţea că Thane Walker nu făcea asta în mod curent. El nu părea genul acela de bărbat care să spună o vorbă doar pentru a observa reacţia ei sau pentru că dorea ceva mai mult de la ea.

– Cred pur şi simplu că ar trebui să ştii

– De ce? Nu se putea abţine să nu întrebe.

O sprânceană se ridică, iar el îşi întoarse bărbia înspre parcare, acolo unde Mary Theresa se urca la volanul BMW-ului.

– Pentru că am impresia că ea o să te calce în picioare.

– Nici gând, zise Maggie, în timp ce urechile îi ardeau.

El nu mai adăugă nimic şi se apucă să o înveţe cum să dea comenzi calului. Călărind fără şa, ea se strădui să asculte indicaţiile lui, în timp ce el îi explica să ţină frâul cu blândeţe, fapt care îi comunica calului ceea ce se aştepta de la el. Ea trecu la executarea mişcărilor, ducând-o pe Ink Spot în forma diferitelor stiluri de mers, dar mintea ei hoinărea, iar ea era conştientă mai mult de ceafa lui Thane, în vreme ce privea în jos, la felul cum părul îi cădea peste ochi, doar pentru a fi dat la o parte de o mână nerăbdătoare, sau la senzaţia pe care i-o provocă atunci când o atinse scurt, în treacăt. În timp ce îi aranja poziţia degetelor, ea susţinea frâul din piele. Mâini aspre, bătătorite şi murdare le ghidau pe ale ei.

– Ţine-l aşa... nu, puţin mai strâns, zise el cu vocea scăzută şi poruncitoare, în timp ce mâinile lui le acopereau pe ale ei.

Maggie înghiţi în sec.

– Aşa?

– Mdaa. Ţine minte, aşa comunici cu Ink Spot. Trebuie să simtă că tu eşti şefa, fără să o sperii. Intimidarea care-i câştigă respectul. Uite. El bătu uşor pe gâtul gros al animalului, într-o mişcare rapidă, făcând-o să se balanseze dedesubtul lui Maggie.

Ea aproape că muri de frică.

– Dă-mi voie să-ţi arăt. Două braţe puternice o înconjurară, două mâini mari se fixară peste ale ei, iar pieptul lui se presă cu putere peste coloana ei. Ea încercă să nu ia în

seamă că picioarele lui se lipeau intim de ale ei, că partea din faţă a jeanşilor lui, acoperind nişte coapse fierbinţi, se lipea de partea posterioară a picioarelor ei goale şi de genunchii săi. Piciorele lui încălţate în cizme se bălăbăneau, mult mai lungi decât ale ei, iar presiunea tare a membrului său se simţea pe coapsa ei.

Senzaţii noi zburară prin sângele ei, înfierbântându-l, făcând ca transpiraţia să-i umezească pielea. Imagini ce nu aveau nimic de-a face cu ghidarea cailor alergară prin mintea ei, iar ea îşi ţinu respiraţia, gândind că avea să leşine.

Ink Spot opuse rezistenţă la început, dar Thane o impulsionă să înainteze, mişcându-şi picioarele. Respiraţia lui era fierbinte în apropierea cefei lui Maggie. Ea înghiţi cu greu, în vreme ce iapa o porni la galop, iar braţul liber al lui Thane îi încercui talia, ţinând-o aproape, menţinându-i pe amândoi în şa, călărind la unison. Ea îşi supse burta înfiorată, încercând înnebunită să se gândească la altceva în afară de tăria aceea care se lipea de partea inferioară a coloanei sale şi de imaginile ameţitoare care-i chinuiau mintea.

– Aşa, zise el, aplecându-se în faţă, astfel încât bărbia lui îi atinse umărul, obrazul lui se lipise de al ei. Mâna lui se mută subtil, iar calul răspunse, răsucindu-se printr-un arc lin la stânga, urechile întunecate tresărind, ca şi cum ar fi aşteptat şi alte indicaţii din partea celor doi călăreţi.

– Încearcă şi tu.

Ea aproape că scăpă frâul, dar îşi forţă mâinile să preia controlul, în vreme ce el o ţinea strâns. Fermele, grajdurile, hambarul şi garajul deveniră o imagine estompată şi neclară. Inima şi capul ei stăteau să explodeze, sângele îi pulsa sălbatic prin vene, iar ea se întrebă cum ar fi să-l sărute, să simtă palmele lui pe trupul ei....

Oh, Doamne, era cuprinsă de pasiune.

– Gata, acum slăbeşte-l puţin.

În mod automat, ea se relaxă, lăsând frâul să-i alunece printre degete.

– Oauu, nu aşa de tare. Asta îi dă ei prea multă iniţiativă, iar tu vei rămâne fără control. El o apucă din nou pe Maggie de mâini. Ferm, dar nu cu putere, vezi? Arătă-i ceea ce-ţi doreşti.

Maggie aprobă, simţind cum capul lui se răsuceşte, iar ochii îi studiază chipul. Pentru o miime de secundă, ea îşi închipui că o va săruta, că ar putea să-i atingă bărbia cu unul dintre degetele lui puternice, forţând-o să-şi răsucească gâtul pentru ca el să-i poată captura buzele într-ale lui. Inima ei bubui ca un tunet, pulsul îi explodă şi se uită direct în faţă, fără a vedea nimic, simţind că privirea lui cobora mai jos de umerii ei, de pieptul ei, care urca şi cobora cu fiecare din respiraţiile agitate.

– Eu... eu văd, zise ea, încercând să-şi limpezească capul, dar atâta vreme cât fiecare centimetru al pielii lui o atingea pe a ei, gândurile raţionale se dovedeau imposibile.

– Foarte bine. Uaaa. El trase uşor de frâu, Ink Spot încetini, iar el sări cu uşurinţă pe pământ. Maggie aproape că îşi pierdu echilibrul. Acum încearcă şi tu. Singură.

Oh, da, sigur, gândi ea, dar reuşi să o încurajeze pe bălţată să meargă la trap, şi într-un anume fel, să mânuiască frâul, ghidând calul în jurul padocului, în timp ce ea îşi păstră poziţia.

Thane stătea drept, cu picioarele sale lungi depărtate şi cu braţele încrucişate la piept, urmărindu-i fiecare mişcare. Umerii lui întindeau cusăturile tricoului decolorat de culoare bleu, bicepşii lui se umflară, iar ea se gândi că el era probabil cel mai sexy bărbat de pe pământ.

– Mai bine, aprobă el, şi ochii lui se îngustară, buzele i se strânseră, şuviţa îi căzu peste ochi. În mod cert, mult mai bine. Exersează.

– Aşa… aşa voi face, promise ea, întrebându-se de ce o făcea el să se simtă asemenea unei şcolăriţe. Verificându-şi ceasul, el îi aruncă un surâs care în mod garantat putea frânge inima unei fete. Lecţia s-a sfârşit.

– Perfect.

– Vrei s-o repetăm săptămâna viitoare?

Da!

– Probabil.

– Să mă anunţi.

– Cu siguranţă, promise ea, ştiind că va lucra ore suplimentare la serviciu, pentru a strânge câţi mai mulţi bani din bacşişuri şi din salariu, doar pentru a petrece un ceas atât de aproape de el. Era o nebunie, realiză ea, în vreme ce o întoarse pe Ink Spot spre poarta deschisă pentru a porni pe câmpurile aride din împrejurimi. El era mult prea în vârstă pentru ea. Mult prea mare. Şi era un străin – un fel de bărbat misterios din părţile Wyomingului. Un cowboy care probabil fusese exmatriculat de la liceu înainte de absolvire, şi nu pusese piciorul într-o universitate. Părinţii ei ar leşina dacă ar afla că ea se arăta interesată de individul ăsta – un sărăntoc care se nimerise pe partea greşită a drumului.

Dar Maggie nu fu în stare să se abţină. Găsi că Thane Walker era de-a dreptul fascinant şi, pentru prima dată în cei şaptesprezece ani ai săi, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce ar gândi părinţii ei, şi chiar Mary Theresa. De data asta, va lua propriile ei decizii cu privire la existenţa sa.

3

Câteva zile mai târziu, Maggie avea încă mintea răvăşită din cauza gândurilor îndreptate către Thane şi de familia sa divizată. Cu fiecare zi, tensiunea părea să crească, iar ea căuta alinare, plimbându-se de una singură pe terenul Florei, în ciuda faptului că presimţea cum furtuna se apropie.

Albia pârâului era secată, plină cu pietre, nici măcar un firicel de apă sau un petic de noroi care să indice că apa cursese vreodată spre această parte a fermei Florei. Cocoţată pe o Ink Spot plină de neastâmpăr, Maggie examină prăpastia ce se deschidea între suprafeţele parcelate, încercând să şi-o imagineze plină de apa ce se învolbura şi curgea rapid pe deasupra pietrelor, cu insectele ce ţopăiau la suprafaţa ei, cu mormolocii adunându-se în ochiurile mai adânci, dar nu văzu decât nişte rufe murdare, grămezi de iarbă uscată şi frunze prăfuite şi uscate.

Plescăind din limbă către cal, ea încercă să-şi alunge proasta dispoziţie, dar descoperi că aceasta e înşurubată zdravăn în mintea ei. La fel de apăsător precum norii ce se adunau pe cer, sentimentul că avea să se întâmple o catastrofă persista cu putere în inima ei.

Din secunda în care îi văzuse pe Mitch şi pe Mary Theresa împreună ea avusese premoniţia că iadul era pe punctul să se dezlănţuie, iar norii aceia denşi ce se roteau şi care se pierdeau dincolo de ocean, la câteva mile depărtare, nu făceau nimic pentru a-i risipi spaimele. Ea o urcă pe Ink Spot către locul unde se aflau arborii de eucalipt, aproape de capătul nord-estic al fermei. Odată ajunsă la umbră,

descălecă, scuturându-şi palmele de praf. Cocoţându-se pe o bucată de stâncă, privi dincolo de canion. Viile se întindeau peste dealurile rotunde, şiruri după şiruri de viţă- de-vie, intercalate cu căile de acces. Frunzele erau încă verzi, dar cât de curând strugurii aveau să fie recoltaţi, striviţi, iar sucul lor păstrat în butoaie de stejar. Nu că i-ar fi păsat. Bluza i se lipi de spate, iar sudoarea i se prelinse din pori. Ink Spot îşi ridica nările la cea mai slabă adiere de vânt, fornăind, scuturând din cap şi zdrăngănindu-şi frâul, în vreme ce insectele i se roteau în jurul capului.

Muşcându-şi buza, Maggie alunecă de pe piatra aceea uriaşă şi se lungi cu faţa-n sus pe iarba aceea ţepoasă şi uscată. Printre ramuri, privi cerul, plin de nori întunecaţi şi ameninţători. Coada ei de cal îi trăgea capul în jos, aşa că îşi scoase banda din cauciuc şi apoi îşi pieptănă cu degetele părul. Câte nopţi trecuseră de când nu dormise bine? O săptămână? Două?

Răsucindu-se pe o parte, îşi sprijini capul pe unul dintre braţe, închizând ochii. Zumzetul insectelor se contopi cu cel al unei femele de gaiţă albastră, ascunsă între ramurile aflate deasupra capului ei. Se simţea liniştită în locul acesta, mult mai liniştită decât acasă sau la lucru. Aici putea evada, chiar dacă pentru scurtă vreme....

Thane zări în sfârşit bălţata care păştea, coada ei alb cu negru balansându-se pentru a alunga insectele. Calul fără călăreţ se afla în mijlocul unui pâlc tânăr şi răzleţ de stejari şi de arbori de eucalipt. Cu un sentiment de satisfacţie, el îşi îndemnă calul, un cârcotaş leneş, numit Buster, ignorând scânteia care se aprindea în sângele lui ori de câte ori se afla în preajma lui Maggie.

Ştiuse că ea avea s-o scoată astăzi la plimbare pe Ink Spot. La naiba, îi simţise prezenţa chiar din secunda în care

apăruse la fermă, cam în jurul prânzului, şi de-atunci abia dacă fusese capabil să se mai concentreze. Fata avea ceva fascinant şi era de-a dreptul tentantă. Exista o duzină de motive pentru ca el să o evite. Era mult prea tânără, o copilă care nu împlinise optsprezece ani, o prinţesă, care locuia într-un cartier scump al oraşului, fâţâindu-se pe acolo împreună cu mucoasa ei de soră geamănă în BMW-ul acela blestemat, iar alteori într-un Mercedes. Într-un anume fel, era şefa lui şi mai poseda şi o gură isteaţă, genul acela de puştoaică sau de femeie pe care el îl detesta de obicei.

În afară de asta, trebuia să-şi înfrunte propriii demoni. Era mult prea departe faţă de cei de teapa lui. Dacă ar avea cea mai mică bănuială despre trecutul lui... dacă ar avea cineva... Partea întunecată a sufletului lui se deschise pentru o clipă, lăsând să pătrundă o mică rază de lumină, ca apoi să se închidă din nou. Oricât de mult s-ar fi străduit, el nu era în stare să-şi depăşească trecutul. Mai devreme sau mai târziu, acesta avea să-l ajungă din urmă.

Aceasta era linia de sosire; el nu putea avea o relaţie cu o femeie, mai ales cu o fetiţă care fusese educată să primească de la viaţă cele mai bune lucruri. Era mult prea periculos.

Şi, cu toate astea, descoperi că-i era imposibil să stea departe de ea. Îl trata în aşa măsură, încât, doar privind-o, avea o erecţie rigidă care devenea aproape dureroasă, în timp ce împingea în nasturele de la şliţul perechii lui de Levi's.

În ultimul timp, nopţile lui fuseseră asaltate de imaginile ei, iar el avusese tot felul de fantezii în legătură cu ea, atunci când era singur în patul său nefăcut. El se gândise la licărul de sfidare din ochii ei, la roşeaţa din obrajii ei, la curba gurii ei şi la felul cum ea îşi mesteca colţul buzei ori de câte ori era nervoasă. Cu toate că încercase să n-o facă, el nu fu capabil să ignore faptul că sânii ei s-ar potrivi perfect

în palmele unui bărbat, ori faptul că avea coapse rotunde, tari şi de obicei încordate.

În timp ce se apropia de crângul umbros, o gaiţă în alb şi negru ţipă ascuţit, ciocul ei galben deschizându-se larg între crengile de deasupra crestei pe care zăcea Maggie.

Ea era întinsă pe o parte, cu ochii închişi, iar inima lui se opri la gândul că poate fusese trântită, se izbise cu capul de piatră şi zăcea acolo fie moartă, fie inconştientă.

Strângând din dinţi, el aruncă hăţurile, descălecă repede şi îngenunche lângă ea.

– Maggie? Bună. El îi atinse umărul. Simţind pielea ei fierbinte sub degetele lui, îl cuprinse fiorul dorinţei. Puştoaico, eşti bine?

Trezindu-se din somn, ea făcu ochii mari, clipind. Thane fu vrăjit de profunzimea privirii ei, de verdele ochilor, atât de vibrant şi de viu, de marginea întunecată a genelor.

Ea slobozi un strigăt suficient de puternic pentru a trezi morţii din regiunea vecină.

– Maggie...

Ea se ridică rapid în şezut.

Ambii cai se speriară, nechezând nervos.

– Şâătt! Degetele lui înţepeniră pe umărul ei, iar el simţi cum căldura ei se prelinge în sângele lui.

– Ce... oh, Doamne. Palma ei acoperi locul acela unde bluza se închidea cu un nasture de sus, acolo unde el presupuse că inima ei bătea cu sălbăticie.Printre degetele ei răsfirate, el zări o bucăţică de piele, în despicătura reverelor desfăcute.

Sexul lui se întări dureros.

– La naiba, Walker, m-ai speriat de moarte.

– Nu am vrut asta, dar...

El îşi retrase mâna, simţindu-se ridicol. Strânse din dinţi şi forţă dorinţa care începuse să fiarbă în sângele lui să

se liniştească. O dorea. La dracu', o dorise încă din prima secundă în care o zărise mergând pe marginea drumului, îmbrăcată în acei jeanşi rupţi.

– M-am gândit că era posibil să fii azvârlită.

– Ce? Nu. Azvârlită, dar de ce...?

Arata ca şi cum ar fi fost ofensată, iar cuvintele păreau că i se încâlceau în gât, în vreme obrajii lui se înroşiră.

– Unde e Ink Spot ? Neliniştită, ea cercetă cu privirea creasta, acolo unde pietroaiele şi florile sălbatice, târzii, ţâşneau din pământul arid.

– E bine. El îşi întoarse bărbia în direcţia celor doi cai care, calmându-se, începuseră să pască firele rare, ascuţite şi înălbite de iarbă. Thane îşi spuse că ar trebui să se îndepărteze. Stăteau mult prea aproape unul de altul şi trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie.

– Cred... cred că am aţipit. Maggie, evident, ruşinată, se ridică rapid în picioare, scuturându-şi praful şi iarba de pe pantalonii săi scurţi. Cât e ceasul?

– Puţin după ora trei. Trebuia să fii undeva?

– Nu. Ea scutură din cap, privind cerul ameninţător. Pentru o vreme, nu. Ar trebui să ajung la serviciu la cinci şi jumătate.

– Atunci avem puţin timp. Auzindu-şi cuvintele se blestemă în sine lui.

– Pentru ce?

– Pentru orice vrei tu, Maggie.

Ea îşi coborî privirea spre el, care stătea încă pe vine, iar el privi mişcarea gâtului ei. Şi ce crezi tu că vreau?

– Pe cineva cu care să stai de vorbă.

– Oh, da? Ea îşi încrucişă braţele la piept, ca şi cum se pregătea să se certe, aşa că el se ridică încet, recăpătându-şi avantajul înălţimii. De ce îmi spui întotdeauna ce am nevoie sau ce îmi doresc?

– Tu ai întrebat.

– Ştiu, dar tu mereu... îmi dai sfaturi. Nu mi-amintesc să-ţi fi cerut vreunul

– Stai jos, Maggie.

Ea îşi înălţă bărbia, privindu-l.

– De ce?

El nu dădu niciun răspuns, fiindcă nu avea unul. În schimb, îi luă mâna, observă cum refuzul prindea viaţă în ochii ei, dar îl ignoră şi o trase din nou la pământ. Refuzând să asculte clopoţeii de avertizare din mintea lui, el se uită atent în ochii aceia mari, nevinovaţi şi nespus de seducători.

– Eu vreau, pur şi simplu, să te cunosc.

Ea îşi strânse picioarele, înconjurându-le apoi cu braţele. Privindu-l, îşi rezemă bărbia de genunchi, urmărindu-l cu o suspiciune abia disimulată. Deci, ce cauţi aici?

El se gândi să mintă, căutând o scuză în timp ce se ridică din nou în picioare. Existau o mulţime de însărcinări ciudate despre care putea pretinde că aveau nevoie de atenţia lui – gardul, copacii doborâţi, trecătorile... însă el se gândi mai bine, încercând să nu-i privească picioarele dincolo de linia genunchilor unde coapsele ei dispăreau pe sub tivul săltat al pantalonilor ei scurţi, dând la iveală o bucăţică din chiloţii cu dantelă.

– Am venit să te caut, recunoscu el.

– Pe mine? Ea era în gardă, neîncrederea fiind evidentă în ochii ei.

– Da.

– De ce?

– Ai plecat de la grajduri acum vreo două ore şi m-am gândit că era timpul... că poate s-a întâmplat ceva. *Iar eu vreau să fac dragoste cu tine. La naiba, fato, fugi. Fugi în secunda asta!*

– Oh. Dezamăgirea îi întunecă privirea. Buzele ei se

strâmbară puțin, țuguindu-se a mâhnire. Dinții i se înfipseră în buza inferioară, iar el se întrebă cum ar fi dacă ar săruta-o, dacă ar mângâia-o, dacă și-ar plimba palmele pe pielea netedă a brațelor și a picioarelor ei și...

– În fine, m-ai găsit. Sunt bine. Și chiar cred că ar fi timpul să plec. Ea dădu să se ridice. El ar fi trebuit să-i dea voie, să o lase să încalece pur și simplu pe blestemata aceia de iapă bălțată și să coboare apoi pe poteca ce ducea la fermă. Dar nu o făcu. În mod instinctiv, se apropie, degetele uneia dintre mâinile lui strângându-se în jurul brațului ei dezgolit. Mușchii ei se încordară sub degetele lui. Capul ei se repezi în sus. Pupilele ei se măriră puțin, dar ea nu se retrase.

– Mai stai puțin.

– De ce? El observă cum fata înghite în sec. Ea era nervoasă, al naibii de nervoasă. La fel era și el. Nu ar fi trebuit să facă asta, să stea de vorbă cu ea, să o atingă.

– Am putea să ne cunoaștem.

– De ce? Din nou afurisita aceea de întrebare.

El ezită doar o secundă, gândind intens și degetele i se strânseră pe brațul ei.

– Fiindcă, Maggie, ochii lui căutară verdele de jad al privirii ei, fiindcă te doresc. El se aplecă doar puțin, astfel că fața lui se apropie ceva mai mult de a ei, destul de aproape pentru a-i simți respirația. Pentru că și *tu* mă dorești.

Privirea ei alunecă către buzele lui, apoi îl privi din nou în ochi și dorința aceea nevinovată pe care el o sesiză pe chipul ei reprezentă prăbușirea lui.

– Ar trebui să fiu împușcat pentru asta, șopti el, iar apoi, cu o mână așezată pe ceafa ei, o trase mai aproape și o sărută.

Maggie închise ochii decisă să nu intre-n panică, în vreme ce fu învăluită de o senzație fierbinte și incredibilă. Sângele ei se aprinse, plămânii i se blocară, iar în secunda în

care simţi buzele lui apăsând peste marginea buzelor ei, oftă, deschizându-le pentru el, înfiorându-se sub atingerea limbii lui, în timp ce aceasta alunecă peste dinţii ei, abilă, umedă, căutând, şfichiuind fiecare locuşor sensibil.

O căldură fierbinte, asemenea unui seu de lumânare care ardea, se strecură prin extremităţile ei. Respiraţia lui era întretăiată. Şuierătoare ca rafala de vânt care aducea mirosul ploii. El se cutremură şi se lăsă cu spatele lipit de pământ, iar ea gemu, incapabilă să nege plăcerea care se răspândea în trupul ei. Maggie nu îşi mai putea da seama ce anume era realitate şi ce fantezie.

Undeva ţipă o gaiţă, iar un cal necheză uşor, dar nu se întâmpla aici, în locul şi în timpul de faţă. Prezentul şi locul erau pline de aroma de piele şi de tutun, de gustul sărat al pielii, de senzaţia unor palme bătătorite şi aspre care se strecurau sub tricoul ei strâmt, prinzându-i sfârcurile.

El o sărută apăsat şi capul ei începu să i se învârtă, atât de tare, încât simţi o dorinţă disperată în partea cea mai adâncă şi mai delicată a fiinţei ei. Ea nu protestă în secunda în care el îi scoase topul strâmt din pantalonii scurţi şi nici când buzele lui depuseră sărutări fierbinţi şi umede pe sânii ei. Pieptul i se ridica şi i se lăsa cu repeziciune, iar el îşi făcu loc, la început cu blândeţe, iar apoi din ce în ce mai puternic, limba lui adâncindu-se pe sub marginea din dantelă a sutienului ei.

Pulsatilă şi fierbinte, dorinţa alergă prin celulele sângelui ei. În subconştient, ea îşi zise că trebuia să pună capăt imediat acestui lucru, înainte de a fi prea târziu, dar cuvintele muriră undeva în gâtlejul ei, şi tot ce sloboziră buzele ei fură nişte gemete blânde şi nerăbdătoare.

Ea oftă în clipa când el ridică unul dintre sâni din cupa sa dantelată, trecând un deget aspru peste sfârcul ce era deja dureros şi tare.

– Te doresc, recunoscu el, iar cuvintele răsunară puternic din gâtul lui. Te-am dorit din secunda în care am dat cu ochii de tine.

– Nu...

– Şât, Maggie, e adevărat, şi urăsc lucrul ăsta. El respiră deasupra sânului ei gol, iar ea gâfâi şi apoi, uşor, ochii lui se pierdură într-ai ei, iar el apucă sfârcul în gură şi îl sărută îndelung. În adâncul ei, Magie începu să tremure. Cu ajutorul limbii, al dinţilor şi al buzelor, el îl gustă şi îl frământă, făcând ca lumea să se rotească, iar dorinţa să dea năvală. Crengile încâlcite ale copacilor de deasupra deveniră neclare, iar norii se îndepărtară, întunecaţi şi senzuali.

Cu degete îndemânatice, el îi scoase sutienul, mângâindu-i delicat pielea, în timp ce gura le urma îndeaproape. Ea adulmecă aroma ploii, simţind primele picături, în timp ce el îşi îngropă capul în abdomenul ei dezgolit. Îi simţi respiraţia deasupra buricului.

– E în regulă? întrebă el, trecând nasturele de la talie prin butonieră.

– E... e cum... ? Ea nu mai era în stare să gândească şi nici să vorbească.

El smuci nasturele care se deschise rapid. Ea simţi umezeala dintre picioare, şi îşi dădu seama undeva în adâncul creierului său că era pe punctul de a trece o linie peste care nu avea cum să mai păşească niciodată, că a înainta era mai mult decât periculos. Dar senzaţia limbii şi a buzelor lui mângâindu-i pielea, scoţând flăcări de-a lungul chiloţilor ei, dădu naştere unei călduri învăluitoare chiar în adâncul ei, făcând ca vorbele negării să piară.

O parte a fiinţei ei îl iubea pe acest bărbat. O alta era curioasă în privinţa lui. O a treia era speriată peste măsură, iar ultima, cea mai intimă parte a fiinţei ei, voia cu disperare să dărâme zidurile fecioriei şi să capete statutul de femeie.

Dinţii lui traseră de elasticul chiloţilor ei, iar ea înghiţi în sec, în vreme ce ambele margini care împrejmuiau fragmentul de bumbac dantelat, la fel ca şi chiloţii, alunecară cu uşurinţă de pe trupul ei. Aerul rece şi umed îi mângâie pielea, în vreme ce două mâini abile îi depărtară picioarele, şi un bărbat pe care abia îl cunoscuse, un bărbat la care visase, un bărbat al cărui mister şi lipsă de respect îi pătrunseseră în suflet, începu să o sărute în acel loc intim, aşa cum îndrăznea orice iubit.

Ea se mişcă dedesubtul lui, gemu la mişcările lui, dorindu-şi mai mult. Degetele ei se înfipseră în pământul moale, vântul oftă deasupra, iar ea începu să se zvârcolească.

Dumnezeu să mă ajute, gândi ea frenetic, transpiraţia amestecându-se cu stropii de ploaie. Un bubuit năvăli deasupra dealurilor şi, în secunda când fu lovită de primul spasm, ea strigă cu o voce scăzută, guturală, nefirească. El scăpă de hainele sale, îşi scoase cizmele şi jeanşii, îşi dezbrăcă tricoul şi se strecură din nou în sus, printre genunchii ei, o sărută şi coapsele lui tari apăsară, depărtându-le şi mai mult pe ale ei.

– Maggie, rosti el, privind-o în ochi, în vreme ce ea simţi cum erecţia lui, tare şi fierbinte, sta lipită de ea. Eu nu am vrut... Oh, Doamne... eu... Privirea lui se oglindi în a ei. Ploaia începu să cadă cu stropi mari şi, înainte ca o altă vorbă să fie rostită, el o penetră. Adânc. Cu putere. Până într-acolo încât durerea o orbi, iar ea gemu.

– Oh, la naiba, eu...

În secunda aceea ea se mişcă. Din instinct feminin. Iar el gemu, astfel că scuza ce tocmai se forma pe buzele lui se pierdu în vânt. Braţele lui o înconjurară, iar el o trase mai aproape, buzele lui cerându-le pe ale ei într-un abandon nerăbdător şi sălbatic, în vreme ce el se retrase şi împinse, iarăşi şi iarăşi, uşurând durerea, creând o bulboană de dorinţă fierbinte şi umedă care trecu dincolo de suferinţă.

Maggie se mişca în acelaşi timp cu el. Trupul ei aluneca din pricina stropilor de ploaie, sângele îi era în flăcări, mişcările lui ritmice împingând-o pe ea – pe amândoi – într-un loc în care ea nu mai fusese niciodată. Ea strigă cu putere în timp ce prima convulsie se răspândi în fiinţa ei. Îi răspunse un hohot primar şi puternic.Chipul lui Thane se contorsionă, ca şi cum ar fi fost cuprins de durere. El se prăbuşi deasupra ei, epuizat, asudând şi gâfâind. Ea îl îmbrăţişă strâns, cu lacrimile strălucindu-i în priviri, în vreme ce stropii de ploaie se adunau pe pielea ei.

El îşi înălţă capul, sărutându-i lacrimile pentru a le face să dispară. O umbră chinuitoare trecu prin ochii săi gri-albastrui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie Reilly, zise el în timp ce ploaia se scurgea de pe bărbia lui pe pieptul ei gol, ce dracu' o să mă fac eu cu tine?

– Ciudat, m-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Ea îi oferi un surâs ispititor.

El pufni în râs, ca apoi să o sărute din nou. În ciuda ploii, a vântului care luneca printre crengile copacilor şi a îndoielilor ei persistente, ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, deschise gura, simţi trupul lui frecându-se de al ei, închise ochii şi i se dărui încă o dată.

– Bine, deci m-am prins, îi mărturisi Mary Theresa o săptămână mai târziu, în vreme ce conducea BMW-ul în parcarea restaurantului Roberto's. Măslinii umbreau clădirea lată şi scundă, iar un gard viu din laur separa strada de locurile de parcare. Traficul şuiera mai departe pe strada aglomerată.

– Despre ce anume te-ai prins?

Maggie îşi luă geanta şi şorţul, deschizând apoi cu umărul portiera pasagerului. O rafală de aer cald se repezi înăuntrul maşinii, anihilând briza ce venea dinspre instalaţia de aer condiţionat.

– De ce eşti aşa înnebunită după cowboy. În vreme ce radioul explodă, Mary Theresa, purtând perechea ei favorită de ochelari de soare, creată de un designer, scotoci prin geantă, scoase de acolo un pachet de ţigări şi bricheta.

Inima lui Maggie tresări. Sora ei era ultima persoană despre care şi-ar fi dorit să ştie de relaţia ei cu Thane Walker. Ea îşi aminti comentariile lui Thane la adresa lui Mary Theresa. *Ea e aproape la fel de drăguţă ca tine.* Singurul bărbat din univers care gândise astfel. Îşi aminti cum făcuse dragoste cu el în ploaie sau în hambar sau oriunde se întâmplase să aibă loc, ca apoi să clatine din cap, în timp ce ieşea din maşină.

– Nu sunt înnebunită după nimeni,

Mary Theresa stinse bricheta, ca apoi să tragă cu putere din ţigara ei marca Virginia Slim.

– Oh, da, ca şi cum eu nu aş mai fi văzut privirea asta. Eşti de-a dreptul îndrăgostită de el.

– Îndrăgostită? repetă Maggie, supărată. Cum putuse fi atât de transparentă? Asta e o tâmpenie, M. T.

– Poate, dar e adevărat, zise ea, învăluită într-un nor de fum. Înclinând în jos oglinda retrovizoare, în aşa fel încât să se poată vedea, ea şterse uşor partea de sus a buzei şi deschise gura sub forma unui oval perfect, înlăturând rujul ce era de prisos. Cum putea cineva, şi în mod special Thane, să considere că ea era cu mult mai drăguţă decât sora ei? Oricum, mi-am dat seama ce anume vezi tu în el. El e genul de băiat rău, nu-i aşa? O secătură, genul de bărbat despre care dacă mama şi tata ar afla că te întâlneşti cu el, ar muri. Nu-i adevărat?

– Nu, eu...

Oh, haide. Mary Theresa privi peste marginea de sus a ochelarilor ei de soare, ţintuind-o pe sora ei cu ochii săi verzi şi atotştiutori, iar Maggie rămăsese în picioare cu portiera

pasagerului larg deschisă. Vocea lui Mary Theresa scăzuse cu o octavă şi abia dacă se putea desluşi dincolo de aglomeraţia traficului şi de antrenul melodiei lui Bruce Springsteen. Amândouă ştim ce e tentaţia, ce înseamnă să ne îndreptăm către lucruri interzise, ce înseamnă... Ea ridică din umăr. Să trăieşti puţin. Psihiatrul meu ar numi-o rebeliune.

– Eu nu...

– Sigur că o faci. Privirea lui Mary Theresa era calmă. Amândouă o facem.

– Stai puţin...

– Stai tu puţin, Maggie. *Ştiu* ce simţi. Te înţeleg mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta. Suntem gemene, îţi aminteşti? Se presupune că tu m-ai auzit atunci când eu am strigat în mintea mea – cu toate că încă nu pot pricepe lucrul acesta.

– Eu – Maggie îşi legă în jurul taliei cu degete tremurânde şorţul de culoare roşie.

– Într-un fel anume tu m-ai auzit sau mi-ai citit gândurile sau cum vrei tu să-i spui. Mary Theresa scutură din cap, neîncrezătoare. Nu ştiu cum sau de ce, dar ai făcut-o. Aşa că crede-mă. Şi eu pot avea senzaţii în privinţa ta. Iar tu te îndrăgosteşti de Thane Walker. Fie că o vrei, fie nu. Deci, poţi închide portiera? Am întârziat.

Maggie închise portiera cu genunchiul. Mary Theresa cu ţigara strânsă cu putere între buzele în nuanţa piersicii, dădu BMW-ul înapoi, îşi împinse ochelarii de soare pe nas cu un singur deget, şi apoi se răsuci pentru a privi peste umăr, în vreme ce ieşi din locul de parcare.

– Nu uita să laşi maşina..., zise Maggie, dar Mary Theresa apăsase deja pe semnalizator, înscriind automobilul sport cu viteză în trafic. Grozav. Pentru un motiv pe care nu îl înţelegea, Maggie simţea ca şi cum necazul pe care ea îl sesizase la orizont făcuse deja un pas uriaş înainte.

*

Maggie, moartă de oboseală din pricina turei ei, ieşi din restaurant la ora unsprezece şi, după ce aruncă o privire rapidă spre locul de parcare, avu chef s-o stranguleze pe sora ei geamănă. Mary Theresa o uitase din nou, îşi zise ea, după ce văzu că BMW-ul nu era parcat pe nicăieri în locul special amenajat.

– Naiba să te ia, M. T., mormăi ea, intenţionând să meargă în restaurant şi să dea un telefon acasă.

Ajunsese în dreptul uşii în secunda în care văzu cum Mercedesul de culoare roşie al tatălui ei intra cu viteză în parcare.

Tatăl ei se afla la volan.

Stomacul lui Maggie se strânse.

Se întâmplase ceva.

Şi nu de bine.

Frank Reilly opri maşina în faţa intrării. Expresia tatălui ei era întunecată precum noaptea. Buzele, pe dedesubtul mustăţii, erau albe şi strânse a mânie.

Înspăimântător.

Ea se strecură înăuntru, închise uşa, simţind cum furia tatălui radia în valuri nerostite, în vreme ce el îşi strecura maşina pe autostradă.

– Ce s-a întâmplat? Unde e maşina mamei? întrebă Maggie, în vreme ce picioarele o dureau din pricina orelor lungi de stat în picioare, de mers şi de cărat şiruri grele de farfurii murdare la bucătărie.

– În garaj.

În mod sigur se întâmpla ceva.

– Dumnezeule, ce-i mirosul acesta?

– Usturoi... condimente... de pe pantofii mei.

– În fine, lasă geamul în jos, vrei?

Ea deschise geamul, astfel că aerul rece pătrunse în interiorul elegant.

– Există un motiv pentru care ai venit tu să mă iei? întrebă ea, crispându-se, scoţându-şi un pantof şi masându-şi talpa.

– M-am gândit că tu şi cu mine trebuie să discutăm. Între patru ochi.

Uh-oh. Nu era bine deloc.

– Despre? Ea se strădui să pară calmă, ca şi cum tatăl ei ar fi luat-o de la serviciu în fiecare seară.

– Despre ceea ce se petrece, Maggie, şi să nu începi să negi ceva înainte ca eu să vorbesc.

Mintea lui Maggie se învârti în cerc, şi niciuna dintre imaginile ce apăreau acolo nu erau de bun augur.

– Mama ta şi cu mine... ne temem că una dintre voi, fetelor, aveţi o relaţie cu un băiat oarecare, că vă vedeţi cu el pe ascuns. Asta v-ar putea aduce necazuri.

Ea îngheţă. Se uită pur şi simplu drept înainte, spre lanternele din spate ale maşinii aflate în faţa lor. În fine, nimeni nu-l acuzase vreodată pe Frank Reilly că ar fi subtil.

– În concluzie, Maggie, ce ai de spus?

– Nimic. Nu există niciun băiat, tată, zise ea, ca apoi să decidă că lucrul acesta nu era neapărat o minciună. Nu tocmai. Thane nu era un puşti. Ea îşi plimbă degetele nervoase pe marginea geamului.

– Şi Mary Theresa?

Maggie se sufocă şi fu nevoită să forţeze cuvintele să iasă, în vreme ce tatăl ei încetinea la culoarea roşie a semaforului. Maşina se opri şi Maggie şi-ar fi dorit să o ia la fugă.

– Eu, uh, nu ştiu. Acum o vreme, era cu Brad.

– Mama ta spunea că s-au despărţit.

Oh, grozav. Pentru prima dată în ultimii trei ani, se părea că mama ei fusese atentă.

– Eu, eu nu ştiu. Palmele ei începură să asude şi să o mănânce.

– Ea nu discută cu tine?

– Nu întotdeauna. Maggie ridică din umăr, ca şi cum ar nega fraza, dar ştia că tatăl ei nu credea.

– E o mare porcărie. Dezgustat, el lovi semnalizatorul şi o coti către o intersecţie.

– Ce?

– Asta aş vrea să ştiu. E doar o presimţire. Acel mic scandal cu băutura şi cu cada cu apă fierbinte de acum câteva săptămâni e doar o parte a poveştii; se întâmplă ceva, o simt şi... el îi aruncă o privire hotărâtă – vreau să aflu ce anume.

– Nu e nimic, tată.

– Perfect. El apăsă pe dispozitivul ce deschidea uşa garajului. Cred că va trebui să stau de vorbă cu Mitch. Poate că el îmi va oferi un răspuns exact.

Maggie îşi muşcă limba şi îşi puse pantofii. Fu afară din maşină înainte ca tatăl ei să tragă frâna de mână şi intră rapid în casă. Trecu prin bucătărie şi apoi prin salonul familial, acolo unde mama ei stătea, cu un pahar de băutură în mână, urmărind emisiunea *Tonight show.* Johnny Carson îi lua interviu unui manechin superslăbănog pe care Maggie nu o recunoscu.

– Noapte bună, mamă, zise ea.

– Noapte bună, scumpo. Nici urmă de bâlbâială. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Bine. Înainte ca tatăl ei să o urmeze înăuntru, Maggie urcă repede la etaj, în dormitorul ei, îşi scoase şorţul şi cravata asortată şi le aruncă pe patul nefăcut. Nu voia să aibă de-a face cu părinţii ei şi cu suspiciunile acestora, ori cu orice altceva. Ea era moartă de oboseală, având de gând să facă un duş, să se arunce în pat şi să adoarmă cât ai clipi.

Închise uşa în urma ei, depuse dolarii îndoiţi şi mărunţişul, ce constituiau bacşişul ei din seara respectivă, pe unul dintre colţurile noptierei şi deschise uşa băii. Mary

Theresa o aştepta, stând pe tejghea. Ochii ei erau larg deschişi şi rotunzi, iar în aer plutea mirosul de tutun.

– Tata a vorbit cu tine?

– Mda. Maggie îşi deschise fermoarul fustei.

– Oh, da. Fusta neagră mini alunecă într-o băltoacă de pe podeaua placată cu gresie.

– Ce ai spus?

– Nimic.

– Bravo. Mary Theresa sări de pe tejghea, trecându-şi degetele ambelor mâini prin păr.

– E o mare porcărie. El bănuieşte că se petrece ceva.

– Ştiu, şopti Maggie, aruncând o privire către uşa dormitorului ei. Dacă tatăl ei venise după ea? Ea dădu drumul la duş, atât pentru a acoperi vocile lor, cât şi pentru a lăsa apa să se încălzească. Deschise radioul aflat pe tejghea şi îi mări volumul. Peste vocea DJ-ului, care făcea o precizare în legătură cu un accident de pe autostradă, ea rosti: Are de gând să stea de vorbă cu Mitch.

– Oh, Dumnezeule. Mary Theresa se aşeză pe marginea vasului de toaletă, ascunzându-şi faţa în mâini. Pare atât de grav. Cu toate că între mine şi Mitch nu s-a întâmplat nimic.

– Nu spune nimic. Scăpând de sutien şi de lenjeria intimă, Magie intră sub duş. Simţind stropii de apă fierbinte pe piele, ea închise ochii. Toţi muşchii părură să i se topească în vreme ce ea îi masă uşor. Mary Theresa nu-i urmase sfatul, bolborosind ceva, cu toate că Maggie nu-i putea pricepe vorbele, şi nici nu-i păsa. Voia doar câteva minute de linişte.

Însă asta nu avea să se întâmple. Nu în seara aceea. În secunda în care opri duşul şi ieşi din cadă, Mary Theresa o luă de la capăt.

– Tu poţi să le spui mamei şi tatei despre Thane, sugeră ea.

Maggie fu gata să alunece pe podea. Cu părul picurându-i, cu prosopul pe jumătate înfăşurat în jurul torsului, ea se holbă la sora ei, ca şi cum Mary Theresa şi-ar fi pierdut minţile.

– Eşti nebună?

– Ar fi mult mai uşor de explicat.

– Nu. În trecut, Maggie fusese alături de sora ei în toate planurile pe care le născocise creierul lui Mary Theresa, dar nu avea să se sacrifice pe sine în felul acesta.

– Ce importanţă are? Mary Theresa îşi urzea planul; nu părea să se gândească cum că, dezvăluind faptul că Maggie se întâlnea cu Thane pe furiş ar reprezenta o problemă.

– Are.

– E doar un cowboy.

– Nu asta e ideea. Maggie îşi trecu pieptenele prin păr, clipind în secunda în care un dinte rămase prins într-o încâlceală. Cu un prosop pentru mâini, ea şterse o porţiune din oglinda plină de aburi, încercând să-şi zărească propria imagine, în timp ce vocea lui Michael Jackson umplu încăperea.

– Haide, Mag...

– Nu! Maggie îşi aranjă părul, trecându-şi pieptenele printre şuviţele ude şi ondulate. Auuu.

– Ascultă-mă...

Ciocănituri violente răsunară în uşa dormitorului lui Maggie.

– Fetelor? Vocea lui Bernice era destul de puternică pentru a se auzi pe deasupra radioului. Când terminaţi cu îmbrăcatul, coborâţi în salon. Tatăl vostru şi cu mine dorim să stăm de vorbă cu voi.

– Rahat, şopti Mary Theresa, pălind.

– Fetelor?

– Imediat, strigă Maggie.

– Ei bine, grăbiţi-vă, e târziu.

– Oh, Doamne ce ne facem? întrebă Mary Theresa, ducându-şi palma la gură. Dacă se prind...

Maggie era bolnavă pe dinăuntru. Imagini din cada cu apă fierbinte se învârtiră prin mintea ei.

– Tu şi Mitch nu aţi...

– Nu! Mary scutură cu furie din cap. Bine, era cât pe ce, dar nu am făcut-o. Chipul ei se crispă. Era o prostie, ştiu. Doar ne-am prostit puţin, am băut cam mult şi, ... oh, Maggie, *trebuie* să mă crezi. Lacrimile curgeau de-a lungul obrajilor ei, dar şi le şterse cu dosul palmei. Rimelul i se întinse pe faţă, iar ochii îi păreau înfundaţi în orbite. În câteva secunde, părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Te rog, imploră ea.

Degetele lui Maggie se strânseră pe mânerul pieptenelui. Îşi muşcă buza.

– Voi face orice pentru tine dacă tu declari pur şi simplu mamei şi tatei că e vorba despre tine. Că tu şi cu Thane...

Pieptenele de plastic se frânse. Maggie ştia că fusese o proastă; manipulată de către stăpân, dar nu avusese de ales. Dacă părinţii ei aveau un indiciu, o idee cât de vagă că existase şi cea mai mică urmă de incest... Stomacul ei se strânse, în timp ce cuvântul se aprinse în creierul ei.

– Bine, bine. Ea intră în dormitor, găsi o pereche de chiloţi în sertarul de sus, o îmbrăcă, lăsând apoi prosopul să alunece pe podea. Se învârti la marginea patului până ce descoperi halatul de baie, şi-şi strecură apoi braţele prin mânecile lui. Legându-şi cordonul strâns în jurul taliei, se uită la Mary Theresa, care sta în picioare în dreptul uşii de la baie, străduindu-se să şteargă urma lacrimilor. Să mergem.

Împreună, în vreme ce pactul lor tăcut plutea între ele, se îndreptară către salon. Maggie îşi îndreptă umerii, hotărâtă să înfrunte mai bine mânia părinţilor săi decât să-şi vadă familia destrămată din pricină că Mitch şi Mary Theresa erau nişte dobitoci care aveau morala unor pisici maidaneze.

Reflectă în treacăt la propriile sale gesturi, la faptul că minţea în legătură cu activităţile ei de la fermă, la momentele când fusese cu Thane în pădure, pe câmp sau în fânul dinăuntrul grajdurilor. Simţi o furnicătură şi roşi uşor. Părinţii ar frige-o pe grătar, iar tatăl ei l-ar ameninţa probabil pe Thane, ordonându-i să stea cât mai departe de Maggie. Pentru totdeauna.

Durerea îi sfâşie inima. Cum ar putea s-o facă? Cum ar putea ea să sacrifice ceva atât de minunat cum era dragostea pe care o simţea faţă de acest bărbat? Cu gâtul contractat şi simţindu-şi picioarele ca de plumb, ea o urmă pe Mary Theresa în salonul familial, observând acuzele din privirea tatălui ei, care stătea lângă şemineu, cu umerii ţepeni, cu coloana rigidă, cu chipul semănând cu masca unui sergent instructor.

– Doresc răspunsuri, fetelor. Unele oneste. El se îndreptă către canapeaua din piele. Luaţi loc.

– Frank, zise mama lor. Ea era aşezată în balansoarul ei favorit. Nu e necesar să fii ostil.

– Ele mint, iar Mitch... El îşi ridică ochii către tavan, dând din cap ca şi cum ar fi numărat încet secundele.

– Unde naiba e băiatul ăsta?

– Cine ştie?

– E trecut bine de miezul nopţii.

– Are nouăsprezece ani.

– În fine. Trăgând adânc aer în piept, Frank Reilly îşi aplecă uşor capul, scrutându-le pe fetele lui cu o privire hotărâtă. Maggie. Mary Theresa. Una dintre voi îmi va spune ce se petrece? Cine e băiatul?

Maggie se cufundă în pernuţa tapiţată cu piele. Pe dinăuntru se simţea nesigură, iar buzele ei deveniră brusc atât de uscate, că păreau gata să plesnească. Mary Theresa se cocoţă pe marginea canapelei, privind-o ţintă pe Maggie, încurajând-o în tăcere.

– Ei? Chipul tatălui lor era roşu, ochii strălucindu-i asemenea unor mărgele negre ce nu demonstrau nici cea mai mică urmă de înţelegere,

Maggie înghiţi în sec. Ea deschise gura, forţând acele multe urâte vorbe să treacă dincolo de buze.

– E... e vorba despre mine, tată. Eu am un iubit.

– Oh. Oare în vocea lui existase o urmă de uşurare?

– Tu? Mama lor sorbi o înghiţitură din paharul ce stătea aburind pe măsuţă, iar Maggie îşi dădu seama că trezise suspiciuni – sincera, tăcuta lor fiică ce se arăta interesată mai mult de înot şi de echitaţie, avea, prin urmare, o relaţie cu un băiat.

– D... da, am un iubit.

– Cine? întrebă Frank poruncitor.

– Nu-l cunoaşteţi.

– Cineva de la restaurant?

– Nu. Stomacul lui Maggie se strânse dureros. El e...

Ţâââr! Telefonul sună zgomotos. Mama lor tresări. Frank se holbă la aparat.

– Cine să sune la ora asta? Nerăbdător şi iritat, el traversă încăperea, smulgând receptorul şi întrerupând cel de-al doilea ţârâit.

– Alo? aproape că zbieră el, oprindu-se apoi brusc. Da, da. Frank Reilly. Ochii celor aflaţi în încăpere, aţintiţi asupra sa, fură martori la moleşirea bruscă a acelui bărbat puternic. Cred că vă înşelaţi, şopti el, chipul lui fiind schimonosit, umerii lăsându-se în jos, ca şi cum ar fi purtat pe neaşteptate o povară incredibilă.

– Frank? întrebă Bernice, cu vocea tremurândă.

Frank Reilly se lăsă lângă perete.

– Nu, şopti el cât se poate de tare, apoi şi cu mai multă vehemenţă. Nu! Nu! Nu! Pumnul lui se izbi de perete.

– Frank? Ce se petrece? Groaza răzbătea din vocea

mamei lor. Frank, ne sperii pe mine şi pe fete şi... ce? Ce e?

Pielea lui Maggie se înfioră şi un răget sumbru şi mut, sunetul valurilor ce se spărgeau pe o plajă îndepărtată, îi produse o durere de cap care începea să crească în spatele ochilor ei.

– Tată?

– Oh, Dumnezeule. Mary Theresa începu să tremure.

– O să vin îndată acolo, zise el, vocea lui frângându-se în timp ce închidea telefonul, şi-şi privea familia cu ochii înotând în lacrimi, ochi despre care Maggie era convinsă că nu erau în stare să vadă. Era poliţia. Vocea lui era ursuză din cauza emoţiei. E vorba de Mitch... l-au găsit pe plajă. El trase adânc aer în piept, traversă covorul maroniu, înconjurând-o cu braţele pe Bernice. El nu mai e.

– Cum?

– El e... oh, Dumnezeule, ei cred că e mort.

– Nu! Ea începu în clipa aceea să se zbată. Te înşeli, ei se înşală, Frank, nu. Nu Mitch…

– Sâât.

Bernice slobozi un vaiet ascuţit şi plângăreţ ce se răspândi prin întreaga casă, lovindu-se de pereţi, găsindu-şi ecoul în grinzi.

– Nu! Maggie scutură cu violenţă din cap, dintr-o parte într-alta. Ochii i se umplură de lacrimi. Eu… eu nu cred.

– Scumpo, e adevărat.

Bernice, plângând şi ţipând, începu să lovească cu nişte pumni micuţi şi neputincioşi pieptul soţului ei.

– Mitchell, strigă ea, în timp ce lacrimile îi alunecau pe faţă. Nu, nu Mitchell. El... el era un fiu pentru mine. Nu conta că... că nu eu l-am adus pe lume... oh, Doamne, oh, Doamne...

Mary Theresa stătea ţeapănă şi palidă, cu ochii uscaţi şi rotunzi.

– Trebuie să fie o greşeală! Maggie era deja în picioare. Sună-i din nou, sună-i! Sună-i, oricum. Ea se apropie de telefon, luă receptorul şi, în vreme ce lacrimile îi brăzdau obrajii, îl întinse spre tatăl ei. Sună-i, tată!

E adevărat. O simt. Oh, Doamne, Mitch e mort.

– Cum? Maggie se răsuci către sora ei care nu se mişcase, ci era precum o statuie pe canapea. De unde ştii? Mary Theresa clipi, fără a scoate un cuvânt.

– De unde ştie ce anume? întrebă tatăl lor, buzele lui începând să tremure uşor pe sub mustaţă. Ochii aceia ce fuseseră odată două mărgele pline de neîncredere începură să strălucească.

– Ea tocmai a spus că... Maggie îşi lăsă vocea să se piardă.

– Ea nu a scos o vorbă! Hristoase, ce se petrece cu tine?

Stomacul lui Maggie se strânse.

– Dar...

Nu e nicio greşeală, Maggie. Mitch a declarat că are s-o facă. Trupul lui Mary Theresa începu să tremure. Ochii săi susţinură privirea surorii ei şi, fără a scoate un sunet, îi vorbi: *Cred că el s-a sinucis.*

PARTEA A TREIA

Cheyenne, Wyoming

noiembrie 1998

9

Thane nu simțea că întoarcerea acasă avea vreun rost, ci avea doar o certitudine rece și întunecată că viața lui se schimbase pentru totdeauna. În vreme ce Maggie adormise pe locul pasagerului, lângă el, el roti volanul și întoarse automobilul spre terenul care ducea chiar în centrul fermei lui. Acasă, dacă îi putea spune astfel. Zorii abia se iviseră, răspândind o lumină slabă peste câmpul acoperit cu zăpadă.

Împotriva protestelor lui Maggie, își petrecuseră cinci ceasuri din noapte într-un minihotel, pe saltelele înfundate ale celor două paturi identice, care erau la doar un metru distanță unul de altul. Thane nu dormise nicio secundă. Simpla conștientizare a faptului că ea se afla la o distanță de un braț îl ținuse treaz. O erecție intensă, aproape dureroasă, îi reaminti cât de mult o dorea. Că odată o iubise.

La naiba.

Se întâmplase acum multă, multă vreme.

O viață de om.

Acum, în vreme ce viscolul îi urmărea, iar ștergătoarele prăpădite pocneau din vreme în vreme precum o baladă country capricioasă, el alungă orice urmă de gând tandru care făcea referire la ea. Nu avea vreme pentru suferință sau pentru nostalgie. Lăsa asta în seama nebunilor îndrăgostiți lulea care nu știau să facă altceva.

Mort de oboseală, simțind că arde din pricina celor șase cafele, el îndreptă camionul mare în josul terenului, acolo

unde zăpada netezise drumurile care înaintau paralel cu țărușii gardului ce-i serveau drept ghid. Nu era vizibilă nicio urmă de cauciuc, nicio buruiană care să se ițească prin suprafața netedă și albă.

Vehiculul cu patru viteze continuă să pună roțile în mișcare, zăpada adunându-se și adâncindu-se sub cauciucuri, până în clipa în care ferma se zări la orizont. Această bucățică de pământ devenise sanctuarul lui, așa cum fusese, din când în când, și al lui Mary Theresa.

Hristoase, ce încurcătură. Naiba s-o ia pe Mary Theresa. Degetele lui se strânseră în jurul volanului, încheieturile devenindu-i albe. Ca și cum el și-ar fi sufocat frumoasa, egoista și distrugătoarea fostă soție.

La naiba cu toate.

Iar zăpada cădea mai departe. Clădirile din jurul fermei se iveau printre rafale, iar casa, două etaje compacte din piatră și cedru, stătea acolo în întuneric, fără nicio urmă de lumină. Nu avea importanță; el era mulțumit că ajunsese până aici.

Dar pentru cât timp? Ce era toată mizeria asta legată de Mary Theresa? Unde naiba era ea? În ultimele zile, ajunsese la concluzia că ea dispăruse cu adevărat. Întărit de cofeină și de furia aceea mocnită pe care el o simțise întotdeauna față de femeia care-i fusese soție, prin mintea lui trecuseră precum un foc iute aceleași întrebări. Dacă ar fi fost posibil, i-ar fi plăcut să o apuce de umerii aceia narcisiști și scuturând-o să provoace o fărâmă de rațiune în capul acela calculat și frumos al ei.

Uaau, amice, după cum știi, ea ar putea să fie acum moartă de-a binelea.

Strânse din dinți și micșoră viteza, parcând cât mai aproape de casă.

– Unde... unde suntem? întrebă Maggie, căscând și deschizând doar un ochi. Ea fusese aproape adormită,

moţăind şi trezindu-se pe parcursul ultimelor patru ore. În secunda asta, cu părul ei castaniu-roşcat, lipit de obraji, clipind din ochi şi alungând orice urmă de somn, ea se îndreptă şi privi cruciş dincolo de geamul aburit.

El sperase ca ea să îmbătrânească odată cu trecerea anilor – să se îngraşe, dar micile riduri din jurul ochilor le adăugaseră o anume profunzime –, o maturitate despre care el nu fusese conştient că ar fi lipsit cu ani în urmă.

Doamne, el fusese ceva rău pentru ea atunci. Nicio femeie, şi avusese mai multe decât câteva pe vremea aceea, nu îl impresionase cum o făcuse ea. Nu atât frumuseţea, cât spiritul ei îl acaparase. Limba ei ascuţită nu reuşise să-i ascundă complexitatea sufletului, iar simţul umorului, chiar şi în acele zile tensionate, reuşise să-l doboare. El simţise că se temea de el, dar în acelaşi timp era fascinată, şi cu toate că îşi propusese s-o uite, să-i dea pace, să-şi ţină fanteziile blestemate bine închise şi pantalonii pe el, nu fusese în stare să reziste.

Şi asta îl costase.

Mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Ea se ridică şi căscă.

– Ai zis ceva?

– Suntem aici.

Ea se uită pe geam.

– Unde este mai exact acest aici?

– La mine.

– La tine? Începuse să se trezească, mintea ei prinzând viteză după cum arăta expresia schimbată de pe chipul ei. Trecea de la acceptarea somnoroasă la înţelegerea limpede. Vrei să spui în Wyoming?

– E cel mai apropiat loc la care am putut ajunge acum.

– Dar...

– Uite ce e, Maggie, unul dintre noi trebuie să doarmă

şi să urineze – nu neapărat în această ordine. El opri motorul, împingând apoi portiera. Vântul, la fel de rece precum un curent de aer arctic, dădu buzna înăuntru. El nu avea timp de ceartă şi trebuia să scape din cabina înăbuşitoare a camionului.

– Credeam că trebuie să ajungem în Denver. ASAP.

– O să ajungem. El îşi luă o parte din echipament, iar ea, aruncându-i o privire care-l numea în multe feluri, de la mincinos, la ucigaş nemernic, apucă un rucsac micuţ şi geanta. Împreună merseră anevoie prin zăpada înaltă până la genunchi către verandă.

– Simte-te ca acasă. El descuie uşa, apoi o ţinu deschisă pentru ea. La etaj, există o baie şi încă un dormitor unde te poţi prăbuşi dacă vrei. El îi aruncă o privire, iar ea îi observă ridurile de oboseală din jurul ochilor. Am nevoie de câteva ceasuri, atâta tot. Apoi o să plecăm de aici. El se duse pe coridor şi potrivi termostatul.

– Destul de cinstit, zise ea, cu toate că nu-i plăcea să stea nicio secundă măcar în casa lui Thane. Era ceva mult prea personal, prea apropiat. Şi cu toate că era mult mai cald decât afară, casa părea rece şi neprimitoare.

– Bucătăria e în direcţia asta, zise el, arătând spre capătul unui hol mic, urcând treptele de lemn care duceau către o porţiune dreaptă, înainte de a o coti spre cel de-al doilea etaj. În timp ce tocurile cizmelor lui zăngăniră pe trepte, ea îşi lăsă jos bagajul şi se îndreptă către bucătărie. Mică. Economică. Doar lucrurile esenţiale. Tejghele pentru gătit, o podea cu linoleumul crăpat, aparatura strict necesară şi o masă cu două scaune, împinsă sub fereastra care era poziţionată cu faţa spre locul de parcare, spre hambar şi anexe.

Restul parterului era format dintr-o sufragerie care părea decorată cu mobilierul ce fusese dat afară dintr-un garaj,

un dormitor care fusese tranformat într-o vizuină, echipată cu un computer, un modem, un fax, biblioteci care se înălţau de la podea până la tavan, şi o baie.

Ea auzi cum la etaj se trăgea apa la toaletă, iar duşul începu să funcţioneze în vreme ce ea observă că beculețul roşu al robotului telefonic clipea. Cu o uşoară remuşcare, ea apăsă butonul PLAY, ascultând cele trei mesaje ale detectivului Henderson, care-i cerea lui Thane să sune la secţia de poliţie din Denver, un altul din partea cuiva care se numea Howard Bailey, un raport în privinţa animalelor şi a celor întâmplate la fermă în ultimele două zile, şi încă unul de la o femeie care purta numele de Carrie, o voce feminină prietenoasă care-i cerea pur şi simplu lui Thane să o sune.

Maggie îşi puse întrebări în privinţa femeii, dar alungă toate acestea gânduri cât mai departe de ea, pornind-o din nou către bucătărie. Auzi sunetul conductelor şi al apei care curgea şi trase concluzia că Thane era încă la duş. Perfect. Trebuia să stea o vreme departe de el. Era mult prea puternic, mult prea chipeş şi făcea prea mult parte din trecutul ei.

Răscolind prin dulapuri, descoperi o cană pentru cafea pe unul dintre rafturi, localiză un mult prea utilizat coffeemaker, aflat pe tejghea, şi se puse pe treabă. În vreme ce cafeaua fierbea, ea scotoci prin frigider, găsi câteva ouă, o jumătate de pâine care avusese parte de zile mai bune, o jumătate de ceapă, câteva mere uscate şi o bucată de brânză cedar, asemenea unei cărămizi. Nimic deosebit, însă trebuia să facă faţă pregătind ceva de mâncare.

Topind brânza şi spărgând ouăle, se gândi la Mary Theresa şi la viaţa acesteia din Denver. Oare îşi cunoştea cu adevărat sora? O vizitase numai de câteva ori, o dată atunci când Mary Theresa se căsătorise cu Syd Gillette, un bătrânel care era proprietarul unui lanţ de hoteluri şi care-şi trata soţia ca şi cum ar fi fost una dintre proprietăţile sale. Mary Theresa

era mai tânără decât fiul lui Syd, singurul lui copil, un tânăr care fusese conceput la prima încercare a lui Syd în privinţa fericirii conjugale.

Mariajul dintre Mary Theresa şi Syd durase doar un an de zile.

Deci pe cine mai cunoştea Maggie – cine erau oamenii care aveau legătură cu sora ei? Evelyn Lawrence, secretara Marchizei, fu prima care-i veni în minte. În ultimul timp, sora ei lucrase cu un antrenor al cărui nume îi scăpa lui Maggie. Mai erau un iubit, cu zece ani mai tânăr, manechin sau profesor de tenis! Numele lui era Wayne... nu , Wade, iar cel de familie semăna cu unul de câine... Wade... Shepherd? Nu. Pomeranian. Acesta era. Apoi mai era şi coprezentatorul de la *Denver AM,* Craig Beaumont. El şi Mary Theresa nu se înţelegeau. Sau aşa credea ea, dar Maggie nu-şi putea aduce aminte cu certitudine. La drept vorbind, ea nu ştia prea multe despre el sau despre celelalte persoane care avuseseră de-a face cu sora ei din momentul în care Mary Theresa se mutase în Denver. Maggie fusese acaparată de propria ei viaţă, de propriile ei probleme, iar sora ei geamănă rămăsese secretoasă în privinţa vieţii personale.

Lui Maggie nu-i venea să creadă că Mary Theresa murise. Nu era posibil. Cineva ştia ceva. Oamenii nu dispar pur şi simplu fără urmă. Suntem în era telecomunicaţiilor, pentru numele lui Dumnezeu, în care guvernul şi fiecare creditor în parte cunoşteau detalii intime referitoare la viaţa unei persoane, prin intermediul numărului de asigurări, a talonului maşinii sau prin utilizarea cardului de credit.

Deci unde se afla Mary Theresa?

Muşcându-şi buza inferioară, ea căli ceapa, adăugă ouăle, le amestecă, şi când compoziţia respectivă se omogeniză, adăugă câteva linguri de brânză.

În secunda în care Thane cobora scara, purtând o

pereche curată de jeanşi şi o cămaşă din flanel încă descheiată, meniul improvizat era gata.

Maggie se uită fix la toracele lui dezgolit, acolo unde picăturile mai stăteau agăţate de cârlionţii pe care ea nu-i văzuse niciodată, ca apoi să-şi mute privirea înainte de a-şi pierde şirul gândurilor.

– Vrei să iei micul dejun? întrebă ea, lovind într-un măr pe care deja îl tăiase.

Un colţ al gurii lui se ridică, lăsând să se vadă un surâs fermecător pe care ea i l-ar fi şters cu mare drag de pe chip.

– Sigur. El îşi încheie nasturii cămăşii.

– Totuşi o să te coste.

– Cât de mult?

– Doar adevărul. Ea îi întinse o farfurie care conţinea omleta improvizată şi câteva felii de pâine.

– Mulţam. El îşi aşeză farfuria pe masă şi turnă cafea în căni. Deci, ce anume vrei să ştii?

– Totul. Ea se aşeză vizavi, şi-l aţinti cu o privire fixă care spera că-l va intimida.

– Ăsta e un ordin. Privirea lui se întunecă şi într-o clipă înfrigurată de *déjà vu,* ea îşi amimti că îl iubise cu ani în urmă, cu toate că ştia că el avea secrete faţă de ea, că trecutul lui era bine păzit. Unele lucruri, se pare, nu se schimbaseră.

– Iar tu te fereşti de subiect, zise ea cu gura plină.

El mâncă în linişte preţ de câteva minute, mestecând dus pe gânduri, înmuind o bucăţică de pâine în cafea, dând apoi din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu o discuţie interioară avută cu sine însuşi.

– Cine a sunat?

– Cum?

O sprânceană neagră se ridică, în vreme ce el luă o bucată de pâine prăjită.

– Ai ascultat înregistrările, nu?

– Nu... eu. Voia să mintă, dar realiză că nu avea niciun rost. Sorbi din cafea şi apoi spuse: detectivul Henderson vrea să-i telefonezi, un tip numit Howie...

– Haward Bailey, proprietarul vecin.

– A spus că totul a fost bine, şi o femeie pe nume Carrie ţi-a lăsat un mesaj ca să o suni.

– Aşa a făcut? Din nou surâsul acela ingrat şi enervant.

– Mda. Maggie îşi termină micul dejun şi dădu farfuria deoparte. Deci, înapoi la adevăr.

– Ce anume doreşti să ştii, Maggie? Thane se lăsă pe spate în scaun.

– Ţi-am spus... totul.

El îşi aruncă ochii pe fereastră, frecându-şi bărbia. Ea ştia fără ca el s-o declare că îşi analiza sufletul, luând în considerare secretele şi minciunile ce-l făcuseră bărbatul de astăzi.

– Sunt mort de oboseală, ştii asta, aşa că aş propune să mă duc să verific animalele, să dorm câteva ore şi apoi să-ţi dau toate detaliile.

– Imposibil. Eu vreau să aflu de ce te-ai încurcat cu sora mea. De ce te suspectează poliţia şi... Se opri înainte de a trece peste o linie pe care nu o mai depăşise niciodată, o linie pe care o evitase de mai bine de optsprezece ani.

– Şi? o încurajă el.

– Nu contează.

– Haide, Mag Pie, zise el, folosind un alint familiar pe care-l utilizase cu ani în urmă. Dă-i drumul. El îşi termină cafeaua dintr-o înghiţitură. Fiindcă ea nu răspunse, el făcu o mutră acră. Bănuiesc că tu vrei să afli de ce m-am însurat cu Mary Theresa. De ce, când lucrurile stăteau atât de bine între noi, am luat-o pe ea?

Camera păru că se roteşte. Toate îndoielile aflate în mintea ei ieşiră din sertarele unde fuseseră păstrate cu grijă.

Se simţi iarăşi ca la optsprezece ani. Tânără, singură, trădată.

– Nu are importanţă.

– Pe dracu'. El se ridică, aruncă farfuria în chiuvetă şi îşi luă haina. Deocamdată, o spun simplu, bine? A fost o greşeală. De la început. Am fost un idiot. Tu erai cea pe care o iubeam. Dar eram tânăr şi excitat şi nu mă gândeam la altceva în afară de plăcere. El îşi strecură braţele în mâneci. A început ca o greşeală. Am băut prea multe beri şi...

– Şi apoi nu ai mai fost în stare să te opreşti.

– Nu. El scutură din cap ca pentru a se convinge pe sine. Puteam s-o fac. Pur şi simplu nu am vrut. Îi susţinu o secundă privirea. Cum am spus. Tânăr şi prost. Încheindu-şi capsele hainei, o porni către uşă, apucându-şi pălăria şi aranjându-şi-o pe cap. Dacă doreşti o explicaţie ceva mai detaliată, o vei avea. Imediat ce voi pune lucrurile la punct şi voi dormi câteva ceasuri.

Maggie îl urmări dispărând dincolo de uşă, dându-şi în mintea ei o duzină de palme. Ce mai conta? Trecutul era trecut. Mary Theresa fusese irezistibilă până şi pentru Thane. Punct.

Ridicându-se, ea ignoră acel junghi dureros pe care îl simţea ori de câte ori se ducea cu gândul la acele zile întunecate care urmaseră morţii lui Mitch şi trădării lui Thane. Era mult mai bine dacă uita de trecut o dată pentru totdeauna. În secunda asta trebuia să se ocupe doar de ceea ce i se întâmplase surorii ei. Ea îşi aruncă privirea pe fereastră, urmărind cum Thane traversa cu greu prin zăpadă, ca apoi să forţeze uşa hambarului.

Gâtul lui Maggie se strânse, iar ea îşi aminti de câte ori fuseseră singuri într-un alt hambar, ce senzaţie îi dădeau gura lui lipită de buzele ei, degetele lui aspre de atâta muncă în vreme ce-i mângâiau pielea.

– La naiba, mârâi ea, lăsându-şi farfuria murdară în

chiuvetă. Se întoarse în vizuină şi, nebăgând în seamă beculeţul cu lumină roşie al robotului telefonic, se apucă să formeze numărul cumnatei sale din California. Bătând nerăbdătoare din degete, ea aşteptă până ce îi răspunse o Becca ameţită.

– Bună, iubito.

– Bună. Becca nu era cunoscută ca o fire matinală.

– Cum merg lucrurile?

– OK, mormăi Becca. E devreme.

– Ştiu, dar voiam să vorbesc cu tine. *Mai mult decât vei şti tu vreodată, puştoaico.* Deci glezna e bine? Nu te mai doare?

– Sunt bine, mamă. Pe bune. În vocea fiicei ei se ghicea o urmă de disconfort – o aluzie că Maggie o deranja.

– Sunt în Wyoming, zise Maggie, explicându-i apoi despre furtună, cu toate că Becca nu o asculta, numărând doar secundele, acordându-i timp ca parte a datoriei ei de fiică. Când o întrebă despre ceea ce făcea, ea fu evazivă, insistând însă că era cu temele la zi şi că avusese parte de o perioadă „super“, „cea mai bună.“ Atunci când Maggie îi spuse că o iubeşte, ea mormăi un „şi eu te iubesc“, automat doar ca să n-o înfurie pe mama ei.

Oftând, Maggie se simţi copleşită de un sentiment neplăcut şi nefiresc. Avea nevoie să fie alături de fiica ei, ura această despărţire, deşi simţea că poate era mult mai bine pentru relaţia lor ca ele să stea departe una de cealaltă câteva zile.

Tulburată, porni din nou de-a lungul acelei case spartane. Podele tari, acoperite doar de câteva carpete, fără o floare, ori fotografii sau amintiri, indiferent de ce natură. O lanternă destinată uraganelor se odihnea pe poliţa din living, acolo unde un balansoar uzat, alături de o masă, un televizor şi o canapea zdrenţuită erau aşezate în jurul unui

covor de-a dreptul terminat şi al unui şemineu din piatră de râu.

Maggie îşi cără bagajul la etaj, unde descoperi cel de-al doilea dormitor, cu un pat dublu împins într-un colţ şi un birou simplu, care odată fusese vopsit în alb, şi care stătea în celălalt capăt. Podeaua goală avea nevoie să fie lustruită, iar singura fotografie de pe perete reprezenta o ţintă înrămată în care se trăgea cu puşca. Geamul era spart la unul dintre colţuri.

– Casă, dulce casă, mormăi ea printre dinţi, deschizând jaluzelele. Gheaţa se adunase pe faţa exterioară a ferestrelor, iar zăpada năvăli înăuntru în rafale sălbatice. Dincolo de rafale, ea îl urmări pe Thane cum închide uşa hambarului, făcându-şi apoi drum pe cărarea pe care o desfundase ceva mai devreme.

Inima ei făcu un salt uşor şi stupid, iar ea se dojeni singură pentru că era o proastă. Aşa fusese întotdeauna, totuşi. Asta părea să nu se fi schimbat deloc. Dezgustată de ea însăşi, închise jaluzelele, făcu curat în baie şi se trânti apoi pe pat. Îl auzi pe Thane intrând în casă, îl ascultă dând mai multe telefoane – nu reuşea să audă cuvintele – şi apoi închise ochii. O uşoară durere de cap, ce pornea de la baza craniului, târându-se în sus, începu să o sâcâie, iar ea se rugă în tăcere pentru sora ei. Dincolo de toată acea suferinţă şi toate acele lacrimi, de toate acele sentimente de trădare avute cu ani în urmă, ea îşi iubise sora geamănă şi se simţea apropiată de ea.

– Te rog, M. T., să fii vie şi nevătămată.

Auzi sunetul paşilor lui Thane, în vreme ce acesta urca treptele, şi îşi ţinu respiraţia în momentul în care el trecu prin dreptul uşii ei. El nu încetini nici măcar puţin, iar ea îşi spuse că nu voia ca el să o caute, că în cazul în care ar fi deschis uşa, asta ar fi însemnat o invadare a intimităţii sale, că ea avea nevoie de spaţiu pentru a se gândi la tot ceea ce se

petrecea. Şi totuşi o parte extrem de mică şi de feminină a ființei ei fu dezamăgită de faptul că el nu se oprise, nu bătuse uşor sau nu deschisese uşa.

Furioasă pe propriile ei gânduri, ea lovi perna, stinse lumina şi închise ochii. Avea nevoie să doarmă, să-şi limpezească mintea, să se trezească refăcută, pentru a-i putea înfrunta pe cei de la poliţia din Denver şi pentru a afla ce naiba se petrecea.

Reed Henderson era la a doua ceaşcă de cafea. Din fericire cofeina începuse deja să se prelingă prin sângele lui, preluând controlul. El deja ocolise o armată de reporteri, nu luase în seamă apelurile telefonice venite din partea posturilor locale de ştiri şi chiar scăpase de cei de la DA care cereau nişte răspunsuri.

În privința Marchizei.

O vedetă locală capricioasă care începuse să devină o figură de cult. Sau cel puţin aşa părea. Ea nu fusese atât de faimoasă în timpul vieţii, dar acum, odată cu dispariţia sa, atât viaţa, cât şi numele ei se aflau pe buzele tuturor. Cel puţin pe buzele tuturor celor din Denver. El se îndoia că altora le păsa cine ştie ce. Ea nu era neapărat o obsesie națională; câteva apariţii în filme de categoria B atunci când avea douăzeci şi ceva de ani, o îndeletnicire precum fata de la meteo, înainte de a ajunge reporter pentru prezentarea ştirilor la un micuț post TV din Sacramento. Apoi aterizase la postul din Denver. Ea fusese ancora unei echipe de ştirişti, înainte de a sări la o staţie rivală ca amfitrioană a unui talk-show, în cadrul unui program matinal, care, conform statisticilor demografice, atrăgea persoanele casnice, trecute de treizeci de ani, care absolviseră doi ani de colegiu, şi copiii de vârste preşcolare.

Marchiza nu era neapărat o persoană publică, în restul țării, dar presa locală şi telespectatorii o iubeau. Până de

curând. În ultimul an, emisiunea *Denver AM* avusese o cădere în privința ratingurilor şi s-a vorbit despre o înlocuire a Marchizei cu o persoană mult mai tânără şi mai proaspătă, cu un chip mai potrivit, sau despre anularea întregului show.

Asta în privința vieții ei profesionale.

Oricum, aceasta era cu mult mai bună decât viața personală: doi soți, un şir întreg de iubiți şi o soră care era aproape o străină. Celelalte persoane care-i fuseseră apropiate muriseră. Ambii părinți decedaseră, până şi fratele – în fine, dacă i se putea spune astfel – se sinucisese. Poate că era un obicei de familie – cu toate că Mitchell Reilly fusese doar un văr primar, fiul surorii decedate a lui Frank, care nu era căsătorită în momentul naşterii băiatului. Nimeni nu aflase cine era tatăl micuțului şi, în momentul când Carol murise din cauza unei boli cardiace de natură genetică, la scurt timp după venirea pe lume a lui Mitch, Frank Reilly preluase această sarcină şi nu numai că îl adoptase, dar îl şi crescuse pe Mitch ca pe propriul lui fiu.

Henderson se încruntă pentru sine. Prietenii Marchizei reprezentau un amestec straniu, iar el încă mai lucra în ceea ce-i privea.

Hannah îşi vârî capul prin uşa deschisă. În spatele ei, telefoanele sunau fără încetare peste zumzetul conversației şi a monitoarelor computerelor. Din când în când, erupea câte un hohot de râs sau cineva striga mai tare, dar cuburile acelea mici şi birourile deschise creau impresia de debandadă greu de organizat.

Un surâs timid se aşternu pe buzele lui Hannah şi sub marginea bretonului blond, ochii ei începură să joace.

– Ştii ce? Fostul soț, cel evaziv, a sunat aseară.

Capul lui țâşni în sus.

– Walker?

– Chiar el. A sunat de la ferma lui din Cheyenne. E pe drum spre noi. Cu sora.

Stomacul lui Reed îi comunicară că ceva nu era bine.

– Ea nu locuieşte într-un orăşel din Idaho?

– Mda.

– De ce ar fi ei împreună? se miră el cu voce tare. Eu credeam că divorţul dintre Walker şi Marchiză a fost un fel de mizerie. Deci, de ce sora geamănă soseşte alături de el? Făcând o mutră acră, el răsuci scaunul, privind prin fereastră vreme de câteva secunde lungi, fără a vedea însă faţada clădirii care se afla pe partea opusă a străzii, nici pe cei câţiva pietoni înfăşuraţi în gecile pentru ski sau în paltoane lungi din lână, cu cizme şi eşarfe, înfruntând vântul în timp ce-şi făceau drum pe trotuar. În clipa aceea, privirea lui era întoarsă asupra cazului – acel caz blestemat.

– Habar nu am. E o întrebare care trebuie pusă.

– O s-o aducă pe nepoată – cum o chema? El roti iarăşi scaunul, aruncă o privire către notiţele aflate pe biroul lui înghesuit, se gândi la o ţigară şi găsi o lamă de gumă în sertarul de sus. Rebecca?

– Nu ştiu. Hannah se rezemă de tocul uşii biroului lui, poziţia ei favorită în momentele când tocau mărunt lucrurile.

– Marchiza avea o mulţime de fotografii cu puştoaica. Aproape la fel de multe ca şi ale sale. El desfăcu lama de gumă cu gust de nicotină, vârând-o apoi în gură, în vreme ce o observa pe femeia care lucra cu el de mai bine de trei ani. Atrăgătoare, deşteaptă, bine făcută şi, după cum bănuia, îndrăgostită de el. O greşeală. Amândoi o ştiau, dar nici măcar nu abordau subiectul. Era o linie pe care el nu voia să o treacă niciodată. Relaţiile de genul acesta se sfârşeau prost. El o plăcea prea mult ca să strice lucrurile.

Şi apoi trebuia să se gândească la Karen. Erau divorţaţi, de ani de zile, dar... el încă mai păstra fotografia ei în primul sertar alături de o sticlă goală ce încă mai duhnea a scotch.

– O să vedem dacă o aduc şi pe fiică în clipa când vor ajunge aici. Încrucişându-şi braţele la piept şi trăgând de cercelul din urechea dreaptă, aşa cum proceda întotdeauna atunci când gândea intens, Hannah zise: Ştii, mulţi dintre cei care îi erau apropiaţi Marchizei sunt morţi.

– M-am gândit la asta.

– Bravo. Nu ştiu dacă are vreo legătură, dar e ciudat, după părerea mea. Ea începu să îi numere pe cei decedaţi, ridicând degetele pe măsură ce o făcea. Mai întâi, fratele vitreg moare în ocean, suspectat de sinucidere, apoi părinţii, care se despart după moartea acestuia, încearcă să se împace. Apoi mama o sfârşeşte căzând în vreme ce se presupune că pregătea cina în bucătărie, lovindu-se la cap, având nivelul alcoolului ridicat în stratosferă.

– Apoi tatăl, Frank, frustrat şi falit, suferă un masiv atac de cord, iar cele două fete, care abia împliniseră douăzeci de ani, rămân de capul lor. Neavându-se decât una pe cealaltă, şi câte un soţ, corect? Numai că Mary Theresa se mărită cu repeziciune şi divorţează şi mai rapid, iar cealaltă, Maggie, rezistă, face un copil, iar când lucrurile devin prea dure, se desparte, iar tipul are parte de un accident de maşină, ajunge în comă, şi după o vreme moare. Potrivit datelor de la spital, celulele sângelui lui Dean McCrae erau îmbibate de whisky – cam ca şi mămica – în momentul în care se lupta să trăiască. Ea flutură mâna. Cam multe cadavre pentru o familie mică. Şi acum piesa centrală, fata de aur care a dispărut, probabil, moartă pe undeva.

El îşi luă mingea de baseball şi o aruncă o dată.

– Deci ce spui?

– Doar că există o singură pauză. Doar atât.

– Vrei să spui că e vorba de un joc murdar? Mingea rotundă ateriză uşor între degetele lui Henderson. El o aruncă din nou spre becurile fluorescente.

Ridicându-se, două buze rozalii ieşiră în afară gânditoare, în timp ce Hannah îşi întoarse palmele spre tavan.

– Probabil că nu. Poate că e doar o coincidenţă, dar oricum ai privi lucrurile e un şir lung şi infernal de ghinioane.

Mingea ateriză în palma lui care aştepta.

– Dar lucrurile astea se întâmplă. Fratele era un ratat, mama, o beţivă, tatăl, un tip de prima mână care a pierdut totul atunci când lucrurile au scăpat de sub control. Cât despre cumnat, el e încă unul care face parte din statistică, unul care a băut cam mult, a intrat la volan şi a sfârşit-o la morgă.

– Iisuse, uite cum vorbeşti.

– E purul adevăr.

Ea slobozi un hohot de râs scurt şi cinic.

– Asta ador eu la tine, Henderson. Eşti al naibii de sensibil şi de înţelegător.

El nu luă în seamă împunsătura.

– Face parte din profesie. Se uită rapid la ceas. Când or să apară?

– La un moment dat în după-amiaza asta, potrivit mesajului.

– Perfect. El depuse mingea de baseball în replica ieftină a mănuşii, ca apoi să deschidă dosarul gros dedicat Marchizei. Răsfoi o parte dintre notiţele sale, până ce găsi o copie a ultimei dorinţe a Marchizei şi a testamentului acesteia. Documentul era surprinzător de simplu pentru o femeie atât de complexă. Singurii beneficiari erau Margaret Elizabeth Reilly McCrae şi fiica ei, Rebecca Anne McCrae.

Henderson aştepta cu nerăbdare să stea din nou de vorbă cu fostul soţ. Şi cu sora geamănă. Probabil că era interesantă.

Hannah traversă încăperea şi se rezemă cu un şold de biroul lui. Aplecându-se, ea bătu cu unghia lăcuită a unui deget lung peste copia testamentului Marchizei.

– De unde îl ai?

– Nu are importanţă.

– Sigur că are; amândoi o ştim. Dar, în fine, uită de legalitatea acestuia. În momentul de faţă, nimeni nu a recuperat un cadavru. Femeia s-ar putea să nu fie moartă.

– Atunci unde e? întrebă Reed, deoarece gândul că i se făcuse o înscenare, că el putea fi un pion în schema lui Mary Theresa Reilly Gillette i se fixase pe creier.

– Asta e o întrebare foarte bună, detective, zise Hannah, şi în clipa aceea telefonul zbârnâi, acaparându-i atenţia lui Henderson. O întrebare a naibii de bună.

Undeva se auzi o uşă trântindu-se. Ochii lui Maggie se deschiseră larg, iar ea îşi concentră atenţia asupra unei încăperi necunoscute. Unde era Becca? Inima ei o luă la goană prin câteva bătăi neregulate, fără să-şi amintească că se afla la ferma lui Thane şi că ei erau în drum spre Denver pentru a o găsi pe Mary Theresa.

O porni spre baie, unde îşi stropi faţa cu apă şi îşi pieptănă şuviţele de păr cu degetele, holbându-se apoi la propria ei imagine. Ea reuşi să şteargă urmele de rimel de sub ochi şi cele de ruj şi să arunce o privire a naibii de urâtă, una gen „dacă asta nu e suficient de bine, atunci e mult prea rău" către imaginea ei, înainte de a-şi lua lucrurile şi a coborî în grabă la parter. Ea îşi aruncă sacul şi geanta pe podea, lângă uşa de la intrare.

Thane se afla în vizuină, vorbind la telefon.

– ... da, ştiu. Trebuie doar să rezolv nişte chestii.... am mai discutat asta, Carrie. O pauză. El se întoarse şi o văzu pe Maggie în pragul uşii. Pentru o fracţiune de secundă ochii lor se întâlniră, se evitară şi se întâlniră iarăşi.

Câteva clipe ea nu fu capabilă să se mişte. Apoi se

admonestă în gând. Persoana cu care avea de-a face era Thane. Bărbatul care îi furase inima şi i-o călcase în picioare cu tocurile joase ale cizmelor lui uzate de cowboy cu care împingea gunoiul, bărbatul care nu părea să aibă un trecut, bărbatul care se însurase cu sora ei, iar în prezent se părea că e suspectat de dispariţia lui Mary Theresa.

– Am spus că o să sun. El întrerupse convorbirea, cercetând-o cu o atenţie pe care ea o găsi tulburătoare.

– Probleme în paradis?

Unul dintre colţurile gurii lui se înălţă, cu toate că surâsul nu-i atinse privirea.

– Hai s-o lăsăm aşa cum e. Eşti gata?

– Ca întotdeauna. Permite-mi doar să iau legătura cu Howard. Pe urmă o luăm din loc. Ai cafea proaspătă în aparat. El reveni la telefon, iar ea îl lăsă singur. În bucătărie, îşi turnă cafea, stând în picioare lângă fereastră. Ninsoarea se oprise, însă urmele de cauciucuri pe care ei le lăsaseră acum câteva ore erau acoperite de zăpadă. Deasupra se vedeau primele petice de albastru ale cerului.

Ea se cutremură, gândindu-se la orele ce aveau să urmeze. Ce va descoperi oare la Denver şi unde, oh, unde era sora ei?

Auzi sunetul cizmelor lui Thane şi se răsuci exact în momentul când îşi dădea la o parte din ochi o şuviţă rebelă, făcându-şi apariţia de pe coridor.

– În regulă. Howard o să se ocupe pentru alte câteva zile.

– Deci putem pleca?

– Mda.

Ea luă o ultimă înghiţitură din ceaşcă şi aruncă apoi zaţul în chiuvetă.

– Cred că tu mi-ai promis nişte răspunsuri.

– Aşa e. El îşi frecă ceafa. Hai să ne îmbarcăm. În drum spre Denver o să-ţi spun tot ceea ce trebuie să ştii.

– Tot? se interesă ea, întrebându-se dacă voia cu adevărat să afle adevărul.

– Tot ceea ce-şi doreşte inimioara ta, Mag Pie.

Dacă ai şti, Thane, zise ea în gând, înghiţind nodul ce i se ivise pe neaşteptate în gât. *Dacă ai şti.* Dar acesta nu era momentul potrivit pentru sentimentalisme. Miza era mult prea mare.

10

Bine, Walker, zise Maggie, imediat ce se aflară în cabina rece a camionului lui Thane. Hai să începem cu Mary Theresa. Ce legătură ai tu cu dispariţia ei?

– Credeam că am stabilit asta deja. Thane îndreptă maşina către drumul principal. Cauciucurile alunecară, se învârtiră, apoi înaintară, în vreme ce soarele se ivi dintre nori. Nu ştiu nimic despre ceea ce i s-a întâmplat. Punct. Poliţiştii par să creadă altceva.

Maggie nu era convinsă că el spunea adevărul şi dacă poliţia îl investiga, trebuia să existe un motiv. Unul bun. Poliţiştii nu erau proşti. Ei erau obişnuiţi să se ocupe de răpiri, crime, violuri şi orice altă infracţiune prezentă sub soare.

– Când ai văzut-o ultima dată?

El ezită.

– În noaptea de dinaintea dispariţiei ei.

– Oh, Doamne. Ea se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Cu o noapte înainte? repetă încercând să înregistreze informaţia respectivă. Potrivit lui Mary Theresa,

ea şi Thane nu prea avuseseră de-a face unul cu celălalt după divorţ. Fiecare pornise pe propriul drum. Nu pricep.

Buzele lui se strânseră, iar ea simţi acelaşi zid invizibil, un scut care se ridica între ei. Pe maxilarul lui se mişcă un muşchi şi privi drept în faţă, ca şi cum şi-ar fi cântărit cu grijă cuvintele.

– Aveam nişte chestiuni nerezolvate.

– Ce chestiuni? Maggie se sprijini de portiera pasagerului, uitându-se atentă la bărbatul acesta pe care ea îl iubise, cel căruia îi dăruise de bunăvoie virginitatea şi inima ei, cel care o trădase atât de brutal, încât ea îşi imaginase că nu avea să mai iubească niciodată. Şi totuşi nu putea să ignore alura lui masculină şi aspră. Trăsăturile cizelate, severe precum cele ale regiunii Wyoming în care se născuse, deveniră rigide.

– Cred că ar fi mai bine s-o luăm de la început, zise el încet.

Ea simţi un frison prevestitor alunecându-i pe coloană, dar nu făcea parte dintr-aceia care bat în retragere.

– În regulă.

– Eu nu ţi-am explicat niciodată ce s-a petrecut între Mary Theresa şi mine, nu-i aşa? El îi aruncă o privire care o avertiză că această conversaţie avea să alunece spre amănunte dureroase.

– Nu cred că doresc o explicaţie.

– Îmi pare rău, Maggie. Oricum, vei primi una. El se aplecă, luându-şi ochelarii de soare de pe tabloul de bord. Mă tem că nu-ţi va plăcea ceea ce-ţi voi spune.

– Asta e mai mult decât sigur. Întărindu-se, ea hotărî că putea înfrunta orice. Îşi petrecuse ultimii optsprezece ani făcând presupuneri despre ei; acum venise timpul să asculte şi versiunea lui Thane.

– Noi aveam o relaţie destul de serioasă, îţi aminteşti?

Cum ar fi putut să uite? Decât să-şi trădeze emoţia, ea aprobă.

– Aşa aş zice.

– Apoi s-a înecat Mitch şi iadul s-a dezlănţuit.

Ea nu putea să-l contrazică. Durerea care exista în familia ei, acuzele, neputinţa de a crede că Mitchell Xavier Reilly, căpitanul echipei de înot a liceului din Rio Verde, fusese în stare să se înece, bănuiala că el îşi pusese capăt zilelor se infiltraseră în casă precum o boală ce îi mistuia pe toţi, erodând familia. Urmaseră întunericul şi depresia. Mama lor bea şi mai mult, nu se mai sfia să-şi ascundă alcoolismul; tatăl ei se apucase din nou de fumat, evitând să se ducă la birou, locul care fusese întotdeauna sanctuarul său – bastionul mândriei de sine. Mary Theresa se prefăcuse că nu se petrecea nimic rău, surâzând, râzând puţin cam zgomotos, folosind mai mult machiaj ca de obicei şi evitând casa, în vreme ce Maggie se interiorizase, zăcând ore în şir în pat, cu ochii ţintă în tavan, luptându-se cu o suspiciune ascunsă, dar, oh, atât de reală referitoare la faptul că moartea fratelui său se petrecuse, într-un fel anume, din vina ei.

– Îmi amintesc, zise ea, cu vocea răguşită din pricina umbrelor trecutului. Zilele acelea fuseseră înnegurate, emoţiile cumplite, iar casa asemenea unui mormânt rece şi întunecat.

– Şi-ţi aminteşti că mă evitai?

Oftând, ea aprobă, nedorind să reflecteze la contribuţia ei în cazul lucrurilor neelucidate şi pe care ea le considerase în întregime ca fiind bune.

– Nu eram în stare să dau ochii cu tine.

– Pentru că m-ai lăsat pradă lupilor.

Maggie aprobă, scrâşnind din dinţi. Ea nu intenţiona să-şi asume vina decât pentru partea ce-i revenea în cazul celor întâmplate.

– Dacă te referi la faptul că le-am povestit mamei şi

tatei că mă văd cu tine, da, exact asta am făcut. Dar în momentul acela nu aflasem că Mitch se... se înecase. După atâţi ani, ea încă mai avea probleme vizavi de ideea că fratele ei se sinucisese. Nu putea admite asta.

Thane coborî parasolarul. Soarele alunga norii şi razele puternice luminau pline de puritate peisajul. Drumul fusese curăţat cu plugurile, însă cauciucurile camionetei încă mai alunecau din când în când, acolo unde porţiunile de gheaţă erau ascunse sub straturile de zăpadă.

– Tatăl tău a venit la mine precum un câine de atac.

– Era supărat.

– Oh, nu. Palmele lui Thane se încleştară pe volan, încheieturile devenindu-i albe. Era ceva mai mult decât supărat. Mult mai mult. Şi-a făcut apariţia la ferma Florei, m-a făcut în toate felurile şi a jurat că în cazul în care voi îndrăzni vreodată măcar să te privesc, mă va ucide. Mare minune că nu am fost concediat. Buzele lui se strânseră într-o furie tăcută ce traversă anii, pulsând în interiorul cabinei. Am avut noroc că Flora mi-a luat apărarea.

– Ce are asta de-a face cu Mary Theresa?

– Nu a început ca având legătură cu Mary Theresa, dar mi-am imaginat că tu şi cu mine terminaserăm.

Inima ei se strânse în faţa acelei amintiri.

– Deci, îţi imaginezi ce surprins am fost atunci când mi-ai dat telefon şi mi-ai spus că vrei să te întâlneşti cu mine, că nu-ţi pasă de părerea părinţilor tăi şi că-ţi e dor de mine.

Ea îşi vârî mâinile în buzunare pentru a înceta să se foiască şi privi fix prin parbriz.

– Am vorbit serios, cedă ea. Cel puţin aşa crezusem. Ea îşi aminti cum se furişase în birou pentru a da telefon. Fusese atât de emoţionată, încât puţin lipsise să trântească o lampă de birou. Inima îi bătea atât de tare, încât era convinsă că sora ei, care dormea în capătul coridorului, putea să-i audă

bătăile. Cu toate acestea, formase numărul lui – nefiind capabilă să creadă că se sfârşise cu adevărat.

– Poţi să vii să mă iei, îl întrebase ea, speriată la culme la gândul că-şi sfida în mod făţiş părinţii.

Cu mai puţin de două săptămâni înainte, Frank Reilly, cu buza superioară cuprinsă de tremur din pricina furiei, îi interzisese în mod expres să se mai vadă vreodată cu „licheaua aceea care nu făcea nici două parale".

– Dacă îl mai prind vreodată în preajma ta, jur, Margaret Elizabeth, că o să-i frâng gâtul ăla blestemat, îi promisese tatăl ei, privind-o fix, cu buzele strânse într-o linie subţire, dedesubtul mustăţii ţepene.

În primele zile, Maggie acceptase hotărârea tatălui ei – ea nu fusese niciodată genul de om care să i se opună în mod deschis – însă în săptămâna care urmase înmormântării, în care starea apăsătoare din casă era asemenea unui văl asfixiant, iar instalaţia de aer condiţionat cedase, căldura combinându-se cu disperarea generală şi cu răul adunat între pereţii aceia groşi, Maggie avusese nevoie de o evadare.

Fusese obsedată de amintirile momentului în care făcuse dragoste cu Thane pentru prima dată, rememorase mirosul ploii care făcuse ca trupul lui să devină alunecos în momentul în care el o penetrase, rupând acel văl subţire al virginităţii ei. Îşi amintise cum ridicase privirea spre acei ochi albaştri care păreau să-i oglindească sufletul în clipa în care el se descărcase înăuntrul ei.

În cele din urmă, Maggie nu mai putuse suporta durerea părinţilor ei, aşa cum nu mai putuse suporta nici atitudinea prefăcută a surorii ei. Mary Theresa făcea cumpărături nesfârşite, cumpăra haine noi, încerca noi coafuri şi îşi picta unghiile în culori ţipătoare. Râsul ei bubuia de-a lungul coridoarelor placate cu gresie, răsunând fals şi deplasat. Ea refuza să se astâmpere, să înfrunte ceea ce se întâmplase,

menţinându-se într-o continuă mişcare, pentru a nu resimţi durerea ce o învăluia pe Maggie, în vreme ce aceasta zăcea în pat, ţintuită de povara propriei suferinţe.

– Va trebui să ieşi, insistă Mary Theresa într-una din zile, în vreme ce trecu în fugă pe lângă piscina în care Maggie executa nenumărate ture de înot. Mary Theresa slăbise, pielea îi era lipsită de strălucire, iar ochii lipsiţi de orice fel de pofte.

– O să ies. Maggie ieşi din apă, tamponându-şi faţa cu un prosop.

– Vorbesc serios, Maggie, locul acesta pare un cavou. Apoi dându-şi seama ce spusese, slobozi un hohot de râs fragil, urmat de lacrimile ce i se prelingeau din ochi. Oh, Doamne, nu am vrut...

– Ştiu. Se priviră una pe alta, iar faţa ei perfect aranjată se şifonă, la fel ca o pungă goală.

– Oh, drăcie, Maggie, eu... Vocea i se frânse, iar Maggie fu într-o secundă în picioare, simţind cimentul fierbinte sub tălpi, în vreme ce Mary Theresa căzu în braţele sale. Ele se îmbrăţişară plângând, suspinând, susţinându-se una pe alta sub greutatea chinului, a disperării şi a vinovăţiei pe care o simţea fiecare. Cred că eu l-am ucis.

– N-ai făcut-o. Maggie o îmbrăţişă şi mai stâns, în timp ce Mary Theresa, cu rochia ei transparentă, udă, şi cu energia falsă complet distrusă, se lipea şi mai mult de ea.

Ea se zgudui, trupul ei clătinându-se din pricina unor hohote de plâns îngrozitoare.

– N-ar fi trebuit niciodată să...

– Şâât. S-a terminat. Hai să nu vorbim despre asta. Maggie nu putea asculta în clipa aceea nicio mărturisire Indiferent ce se întâmplase între verişorul şi sora ei, totul era acum mort, îngropat împreună cu Mitch. Se mişcară uşor, capul fiecăreia cuibărindu-se pe umărul celeilalte, trupurile lor cutremurându-se până ce lacrimile se uscară, iar gemetele lor de durere încetară în cele din urmă.

Mary Theresa ridică privirea şi, zărindu-şi imaginea reflectată în uşa patioului, se smulse din îmbrăţişarea surorii ei. Ştergându-şi ochii, ea îşi îndepărtă lacrimile de pe obrajii înroşiţi, părând brusc ruşinată de faptul că-şi exteriorizase sentimentele. Muşcându-şi buza, îşi feri privirea, ca şi cum i-ar fi fost teamă să vadă durerea din ochii surorii sale.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat.

– E în ordine. Maggie oftă, ridicând din umeri. Mi s-a întâmplat şi mie.

Mary Theresa reuşi un surâs şovăitor şi intrară amândouă înăuntru, traversară întreaga casă, îndreptându-se către dormitorul lui Maggie.

– Hai să uităm toată această poveste, sugeră ea, dregându-şi glasul şi trecându-şi degetele nervoase prin păr. E pur şi simplu... prea... prea deprimantă.

– Sigur că e. Mitch e mort.

– Dar noi nu suntem. Disperarea şi teama licăriră în ochii ei. Tot chinul, toată compasiunea şi tandreţea pe care le împărtăşiseră în curte dispăruseră. Înghiţind cu greu, ea îşi duse degetul mare către piept. *Eu* nu sunt. Apoi luă o perie de deasupra noptierei lui Maggie, trecându-şi-o prin păr cu atâta hotărâre, încât acesta scârţâi în semn de protest. În oglindă, ochii săi îi întâlniră pe ai surorii sale, iar lui Maggie i se păru că zăreşte acolo un licăr de ură, un licăr întunecat şi perfid care-i îngheţă sângele, dar acesta dispăru cât ai clipi, iar Maggie se gândi că şi-l imaginase.

– Nu ştiu ce simţi tu, Maggie, continuă Mary Theresa, dar eu nu mai pot suporta toate astea... această tăvăleală în durere şi autocompătimirea şi suferinţa. Nu e vorba că nu-mi lipseşte Mitch, dar... dar trebuie să-mi trăiesc viaţa. Zicând asta, ea lăsă jos peria, se răsuci pe călcâie şi ieşi repede din încăpere. Subiect încheiat. Durere încheiată. Amintiri care luaseră sfârşit.

Lui Maggie nu-i venise să creadă. Ea se cufundase pe o margine de pat, simţindu-se sfâşiată. Nu era în stare să se adune atât de repede cum o făcuse sora ei. Rămăsese nemişcată pentru cel puţin o jumătate de ceas, minutele trecând, în vreme ce ea se lăfăia în propria durere.

Două nopţi mai târziu îşi adunase curajul de a-i telefona lui Thane. Ea şi sora ei erau singure acasă. Mary Theresa dormea, părinţii lor erau plecaţi în oraş, dar Maggie tot asuda la gândul că ar putea fi prinsă. Dacă Frank Reilly ar fi bănuit că fiica lui avea de gând să-l sfideze, ar fi pedepsit-o pentru tot restul vieţii ei, luându-i toate privilegiile. Dar lui Maggie nu-i păsa. Încrucişându-şi degetele, ea se rugă ca Thane să-i răspundă imediat ce-i va forma numărul de telefon. Telefonul ţârâi de patru ori înainte ca el să răspundă, iar inima ei o luă razna.

– Alo?

Auzindu-i vocea, încă înfundată, ca şi cum îl trezise din somn simţi că se sufocă. Voia cu disperare să-l vadă din nou.

Din moment ce părinţii ei hotărâseră că ferma nu-i era accesibilă pentru o vreme, Maggie îi sugeră să se întâlnească după ce ea va ieşi din ultimul schimb de la Roberto, noaptea următoare. Dacă ea făcea lucrurile aşa cum trebuie, era posibil să se poată furişa undeva un ceas sau două.

Inima ei prostuţă prinsese aripi în clipa când Thane, după ce-i ascultase planul, zise:

– Dă-i bătaie, Mag Pie. Ne vedem atunci.

În al nouălea cer pentru prima dată de la momentul înmormântării, ea intrase în vârful picioarelor în dormitorul surorii ei şi o scuturase de umăr. Trebuia să o facă părtaşă la planul ei, din moment ce Mary Theresa trebuia să o ia de la Roberto la ora zece. Căscând, văicărindu-se puţin fiindcă fusese trezită, Mary Theresa se declarase de acord să-i fie complice, înainte de a-şi trage perna peste cap şi a adormi din nou.

Maggie nu dormise nicio secundă. Gândul că avea să-l revadă pe Thane o ţinuse trează. Odată cu ivirea zorilor, înotase câteva ture şi chiar îşi făcuse ordine în cameră pentru a-şi găsi o ocupaţie. Ziua se scurse greu până în momentul în care ea ajunse la restaurant.

Totul fusese aşa cum trebuia să fie. Roberto era mai aglomerat decât în oricare altă seară de sâmbătă, familiile şi cuplurile stând înghesuite în spaţiul destinat sălii de aşteptare, până ce mesele deveneau disponibile. Ea zbură, curăţând mesele, cărând şiruri de farfurii murdare la bucătărie, înlocuind argintăria, umplând paharele cu apă, în vreme ce orele treceau.

În jurul orei nouă şi jumătate, aglomeraţia se mai domoli. Nervoasă, ea supraveghea intrarea şi pe la ora zece fără un sfert, Thane intră pe uşa principală. Îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi o cămaşă colorată, păşi relaxat prin vestibul, cercetând încăperile laterale, până ce privirea lui ateriză pe Maggie. Ea aproape că scăpă suportul de plastic plin cu tacâmurile curate pe care le ducea la locul destinat acestora. El îi făcu cu ochiul şi, cu obrajii în flăcări, ea reuşi să schiţeze o urmă de zâmbet.

– Maggie! şopti Enid cu voce aspră. Masa numărul trei. Du-te.

– Mă duc, murmură ea ruşinată, simţindu-se lipsită de îndemânare în vreme ce curăţă masa, aşeză tacâmurile curate la locul lor, verifică dacă recipientele pentru condimente erau pline, o treabă pe care de obicei o putea face chiar şi legată la ochi. Cu coada ochiului îl văzu pe Thane mergând la bar, aşezându-se pe un scaun care se afla în colţul tejghelei de mahon. Din această poziţie avantajoasă, el îşi putea arunca privirea peste un perete scund, care avea în partea de sus câteva ghivece cu flori, unde se afla salonul în care servea ea.

El comandă o bere şi aşteptă.

Tot restul turei, Maggie fu atât de conştientă de prezența lui, încât avu probleme de concentrare. Simţi privirea lui fixată asupra ei, anticipând momentele pe care avea să le petreacă în compania lui, nerăbdătoare să-l sărute, roşind în clipa când se gândi la lucrurile pe care le-ar face în cele din urmă împreună. Ea voia să-şi îngroape trupul în brațele lui, să se piardă în ființa lui şi, imaginându-se făcând dragoste cu el, umplu de două ori până la refuz un pahar, aproape vărsând apa cu gheață pe o doamnă subţirică şi antipatică ce avea o expresie severă şi prea mult ruj pe buze. Cu fața roşie ca focul, Maggie tamponă repede locul ud, numindu-se în mintea ei nebună.

Ceasul înainta, iar numărul celor care luau cina se împuţină. La câteva minute după ora zece, ea îşi vârî bacşişul în buzunar, îşi dezlegă şorţul şi încercă să ţină sub control emoţiile care o luaseră la goană. Nu-l mai văzuse pe Thane de câteva săptămâni, iar gândul că va fi din nou cu el o făcea să-şi simtă gâtul uscat.

– Ne vedem mâine, le promise ea lui Enid şi lui Walter, făcându-le cu mâna, în timp ce traversa grăbită foaierul. Thane lăsă câteva bancnote pe bar şi coborî de pe scaun. Surâsul lui deveni mai larg în secunda în care uşa de la intrarea restaurantului fu deschisă larg, lovindu-se de perete cu zgomot.

Maggie aproape că dădu buzna peste tatăl ei.

– Tată.

– Bună. Mag. Ochii lui Frank Reilly nu aveau nici urmă de zâmbet în vreme ce se uita atent la fiica sa, suficient de mult ca să o facă să tacă. Apoi ridică privirea către bar, acolo unde stătea Thane. Treci în maşină, îi ordonă el fiicei sale.

– Nu, tată. Ai răbdare.

– Treci în maşină în secunda asta, dacă nu vrei ca lucrurile să se înrăutăţească, îi ordonă el.

– Nu. Pentru prima dată în viaţă, Maggie îl înfrunta pe bărbatul care o concepuse.

– Maggie! Vocea tatălui ei era profundă, plină de autoritate. Nu mă sfida, nu aici.

– Voi pleca cu Thane, zise ea, pornind-o către bar.

Thane coborî într-o clipă treptele din lemn.

– Ce se întâmplă aici?

– I-am interzis fiicei mele să te vadă, Walker, şi i-am spus că dacă nu mă ascultă, eu am să-ţi fac viaţa un iad. Mai scund cu trei centimetri, plin de furie oarbă, Frank îşi ridică privirea către tânăr. Pot să te distrug, ştii asta.

Uşa se deschise. Două cupluri, râzând şi discutând, mirosind a fum de ţigară şi a alcool o zbughiră în hol.

– Tată, te rog.

– Am spus „Treci în maşină, Maggie".

– Doar dacă ea o doreşte. Thane veni mai aproape, prinzându-i antebraţul, strânsoarea lui şifonând mâneca bluzei ei albe, în vreme ce el o revendică: Ea şi cu mine mergem în oraş.

– Peste cadavrul meu. Are şaptesprezece ani, Walker. E încă minoră. Nările i se lărgiră din pricina furiei. Cum am mai spus, „iad."

– Hei, ce se întâmplă aici? Directorul, Ted, cu meniul vârât subraţ, ieşi repede pe uşile duble ale bucătăriei. Maggie, e vreo problemă?

– Nu-mi pasă deloc de ceea ce ai de gând să faci. Ochii lui Thane, asemenea celor unui şoim care-şi descoperise prada, se fixară asupra tatălui ei. El o trase de braţ. Să mergem, Maggie.

– Cine eşti tu? întrebă Ted poruncitor.

– Oh, uaau! Unul dintre tipii din noul grup de clienţi se opri brusc, ridicând mâinile, cu palmele în faţă, în vreme ce el începu să se retragă.

– Hei, surioară, să nu accepţi niciun gunoi, o avertiză prietena acestuia, iar cuplul celălalt hohoti nervos. Capetele patronilor şi ale celor aflaţi la mesele mai apropiate se întoarseră în direcţia lor, iar zumzetul uşor al conversaţiei încetă. Clincătul argintăriei deveni ceva mai puţin distinct, în vreme ce lumea se pentru a urmări drama în desfăşurare.

– Nu am idee ce se petrece aici, zise Ted, cu glas scăzut. Şi nici nu-mi pasă cu adevărat. Plecaţi pur şi simplu. Cu toţii.

– Am să chem poliţia. Tatăl ei se îndreptă spre telefonul public.

– Perfect. Ted era de acord. Aşa să faci, amice. El privi către grupul vesel, devenit pe neaşteptate tăcut. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Hai să plecăm de aici, sugeră Thane, dar ochii lui Maggie priveau ţintă spre tatăl ei care ajunsese lângă telefonul public şi bâjbâia după mărunţiş în buzunarul pantalonilor.

– Nu. Eu... nu pot. Îşi smulse braţul din strânsoarea posesivă a lui Thane. Îşi cunoştea prea bine tatăl. Era în stare să facă exact aşa cum îi prevenise – asigurându-se că Thane va fi distrus, pe plan profesional şi personal. Pentru el nu avea importanţă. Atunci când Frank Reilly se simţea pus la colţ, devenea nemilos. Un băieţel sărac din Pittsburgh, care fusese un luptător de stradă în adolescenţă, promovat la gradul de sergent în timpul serviciului militar, făcuse ceea ce crezuse că trebuie făcut pentru a supravieţui. El călcase în picioare pe oricine îi ieşise în cale în drumul său ascedent pe scara corporaţiei, fără a privi înapoi nici măcar o secundă.

– O... o să vorbesc cu tine mai târziu, îi promise ea.

– Nu, Maggie, nu vei face asta. Frank, auzind răspunsul ei, îşi vârî monedele în buzunar şi, privindu-l triumfător pe Thane, o conduse pe fiica sa afară din restaurant. Dacă mai

iei vreodată legătura cu nemernicul ăsta, o să te arunc în stradă fără o para chioară. Lângă portiera Mercedesului, umerii lui cedară puţin. Nu, n-am s-o fac, ştii bine. Dar, te rog, acordă-ţi puţin timp pentru a te maturiza, ne-am înţeles? Crede-mă, la fiece colţ de stradă există o duzină de Thane Walker. Tu meriţi ceva mai bun. Urcă. El îi ţinu portiera, iar ei i se făcu greaţă, ştiind în adâncul inimii sale că ea nu-l dezamăgea doar pe Thane, ci şi pe ea însăşi.

– Cred că ştiu ce e mai bine pentru mine, zise ea, privind pe geam. Thane ieşise afară din restaurant, îşi aprinse o ţigară şi se uită la Mercedes.

– Cum ai putea? Tatăl ei se strecură în spatele volanului, oprindu-se o secundă înainte de a porni motorul reglat la perfecţie. Eşti doar un copil. Vârând cheia în contact, el făcu din nou o pauză, trase adânc aer în piept, ca apoi să arunce spre ea o privire întunecată. Peste câţiva ani vei putea face tot ce vei pofti. Mama ta şi cu mine nu o să te oprim, dar, în clipa asta, încă ai nevoie să fii îndrumată.

Printr-o mişcare uşoară a încheieturii mâinii, motorul porni, duduind nervos. Frank scoase maşina cu spatele din parcare.

– Uite ce e, scumpo, zise el, în vreme ce ultimele urme ale furiei lui se risipeau, în ultima vreme, am trecut cu toţii prin multe. Mitch... El clătină din cap. ... Hai să luăm lucrurile cu calm, de acord? El se aplecă, bătând-o cu palma pe genunchi. Ai toată viaţa înainte pentru a găsi băiatul potrivit. Şi îţi garantez că în şase luni de zile te vei întreba ce ai găsit la Thane Walker?

Vorbe pline de adevăr pe care el n-ar fi trebuit să le rostească. În următoarele şase luni, ea învăţase deja să urască numele respectiv. Sau cel puţin aşa încercase să se convingă. Iar acum era în drum spre Denver împreună cu el, încercând

să ajungă la o înţelegere cu bărbatul care o trădase şi în acelaşi timp să înţeleagă ce se întâmplase cu sora ei, fosta lui soţie, liantul care părea că-i adusese unul lângă celălalt, şi care totuşi îi despărţise mereu.

– Mi-aduc aminte de acea ultimă dată când am încercat să stăm de vorbă, zise ea, în vreme ce cu un deget şterse aburul aflat pe partea interioară a geamului portierei.

– La restaurant. La Roberto.

Ea aprobă.

– După aceea nu mi-ai returnat apelurile.

– Nu mi s-a permis. El o privi ameninţător în întunericul din maşină. Puteai face tot ce naiba îţi doreai.

– Nu eram ca tine, pară ea. Eu nu iau pur şi simplu taurul de coarne.

– Ştii, Maggie, e ceva mai mult decât să iei taurul de coarne. Odată ce l-ai prins trebuie să-ţi înfigi bine în pământ tocurile cizmelor şi să-i răsuceşti cu putere gâtul ca să-l obligi să cadă la pământ. El îi aruncă o privire ce dură cât o întreagă viaţă în care se descurcase de unul singur. Aceea e clipa în care câştigi. Când supravieţuieşti. Din câte mi-amintesc, tu erai suficient de puternică pentru o fată de la oraş, pregătită să-şi întindă aripile. Chiar dacă nu atacai taurii, nu te temeai să spui ceea ce gândeai. Oh, la dracu'. El apăsă uşor pe frână şi ghidă camionul pe lângă ceea ce părea a fi un vehicul abandonat. Zăpada era aşezată într-un strat gros deasupra capotei şi a portbagajului de pe capotă. Ce-i asta?

Thane parcă şi, cu Maggie urmându-l îndeaproape, îşi făcu drum către autoturismul acoperit cu zăpadă. Aerul era deosebit de rece. Briza usturătoare pătrundea prin haina lui Maggie şi îi pişca obrajii.

– E cineva acolo? strigă Thane, lovind în maşină şi îndepărtând zăpada cu palmele sale înmănuşate până ce

reuşiră se arunce o privire în interiorul întunecat. Acesta era gol. Thane cercetă cu privirea terenul din jurul maşinii.

– Hei! strigă el, privind în depărtare, în vreme ce Maggie făcu acelaşi lucru. E cineva acolo?

Folosindu-şi mâna pe post de vizieră, ea scrută terenul şi văzu câteva antilope care o luaseră la goană în depărtare, speriate de sunetul vocii omeneşti. În afară de asta, nu surprinse nicio mişcare, nici măcar a unui iepure, care să tulbure încremenirea albă. Cerul era din nou gri, precum pântecul moale ale unui guguştiuc, norii denşi blocând soarele.

Preţ de câteva minute strigară şi cercetară zona din jurul autoturismului. Niciun alt automobil nu mai trecu prin zonă, iar ei nu găsiră niciun semn de viaţă nicăieri în apropiere.

– Să mergem, zise Thane în cele din urmă. Nu e nimeni aici.

– Cel puţin nimeni în viaţă, mormăi ea, gândindu-se iarăşi la sora ei.

– Şi nici careva mort. Oricine ar fi fost cel care a condus, a plecat. El îi prinse cotul în palma lui mare, împingând-o către camionetă. Cred că a venit timpul să deschidem termosul. Cafea, biscuiţi şi brânză. Ce zici?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Cu siguranţă ştii să faci o fată să se simtă râzgâiată.

– Întotdeauna dornic să fac pe plac. El îi oferi o ocheadă în timp ce-i ţinu portiera deschisă, iar acest gest mic îi mai amelioră puţin starea de spirit. Exista o parte a lui Thane despre care ea îşi amintea că era încântătoare într-un fel nerespectuos şi rebel. Alături de acel surâs ştrengăresc şi exteriorul acela dur, existase odată şi un bărbat ce avea o inimă. Acea parte a lui o cucerise atunci, iar ei îi era frică cum că în cazul în care nu va fi atentă, s-ar putea să o

cucerească din nou, iar ea ar fi posibil să dea uitării acea zonă a lui plină de secrete și întunecată care întotdeauna o blocase. Bărbatul pe care el nu-l lăsa niciodată să iasă la lumină.

În vreme ce el conducea spre sud, ea turnă câte o cană din cafeaua aflată în termos, oferindu-i și lui una dintre căni.

– Nu mi-ai explicat situația cu Mary Theresa, îi reaminti ea, sorbind din cafeaua fierbinte și tare.

– A început ca un simplu caz de interpretare greșită a identității, știi asta.

Ea o auzise de multe ori, dar nu o crezuse niciodată.

– Ea și-a făcut apariția acasă la mine, acel hambar bătrân care fusese convertit în locuință, chiar la ieșirea din Rio Verde.

Maggie și-l aminti; deși îl vizitase o singură dată.

– Băusem – la dracu', asta ca s-o spunem cu blândețe. Hotărâsem că tu și cu mine terminasem după scena petrecută la restaurant, așa că am ieșit în oraș și am băut. Aproape că am căzut mort pe pat și apoi ea – deși eu am crezut că erai tu – a intrat.

– Și tu nu ai putut face diferența? Chiar și după atâția ani, Maggie mai simțea pumnalul ascuțit al trădării cum aluneca adânc în inima ei.

Buzele lui se strânseră până se albiră deasupra dinților.

– Nu.

– Îți mulțumesc pentru că lovești în orgoliul meu de femeie.

– Tu ai vrut adevărul.

Amin, își zise ea, *indiferent care ar fi prețul.*

– Am înțeles bine?

– Între și între. Era târziu. Întuneric. Nu m-am deranjat să încui ușa. El pufni, chipul lui fiind o mască a disprețului de sine. Deci eu m-am prăbușit pe pat, iar ea și-a făcut apariția mirosind asemenea ție, având același gust ca al tău, arătând

la fel ca tine. Cum am mai spus, singura lumină era cea a lunii ce se strecura prin jaluzelele desfăcute.

– Iar tu nu ai fost capabil să te abţii.

– Am crezut că eşti tu, fir-ar să fie, recunoscu el, amintindu-şi că se trezise şi o descoperise pe Maggie alături de el, trupul ei fiind fierbinte şi plin de dorinţă, buzele şi limba pline de lăcomie. Ea avea ceva diferit, un ceva pe care el îl sesizase, dar îşi strânsese părul în coadă de cal, iar în lumina aceea slabă el nu observase nici urmă de machiaj, nici urmă din fata aceea frumoasă pe care Mary Theresa încerca întotdeauna să o întruchipeze. Cel puţin aşa am crezut la început.

– Maggie? şoptise el, trupul lui oferind deja un răspuns, erecţia lui fiind una tare şi ţeapănă, în vreme ce mintea îi era încă ameţită.

– Şâât. Sunt aici, răspunsese ea, sărutându-l umed şi sălbatic. Atunci se sfârşise orice urmă de rezistenţă din partea lui.

El îi scosese banda de cauciuc din păr, se pornise să-i mângâie sânii, încântat că păreau mult mai mari în palmele lui. Sărutatul era altfel, mai nerăbdător şi ceva mai disperat. La momentul respectiv, creierul lui care încă plutea în scotch, era vag conştient că acolo exista o mică schimbare, dar el pusese asta pe socoteala perioadei lungi în care fuseseră despărţiţi, a durerii dintre membrele lui care-l ţinea treaz în timpul nopţii. Atingerea ei îl aprinsese. Vintrele luaseră foc, sângele lui devenise pe neaşteptate o arşiţă.

El făcuse dragoste cu ea, nu o dată, ci iar şi iar în noaptea aceea. Undeva în subconştientul lui era convins că nu vor mai fi niciodată împreună, că la ivirea zorilor Maggie avea să-l părăsească pentru totdeauna.

Până ce Mary Theresa nu se strecurase afară din patul lui, el nu sesizase greşeala.

– Ce-i asta? întrebase ea, trecând cu degetul peste cicatricea de pe umărul lui stâng.

– Ţii minte, ţi-am povestit despre ea... tatăl meu mi-a făcut asta în seara aceea când eu am fost gata să...

– Oh, da. Ea alunecă repede jos din pat, iar Thane observă schimbarea produsă înăuntrul ei.

Deschizând un singur ochi, el o urmări cum se îmbracă, prin norii din creierul său strecurându-se o certitudine dezgustătoare. Scotch-ul se mai diluase şi pe lângă o furibundă durere de cap, era capabil din nou să judece. În vreme ce ea îşi strângea părul în coadă de cal, el observă diferenţa şi, pentru început, îşi zise că îşi pierduse minţile, stând întins pe aşternuturile şifonate şi holbându-se la ea.

Ea îşi închise fermoarul pantalonilor scurţi şi fiorul uşor al acelei certitudini pe care el îl simţea se transformă într-un moment al groazei. Cu o siguranţă care-i înfioră până şi oasele, el urmări cum mâna ei stângă aranjează capătul fermoarului şi trece nasturele prin butonieră.

– Ce dracu' crezi că faci? întrebă el cu o voce amorţită, plină de suspiciunile ce se porniseră brusc să alerge prin creierul lui.

– Ce vrei să spui? Ea se întinse după geantă. Rucsacul lui Maggie cu franjuri din piele de antilopă.

– Tu nu eşti Maggie.

Ea rămase nemişcată şi apoi clatină din cap.

– Eşti beat.

– Nu.

Ea aruncă o privire rapidă spre sticla de scotch ce se afla pe măsuţa de alături.

– Cum spui tu.

– Ce fel de joc faci, Mary Theresa?

Ea se crispă o clipă, îşi muşcă buza, ca apoi să scoată încet un breloc din geantă. Cu mâna *stângă*. Cheile zornăiră

pe deasupra zumzetului slab al ceasului cu alarmă şi al ciripitului difuz şi matinal al păsărilor ce se strecurau prin fereastra deschisă.

– Ne vedem mai târziu.

– Nu, până ce nu te explici.

– Nu e nimic de...

El se dădu jos din pat şi aşa gol cum era, o lipi de perete. Spatele şi umerii ei se făcură una cu tencuiala.

– Oh! La naiba, Thane! Ce dracu' îţi închipui că faci? zise ea poruncitor, în vreme ce degetele ei se strânseră cu putere.

– Asta te întreb şi eu. Nas în nas, ochi în ochi, ei se holbară unul la altul. Ştiu că tu nu eşti Maggie, zise el, dezgustat de sine însuşi şi de faptul că, deşi aflase adevărul, ţinând-o lipită de perete, cu parfumul ei gâdilându-i nările, cu muşchii trupului ei încordându-se defensiv sub greutatea lui, începuse din nou să se excite. Capul lui duduia, ochii îi ardeau, mahmureala iminentă pârjolindu-i gura, ca şi gândul că fapta lui îi va usca sufletul. Târfă blestemată.

– Ai grijă, Thane, îl avertiză ea, iar ameninţările lui Frank Reilly reverberară în capul lui plin de durere. Dacă îi găsea cineva acolo, el dezbrăcat şi prinzând-o pe ea cu putere de braţe. Ea făcând pe timida, pe fragila şi pe minora, oare ce s-ar întâmpla? Ar fi chemată poliţia, iar el avea dosar, unul urât, în cazul că l-ar fi descoperit în Wyoming.

Încet, el îşi lăsă braţele să cadă, îndepărtându-se de ea.

– Ieşi afară.

– Bucuroasă. Ea îi oferi surâsul acela de o mie de waţi, iar el avu acea impresie distinctă că i se întinsese o cursă. Una de proporţii. De către un maestru.

– Asta rămâne între noi.

– Crede-mă, nu voi sufla o vorbă. Ea ieşi din dormitor,

iar el o urmă în vreme ce ea își făcu drum pe lângă o grămadă de rufe murdare și pe lângă o serie de scaune pentru peluză pe care el le folosea pe post de mobilier. Ea strâmbă din nas și scutură din cap, văzând starea deplorabilă a locuinței lui. Nu că lui i-ar fi păsat. Fiecare bănuț pe care nu-l folosea, îl economisea, investindu-l. Intenționa ca într-o bună zi să-și cumpere o proprietate. Mobilierul și facilitățile puteau să mai aștepte.

– Maggie nu va afla, rosti el, în secunda în care ea ajunse la ușă.

Mâna ei se opri pe clanță.

– Numai dacă nu-i vei spune tu.

– Ce înseamnă toate astea, Mary Theresa?

Ea privi peste umăr, ridicând din sprâncene, chipul ei fiind la fel de frumos ca al surorii sale. Viscerele lui Thane fură străpunse de un junghi care avu profunzimea trădării lui.

– E ceva personal, zise ea, ieșind ca vântul pe ușă, învăluită în norul parfumului lui Maggie.

El auzi cum era pornit motorul unui automobil, apoi scârțâitul cauciucurilor.

– Ducă-se, mormăi el, dezgustat de ceea ce se întâmplase între ei. Se terminase. El nu trebuia să mai dea vreodată ochii cu ea.

Sau cel puțin așa crezuse.

Dar se înșelase. Rău de tot.

O lună mai târziu, se dovedi că ea era însărcinată.

11

Deci în noaptea aceea nu te-ai putut abţine să faci dragoste cu ea. Maggie se lăsase mai adânc în scaun, rezemându-şi capul de spătar, în timp ce oraşul Denver le apăru în faţa ochilor. Desfăşurat la poalele Munţilor Rocky, zgârie-norii din beton şi sticlă se întindeau atât în lungime, cât şi în lăţime, rivalizând cu piscurile acoperite cu zăpadă în ascensiunea lor către cer.

Sprâncenele lui Thane se apropiară.

– Nu m-am putut abţine să nu fac dragoste cu tine, zise el, interiorul cabinei devenind pe neaşteptate mai dens. Îţi aduci aminte?

Mult prea bine. Inima ei fu străbătută de o durere veche, care nu fusese niciodată uitată.

– Maria Theresa nu eram eu.

– Am spus că am comis o greşeală. El o porni la vale în timp ce se apropia de traficul plin de ambuteiaje al oraşului.

– Dacă asta poate servi drept consolare, eu am plătit. Aruncându-şi ochii spre Maggie, adăugă: Căsătoria cu sora ta nu a fost un picnic. O umbră licări în ochii lui, iar ea simţi că aceasta avea legătură cu copilul care nu venise pe lume. Amintirile tăcute erau între ei asemenea unor fantome, unor spirite întunecate ale neîncrederii şi ale minciunii.

– Nu ştiu de ce s-a dat drept tine în noaptea aceea, recunoscu el, în timp ce o luă pe o stradă lăturalnică. Am întrebat-o, desigur, nu numai o dată, dar ea a ridicat întotdeauna din umeri, spunând că nici ea nu a înţeles prea

bine de ce a făcut-o şi că a vrut să vadă dacă mă poate păcăli. El încetini în secunda în care semaforul se schimbă din galben în roşu. Pietonii înfăşuraţi în haine groase, purtând eşarfe şi pălării, traversară prin faţa camionetei, picioarele lor încălţate cu cizme mişcându-se rapid. Dar mereu am suspectat că era vorba de ceva mai... mai profund.

Maggie se înfioră pe neaşteptate.

– Nimeni nu pricepe nimic din ceea ce face Mary Theresa, şopti ea, ignorând acea senzaţie rece de groază ce se târa hotărâtă de-a lungul spinării ei. Ea avea bănuieli în privinţa unui lucru întunecat şi sinistru, a unei faţete a lui Mary Theresa pe care nu o cunoscuse niciodată, o părticică pe care Thane, ca soţ o văzuse. Împreunându-şi braţele, Maggie adăugă: Urăsc s-o spun, dar cred că Mary Theresa îşi înţelege motivaţiile chiar mai puţin decât o facem fiecare dintre noi.

Semaforul se schimbă şi Thane apăsă pe acceleraţie.

– Oricum, continuă el, şi-a făcut apariţia, într-o cămaşă în dungi, s-a băgat în pat lângă mine, iar eu am făcut greşeala să-mi închipui că eşti tu. Dimineaţa, mi-am dat seama că am fost păcălit, dar era prea târziu. Răul fusese comis. Ea mi-a dat telefon câteva săptămâni mai târziu, spunându-mi că e însărcinată. Mi-a prezentat variantele. Ori mă însuram cu ea, ori făcea un avort. Eu am ales prima variantă. M-am gândit însă că-ţi datoram o explicaţie. De aceea am venit la tine acasă cu maşina în seara aceea. Îşi aminteşti?

Oh, da, îşi amintea foarte bine. În vreme ce privea dincolo de parbriz la străzile acoperite de zăpadă, Maggie nu lua seama la forfota oraşului, la pietoni sau la traficul în creştere; privirea i se întoarse în schimb în interior, şi îşi aminti seara aceea de parcă totul s-ar fi perecut cu o săptămână în urmă.

Ea tocmai făcea câteva ture în piscina aflată în curtea

din spatele casei, tăind apa cu putere şi cu calm. Apa era caldă din cauza arşiţei acelei veri târzii. Când atinse fundul, se ridică şi înghiţi cu lăcomie aerul, îndepărtându-şi părul de pe faţă. În momentul în care îşi recăpătă respiraţia, recunoscu huruitul distinct al unui motor vechi care nu avea ataşat un amortizor de calitate. Inima ei trăsări.Thane! Camionul lui înainta pe aleea din faţa casei. *Dumnezeule mare, ce căuta aici?* Tatăl ei o să-l ucidă.

Ea se căţără cu greu afară din piscină.

Motorul se opri.

Luându-şi prosopul, alergă pe lângă cada cu apă fierbinte şi pe lângă gardul de leandri, tălpile ei goale scârţâind pe aleea acoperită cu pietriş. În momentul când o coti către partea din faţă a casei, îşi dădu seama că era prea târziu. Thane se afla deja înăuntru.

Stomacul ei se strânse

Tăind-o direct spre garaj, ea ocoli Mercedesul, intrând în grabă pe uşa care dădea spre bucătărie.

– Ce dracu' cauţi aici? îl auzi pe tatăl ei întrebând pe un ton poruncitor. Oh, Doamne, oare Thane intrase cu forţa în casă?

– Unde e Maggie? Vocea lui Thane. Puternică. Poruncitoare.

Inima îi fu sfâşiată într-o mie de bucăţi. Intră în bucătărie asemenea unui glonţ.

– Thane?

– Pleacă, Walker, îi ordonă tatăl ei. Cei doi se priveau atenţi în foaierul spaţios care se afla pe partea opusă a livingului. Filodendronii cu frunze lucitoare şi cactuşii ţepoşi erau îngrămădiţi lângă uşă pentru a îmblânzi cumva tencuiala austeră a pereţilor şi podeaua placată cu gresie, însă acum aerul era încărcat, mirosul de scandal distrugând orice senzaţie de căldură.

Pe dedesubtul costumului său în dungi, bine călcat, a cămăşii albe şi proaspete şi a cravatei uni, muşchii lui Frank se contractară de parcă era gata-gata să lovească cu pumnul.

– Nu vreau decât să vorbesc cu fiica dumneavoastră. Privirea lui Thane trecu dincolo de umărul lui Frank în secunda în care Maggie intră în sufragerie. El arăta ca şi cum tocmai s-ar fi întors din iad. O barbă nerasă de trei zile îi acoperea obrajii supţi. Ochii erau încă şi mai rău – acei ochi minunaţi gri-albăstrui –, erau bântuiţi de Satana în persoană.

Inima ei tresări atât de tare, încât o duru. Ceva nu era în regulă. Era rău într-un mod oribil şi de netăgăduit. Într-o fracţiune de secundă ea pricepu că nu-şi dorea să afle ce anume se schimbase, ce demoni devorau sufletul lui Thane.

– Te... te simţi bine? întrebă ea cu o voce îngrijorată.

Thane confirmă în tăcere, dar durerea din ochii lui, negarea, erau mult prea vizibile. Maggie îşi zise că o să i se facă rău.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Despre ce? Inima ei răsuna ca o tobă, palmele-i erau asudate, negarea striga în creierul ei. Ce s-a întâmplat? Speriată mai mult ca niciodată, ea traversă spre colţul opus al livingului.

– Cred că ar fi mai bine să te duci în camera ta, îi vorbi Frank peste umăr. El se balansă pe tălpi. Braţele îi erau îndoite, iar degetele strânse în pumni. În clipa în care Thane îşi schimbă poziţia, Frank îi blocă drumul. Iar, tu, Walker, pleacă înainte ca lucrurile să devină şi mai urâte.

– Durează doar un minut.

– Nu am un minut pe care să ţi-l acord.

– Eu am. Maggie îşi înghiţi teama.

– Perfect. Aşteaptă-mă în camionetă. Privirea lui Thane o susţinu pe a ei. Pumnii lui erau atât de strânşi, că încheieturile degetelor i se albiseră, chipul exprimând hotărârea, cu toate

că ea îl simţea înfrânt de ceva ce ea nu înţelegea, ceva ce o speria nespus de tare.

– Nu vei face aşa ceva, Margaret, interveni tatăl ei, neluându-şi ochii de la Thane, măsurându-l, pregătindu-se pentru o bătaie. Maggie mai văzuse expresia aceea intensă înaintea oricărei confruntări dintre tatăl ei şi Mitch.

– E important. Maxilarele lui Thane se încordară. Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi

– Dă-i pace, Walker, îi ordonă Frank. Ia cu tine ce vinzi în seara asta şi pleacă. Nu-i mai da târcoale fiicei mele. Maggie – du-te în camera ta.

– Nu!

Capul tatălui ei se răsuci. Chipul îi era ca o sfeclă roşie.

– Nu te contrazice cu mine.

Dar Maggie avea de gând să rămână neînduplecată.

– Mă voi duce să stau de vorbă cu Thane, tată, şi tu nu ai decât să mă ameninţi cât ţi-o plăcea, să spui că o să mă dai afară, că mă vei pedepsi tot restul vieţii mele, dar eu vreau să aud ceea ce are el de spus. Ea îşi înălţă puţin bărbia, privindu-l pe Thane. Disperarea din ochii lui o avertiza că indiferent ce voia el să discute cu ea, acel ceva făcuse ca o parte din sufletul lui să se frângă.

– Omul acesta e un criminal, Maggie. L-am verificat.

– Nu te cred. Brusc, ea îngheţă până în măduva oaselor. Observă fasciculele de lumină ale farurilor care străfulgerară prin fereastra livingului, dar nu auzi prea bine ţăcănitul şi huruitul dispozitivului care deschidea poarta garajului.

– El şi-a băgat tatăl în spital acum câţiva ani, aproape că l-a omorât, nu-i adevărat, Walker?

Thane nu scoase o vorbă.

– Aşa că ţine-te departe de fiica mea, că de nu asmut poliţia asupra ta.

– Frank? Bernice intră în casă, venind dinspre garaj.

Sub un braţ ţinea o pungă cu alimente, iar pe celălalt, poşeta. E o camionetă afară. Mary Theresa spune că a lui... Ea se opri brusc. Îmi dau seama.

Urmând-o la doi paşi distanţă pe mama lor, Mary Theresa îşi făcu apariţia. Chipul ei era alb ca varul, dar în ochi avea un licăr slab de triumf. Privirea ei alunecă peste Maggie, oprindu-se asupra lui Thane.

În secunda aceea Maggie pricepu.

Inima i se opri o clipă în loc.

Sângele îi bubui în urechi. *Nu, nu, nu!* strigă ea în tăcere, în momentul în care surprinse privirea intimă şi ascuţită pe care o schimbară Thane şi Mary Theresa, genul de privire care există doar între iubiţi. Stomacul ei se întoarse pe dos şi genunchii îi cedară.

– Ce se petrece? Chipul lui Frank devenise cenuşiu.

Un huruit greu, asemenea zgomotului unui val imens înăuntrul unui caverne, alergă prin capul lui Maggie. Ea se înfierbântă şi îngheţă în acelaşi timp, pornind să nege mărturisirea înainte ca aceasta să-şi ia zborul de pe buzele lui Thane.

– Nu...

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– Eu... eu nu vreau să ascult. Dădu să iasă din încăpere, dar Thane, rapid ca un şarpe, trecu repede pe lângă tatăl ei. Nişte degete puternice şi furioase îi prinseră braţul, o răsuciră, obligând-o să privească agonia aceea nesfârşită întipărită în ochii lui.

– Măcar ascultă-mă, Maggie.

– Nu, lasă-mă în pace...

– Ai auzit-o, Walker! Gata! Bernice, cheamă poliţia!

– Nu, şopti Mary Theresa. Mamă, nu face asta.

Chipul mamei lor se pleoşti ca semn al unui înţelegeri pline de durere.

– Vă rog, îmi spune şi mie cineva ce se petrece aici?

– Eu şi cu Mary Theresa ne vom căsători, zise Thane.

– *Ce?* întrebă Bernice, cu o voce scăzută şi îndurerată.

– Mai întâi, va trebui să mă omori! Frank înaintă, doar pentru a fi oprit în loc de privirea lui Thane, una ce ar fi fost capabilă să oprească şi o armată aflată în marş.

Căsătoriţi? Maggie scutură din cap. Auzise greşit? *Căsătoriţi?* Toate acele fantezii prosteşti de a-l iubi pe Thane, de a se culca cu el, de a se mărita cu el şi de a-i purta copiii dispărură. Gâtul îi era fierbinte, lacrimile îi umpluseră ochii şi, cu mai multă putere decât credea ea că are, se smulse şi împinse, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

– Eu... eu nu vreau să ascult aşa ceva. Nu cred aşa ceva.

– Să crezi.

– Eu... eu nu pot.

Degetele de pe braţul ei strânseră cu mai multă forţă, cauzând tot atâta durere ca aceea reflectată în ochii lui Thane.

– Lasă-mă în pace.

– Ai auzit-o, rosti Frank, dar o parte din îmbăţoşare pierise din coloana lui, umerii lui gârbovindu-se în secunda în care realiză pentru prima dată gravitatea celor întâmplate.

– Există un copil, Maggie, recunoscu Thane. Copilul meu.

Urletul unei agoniii animalice se răspândi prin întreaga casă şi doar în secunda în care picioarele lui Maggie cedară, ea realiză că strigătul acela oribil venea din gâtul ei. Thane o prinse şi o îmbrăţişă strâns, în vreme ce lacrimile curgeau din ochii ei.

– Îmi pare rău, Maggie, zise el sub privirile surorii gemene şi ale părinţilor. Buzele lui şoptiră, lipite de părul ei ud: Iisuse Hristoase, îmi pare atât de rău.

– Dă-mi drumul. Ea începu să se zbată, dezgustată de

faptul că sentimentele de iubire încă persistau în inima sa, torturându-i sufletul. Ar fi trebuit să-l urască. Să-l deteste. Să-l scuipe în față.

– Ascultă-mă.

– Du-te dracului. Maggie se eliberă și, simțindu-se ca o nebună în costumul de baie, respirând sacadat, reuși să-și ridice bărbia și să-l privească insistent. Să nu mă mai... atingi în vecii vecilor. Niciodată!

Împleticindu-se pe picioarele grele, nesigure, ea ieși din încăpere și în secunda când trecu pe lângă Mary Theresa, i se păru că zărește un licăr de satisfacție dincolo de lacrimile pline de regret din ochii surorii ei.

Stomacul amenință să se reverse, dar ea reuși să-și adune rămășițele demnității și, ținându-și spatele țeapăn, o porni grăbită de-a lungul coridorului spre dormitorul ei, închise ușa încet, pornind-o apoi spre baie. Încuie ambele uși și reuși cumva să-și stropească fața cu apă rece, înainte să o lovească o cumplită durere abdominală.

Crampele loviră cu forța unei vijelii. Maggie se îndoi, vărsă, tremură, plânse, simțind că era gata să moară.

Thane și Mary Theresa? Oh, Dumnezeule. *Lasă-mă să mor în secunda asta și să se sfârșească totul*, se rugă ea în tăcere. *Un copil? Mary Theresa avea un copil cu Thane?*

Auzi țipetele ce răzbăteau din living, apoi pașii cuiva care o luaseră la fugă, probabil Mary Theresa alerga în dormitorul ei. Peste numai câteva clipe, cineva bătea în ușa băii. Bum! Bum! Bum!

– Lasă-mă să intru, Maggie, o imploră Mary Theresa. Oh, Doamne, am greșit. O greșeală oribilă, oribilă. Pumnul ei lovi puternic în ușă. Dă-mi drumul. Te rog.

Maggie n-o luă în seamă. Ceea ce i se întâmplase surorii ei nu era problema ei. Ea avea să plece curând și pentru totdeauna din Rio Verde și nu se va întoarce niciodată.

– Dacă aş putea da timpul înapoi, jur că lucrul acesta nu ar mai avea loc! Din nou bubuitul acela, rezonând în creierul lui Maggie, găsindu-şi ecoul în inima ei. Maggie, te rog, dă-mi drumul!

Niciodată, zise Maggie în gând. Curăţă toaleta cu apă în vreme ce stomacul ei, care dăduse afară cina, săltă iarăşi. De data aceasta, nimic altceva decât bilă ţâşni din gâtul ei.

– Pleacă! strigă ea.

Thane şi sora ei. Oh, Iisuse.

Îmi pare rău. Nici măcar nu-l iubesc, strigă Mary Theresa şi pentru prima dată, Maggie înţelese diferenţa dintre cuvintele care scăpară de pe buzele şi de pe limba acesteia şi „vocea" pe care o putea auzi doar ea. *Maggie, te rog, te iubesc. O, Doamne, îmi pare atât de rău, te iubesc!* Hohotele de plâns erupseră de partea cealaltă a uşii, iar ciocănitul deveni mai slab.

Maggie se chirci pe gresia rece a podelei, închizând ochii şi astupându-şi urechile. Lumea începu a se roti, iar prin mintea ei se împleticiră versurile unei vechi melodii a formaţiei Beatles:

Ieri
Iubirea era un joc simplu,
Acum am nevoie de un loc în care să mă ascund.
Oh, am crezut în ziua de ieri.

Aceasta fusese ultima dată când Maggie îl văzuse pe Thane. El şi Mary Theresa se căsătoriră a doua zi după ce ea şi Maggie împliniseră optsprezece ani, iar ceremonia fusese una privată, doar ei doi, în Reno, Nevada.

Acum, după atâţia ani de zile, în vreme ce erau în trecere prin centrul oraşului Denver, lui Maggie i se păru ciudat că ea şi Thane erau alături din nou, căutând-o pe femeia

pe care o iubiseră amândoi, aceeaşi femeie care-i despărţise.

– Mary Theresa a dat de înţeles că voi doi nu v-aţi mai văzut niciodată.

– Ne-am văzut. Dar de multe ori. Ultima dată nu a fost tocmai plăcut. Buzele lui se strânseră în vreme ce ocoli un automobil care intenţiona să parcheze pe Larimer Square, acolo unde casele din cărămidă roşie şi clădirile construite la cumpăna dintre secole fuseseră încorporate magazinelor, galeriilor şi restaurantelor. Maggie abia dacă le observă.

– De ce?

– Ne-am certat.

– Pentru? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Bani, în mare parte. Cearta a scăpat de sub control. Ne aflam la ea acasă, iar cearta a fost auzită de un vecin. De aceea cred poliţiştii că am un amestec în dispariţia ei.

– Ai... ai ameninţat-o? întrebă Maggie, nevenindu-i a crede.

– Poate.

– Poate? Ai înnebunit? *Poate*? Ea scutură din cap. Ascultă, Thane, trebuie să-mi spui adevărul. Despre ce dracu' e vorba?

El ezită o secundă, ocolind un autobuz ce hotărâse să oprească într-o zonă aglomerată.

– Mary Theresa a vrut să împrumute nişte bani de la mine. Nu e ceva important.

– Dacă poliţia te consideră suspect, aş zice că e al naibii de important.

– Tu nu te-ai certat niciodată cu soţul tău? întrebă el pe neaşteptate. Eraţi despărţiţi, urma să divorţaţi, corect? Tot aşa s-a întâmplat între Mary Theresa şi mine.

– Dar tu ai continuat să o vezi.

– Nu în felul în care crezi tu. De obicei, Mary Theresa apărea pur şi simplu. Fără să anunţe, fără să sune în prealabil.

În majoritatea timpului la ferma din California, atunci când simţea nevoia să evadeze. Câteodată eram şi eu acolo. Din când în când, venea în Cheyenne, dar nu atât de des. El o privi şi adăugă: Între mine şi Mary Theresa nu s-a petrecut niciodată ceva romantic, Maggie. Niciodată. Nici atunci când am fost căsătoriţi. La început, a existat o atracţie sexuală, da. Poftă şi vinovăţie, dar odată ce pofta a dispărut, a rămas doar regretul. Nu am avut prea multe în comun. Şi nici nu avem.

– Dar ea încă ţine legătura cu tine. Nu înţeleg.

Thane surâse cinic. Ochii i se întunecară.

– Asta ne defineşte pe noi doi. Sora ta e o femeie complicată şi copleşită de tristeţe, Maggie. Ea... Thane clătină din cap. Ea joacă la două capete. El ezită, ca şi cum şi-ar fi cercetat sufletul întunecat. E greu de explicat, dar există momente când are nevoie de un loc în care să se ascundă. Câteodată se desparte de un iubit, ori are probleme la serviciu sau orice altceva. Trebuie să evadeze pur şi simplu.

– Aşa că aleargă la tine? întrebă Maggie, neîncrezătoare. Oare fusese păcălită atâta amar de vreme? Într-adevăr, Mary Theresa era o actriţă, dar de ce i-ar fi ascuns ea asta lui Maggie?

– Nu la mine. De obicei, la ferma din afara Sonomei. El ridică din umeri. Dintr-un motiv anume, ea o consideră un soi de sanctuar.

– Nu ştiam. Dar existau atât de multe lucruri pe care nu le pricepea în privinţa surorii ei gemene, atât de multe lucruri pe care nu le va pricepe niciodată.

– Ea are acolo o cameră, recunoscu el. E aceeaşi pe care a avut-o pe vremea când am fost căsătoriţi.

– Când aţi fost căsătoriţi? repetă ea, întrebându-se de ce încerca el s-o contrarieze. Tu chiar te aştepţi ca eu să cred că tu nu te-ai culcat cu soţia ta?

– Nu şi după pierderéa copilului. Pe atunci, încă închiriam locul acela, înainte ca eu să am suficienţi bani ca să-l cumpăr. Mary Theresa s-a mutat din dormitorul nostru şi de obicei încuia uşa. Câteodată... se răzgândea, din nu ştiu ce motiv, probabil, pentru a mă ţine în lesă. La dracu', cine poate avea certitudini în privinţa femeii ăsteia. Venea şi bătea la uşa dormitorului meu, iar eu îi deschideam întotdeauna. Strânse din dinţi ca şi cum ar fi fost dezgustat de propria lui slăbiciune. Intimitatea, dacă îi poţi spune aşa în cazul surorii tale, s-a produs întotdeauna după regulile ei. El ridică o sprânceană. Pariez că nu ţi-a spus.

– Nu. *Dar nici eu nu am întrebat-o, nu am vrut să ştiu despre viaţa ta alături de ea.* Încrucişându-şi braţele peste piept, Maggie se uită pe geam, refuzând să se întristeze pentru ceva ce se petrecuse cu mulţi ani în urmă.

– Crede-mă, sunt multe lucruri pe care probabil ea nu ţi le-a spus în legătură cu viaţa ei şi care ar fi posibil să nu-ţi placă. Ea avea o parte întunecată, Maggie.

– Ca şi Luke Skywalker? i-o întoarse ea, incapabilă să se oprească.

– Nu glumesc. Aşa că ţine-te bine. S-ar putea să descoperi nişte lucruri referitoare la sora ta pe care nu ai vrea să le cunoşti.

– Cred că le-am descoperit deja.

Secţia de poliţie apăru în faţa lor şi Thane îşi parcă camioneta într-o porţiune a parcării curăţată de zăpadă. Aruncându-i o privire lui Maggie, el îşi apucă pălăria.

– Acum, ori niciodată.

– Să mergem. Ea nu voia să mai piardă nicio secundă.

O porniră împreună de-a lungul străzii acoperite de pojghiţa zăpezii, trecând pe lângă oamenii care purtau orice, de la costume business la jeanşi tip Western şi de la jachete din denim la costume de schi. O furgonetă a staţiei TV tocmai oprea în clipa în care ei urcau cele câteva trepte. Thane ţinu

ușa secției deschisă pentru ea și, peste câteva minute, fură conduși la etaj, la biroul detectivului Reed Henderson. Detectivul ședea în spatele unui birou metalic hodorogit, plin până la refuz cu dosare, agende și hârtii împrăștiate.

Detectivul se dovedi suficient de politicos pentru a se prezenta, a-i oferi un scaun și a-i cere cafea unui subaltern, dar ochii lui de copoi nu arătau nici cea mai vagă urmă de căldură.

– Deci încă nu aveți vești din partea surorii dumneavoastră? zise el, timp ce Maggie, strângând ceașca între degetele reci, observă o fotografie a lui Mary Theresa pe avizierul din spatele lui. Maggie tresări. În ciuda celor întâmplate, ele erau rude de sânge – surori gemene. Deci, unde se afla sora ei? Ce i se întâmplase sclipitoarei și zvăpăiatei Marchize?

Își umezi buzele ce i se uscaseră instantaneu.

– Nu. Niciun cuvânt. În fine, în afară de acea rugăminte disperată percepută de ea, despre care nu pomeni. Și nici nu avea de gând s-o facă. Dacă ar fi făcut-o, Henderson ar fi crezut probabil că ea era un fel de psiholog criminalist care lucra în poliție. Evitând privirea detectivului, ea luă o înghițitură din cafeaua slabă.

– Și dumneata? El ridică o sprânceană în direcția lui Thane.

– Nu. Venind încoace, m-am oprit pe la fermă. Niciun mesaj.

Aprobând ca și cum nu s-ar fi așteptat la altceva, Henderson își încrucișă brațele.

– Deci ați bătut drumul până în Idaho pentru a o lua pe cumnata dumneavoastră?

– Mda. Thane ridică din umeri. N-am vrut ca ea să vă înfrunte de una singură.

– Și vreun alt motiv?

– Nu. Sunt prezent aici pentru susţinere morală.

– În concluzie, eşti unul care face doar fapte bune, Walker? zise Henderson cu o expresie neîncrezătoare.

– Nu.

– Nici nu-mi imaginam.

Maggie simţi tensiunea din aer, antagonismul dintre cei doi bărbaţi. În mod evident, niciunul dintre ei nu credea în celălalt. Gândindu-se mai bine, asta simţea şi ea.

– Pariez că nu aţi aflat mai multe decât ştiaţi în clipa în care m-aţi sunat pe mine, zise Maggie, elanul ei frângându-se brusc. Ea nu realizase până în secunda aceea că aştepta să aibă veşti bune la sosisea sa în Denver. Sperase că Mary Theresa avea să apară, buimăcită, obosită de călătoria ei secretă, plănuită în mare grabă, dar mulţumită şi amuzată deoarece provocase vâlvă.

Nu avea norocul acesta.

– Nimic altceva, admise detectivul. Ea n-a apărut. La fel ca şi unul dintre automobilele sale – un Jeep Wrangler, aşa că noi suntem de părere că a plecat undeva. Toată povestea asta poate fi o greşeală, dar faptul că nu şi-a făcut apariţia la înregistrarea emisiunii sale, după cum susţine Ambrose King, agentul său care a sosit de la L.A., pentru a discuta despre cariera ei, şi care n-a găsit-o începând de vinerea trecută, sugerează că ceva nu e în ordine.

– Ce? întrebă Maggie nerăbdătoare. Era obosită, înfometată şi furioasă că nu apăruseră noi informaţii.

– Asta intenţionăm şi noi să aflăm.

– Aţi discutat cu toţi prietenii ei? Cu... iubitul ei? Cu şeful ei? Cu hair stilistul ei, cu antrenorul ei, cu...? Ea lăsă vorbele să se stingă.

– Cu toţi cei pe care îi ştiam. Speram că dumneavoastră ne veţi oferi alte nume de persoane cu care e posibil ca ea să fi luat legătura. El privi peste umărul lui Maggie şi, folosind

două degete, făcu semn cuiva ce tocmai ezita să intre pe partea opusă a uşii, spunându-i să vină. Maggie se uită repede în spatele ei, şi văzu o femeie mignonă, cu părul blond platinat şi nasul cârn, păşind în încăpere.

– Ea este partenera mea, Hannah Wilkins. Maggie McCrae. Cred că tu şi domnul Walker v-aţi cunoscut deja.

Thane dădu să se ridice în picioare, dar Hannah îi făcu semn să se aşeze la loc. Ochii ei nu o slăbiră o clipă pe Maggie.

– Deci dumneavoastră sunteţi sora geamănă. Hannah îi strânse mâna lui Maggie, aruncă o privire rapidă spre avizierul lui Henderson, ca apoi să clatine din cap: semănaţi ca două picături de apă.

– Nu chiar.

– Mă îndoiesc că multă lume vă poate deosebi.

Nici măcar bărbatul pe care l-am iubit. Maggie simţi cum privirea lui Thane o caută pe a ei, înainte ca el să ia o înghiţitură din propria ceaşcă.

– Să mai aducem un scaun, sugeră Henderson, dar Hannah clătină din cap.

– Nu-i nevoie! Am stat pe scaun toată dimineaţa. Ca şi cum ar fi anticipat că Thane îi va oferi scaunul, aruncă spre el o privire inflexibilă. Pe bune, mulţumesc. Ea se rezemă de dulap. Aici e perfect.

– Cum vrei. Henderson răsfoi o parte a mormanului de hârtii răspândite pe biroul lui. Noi speram ca dumneavoastră să completaţi pentru noi o parte din informaţiile care ne lipsesc, doamnă McCrae.

Maggie se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil.

– Sigur... Adică, cum doriţi... Nu exista niciun motiv să se certe cu oamenii aceştia, cel puţin deocamdată. S-ar putea ca lui Henderson să nu-i pese la fel de mult ca ei de siguranţa lui Mary Theresa, însă dincolo de asta părea sincer.

Deşi era, probabil, epuizat de atâta muncă şi cinic, avea o groază de informaţii, autoritatea unui bărbat şi tehnologia la degetul mic. Deci, ce importanţă avea că biroul lui arăta în halul acela?

– Perfect. Acum vorbiţi-ne despre sora dumneavoastră şi despre relaţia dintre ea şi dumneavoastră. Pe buzele lui se ivi un surâs abia schiţat. Cred că am stabilit deja faptul că sunteţi surori gemene.

Maggie aruncă o privire spre fotografia lui Mary Theresa prinsă la avizier. Da, ele două erau gemene, însă ea era o versiune palidă şi spălăcită a femeii pline de viaţă care râdea în acel afiş publicitar. Simţi o presiune în cap. Era obosită şi nespus de îngrijorată.

– Da, suntem gemene. Identice, însă asemenea imaginii în oglindă. Mary Theresa – în fine, Marchiza – e stângace, iar eu sunt dreptace. Mai sunt şi alte deosebiri, însă mai puţin evidente. Am locuit alături de părinţi în Rio Verde, California, cam la o oră şi ceva de San Francisco, nu departe de Sonoma. Maggie dădu explicaţii despre cum crescuseră în mijlocul familiei, despre părinţii lor şi despre moartea lui Mitch. Din când în când, detectivul Henderson intervenea cu o întrebare sau cu un comentariu, ba chiar şi detectivul Wilkins făcu acelaşi lucru, mult mai rar însă, clarificând câte o chestiune pe ici, pe colo.

Ei nu întrebară de relaţia ei cu Thane şi nici ea nu pomeni ceva despre asta. Nu părea să existe vreun motiv pentru a aduce în discuţie subiectul acela dureros. Maggie nu vorbi nici despre capacităţile sale de a comunica în gând cu sora ei. Henderson şi Wilkins nu ar fi crezut-o dacă, şi la câtă încredere avea ea în ei, nu merita s-o facă.

Henderson ascultă, îi privi atent pe amândoi, iar Hannah Wilkins scrijeli câteva notiţe pe un blocnotes pe care-l scoase din buzunar. Nişte riduri mici îşi făceau apariţia între

sprâncenele sale pensate cu grijă, în momentul în care ea se concentra. Din vreme în vreme, trăgea de unul dintre cercei.

În tot acest timp, Thane nu scoase o vorbă, rămânând pur şi simplu aşezat pe scaun, picior peste picior, cu jacheta din blană neprelucrată, descheiată, cu braţele încrucişate peste piept şi cu pălăria zăcând pe podea. Chipul lui afişa un dezinteres calm, dar licărul de mânie din privirea lui îl dădea de gol. Thane Walker mocnea într-un fel ce putea lua foc în cele din urmă asemenea unui butoi cu pulbere.

– Deci, după ce Mary Theresa s-a căsătorit cu domnul Walker, aici de faţă, dumneavoastră şi ea aţi pornit pe drumuri separate?

Inima lui Maggie bătu într-un ritm dureros. Ea evită privirea iscoditoare a detectivului.

– Exact.

– Aţi urmat Universitatea Davis din California.

– Da. Ea dădu aprobator din cap. După primii doi ani la colegiu am studiat literatura şi jurnalismul.

– Şi l-aţi cunoscut pe bărbatul care v-a devenit soţ... Dean McCrae?

– Da, l-am cunoscut pe Dean în primul an petrecut la colegiu şi ne-am transferat amândoi. De ce o stânjenea lucrul acesta, nu înţelegea, astfel că ridică privirea şi zise oftând: eu am absolvit B.A.-ul, Dean a urmat o facultate de drept, iar eu am lucrat o vreme ca detectiv particular.

– Înainte să scrieţi romane poliţiste?

– Da.

– Un copil?

Maggie aprobă, întrebându-se ce făcea oare Becca în clipa aceea.

– O fiică. Rebecca Anne. S-a născut în aprilie 1985. Maggie rosti informaţia pe de rost, ştiind că totul se afla în

fişierele din computer şi, de asemenea, îngropat pe acolo pe undeva, în harababura aceea de hârţoage şi de dosare de pe biroul lui Henderson.

Henderson îşi verifică notiţele.

– Soţul dumneavoastră a murit acum nouă luni într-un accident de maşină.

Ea aprobă, simţindu-şi inima grea.

– Da. El virase pentru a evita un câine, ieşise în afara drumului, luând-o apoi la vale pe un deal, locul unde maşina se lovise de un arbust. Maggie simţi cum pielea i se furnică din pricina acelei amintiri. Simţi o sudoare rece pe spinare. Nu suporta să se gândească la acele clipe întunecate ale morţii lui Dean sau la vinovăţia aceea ce o sâcâia ori de câte ori îşi amintea.

– Da.

– În momentul respectiv, locuiaţi în California de Sud.

– În Laguna Nigel, da, admise ea, dregându-şi glasul. Ne-am mutat acolo imediat ce Dean a absolvit Facultatea de Drept.

– Nu pricep ce legătură are asta cu restul poveştii, interveni Thane în cele din urmă. Nişte cute mici apăruseră în jurul gurii sale, iar el nu-şi putu ascunde iritarea şi nerăbdarea.

Henderson nu-l luă în seamă.

– Aţi consultat un psihiatru după moartea soţului dumneavoastră?

– Da, recunoscu ea, devenind brusc nervoasă. Cu toate că părea ceva firesc să consulţi un consilier în problema durerii şi un psihiatru, familia lui Dean nu fusese de acord. Connie scosese în evidenţă faptul că Maggie consultase un psihiatru *înaintea* morţii lui Dean – că ea se lupta de luni de zile cu depresia, probabil, de ani de zile şi că era vorba despre ceva mult mai profund, o formă mult mai ascunsă a unei

boli mentale. Jim fusese în aparenţă suspicios vizavi de stoicismul lui Maggie, ca şi faţă de principiile ei – ce femeie, la urma urmei, ar fi atât de nebună ca să nu dorească să fie căsătorită cu Dean, indiferent de greşelile acestuia? Ei nu-i spuseseră prea multe, însă o dezaprobaseră tacit, insinuând pe tăcute că Maggie s-ar putea să nu aibă o influenţă pozitivă asupra fiicei ei, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Maggie bănuia că interesul lor în privinţa Beccăi reprezenta o grijă cu mult mai profundă legată de moştenirea acesteia, de fondul de credit care era deschis pe numele ei.

– Deci dumneavoastră aţi suferit...

– Am suferit o uşoară depresie, asta-i tot.

– Asta-i tot? întrebă Henderson, în mod evident suspicios.

– Staţi o clipă. Ce înseamnă asta? Cizmele lui Thane loviră podeaua, pretinsul lui dezinteres evaporându-se la fel de uşor cum fusese afişat.

– Încercam doar să-mi formez o imagine completă.

– Ce are a face căsnicia lui Maggie cu restul poveştii? Cu nervii întinşi la maximum, Thane se ridică încet în picioare, îşi aşeză palmele pe biroul lui Henderson, aplecându-şi faţa aproape de cea a detectivului. Uite cum stă treaba, domnule detectiv. Mary Theresa a dispărut. Noi am venit aici să-ţi oferim nişte informaţii. În legătură cu ea. Să te ajutăm să o găseşti. Maggie nu are nevoie ca viaţa ei să fie făcută bucăţi între timp.

Surâsul lui Henderson nu avea pic de căldură.

– Stai jos, Walker.

Thane ezită, scrâşni din dinţi şi se aşeză încet pe scaunul său. Ochii lui mijiţi îl priveau ţintă pe Henderson, toată atitudinea lui fiind una de combativitate tăcută.

– Eu am o misiune de îndeplinit. Henderson îşi răsfoi hârtiile. Dar nu te îngrijora. O vom găsi pe fosta dumitale

soție. Ați luat legătura de curând cu sora dumneavoastră?

Mușchii spatelui lui Maggie se încordară.

– Nu în ultimele câteva săptămâni. Cinci sau șase, zise ea, refuzând să se gândească la acel strigăt de ajutor pe care ea reușise să-l audă.

– Ea a pomenit de ceva oarecum neobișnuit?

– Ea a fost întotdeauna cam neobișnuită, zise Maggie. De aceea era Marchiză.

– Mă refer dacă la mai mult ca de obicei? Era deprimată, furioasă, ori îngrijorată din cauza unui anumit lucru?

– Numai în privința ratingurilor emisiunii ei, cred. În principal, discutam despre fiica mea. Mary Theresa și ea erau... sunt... foarte apropiate.

– Când a văzut-o ultima dată pe fiica dumneavoastră?

Mary reflectă preț de o secundă.

– Vara trecută. La începutul lunii iulie. Aceasta e singura perioadă când ea își face apariția la noi acasă, în Idaho.

– De ce?

– Uite ce e, domnule detectiv, dacă ați cunoaște-o câtuși de puțin pe sora mea, ați ști că o cabană aflată într-o zonă împădurită, situată în partea mai sărăcăcioasă a regiunii Idaho, nu reprezintă tocmai stilul de viață al surorii mele. Mary Theresa nu a fost niciodată o ființă atrasă de... lucruri simple. Ea e o fată de la oraș.

– Dar a fost căsătorită cu dumneata. Privirea lui se mută în direcția lui Thane, iar Maggie simți cum rotițele curiozității scârțâie un timp suplimentar în mintea detectivului. Cizme de cowboy, o jachetă jerpelită din blană, jeanși și o cămașă de lucru... Thane nu era genul de bărbat cu care Marchiza ar catadicsi să se căsătorească.

– Eram tineri, explică Thane.

– Extremele ce se atrag?

– Ceva de genul acesta.

Maggie simţi cum obrajii îi iau foc. Îşi muşcă limba. Nu avea rost să discute despre ceva care se întâmplase cu atâta timp în urmă. Se sfârşise. O poveste veche. Sau avea rost? De ce păstrase Mary Theresa legătura cu fostul ei soţ dacă nu mai exista nimic între ei? De ce se certaseră? Şi de ce părea că Thane ascunde ceva, un secret pe care nu i-l putea împărtăşi? Într-un fel, ea ştia că detectivul Henderson l-ar scoate la lumină, într-un fel sau altul. Cu toate că ştia că nu era suspectă – în fine, cel puţin îşi imagina că nu era – discuţia semăna cu un interogatoriu. Henderson nu părea convins că ea şi Thane spuneau adevărul.

– Când aţi văzut-o ultima dată pe Marchiză – eh, Mary Theresa? El aruncă o privire rapidă către Thane, în vreme ce răscolea prin sertarul de sus al biroului.

– Vorbim de ultima dată când am fost aici? Ochii lui Thane aruncau fulgere.

– Am aflat de cearta care s-a petrecut acasă la ea, zise Henderson. Ajungem şi la asta imediat. Dar ea a venit la dumneata înainte de asta, nu-i aşa?

Un muşchi se încordă în colţul maxilarului lui Thane.

– Cu vreo trei-patru săptămâni în urmă. A venit la ferma mea din Wyoming.

– Nu departe de Cheyenne?

– Mda.

Coloana lui Maggie deveni rigidă.

– Vreun motiv anume? întrebă Henderson, scoţând un pachet de gumă şi luând o lamă.

Thane ezită, frecându-şi bărbia.

– Era ceva neobişnuit, chiar şi pentru ea. Cred că v-am spus că vine uneori la proprietatea mea din California, dar atunci a venit să mă vadă pe mine. Avea probleme la serviciu. Ratingurile şi certurile cu tipul cu care lucra.

– Craig Beaumont?

– Da.

– Altceva? Henderson despachetă guma şi o vârî în gură.

– Nu, zise Thane, iar Maggie simţi iarăşi că el îi ascunde ceva. Că îi ascunde ceva detectivului. Ceva important. Nu-şi putea imagina ce anume, dar era hotărâtă să afle.

– Deci, rosti Henderson, răsucindu-şi pixul şi încruntându-se, ultima dată când v-a vizitat fosta soţie cât timp a stat?

Nările lui Thane se dilatară.

– O vreme.

Maggie simţi că se petrecea ceva anume, ceva important.

Thane îşi frecă ceafa.

– Trei zile, zise el, cu o figură extrem de serioasă. A stat trei zile.

12

T*rei zile?*

Thane şi Mary Theresa fuseseră singuri acasă la el, timp de trei zile, acum aproape o lună?

Maggie simţi cum începe să o doară inima, cu toate că nu pricepea de ce. Era ca şi cum ar fi fost din nou minţită şi trădată. Nu se putu abţine să nu arunce spre Thane o privire neîncrezătoare. Mary Theresa fusese în Cheyenne – în casa aceea dezolantă, dormise în patul acela micuţ aflat în cel de-al doilea dormitor? Sau... dormise alături de Thane?

– Erați iubiți? întrebă Henderson.
– Cu mult timp în urmă.
– Dar nu de curând?
– Nu.
– Și totuși ea v-a vizitat? Evident că detectivul era suspicios. El schimbă o privire cu partenera lui, iar aceasta scrijeli încă o notiță în blocnotesul ei.
– Din când în când.
Henderson se întinse după mingea sa de baseball de parcă nu ar fi știut ce face.
– În ce alte locuri se ducea? El aruncă în sus mingea.
– Habar nu am.
– Oh, trebuie că ea v-a spus ceva. Prinzând mingea, el o așeză la locul ei în suportul zgâriat de forma unei mănuși mititele.
– Nimic despre care să nu fi citit în ziare.
– Și nu aveți idee ce s-a întâmplat cu ea?
Privirea lui Thane era dură.
– Niciuna.
Henderson se întoarse către Maggie.
– Presupun că veți rămâne o vreme în oraș.
– Mda. Nu m-am înregistrat încă la hotel, dar atunci când o voi face, vă anunț. Vreau să știu ce se întâmplă.
– Atunci vom mai sta de vorbă.
– O clipă. Maggie nu terminase. Ea nu-și expediase fiica rănită și înstrăinată la rudele lui Dean din California, nu-și petrecuse ultimele zile mergând cu mașina prin ceva ce semăna cu un viscol, nu avusese de-a face cu un bărbat care aproape îi distrusese viața, nu se îngrijorase rău de tot, cu stomacul numai noduri, cu viața sfâșiată, doar pentru a veni aici și a nu obține câteva răspunsuri. În concluzie, ce veți face pentru a o găsi pe sora mea?

– Vom continua ancheta.

– Cum? întrebă ea pe un ton poruncitor. Cu coada ochiului, i se păru că zăreşte urma unui surâs înflorind pe buzele lui Thane.

– Prin conştiinciozitate, resurse, piste.... asta e meseria noastră, doamnă McCrae.

– Conştiinciozitate? zise ea. Aţi verificat extrasele cărţii de credit – nu? Telefonul, cardurile de la bancă şi cel pentru benzină? Şi aţi obţinut un APB pentru Jeepul ce e, de asemenea, proprietatea ei? Aţi anunţat posturile de radio şi pe cele TV despre dispariţia ei, solicitându-le ajutorul?

– Ea lucreayă pentru KRKY. Credeţi-mă, media e informată. Ei ne-au telefonat în momentul în care ea nu a apărut la emisiune şi când nu au reuşit să o găsească.

– Îi supravegheaţi casa? Şi avea un loc... lângă Aspen, unde mergea la schi.

– E supravegheată, doamnă McCrae.

– Şi psihiatrul? Ea mergea la cineva – la o doamnă... Kelly.

– Doctor Michelle Kelly.

– Ea poate avea o idee despre ceea ce se petrece în mintea lui Mary Theresa.

Henderson se ridică.

– Credeţi-mă, vom face tot posibilul să o găsim pe sora dumneavoastră. Vom discuta cu toată lumea care o cunoaşte. O vom găsi. Ultima persoană care a văzut-o a fost domnul Walker, aici de faţă. Ea a avut o răbufnire după ce a înregistrat emisiunea de joi, s-a certat cu comoderatorul emisiunii, apoi a anulat o întâlnire pe care o avea cu agentul ei, care a venit cu avionul din L.A. pentru a sta de vorbă cu ea. Chiar şi aşa, din cauză că ea era o persoană care călătorea mult şi era deja cunoscută drept o fire colerică şi uşuratică, cei de la postul de televiziune nu erau extrem de panicaţi,

însă erau îngrijoraţi, aşa că au trimis o echipă de la departamentul „Ştiri" să bată la uşa ei, după care au început să facă cercetări. În momentul acela, au luat legătura cu noi. Între timp, cei de la KRKY se ocupau deja de întreaga poveste, iar celelalte posuri de televiziune au preluat-o. Mă surprinde faptul că secretara Marchizei nu v-a contactat. El îl privi pe Thane. Aţi fost contactat de doamna Lawrence, nu?

Thane aprobă

– Şi cei de la „Ştiri"?

– Au început să dea târcoale după ce m-am întâlnit cu dumneavoastră şi am decis că trebuia să o informeze cineva şi pe Maggie, faţă în faţă.

Henderson se întoarse către Maggie.

– Nu v-a sunat nimeni?

– Nu. Maggie clătină din cap. Nu cred. În weekend am fost plecată, am fost la cumpărături împreună cu fiica mea, iar robotul meu telefonic nu era conectat.

Sprâncenele lui Henderson se ridicară, ca şi cum nu-i venea a crede ceea ce auzise.

– În fine, ideea e că după ce manegerul postului TV, Ron Bishop, împreună cu cei de la KRKY, nu au reuşit să dea de ea, el împreună cu producătorul emisiunii *Denver AM* s-au îngrijorat şi au sunat aici. Noi le-am cerut să se prezinte şi să raporteze dispariţia unei persoane, după care am început să facem cercetări. El îşi răsfoi notiţele. Ultima persoană care crede că a recunoscut-o pe sora dumneavoastră a fost o casieră de la un magazin al unei staţii de benzină, de unde ea şi-a făcut plinul, a cumpărat o pungă de Doritos şi o coca dietetică – plătind cu bani cash. Funcţionara nu-şi aminteşte cu exactitate, crede că e posibil să fi fost două persoane în maşină – un bărbat şi o femeie – şi că probabil au luat-o spre partea de est a oraşului. Dar pentru asta nu

există nicio dovadă. Cineva a cumpărat produsele cu pricina, dar bonul nu arată cine anume, iar funcţionara e posibil să ne fi dus de nas, încercând să facă puţină reclamă acelui mic magazin. Sunt o mulţime de nebuni pe acolo. În opinia mea, asta nu înseamnă cine ştie ce. Funcţionara e posibil să se fi înşelat sau sora dumneavoastră să fi făcut un viraj mare în formă de U după primul bloc, dar noi verificăm fiecare pistă.

– Foarte bine.

– Deocamdată o tratăm pe sora dumneavoastră ca pe o persoană dispărută, nimic mai mult.

– Nu luaţi în considerare toate variantele? întrebă Thane.

– Ba le luăm în considerare, dar nu avem probe. Mimica serioasă a lui Henderson nu avea nici cea mai mică fisură. Nu am exclus nici crima şi nici sinuciderea...

– Sinuciderea? zise Maggie. Mary Theresa nu şi-ar lua viaţa niciodată. Ce înseamnă asta?

– Cât de bine o cunoaşteţi pe sora dumneavoastră? întrebă Henderson, şi pentru prima dată Maggie nu ştiu ce să răspundă.

Ea şi Mary Theresa crescuseră împreună, însă după aceea porniseră pe drumuri diferite. După ce deveniseră persoane adulte, se îndepărtaseră din ce în ce mai mult. Existaseră atâtea secrete, atâtea minciuni, atâtea trădări. Adevărul era că ea nu o cunoştea pe Mary Theresa chiar atât de bine. Iar pe Marchiză şi mai puţin.

– Pur şi simplu nu cred că ea ar fi în stare să-şi pună capăt zilelor. Ce motiv ar avea să se gândească la aşa ceva? Ea îşi întoarse privirea îngrijorată în direcţia lui Thane.

– A mai încercat o dată, zise Hannah Wilkins. Acum un an şi jumătate.

– Nu... nu pot să cred.

Henderson ridică din umeri.

– I-au făcut spălături stomacale la spitalul Pinehurst Memorial. El răsfoi hârtiile aflate pe birou. Avea în ea destule somnifere şi antidepresive pentru a duce treaba la bun sfârşit, dar a sunat la timp la 911.

– Oh, Dumnezeule, zise Maggie, privindu-l apoi pe Thane. Ştiai lucrul acesta?

– Am aflat după ce s-a întâmplat.

– De ce nu mi-a spus nimeni? Maggie era îngrozită. Era vorba de sora ei geamănă; în afară de Beeca, singura ei rudă în viaţă.

– Ea şi-a dorit să rămână secret. Pentru toată lumea. Cumva i-a scăpat. E greu să faci asta când eşti oarecum celebru. El aruncă o privire spre Hannah. Probabil că i-a plătit pe cei de la spital pentru ca aceştia să nu spună nimic.

Maggie se înfioră. Se pare că toate persoanele dragi ei dispăruseră. Mitch, părinţii ei, soţul ei, muriseră cu toţii. Sora şi fiica ei se aflau undeva departe de ea, iar Thane Walker....în fine, îl pierduse şi pe el. Frecându-şi braţele, ea se reculese. În clipa aceasta, trebuia să o găsească pe Mary Theresa. Dacă era în viaţă, atunci ele puteau să încerce să se apropie. *Dacă.*

– După cum am spus, sora dumneavoastră nu era cea mai stabilă persoană de pe aici, zise Henderson, privind-o suficient de lung pentru ca Maggie să-şi dea seama că el lua în calcul faptul că ea însăşi urmase odată un tratament psihiatric. Dar asta nu constituia o crimă. Şi mai e şi biletul acela.

O spaimă rece îi strânse inima lui Maggie cu nişte degete de gheaţă.

– Care bilet?

– L-am descoperit în coşul pentru hârtii de lângă computerul ei. Henderson dădu la iveală o bucată de hârtie trasă în plastic pe care era scris ceva, şi Maggie recunoscu scrisul înclinat şi buclat al surorii ei.

Nu mai pot suporta. Nimeni nu mă înțelege. Nimănui nu-i pasă. Ar trebui să termin cu toate astea.

Maggie fu gata să scape ceașca de cafea pe jumătate goală. Nu-i venea să creadă, nu Mary Theresa. Niciodată. Ea era prea plină de viață.

– Putea oricine să scrie asta, șopti Maggie, în vreme ce ea privea cu atenție acel bilet.

– Pare scrisul ei, totuși.

Maggie aprobă, buimăcită. Era posibil? Ea îl privi pe Thane și văzu negarea din ochii lui. Își aminti ruga disperată a surorii ei pe care o auzise în momentul când fusese singură în hambar. Capul începu să-i bubuie, iar ea se simți brusc epuizată.

Henderson ocoli biroul, și ea își închipui că el are s-o conducă până la ușă, însă el se opri, se așeză pe marginea biroului și o privi drept în ochi.

– Asta nu e cumva vreo năzbâtie cu caracter publicitar a surorii dumneavoastră, nu-i așa? Știți, un mod de a stârni oarece interes pentru emisiunea ei care pierde teren, o mediatizare la nivel național, care s-o ajute să-și revigoreze cariera?

Întrebarea respectivă ar fi uimit-o altădată, dar nu și acum. În urmă cu un ceas ar fi negat cu vehemență această acuzație, dar atunci nu știa nici pe departe ceea ce aflase acum despre sora ei. Mary Theresa Reilly. Marchiza. Fosta soție a lui Thane Walker. Cea care fusese odată o speranță a Hollywodului. Mătușa care punea punctul pe i. Cea care se măritase de două ori și fusese moderatoarea unui talk-show și care mai încercase o dată să-și curme viața.

– Nu... nu știu, răspunse Maggie cu sinceritate.

– Era cunoscută ca o persoană care provoca furtuni, enervându-și publicul, folosindu-se de asemenea șiretlicuri.

– Știu, dar se întorcea întotdeauna.

– De obicei, chiar înainte ca poliţia să fie anunţată. Henderson deschise dosarul, plimbându-şi degetul de-a lungul unei liste bătute la maşină. Pe vremea când era actriţă a ţinut pe loc producerea unuia dintre filmele în care a jucat încuindu-se în cabina sa.

– Asta s-a întâmplat demult.

– Preţul a fost un contract.

– Ştiu.

– Aşa că a urmat nişte cursuri, a devenit fata de la rubrica Meteo, a reuşit să-şi facă loc la un lanţ local de posturi TV care se ocupa cu prezentarea ştirilor, ca apoi să-şi ia o slujbă chiar aici. De când lucrează în Denver, a reuşit să lipsească de la serviciu în două ocazii, acuzând probleme de sănătate, când, de fapt, se afla într-un soi de dispută contractuală, pentru a obţine ceva mai mulţi bani.

– Nu ştiam despre toate astea.

Henderson se uită la Thane – acesta aprobă posomorât.

– Era cunoscută, de asemenea, ca o consumatoare de droguri.

– Cum? Maggie ţâşni din fotoliu. Tremurând, capul duduindu-i din pricina acestor veşti dureroase, ea rosti: Nu cred aşa ceva.

– Medicamente prescrise. Un analgezic pentru spate, mai multe tipuri de antidepresive şi ceva care să o ajute să doarmă. Aceleaşi pe care le-a utilizat atunci când a încercat să se sinucidă.

– Doamne Sfinte.

Henderson închise dosarul, aruncându-l din nou peste vraful care-i acoperea biroul.

– Cum am mai spus, sora dumneavoastră avea mai mult decât un şir lung de probleme.

– Toţi avem, zise Maggie, refuzând să se lase intimidată. Iar Marchiza e o actriţă, o...

– Eu nu muşc din momeala aceea cu sensibilitatea actorilor, doamnă McCrae. După cum văd eu lucrurile, Marchiza e un copil răsfăţat. Un exemplar frumos, râzgâiat şi cu probleme emoţionale.

Maggie îşi înghiţi o replică fierbinte. Voia să se certe şi să strige, să-l categorisească pe detectiv drept un ignorant şi un bădăran insensibil, dar nu dorea să-l calce pe nervi. La drept vorbind, în lumina lucrurilor pe care le descoperise, descrierea pe care i-o făcuse lui Mary Theresa nu era departe de adevăr.

– Mai doriţi şi altceva de la mine?

– Cam asta a fost tot deocamdată. Henderson se concentră o secundă asupra lui Thane, apoi reuşi să dea la iveală un rânjet profesional care, oricum, nu avea pic de căldură, în vreme ce se ridică în picioare, întinzând mâna spre Maggie. Ar fi posibil să-mi doresc să discut din nou cu dumneavoastră.

– Perfect. Fiindcă şi eu voi dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Aştept să mă ţineţi la curent cu situaţia.

– Bineînţeles. Să-mi daţi de veste unde anume v-aţi instalat.

– Aşa voi face, zise ea pe un ton repezit, realizând apoi că era în defensivă, cu toate că nu avea niciun motiv să fie astfel. Vă mulţumesc.

– Şi eu dumneavoastră.

Ridicându-se instantaneu în picioare, Thane dădu scurt din cap către cei doi detectivi.

Maggie ieşi pe uşă cât ai clipi, încheindu-şi fermoarul jachetei şi punându-şi mănuşile. Thane se afla exact în spatele ei. Ea o porni prin labirintul de birouri şi prin larma generală provocată de ofiţeri în uniformă, detectivi în haine civile, personalul administrativ şi civili, până ce găsi drumul către coridorul principal. Păşiră afară, unde aerul era rece, cerul

de un albastru strălucitor, şi lumina soarelui, orbitoare.

O femeie îşi aţinti privirea către ei.

– Hei, aceea nu-i Marchiza? auzi ea cum cineva îi şoptea altei persoane. Inima lui Maggie tresări, iar ea se răsuci, sperând să-şi zărească sora. Apoi îşi dădu seama că reporterul o privea uimit.

– Marchiză? Unde aţi fost?

O asiatică mignonă, înfăşurată într-o haină din lână, purtând mânuşi şi eşarfă, împinse un microfon spre faţa lui Maggie. Cameramanul se afla chiar în spatele ei, bâţâind pe umăr o cameră de luat vederi imensă.

– Eu nu sunt Marchiza.

– Nu? Femeia reporter zâmbi, făcând cu ochiul. Veţi fi din nou Mary Theresa? Ştiţi, la postul de televiziune, toată lumea a fost nespus de îngrijorată...

– Nu înțelegeți, interveni Maggie. Eu nu sunt Mary Theresa. Simţi degetele lui Thane pe cotul ei.

– Să plecăm de aici, murmură el la urechea ei.

Dar Maggie rămase locului, aşteptând ca ceilalţi reporteri să se apropie.

– Eu sunt sora lui Mary Theresa Gillette. Am venit în Denver pentru a-i ajuta să o găsească.

– Vă referiți la Marchiză. Sunteți sora ei? Femeia se opri, iar apoi continuă ca şi cum şi-ar fi amintit ceva: Nu sunteți din zonă. Ea se uită spre un cameraman. Tess a pomenit ceva despre o soră geamănă, dar nimeni nu a reuşit să-i dea de urmă. Ați locuit în California, dar v-aţi mutat în nordul Montanei sau... al regiunii Idaho.

Maggie era mută de uimire. Nu trecuseră decât câteva zile, dar sursele de informație ale presei erau incredibile. În concluzie, trebuiau folosite pentru a o găsi pe sora ei.

– Aveţi idee unde s-ar putea afla? întrebă doamna de origine asiatică.

– Nu.

– Ea a dispărut şi altădată, nu-i aşa? Întrebarea veni din partea unui bărbat înalt care purta o pufoaică pentru schi. Un alt microfon fu vârât sub nasul lui Maggie. Credeţi că e vorba de un şantaj? întrebă acesta, ochii lui ageri căutând o confirmare. E posibil să fi fost răpită?

– Nu comentăm, insistă Thane cu o voce ridicată, ca apoi să rostească la urechea lui Maggie: Hai să nu intrăm acum în povestea asta.

– Cine eşti dumneata? Bodyguardul? întrebă un reporter, în vreme ce Thane o trase pe Maggie de cot, iar trecătorii încetiniră pasul.

– Fostul soţ, spuse un alt reporter.

– Ea e un fel de substitut al surorii sau cum? întrebă cel care purta pufoaică.

– Vă rog, aş vrea să stabilesc un interviu cu dumneavoastră, zise prima doamnă. Ea împinse o carte de vizită în mâna înmănuşată a lui Maggie. Numele meu e Jasmine Bell, lucrez cu Marchiza la KRKY.

– Mai târziu, rosti Thane.

Femeia îl măsură pe Thane cu o privire rece, de genul „sunt o obişnuită cu bărbaţii care mă dau la o parte".

– Vorbeam cu... care e numele dumneavoastră?

– Maggie McCrae.

– Vorbeam cu doamna McCrae. Ochii ei negri îi întâlniră pe ai lui Maggie, în vreme ce ceilalţi reporteri se apropiară. Să-mi telefonaţi.

– Dacă mă veţi ajuta să o găsesesc pe Mary Theresa.

– Mi-aş dori foarte mult să fac asta. Toată lumea de la KRKY îşi face griji pentru ea. Sunt convinsă că Ron Bishop, managerul postului, ar fi mai mult decât dornic să-i implice pe oamenii noştri, precum şi resursele.

– Hei, aşteptaţi – reporterul cel înalt încercă să se strecoare între cele două doamne.

– Ajunge, zise Thane, expresia lui fiind una categorică, în timp ce o trăgea pe Maggie în direcţia camionetei. Plecăm de aici.

Ea îşi smuci braţul din strânsoarea lui, dar ţinu pasul cu el. Furia îi pulsa prin vene. Fir-ar al naibii, se săturase de tacticile lui arogante, ca şi cum ar fi ştiut ce era mai bine pentru ea.

Din fericire, reporterii nu-i urmară. Maggie mocnea la foc mic. În momentul când ajunseră lângă camioneta lui, ea era gata să explodeze.

– Noi doi ar trebui să lămurim ceva, Walker. Ea îşi duse un deget înmănuşat în dreptul nasului. Simplul fapt că amândoi ne străduim să aflăm ce s-a întâmplat cu Marchiza nu-ţi dă dreptul să-mi spui ce am de făcut sau să mă manipulezi, ori să mă faci de râs. Pricepi?

Ochii lui se îngustară şi, preţ de o secundă, în vreme ce el o privea, Maggie nu ştiu dacă el voia să-i bage minţile în cap sau să o sărute. Pentru o clipă, oraşul păru că dispare. El se apropie. Ea îşi ţinu respiraţia. Înghiţind în sec, îşi aţinti privirea asupra buzelor lui. Braţul lui îi atinse umărul în vreme ce el vârî forţat cheia în broască, deschizând portiera camionetei.

– Nu te obosi, dacă te aştepţi ca eu să spun: „Da, prinţesă". După cum văd eu lucrurile, amândoi suntem implicaţi. În mod egal. Nu sunt dispus să primesc niciun fel de ordine, ai înţeles?

– În mod egal? întrebă ea, uluită. Tu crezi că m-ai tratat ca pe o egală prin aceste tactici din epoca de piatră, acolo, pe treptele din faţa secţiei de poliţie? Ridică ochii spre el, fixându-l cu privirea. Ei bine, cowboy, să dai ordin unei femei s-ar putea să se potrivească acolo, la ferma ta sau într-un loc aflat în mijlocul pustiului numit Wyoming, dar nu mie. Ea îşi duse degetul mare, îndoit, la piept. Nu mă da la o parte.

Urcând în cabină, ea adăugă: Eu nu sunt genul acela de femeie care doreşte să fie aşezată pe un piedestal sau să se afle la îndemâna bărbatului, şi nici nu voi fi. Ai înţeles, Walker? Nu-mi doresc să mi se spună ce e mai bine pentru mine, fiindcă am credinţa că pot afla şi singură.

– Desigur, surioară, zise el ironic, iar ea aproape că sări de la locul ei. Şi, doamnă McCrae, asta-i tot? Chipul îi era sever, iar ochii gri-albăstrui, tulburi precum o mare agitată pe vreme de iarnă.

– Deocamdată.

– Corect! El trânti portiera, porni către locul şoferului, se strecură în spatele volanului, răsuci cheia în contact şi apăsă pedala de acceleraţie. Când camioneta se puse în mişcare, el o scoase uşor din parcare. Încotro?

– La locuinţa Marchizei.

– Nu crezi că e interzis?

– Poate, dar detectivul nu a precizat asta, şi din întâmplare, eu am o cheie. Ea dădu la iveală un portchei şi-l flutură pe sub nasul lui.

– Nu ai întrebat.

– Fiindcă nu doream ca el să spună nu. Acesta nu e chiar un joc de genul: „Am voie, mămico". Deci dacă Henderson va avea obiecţii, pot face pe inocenta sau pe ignoranta. Ea şterse o parte din aburul de pe geamul pasagerului cu palma înmănuşată. În afară de asta, sora mea mi-a dat cheia „în caz că apare vreo urgenţă". Cred că situaţia se potriveşte.

Thane îşi strecură camioneta într-un şir care se deplasa încet în trafic, îndreptându-se spre un pod ce traversa Cherry Creek.

– Ştii, domniţă, zise el în vreme ce traversau încet podul, semeni cu sora ta mai mult decât aş fi crezut.

Ea se simţi dezamăgită. Cu cât afla mai multe despre

Mary Theresa, cu atât simţea că are mai puţine lucruri în comun cu femeia care devenise Marchiza.

– Venind din partea ta, o iau drept un compliment, minţi ea.

– Exact asta a fost intenţia mea.

– Oh, sigur. Incapabilă să-şi ascundă sarcasmul, ea deschise geanta, găsi o pereche de ochelari de soare şi îi puse pe nas. Nu-l credea nici măcar o secundă.

După părerea sa, Thane ascundea ceva. Ceva important. Iar ea era obligată şi hotărâtă să afle despre ce era vorba.

De la punctul lui de observaţie, oferit de fereastra unui etaj superior, detectivul Henderson sorbi din cafea pe lângă bucata de gumă pe care o mesteca. Uitându-se atent, el observă cum camioneta neagră a lui Thane Walker se încadrează între maşinile aflate în trafic. Peste numai câteva secunde, un vehicul al poliţiei fără marcaje specifice o luă după coloana respectivă, iar el se simţi puţin mai bine. Nu avea încredere în Walker şi, dacă instictele nu-l înşelau, sora Marchizei ascundea ceva, o informaţie anume.

Până la urmă, toţi cei implicaţi aveau buzele ferecate – de la Syd Gillette, cel de-al doilea soţ, şi până la Wade Pomeranian, ultimul iubit al Marchizei – toţi păreau să ascundă ceva. Chiar şi Evelyn Lawrence, secretara Marchizei, o femeie care părea sincer îngrijorată, nu se arăta nerăbdătoare să stea de vorbă cu oricine avea legătură cu departamentul poliţiei. Acelaşi lucru se putea spune despre Claire Beaumont, comoderator al emisiunii *Denver AM*, care părea să ascundă mult decât şirul de invidii pe care le avea faţă de partenera sa.

Mai devreme sau mai târziu, Henderson o ştia, adevărul va ieşi la lumină. Trebuia doar să sape corect, cu răbdare şi perseverenţă.

Dintre toate persoanele care aveau legătură cu acest caz, Thane Walker îl nemulţumea cel mai mult. Probabil fiindcă el avusese probleme şi înainte. Apoi mai era şi acea mică dispută domestică pe care vecina Marchizei, Jane Stanton, o raportase. Păcat că femeia nu auzise decât frânturi ale acelei conversaţii, însă, potrivit acesteia, Walker o ameninţase pe Marchiză.

– Dacă asta e încă una dintre minciunile tale sfruntate, Mary Theresa, jur că o să te omor, declarase vecina care locuia singură, împreună cu şase pisici, şi era dispusă să depună mărturie. Oare ce însemnau toate acestea? Şi de ce era Walker atât de al naibii de secretos? Atitudinea lui gen „puţin îmi pasă" stătea precum o piatră în stomacul lui Henderson.

– Dar de ce ar dori el să o vadă moartă pe fosta sa soţie? mormăi Henderson pentru sine.

– E o întrebare foarte bună. Nu prea ar avea motiv, nu? Hannah terminase de scris notiţele şi îşi băga carneţelul în geanta voluminoasă pe care o purta mereu cu ea.

– Ea îi datora bani.

– Cât? Capul lui Hannah se ridică brusc.

Erau nişte informaţii pe care le aflase de curând de la Fisc, informaţii pe care nu i le împărtăşise şi ei.

– Câteva sute de mii de dolari.. Aproape două sute cincizeci.

Hannah fluieră uşor.

– Asigurată?

El aprobă.

– Ceea de-a doua asigurare se referă la cele două proprietăţi ale sale. Singura garanţie pe care o are femeia asta. Era înglodată în datorii până-n gât. Dacă Marchiza murea, el putea să forţeze o vânzare şi să ia banii. Văzând că şirul o porneşte ordonat înainte, în vreme ce Jeepul fără însemne o ia după colţ, el se întoarse de la geam, vârându-şi mâinile în buzunare.

– El nu o putea face dacă ea era în viaţă?

– Mda. Dar ea s-ar fi luptat cu el; i-ar fi făcut probleme. O groază de publicitate negativă şi de onorarii plătite avocaţilor.

– Oare el are nevoie de bani?

– Se pare că nu. Tipul e un maestru al investiţiilor, după toate aparenţele. Unul care s-a format singur. Munceşte din greu, pune banii deoparte şi are noroc în afaceri imobiliare. A cumpărat mult teren în California atunci când piaţa era în plină mişcare în urmă cu câţiva ani. Acum situaţia s-a schimbat, pare să fie un bărbat bogat. Dar cine ştie?

– Crezi că el a găsit o modalitate de a o ucide pentru două sute de mii? Hannah era sceptică. Mi-e nu mi s-a părut că ar fi genul.

– Walker ascunde ceva. Şi, în cazul în care funcţionara aceea de la magazin nu a văzut-o într-adevăr pe Marchiză, atunci Thane Walker e ultima persoană care a văzut-o în viaţă. Prin urmare, vreau să discut din nou cu vecina Marchizei, pentru a vedea dacă-şi aminteşte şi altceva în legătură cu cearta aceea.

– Asta va trebui să mai aştepte. Jane Stanton e plecată pentru câteva zile în vizită la fiica ei.

– Ce?

– Fiica ei a suferit un accident la schi sau ceva asemănător, zise Hannah, răsfoind paginile agendei sale. Jane a vrut să verifice dacă aceasta se simte bine. Va reveni acasă aprope de sfârşitul săptămânii.

– Grozav. Uneori, părea că nimic nu merge bine.

Hannah îşi închise pixul.

– Deci ce anume crezi că ascunde Walker?

– Asta e o întrebare de două sute cincizeci de mii de dolari, nu? Henderson scuipă guma în coş, ducând încă dorul unei ţigări. Cel puţin am aflat că avea un motiv s-o omoare.

– Încă nu a apărut cadavrul.

Asta era vestea cea bună. Poate că Marchiza era în viață pe acolo, pe undeva.

– Mda, mai există o şansă. E posibil să apară nevinovată ca o floare. Dar cu fiecare zi care trecea, el considera că şansa asta era din ce în ce mai mică. Chestia poate fi un simplu şiretlic publicitar, ori poate că ea s-a ascuns. Poate că stă ascunsă pe undeva şi îşi linge rănile dintr-un motiv anume. Poate că a simţit pur şi simplu nevoia de a pleca sau poate că suferă de o amnezie gravă.

– Jeepul are să se întoarcă.

– Mmm. *Dacă nu cumva o fi la un centru de fier vechi.* El frecă o parte mai proeminentă a muşchilor încordaţi din partea inferioară a gâtului, aceeaşi muşchi afurisiţi care se încordau ori de câte ori el era din cale afară de stresat. Ce părere ai despre sora ei?

– Mi-a plăcut.

– De ce?

– Inteligentă. Sinceră. Cu picioarele pe pământ. Preocupată de soarta Marchizei. S-a descurcat destul de bine.

– Aşa crezi? El respecta de obicei părerea lui Hannah, chiar şi atunci când aceasta nu coincidea cu a sa.

– Mda. Cât despre el, nu sunt prea convinsă.

– Nici eu, dar ia spune-mi, ca femeie, ce părere ai despre tip?

– Oh, doreşti o perspectivă feminină.

– Exact. Dă-i drumul. Henderson îşi luă ceaşca cu cafeaua care se răcise de mult.

Pe buzele lui Hannah se ivi un surâs jucăuş. Ea se trase, gânditoare, de ureche.

– Ei bine, în primul rând, e al naibii de sexy. Spre ghinionul său, e mult prea mascul. E aproape un clişeu, să ştii. Înalt, un fermier puternic, trăsături cizelate, nerespectuos.

Un cowboy cu atitudine. E fantezia secretă a fiecărei femei din America.

Henderson fornăi.

– Chiar şi afirmaţia ta că el ascunde ceva poate trezi interesul. Femeile sunt curioase, apreciază un bărbat care are o parte întunecată. Nu mă întreba de ce. Chestia asta are ceva care te încântă, bănuiesc. Aventură. Pericol. Era evident că ea aştepta o reacţie, dar Henderson nu-i oferi niciuna.

Hannah îşi înclină capul într-o parte, aşa cum proceda ori de câte ori reflecta.

– Walker obişnuia să aibă femei îndrăgostite lulea de el, dacă nu mă înşel. Probabil că Marchiza nu a renunţat niciodată cu adevărat la el.

– Deci acesta e motivul pentru care aleargă la ferma lui de fiecare dată când dă de vreo belea?

– Ai ghicit.

– Ce zici de sora ei, Maggie? Ce loc are ea în poveste?

– Ei, aici apare un indiciu interesant, zise Hannah, căzând pe gânduri. Intuiţia feminină îmi spune că ea e îndrăgostită de el.

– De Walker? O simţise şi el. Şi nu-i plăcuse această complicaţie a cazului său care era deja încâlcit. El prefera lucrurile mai puţin complicate. Problema era că nu fuseseră nicicând altfel. Iisuse, ce-ar mai fuma o ţigară.

– Mda. Dacă nu cumva mă înşel, doamna McCrae s-a aprins rău. Rău de tot. După fostul soţ al surorii ei gemene.

13

Sprijinindu-se de o tejghea micuţă, aflată în partea din faţă a magazinului, Becca o privi pe artista în ale tatuajului cu precauţie. Femeia era atât de slabă, încât semăna cu un schelet ambulant. Cu părul de un blond-albicios şi cârlionţat şi cu un machiaj exagerat, ea nu prea aducea cu o persoană căreia să-i încredinţezi propriul tău trup. Avea însă încredere în arta ei deoarece unul dintre braţe era decorat cu inimioare şi cu flori, celălalt cu o cruce în flăcări şi cu inscripţia *„Iisus înseamnă dragoste"*

– În regulă, păpuşă, ce va fi? întrebă femeia ţinând un ghemotoc de gumă în gură, în vreme ce o ţigară ardea neatinsă într-o scrumieră. Mai erau acolo şi alţi artişti, aşezaţi în boxele lor, purtând mânuşi în timp ce foloseau un echipament asemănător unor pensete electrice pentru a desena modele pe diferite părţi ale corpului. Localul părea destul de curat, podelele străluceau, iar pereţii erau decoraţi cu fotografii ale unor trupuri tatuate.

– Alege unul dintre acele astre chinezeşti, zise Jenny, grăbind-o, în momentul în care un ventilator se răsuci încet, punând în mişcare aerul stătut. Jenny era îmbrăcată cu o fustă scurtă şi un pulover făcând parte din echipamentul său de majoretă şi arăta aiurea, după părerea Beccăi. Cele care au o semnificaţie anume. Sau semnul tău zodiacal, ar fi nemaipomenit.

– Când eşti născută?

– În aprilie, dar eu mă gândisem mai degrabă la un colibri.

– Nicio problemă. Femeia trase o dată din ţigară şi se întinse spre partea de sus a rafturilor din lemn, acolo unde se aflau teancurile cu cărţi. Ia să vedem... păsări, am păsări pe aici pe undeva... Găsi o carte cu câteva file, o răsfoi, ca apoi să se încrunte. ... Nu! Ah, uite-o aici. Ea dădu jos o altă carte cu imagini, aşezând-o apoi pe birou în faţa Beccăi. Refuzând să se lase intimidată de femeie, ori de verişoara sa, Becca răsfoi paginile.

– Acesta, zise ea, arătând către un colibri cu gâtul rubiniu ce plutea în aer.

– Drăguţ. Unde îl vrei?

– Ummm. M-am gândit la gleznă.

– Extraordinar, zise Jenny. Aş vrea să am curajul de a-mi face şi eu unul.

– Fă-ţi-l, o îndemnă Becca. Ar fi fost mult mai frumos dacă Jenny ar fi făcut-o odată cu ea.

– Eu – eu nu pot. *Urăsc* acele.

– Nu doare prea tare. Femeia se aplecă mult în faţă, privind picioarele goale ale Beccăi. Merge.

– Grozav. Jenny era mult mai entuziasmată decât Becca. Ochii ei străluciră răutăcioşi. Cât costă?

– Depinde de mărime şi de dificultate. Femeia se gândi mult şi profund. Vom discuta despre preţ atunci când mama ta va sosi aici.

– Mama mea? Becca se dezumflă.

– Sau tatăl tău. Sau tutorele. Ce-o fi. Ştii că nu pot face asta fără acordul tutorelui tău.

– De ce?

– Oh, scumpete. Femeia surâse cu tristeţe. Tu va trebui să trăncăneşti mult pentru a mă convinge că ai optsprezece ani. Ea scoase din gură guma de mestecat şi trase pentru

ultima dată din ţigară, lăsând fumul să iasă printr-un colţ al gurii. Bănuiesc că nu deţii un permis de conducere, un paşaport sau orice fel de document care să arate ce vârstă ai?

– Nu, dar...

– Nici nu mă gândeam. Îi oferi un surâs amabil. În fine, dacă nu te întorci aici însoţită de un tutore, nu te pot ajuta.

– Dar...

– Hei, eu nu am nevoie de necazuri de felul acesta. Ea îndreptă un deget lung către plăcuţa care se afla deasupra dulapului unde îşi ţinea cărţile – o plăcuţă care clarifica restricţiile în privinţa vârstei, apoi îşi strivi ţigara într-o scrumieră mititică, închizând volumul cu păsări. Să te întorci împreună cu mama ta sau atunci când vei fi mai mare, bine?

– Oh, vă rog, o imploră Jenny, iar Becca fu uimită de faptul că verişoara ei era atât de interesată ca Becca să comită un lucru care să o bage într-o mare belea. Poate că Jenny intenţiona ceva mai mult. Verişoara ei mai mare putea să o părască cât ai clipi. Jenny demonstrase deja faptul că aderase la mentalitatea „acoperă-ţi spatele".

– Sincer, fetelor. Femeia scutură din cap. Şi eu am doi copii, şi dacă ar atenta asupra trupurilor lor fără ca eu să ştiu, le-aş da ceea ce merită, credeţi-mă. Ochii ei machiaţi în exces erau sinceri. Aşa cum am spus, data viitoare veniţi cu mamele voastre.

Din moment ce nu aveau de ales, Jenny şi Becca ieşiră afară, în stradă, unde soarele de noiembrie, cald, oferea strălucire trotuarului prăfuit. În această parte a oraşului, copacii nu erau aliniaţi pe marginea străzii, iar gunoiul se învârtea în vântul uscat care bătea dinspre maşinile parcate pe alei, zburând apoi în jurul clădirilor scunde.

– Bummer, rosti Jenny. Am crezut că cei de aici o vor face. Prietenele mele merg în locuri mult mai drăguţe. Ştii,

seamănă cu nişte cabinete medicale, dar n-o pot face fără semnătura părinţilor. Ea descuie portiera şoferului de la Jetta sa argintie, se strecură înăuntru şi apoi îi deschise Beccăi portiera. În timp ce Becca se aşeză pe locul ei, Jenny împături parasolarul pe care îl montase pe partea interioară a parbrizului, pentru a proteja interiorul de căldură. Nu fusese de prea mare folos. În maşină era destul de cald în ciuda lunii noiembrie. Dar Beccăi îi plăcea.

Lăsându-se pe spate în scaun, în vreme ce Jenny se strecură uşor în trafic, deschizând în acelaşi timp radioul cu sonorul la maximum, unde tocmai se auzea o melodie a formaţiei Jewel, Becca zâmbi, spunându-şi că nu-i era dor de mama ei. În ultima vreme fusese o pacoste. Aici se simţea mult mai bine, cu toate că traiul alături de mătuşa Connie şi unchiul Jim nu era chiar atât de grozav. Connie ofta şi se văita în permanenţă, iar Jim era un zgârcit.

Noroc cu Jenny. Făcând abstracţie de nevoia ei de a se autoproteja, era mai mult decât grozavă. Becca scose o pereche de ochelari de soare din rucsacul ei şi îi puse pe nas. Jenny scormoni în geantă după ţigări şi după brichetă.

– Vrei una? o întrebă pe verişoara mai tânără.

Becca rânji, luând ţigara cu filtru pe care i-o oferise Jenny. Aceasta îi întinse bricheta, râzând în clipa în care ea nu fu în stare să ţină flacăra în poziţie dreaptă.

– Uite aşa, explică ea, aprinzând bricheta cu îndemânare.

Ea îndreptă flacăra spre ţigara Beccăi, iar Becca trase cu forţă. Cu prea multă forţă. Fumul o arse până în plămâni şi începu să tuşească puternic. Jenny pufni în râs în vreme ce porni şi puse maşina în viteză.

– Mi-aş dori o decapotabilă, se plânse ea, dar Beccăi nu-i păsa. Nici măcar nu-i păsa că nu-şi făcuse tatuajul acela stupid. Coborând geamul, ea mai trase încă un fum, tuşi, dar hotărî să se descurce mult mai bine la capitolul fumat.

Se lăsă din nou în scaun, cu braţul atârnându-i afară, în vreme ce ţigara ardea. Mda, asta însemna să trăieşti. Adora L. A.-ul.

– Aseară i-am auzit vorbind pe mama şi pe tata, rosti Jenny, în vreme ce Becca era atentă la un palmier cu frunze rare pe lângă care trecură în fugă.

– Despre ce?

– Vorbeau despre faptul că tu vei veni să locuieşti permanent la noi.

– Chiar aşa? Becca tuşi din cauza unei cantităţi prea mari de fum. Mama s-a gândit la chestia asta?

– Nu ştiu. Eu... nu cred că trebuia să ascult – ei se aflau în curte, iar fereastra era deschisă, aşa că doar m-am dat mai aproape şi am ascultat. Jenny îşi muşcă buza, ca şi cum ar fi dezvăluit prea mult, iar acum regreta brusc. Ea aruncă o privire peste umăr, ambală motorul şi la următorul semafor îl depăşi pe un tânăr aflat într-o Kia de culoare roşie. Prin urmare, Becca, să nu-i spui nimic mamei tale, în regulă? Cred că ea vrea să-ţi facă o surpriză în privinţa acestei poveşti cu L. A.- ul.

– Super, zise Becca, trăgând iar din ţigară. Şi era într-adevăr super. Poate că mama ei îşi va reveni în cele din urmă.

Casa Marchizei nu era nici mai mult, nici mai puţin decât un conac. Maggie îşi închipuise întotdeauna lucrul acesta. Construită din cărămidă roşie şi din piatră şi înconjurată de nişte arţari bătrâni şi de plopi tremurători, casa urca de la cele trei etaje către un acoperiş înclinat, acoperit cu zăpadă. Geamurile ferestrelor clipeau în lumina strălucitoare a soarelui, în vreme ce Thane şi Maggie îşi făcură drum prin zăpada moale până în dreptul intrării.

– Are alarmă, îi aminti Thane lui Maggie în clipa în care ea strecură cheia în broască.

Intrară. Beeper-ul electronic se porni să numere secundele, iar Maggie, scoţându-şi mănuşile, merse direct la dulapul pentru mături de lângă bucătărie, deschise uşa şi dezactivă sistemul de securitate, apăsând pe mai multe butoane, exact aşa cum proceda probabil şi sora ei în fiecare zi. O cuprinse un sentiment de disperare pe care încercă să-l alunge. Pătrunzând în casa goală a lui Mary Theresa, avusese o uşoară senzaţie de înfiorare, cum ar fi pătruns în cavoul cuiva.

E o nebunie, îşi reaminti ea. *Simplul fapt că Mary T. nu se află aici, nu schimbă cu nimic lucrurile.*

Faptul că Thane se afla acolo nu-i era deloc de folos, existau prea multe lucruri pe care nu le ştia – nu putea avea încredere în el.

Dincolo de aspectul exterior atrăgător şi impunător, interiorul casei era decorat într-un stil eclectic – o parte din mobilier şi din operele de artă fiind oarecum neobişnuite. Livingul, biroul şi biblioteca erau decorate în tonuri conservatoare de verde vânătoresc şi de bronz. Asta îi sugeră lui Maggie un club plin ochi cu bărbaţi. Existau o mulţime de canapele vişinii din piele de bou, scaune cu spătarul în formă de aripă, măsuţe antice, veioze din alamă şi volume legate în piele, duhnind a snobism. Încăperea era la fel de ciudată ca şi restul casei ce era decorat, fără a avea o tematică unitară, conţinând tot ce atrăsese atenţia ochiului agil al Marchizei. Antichităţile se amestecau cu posterele moderne şi cu operele de artă, majoritatea kitsch-uri, dar care într-un fel anume o atrăseseră pe Marchiză.

Un manechin cu o faţă posacă, îmbrăcat după moda anilor '20 – o rochie cu franjuri vaporoase şi mărgele, o încălţăminte elegantă din piele de şarpe şi cu un portţigaret lung, era postat în holul de la intrare, lângă un şir de dulapuri. Bucătăria avea oale şi crătiţi atârnate pe pereţi, un suport

rezistent pentru cuțite, coşuri cu ierburi uscate, blaturi din marmură şi buchete de flori veştede.. Scaunele dungate precum zebra erau împrăştiate lângă o canapea tapiţată cu o imitație de leopard şi o masă mare care conţinea un set de şah din ceramică, plasată lângă un şemineu a cărui faţadă era din lemn de cireş.

Dar dincolo de toată această personalitate, din încăperi lipsea viaţa. Fără prezenţa lui Mary Theresa, casa părea moartă în interior. Fără râsete. Fără zgomote emise de televizor, ori de aparatul de radio. Doar bâzâitul surd al unui aparat de încălzire ascuns şi ticăitul unui ceas cu cuc.

Maggie descuie uşile franţuzeşti care dădeau într-o curte spaţioasă, placată cu cărămidă. Afară aerul era înviorător şi rece. Ghivecele, pline cu flori care se ofileau târziu, erau îngropate în zăpadă. Grădina, acoperită de zăpadă, se întindea spre un lac a cărui suprafaţă netedă era ocupată de un stol de gâşte de Canada. Lumina soarelui după-amiezii era puternică şi plină de viaţă. Un pâlc de copaci stătea drept pe malul opus, iar în depărtare piscurile Munţilor Rocky se înălţau precum vârfurile clopotniţei unei catedrale, încercând să atingă un cer albastru, fără nori.

– Nu e un loc rău în care să-ţi petreci viaţa, zise Maggie, respiraţia ei transformându-se în aburi în aerul rece ce-i pişca mâinile şi obrajii.

– Dacă asta e ceea ce-ţi place. Thane se uită spre cer printre gene.

– Ei îi plăcea?

El ridică din umăr.

– Cine poate şti când e vorba despre ea?

– Nimeni. Intrară din nou în casă, iar Maggie încuie uşa în urma lor.

– Nimic simplu în casa Marchizei, observă Thane, plimbându-şi un deget pe partea din spate a canapelei.

– Mary Theresa, zise Maggie în mod automat, uitându-se țintă spre bucătărie. Ea urâse întotdeauna numele de scenă al surorii ei. Ea păşi în încăperea unde se servea cina, acolo unde o masă cu douăsprezece scaune se întindea dedesubtul unui candelabru care răspândea lumina prin intermediul unor lumânări pe jumătate consumate, în locul becurilor electrice.

În living, un pian de concert din abanos strălucitor reflecta lumina soarelui ce pătrundea pe ferestrele cu vedere spre lac.

– De ce ar părăsi ea un loc ca acesta? se miră Maggie cu voce tare, începând să urce pe scara curbată către cel de al doilea etaj.

Dormitorul lui Mary Theresa era un etalon al feminității. Decorat în diverse nuanțe de trandafiriu şi roz, găzduia un pat cu dimensiuni generoase, acoperit cu o mătase albă şi strălucitoare, un grup de măsuțe şi de scaune şi un dulap care ascundea un televizor imens şi o combină stereo. Pe pereți erau expuse fotografii artistice ale femeii care se transformase din Mary Theresa Reilly în Marchiza. Într-un alb-negru subtil sau în culori pline de strălucire, sora ei geamănă era vizibilă din orice unghi posibil. Existau acolo şi câteva fotografii ale lui Maggie şi ceva mai multe ale Beccăi, din timpul şcolii şi de la orele de sport. Animale exotice împăiate, până şi un şarpe încolăcit ocupau colțurile şi părțile de dus ale încăperii. Florile de mătase dădeau culoare.

Şi cu toate acestea camera părea goală. Stearpă.

Thane aruncă o privire fugară în direcția fotografiilor, fără a face niciun comentariu, iar Maggie se întrebă cât de des le văzuse el înainte, când vizita dormitorul lui Mary Theresa.

Alungă aceste gânduri şi intră în baie. Cada adâncă, din marmură, avea de jur împrejur nişte ferestre mari, pe

marginea cărora se aflau orhidee înflorite. Oglinzile acopereau pereţii, înşirându-se de-a lungul unei etajere din marmură, pe care multe sticle cu parfum, cu apă de colonie şi produse cosmetice erau dispuse alandala.

Maggie luă o sticlă cu apă de colonie, întrebându-se din nou unde se afla oare Mary Theresa? Ce i se întâmplase?

– Tu crezi că ea ar încerca să-şi ia viaţa? întrebă Maggie, punând sticla la locul ei, alegând apoi una cu atomizor, mirosindu-i dopul, doar pentru că parfumul îi amintea de sora ei.

– Nu. El îi întâlni privirea în oglindă, în timp ce-şi descheia nasturii de la haină. Femeia pe care o ştiam eu era mult prea egoistă pentru a termina cu toate. Prea încrezută.

– Crezi că a fost răpită?

– Nu. El clătină din cap. Până acum cererile de răscumpărare ar fi fost deja formulate. A trecut mai mult de o săptămână de când a făcut scandal pe platoul de filmare.

Maggie deschise uşa dressingului şi păşi înăuntrul unui dulap scump din lemn de cedru în care sutele de perechi de pantofi erau păstraţi în mod ordonat în cutiile lor, iar rochiile, fustele, rochiile de seară, bluzele şi pantalonii, toate înfăşurate în plastic, atârnau într-o ordine perfectă. Puloverele erau împăturite în sertare, bluzele fără mâneci, pantalonii scurţi şi jeanşii erau depozitaţi pe rafturi.

– Atunci ce i s-a întâmplat? Plimbându-şi degetele pe deasupra unui pulover moale din angora, Mary încercă să-şi închipuie la ce anume se gândise Mary Theresa, unde anume putuse ea să plece. De ce-şi închipuie poliţia că tu eşti implicat? Nu încerca să negi; tu însuţi ai declarat că Henderson te consideră o „persoană interesantă“ în cadrul anchetei, iar eu am văzut cum s-a uitat la tine astăzi.

– Ca şi cum aş fi fost un criminal.

Maggie îşi înclină capul.

– Asta se datorează probabil faptului că am fost căsătoriți, am divorțat, dar ne-am întâlnit din când în când, admise el, în timp ce înaintau de-a lungul unui coridor. Şi acelui scandal.

– Despre ce a fost vorba de data asta?

Ochii lui sclipiră.

– Despre minciuni. Mary Theresa mă trăgea pe sfoară. Am prins-o cu minciuna.

– În legătură cu ce?

– Cu ceva petrecut cu multă vreme în urmă.

Maggie nu insistă. Mai devreme sau mai târziu el avea să-i mărturisească.

Intrară în primele două camere de oaspeți și în cea destinată exercițiilor. Alte două băi completau etajul al doilea. Dulapul era plin cu haine bărbătești – costume, pantaloni, cămăși de mătase și câteva perechi de pantofi.

– Se pare că tânărul iubit al Marchizei a stat aici multă vreme.

– Iubitul?

– Punând accentul pe partea cu „tânărul". Wade Pomeranian, ultimul dintre ei. Thane analiză conținutul dulapului cu o urmă de gelozie în priviri.

Mary Theresa îl menționase în trecere atunci când ele două vorbiseră ultima dată la telefon. El era mai tânăr, era manechin, își zise Maggie.

– Nu-l simpatizezi, constată ea.

– Sentimentul e unul reciproc. Thane trânti ușa dulapului, intrând apoi într-o baie alăturată, acolo unde ustensilele pentru bărbierit și toate accesoriile necesare igienei unui bărbat erau perfect aranjate pe etajera din faianță. Thane rânji zeflemitor spre sticluțele pe jumătate golite.

– Pentru consemnare, eu sunt de părere că Pomeranian nu e decât un puști mucos căruia nu-i pasă de ea, dar care

nu-o părăseşte fiindcă ea are cunoştinţe în industria divertismentului. El e un profitor, un înfumurat şi o adevărată pacoste, dar mai mult decât atât este un băieţel dat dracului.

– Oh, haide, Walker, nu da înapoi, care e părerea ta cu adevărat? îl necăji ea.

– Că i-ar fi fost mult mai bine fără lipitoarea asta. Dar aşa cum îi plăcea ei să spună ori de câte ori îi ofeream un sfat, era viaţa ei.

– Este viaţa ei, sublinie Maggie. *Este.* Un halat lung, cu glugă de culoarea zibelinei, atârna pe partea interioară a uşii. O pereche asortată de papuci erau vârâtă sub o scară poziţionată lângă cabina de duş. Maggie pipăi cu degetele cordonul halatului. Seamănă cu unul pe care-l purtau călugării.

Thane mârâi.

– Să nu cumva să cauţi un rozariu vârât în buzunar, bine? Pomeranian nu e chiar un sfânt.

– Nimeni nu e, observă ea, în vreme ce urcară un alt rând de trepte.

La cel de-al treilea etaj, mansarda fusese tranformată în studio de dans, completat cu un sistem audio, bară pentru balet şi nişte podele strălucitoare dintr-un lemn rezistent. Pereţii erau acoperiţi de oglinzi, iar tavanul era spart de câteva nişe-lucarne.

– Mai există şi un alt motiv peentru care tu şi Mary Theresa nu vă înţelegeţi? zise Maggie, simţind că era ceva mai mult, ca şi cum Thane nu ar fi rupt niciodată legătura cu fosta lui soţie, ca şi cum ar fi existat nişte fire care-i uneau, fire de existenţa cărora Maggie nu aflase niciodată.

– Adică altul decât faptul că m-a păcălit pentru a mă însura cu ea, că am divorţat şi că din momentul acela a devenit o pacoste?

– Să zicem, îl împunse ea.

– Îmi datorează nişte bani.

– Îţi datorează? Maggie îşi imaginase că aflase totul, dar asta era o noutate. Cât?

– Destul.

– Nu e momentul să faci pe modestul, Walker, zise ea, în vreme ce coborau treptele care duceau la parter.

– În regulă. Îmi datorează două sute de mii de dolari, plus dobânda. Cu totul, se apropie de două sute cincizeci de mii.

Maggie rămase precum o statuie la capătul de jos al scării.

– Glumeşti.

– Nu.

– De ce?

– Avea nevoie de ei.

– Mă îndoiesc, zise ea, privind foaierul placat cu marmură, scara din lemn de cireş lăcuit şi candelabrul. Înaripatul şi medievalul cavaler stătea de gardă în picioare. Pianul se vedea în spatele uşilor franţuzeşti care închideau livingul. Pentru ce?

– Taxe. Sora ta a uitat să le achite mai mulţi ani la rând, iar celor de la IRS nu le-a plăcut prea tare chestia asta.

– Deci ai plătit tu pentru ea?

– I-am împrumutat nişte bani.

– O sumă mare de bani. Ea intră în birou, aşezându-se pe scaunul Marchizei, în vreme ce picioarele ei erau puţin nesigure. Alegând un pix, ea lovi cu el nervoasă marginea biroului, în timp ce Thane rămase în picioare în dreptul ferestrei, privind afară la zăpada care acoperise terenul. Soarele tocmai apunea în partea de vest, noaptea de noiembrie apropiindu-se cu repeziciune. M-ai manipulat, se aventură Maggie în cele din urmă.

– Cum aşa?

– Nu mi-ai spus că tu şi Mary Theresa vă vedeaţi regulat şi bănuiesc că ştiai că eu nu-mi imaginam că voi doi mai ţineţi în vreun fel legătura.

– M-am întâlnit cu ea doar atunci când a avut necazuri.

– Ar fi trebuit să-mi spui, insistă ea, jignită. În inima ei se strecură un sentiment de îngrijorare.

– Am făcut-o. Atunci când m-a întrebat.

– Scuteşte-mă.

– Maggie...

– Şi nu ai pomenit nimic despre împrumut, sublinie ea, sângele începând să-i fiarbă. Cine era el ca să-i ascundă lucrurile astea? Nu erau împreună în povestea asta?

– Nu asta era problema.

– Doamne Sfinte, Thane, ai înnebunit? îl repezi ea. Nu-ţi dai seama ce se petrece? Ea îşi împinse scaunul, se ridică în picioare şi traversă spaţiul care-i despărţea. Nu ai fost alături de mine astăzi la secţia de poliţie? Detectivul Henderson crede fie că Mary Theresa a pus la cale un elaborat şiretlic publicitar, fie că s-a sinucis, fie că tu eşti într-un anume fel implicat într-o răpire, fie în ceva cu mult mai rău! Cearta aceea te-a pus în capul listei suspecţilor! Exasperată, Maggie îşi ridică braţele. Eu am crezut că ai venit la mine acasă ca să mă aduci aici pentru că îţi doreai ajutorul meu. Că... că tu s-ar putea, că noi împreună am putea să o găsim pe Mary, că... habar nu am, că am putea ajuta poliţia să lămurească povestea asta.

El o privi lung şi insistent, aşa cum o făcuse cu ani în urmă, iar ea înghiţi cu dificultate, furia ei potolindu-se puţin. Ea sesiză că atmosfera din încăpere se schimbase.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că e posibil ca eu să fi folosit toată istoria asta drept scuză pentru a te vedea din nou?

Oh, Iisuse. Vorbele lui se revărsară peste inima ei

asemenea unui pârâu pe deasupra unor pietre, mângâind vârfurile aspre şi dureroase.

– Nu cred, Thane, zise ea, refuzând să se lase sedusă de cuvintele pe care ar fi vrut să le audă cu atâţia ani în urmă. Eu cred că ai venit pentru că aveai nevoie de ajutorul meu. Punct. Ea reveni la birou, se trânti pe scaun şi zări apoi Rolodex-ul lui Mary Theresa. Cine, spunea detectivul, că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Mary Theresa?

– Un casier de la staţia de benzină. Dar chestia asta nu pare să aibă temei. Oricum, Henderson a pomenit ceva despre posibila greşeală a băiatului acela, despre faptul că ar fi o persoană mereu în căutare de publicitate ieftină, ultima dată când am stat de vorbă cu el. Era vorba de nişte neconcordanţe orare.

– Chiar dacă funcţionarul a văzut-o sau nu pe Marchiză, ultima persoană care a stat de vorbă cu ea ai fost tu, corect?

– Asta e ceea ce ştim.

– Exact. Ea îl privi insistent. Şi înainte de a se întâlni cu tine, i-a întâlnit pe colegii ei, nu? Pe Craig Beaumont şi pe ceilalţi angajaţi ai postului de televiziune. Poate şi pe secretara ei.

– După câte îmi amintesc.

– Şi eu la fel. Ea răsfoi cărţile de vizită uzate şi numele pe care le auzise de la Mary Theresa îi săriră în ochi: Craig Beaumont, Syd Gillette, Robert Inman, Michelle Kelly, Maggie and Becca McCrae, Wade Pomeranian, Thane Walker... alături de altele pe care nu le recunoştea.

Dând cu ochii de telefon şi de robotul telefonic, ea apăsă pe butonul „Play“, ascultând cele câteva apeluri întrerupte, ca şi pe cele de la postul de televiziune din partea agentului ei, Ambrose King, de la Evelyn Lawrence, din partea detectivului Henderson şi primul dintre mesajele ei telefonice disperate. „Mary Theresa, sunt Maggie. Dacă eşti

acolo, te rog răspunde... Mary Theresa? Oh, bine, Marchiză eşti acolo?“ O pauză. „Uite, eu am primit un mesaj din partea ta – ştii, dintre acelea pe care obişnuiai să le trimiţi – în fine, cel puţin cred că am primit, aşa că trebuie să vorbesc cu tine. Te rog să-mi dai telefon. Sunt încă la ferma din Idaho...

– Ce fel de mesaj? întrebă Thane în timp ce robotul se opri, iar Maggie se simţi ca o proastă.

– De niciun fel. Ea clătină din cap.

– Nu, ai spus că ai primit un mesaj. El traversă încăperea până în dreptul biroului, apăsând iarăşi butonul „play“ Spre nemulţumirea lui Maggie, ascultară din nou rugămintea sa disperată. Ce ai vrut să spui?

– Nu are importanţă.

– Pe dracu', domniţă. Cred că tocmai ai subliniat că suntem împreună în această poveste şi că nu ar trebui să avem secrete, aşa că ce fel de mesaj?

– Las-o baltă. Nu ai crede dacă ţi-aş povesti.

Ea încercă să treacă rapid pe lângă el, dar braţul lui îi înconjură strâns talia, iar el o răsuci pentru a o putea privi în ochi.

– Pune-mă la încercare, îi sugeră el, chipul lui fiind atât de aproape de faţa ei, încât ea îi simţi căldura şi adulmecă aroma aceea care era doar a lui.

– Las-o baltă, Thane.

– Niciodată. Privirea lui o susţinu pe a ei – un albastru inflexibil şi calculat. Degetele se strânseră şi mai mult în jurul taliei ei.

– Bine, zise ea, ignorând faptul că răsuflarea îi dispăruse undeva în adâncul gâtului. Ea ezită, dar inima ei pompa adrenalina prin sânge. Să văd ce ai să zici, cowboy. Din când în când, Mary Theresa şi cu mine... comunicăm, cred că doar aşa îi putem spune, dar o facem fără să vorbim.

– Fără să vorbiţi? Îşi miji ochii, ca şi cum ar fi vrut să

privească mai adânc în mintea ei şi să descopere dacă spunea adevărul. O studia de atât de aproape, încât ea simţi nevoia să-i evite privirea, dar era prinsă în capcană.

– Exact. Şi nu mă refer la scrisori sau la e-mailuri, ori la semne, Walker. E vorba de telepatie.

– Aiurea.

Ea ridică o sprânceană.

– Tu ai întrebat.

– Mda, în fine, mai încearcă o dată.

– Nu funcţionează prea des şi merge doar într-o singură direcţie.

– Cum adică? Scepticismul îi adânci şi mai mult ridurile de la colţurile ochilor.

– Mary Theresa foloseşte un fel de voce interioară, iar eu sunt capabilă să o aud.

– Doar tu?

– Doar eu.

El pufni în bătaie de joc.

– Nu are importanţă câte mile ne despart, eu tot reuşesc să o aud.

– Sigur.

– Tu ai întrebat, îi aminti ea.

Surâsul lui era rece precum gheaţa. Deci ce ai „auzit" în ultima vreme de la ea?

– Nu prea multe.

– Totuşi.

Ea îşi linse nervoasă buzele, iar privirea lui alunecă spre gura ei, înainte de a reveni asupra ochilor.

– Spune-mi, Mag Pie.

Ea înghiţi în sec.

– Bine. Am avut veşti de la ea cu o oră înainte ca tu să-ţi faci apariţia la ferma din Idaho.

– Convenabil.

– E adevărat, la naiba! Ea îşi smulse cu putere braţul, dar degetele care-i înconjurau talia nu făcură altceva decât să-şi întărească strânsoarea ca de menghină.

– Şi de atunci?

– Nimic... în fine, am avut veşti de la ea în timp ce dormeam, dar... Ea clătină din cap. Dar sunt mai mult decât convinsă că nu a fost decât un vis.

– Iisuse Hristoase!

– E adevărat, fir-ar să fie.

– În regulă, hai să spunem că te cred, prin urmare ce s-a întâmplat înainte? Când ai auzit sau cum vrei să spui... când ai primit mesaje de la ea?

Ea inspiră adânc, dorindu-şi să aibă posibilitatea de a-şi lua înapoi toate acele vorbe. Fără îndoială că el o considera nebună. Dar era prea târziu.

– Prima dată s-a întâmplat în seara când Mitch... Mitch şi Mary Theresa erau beţi, în cada cu apă fierbinte şi apoi iarăşi în seara când el a decedat. Altădată a fost atunci când tu ai venit acasă şi ai anunţat că voi doi vă veţi căsători şi, apoi, ultima dată, după ani de tăcere, crezi ori ba, am auzit-o din nou. Chiar cu puţin timp înainte ca tu să apari la cabană. Era disperată şi mă implora să o ajut. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îşi înălţă privirea, sfidându-l. Dă-i drumul, spune-mi că mint sau că sunt nebună.

– Ori minţi, ori eşti nebună.

– Greşit. Aşa s-a întâmplat, insistă ea, reuşind în cele din urmă să se smulgă de lângă el şi să-şi frecţioneze talia. Oh, Doamne, sunase atât de jalnic, atât de al naibii de jalnic. Dar ultima dată... ultima dată când ea a trimis vocea spre mine şi... şi asta s-a petrecut după ce ea dispăruse deja, după ce poliţia descoperise acel bileţel care făcea referire la sinucidere, aşa că vezi tu, ea nu e moartă. Nu poate fi. Altfel nu ar fi putut transmite mesajul!

– În caz că a făcut-o.

– De ce aş inventa aşa ceva?

– Nu ştiu. El o privi ca şi cum era bolnavă mintal, ca şi cum nu ar fi avut în mintea ei pic de raţiune. Şi ce spunea ea în mesajul acela? întrebă el.

– Doar că avea nevoie de ajutor, minţi ea, incapabilă să-l acuze de o crimă pe care nu o înţelegea.

Maxilarul lui se crispă. O venă din apropierea tâmplei începu să pulseze. Ochii exprimau neîncredere.

– Spune-o, Walker.

– Ai inventat totul.

– De ce?

Era o întrebare a naibii de bună. Thane nu voia să aibă încredere în ea, aflând cu multă vreme în urmă că nu trebuie să crezi niciodată o femeie. Dar cu Maggie fusese întotdeauna altfel. Aşa cum era şi astăzi.

– Fiindcă nu are logică.

– Dar ceva... ea făcu un gest larg şi repezit cu braţul, cuprinzând în acea unică mişcare întreaga casă – dar ceva din toate astea are sens? Ştii, Walker, dacă vrei să am încredere în tine ar fi mai bine să ai al dracului de multă încredere în mine!

Ochii ei verzi sclipiră, obrajii prinseră o nuanţă de roşu-aprins, iar colţurile gurii îi coborâseră într-o ţuguire uşoară pe care el o găsi fascinantă.

– Chiar ai, Maggie? întrebă el, încercând să ignore faptul că ea încă îl subjuga. Aşa cum nu o făcuse nicio altă femeie. Ai încredere în mine?

– Nu. Răspunsul fu unul rapid. Tăios asemenea unui cuţit. Dar încerc, fir-ar să fie. Nu ştiu ce vei face tu, dar eu nu am de gând să stau deoparte, să rezolve asta poliţia în timpul lor liber.

El simţi primul avertisment în privinţa unui nou tip de problemă.

– Ce vrei să spui?

– Am lucrat câţiva ani de zile pentru un detectiv particular, aşa că am învăţat care sunt mijloacele. Şi cred că a venit vremea să descopăr ce i s-a întâmplat surorii mele. Chiar dacă mă crezi, ori ba, ea m-a chemat, Thane, şi asta s-a întâmplat după momentul în care se presupune că a dispărut.

– Asta e o nebunie.

– Asta mi-am spus şi eu. Poliţia, dacă va face cercetări destul de aprofundate, va descoperi că eu am consultat un psihiatru, şi nu o dată, ci de două ori. Prima dată a fost cu mulţi ani în urmă, după moartea lui Mitch, iar tu şi Mary Theresa v-aţi căsătorit; am plecat la colegiu, dar am primit un tratament pentru depresie.

Thane era surprins. Maggie era una dintre cele mai sănătoase şi mai stabile persoane pe care le cunoscuse el de-a lungul vieţii.

– Iar a doua oară a fost cu aproape un an în urmă; mariajul meu era gata să se destrame, fiica mea devenise o străină, iar eu simţeam cum alunec într-o gaură adâncă şi neagră. Cu cât încercam mai mult să mă ridic, cu atât mai adânc se părea că mă scufund. M-am încleştat până ce mi-au sângerat degetele, dar nu am reuşit să ajung la margine, n-am fost capabilă să adulmec aerul proaspăt sau să ajung la lumină, aşa că a trebuit să apelez la îngrijirile unui medic. Ea ezită, iar el observă în privirea ei durere şi dezolare.

– Şi apoi a murit soţul tău? riscă el, ştiind că îşi băga nasul, că tatona teritorii dureroase, dar nu se putea abţine să nu-i adreseze o întrebare care îl sâcâia din secunda în care o reîntâlnise.

Ea reuşi să surâdă timid.

– Nu s-a întâmplat exact aşa. Da, eram deprimată şi eram sub tratament, dar cauza depresiei era mariajul meu. Dean şi cu mine eram separaţi din punct de vedere spiritual,

departe unul de altul de ani de zile; vieţile noastre erau diferite, complet separate. El se întâlnea cu o altă femeie, cu toate că o nega cu vehemenţă, iar eu nu am putut suporta aşa ceva. Am intentat divorţul. Ea îşi frecă braţele, ferindu-şi privirea. În ziua când a murit a băut aproape o jumătate de sticlă de Jack Daniel's, a ieşit cu maşina în afara oraşului şi-a pierdut controlul maşinii. Ea se cutremură.

– Şi a murit.

– Nu imediat. Lacrimile se adunară în ochii ei, iar ea înghiţii în sec. Vârful nasul ei deveni roşu. A rămas acolo, în comă, timp de unsprezece zile, în vreme ce noi ceilalţi, eu, fiica mea, părinţii, fratele şi cumnata lui l-am vegheat, rugându-ne pentru el, vorbindu-i, implorându-l să supravieţuiască. Ea clipi, stăpânindu-şi lacrimile. În cele din urmă, am renunţat. Totul începuse să se prăbuşească, iar doctorul mi-a spus că era în moarte cerebrală. Noi – în fine –, eu am oprit aparatul. În momentul respectiv, familia a fost de acord, dar ulterior... Ea îşi drese vocea, trăgând adânc aer în piept... oricum, ideea era că părinţii şi fratele său au dat vina pe mine şi ne-am chinuit cu toţii. Ea îşi ridică faţa sfidător, privirea ei cufundându-se în a lui atât de profund, încât el fu convins că ea era în stare să vadă fiecare dintre păcatele lui. Şi existau atât de multe. Mai multe decât ar fi ghicit cineva vreodată. Disperarea contorsionă trăsăturile ei perfecte. Mai ai şi alte întrebări, cowboy?

El nu răspunse. Nu era în stare. Toată rezistenţa lui se făcu ţăndări şi, aşa cum îşi dorise din secunda în care o revăzuse, el o trase în braţele lui. Ea gâfâi, ochii i se deschiseră larg, iar el îşi lipi buzele nerăbdătoare de ale ei.

Prin mintea lui trecu un milion de motive pentru a pune capăt acestei nebunii. Ea nu era o persoană de încredere, era sora lui Mary Theresa, el îi mai frânsese inima o dată, ea îl ura..., dar lui nu-i păsa... nu dădea doi bani pe nimic în afară

de şansa de a o atinge şi a o simţi. Era o consolare. Era o poftă sexuală. Era un paradis.

Doamne, ce mult timp trecuse. Pasiunea îi aprinse sângele şi limba lui alunecă pe deasupra dinţilor ei, cercetând, atingând, adâncindu-se până ce ea gemu uşor şi cedă abandonându-se. Prin mintea lui zburară gânduri referitoare la o piele frumos mirositoare, la un păr spălat de ploaie şi la un sex fierbinte. El îşi reaminti momentul când făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, cum spatele ei se arcuise în sus în ploaia aceea torenţială, cât de fierbinte şi de încordată fusese ea în momentul în care îi dăruise virginitatea sa, acolo, în pădurice, cum tremurase, exact aşa cum o făcea şi acum în braţele lui.

În casa lui Mary Theresa.

Gândul acesta fu asemenea unui duş rece.

Ca şi cum ar fi realizat şi ea că întreceau măsura, profanând casa unei femei ce putea fi moartă, sora ei, fosta lui soţie, aceeaşi femeie care îi despărţise şi înainte. Maggie se zbătu pentru a se îndepărta de el.

– Nu cred că e o idee bună.

– Ştiu că nu e. Însă el nu-i dădu drumul, strângând-o şi mai tare şi sărutând-o iarăşi. Cu pasiune. Ea păru că se înmoaie pentru o secundă, doar pentru a-l respinge din nou.

– Pe bune, Thane. Eu – tu –, noi avem ceva de făcut. Trebuie să o găsim pe Mary Theresa şi nu am nevoie să fiu derutată.

– Eşti?

– Da.

Blestemându-se în tăcere, el îşi lăsă braţele în jos.

– *Tu* mă derutezi. Şi asta nu se mai poate întâmpla. Eu... eu nu o să permit aşa ceva. Ea păru să-şi recapete stăpânirea de sine imediat ce puse o oarecare distanţă între ei. Dar respiraţia îi era neregulată, ochii îi luceau de pasiunea aceea unică pe care doar ei o împărtăşiseră. Hai s-o găsim

pur şi simplu pe Mary Theresa. Ea se îndreptă din nou către birou, luând în mână Rolodex-ul surorii ei. Cred că am să-l iau cu împrumut.

– Ce?

– Şi, dacă tot suntem aici... Maggie apăsă pe un buton şi aşteptă să prindă viaţă computerul. Imediat ce monitorul se lumină, ea se porni să tasteze cu nişte degete agile, intrând într-un fel anume în agenda lui Mary Theresa.

– Cum ai ştiut să accesezi toate chestiile astea?

– Mary Theresa nu e chiar un expert în materie de computere. Ea a folosit întotdeauna ca parolă de acces data ei de naştere. Din întâmplare e şi a mea. Zâmbi uşor. Ţii minte că am lucrat pentru...

– Un detectiv particular, ştiu. Cred că asta începe să mă bântuie.

Ea tasta mai departe, cercetând dosare private şi dând comenzi. În numai câteva minute, imprimanta dădu la iveală informaţii referitoare la ultimele luni din viaţa Marchizei, adrese şi numere de telefon ale persoanelor apropiate şi dragi acesteia şi chiar informaţii despre proiectele la care lucra.

– *Voilà*, zise Maggie în cele din urmă, înşfăcând paginile aflate în imprimantă. Cum se spune... o cunoaştere parţială e un lucru periculos?

– Amin.

Thane privi cum ea îndoaie paginile scoase la imprimantă, îndesându-le, împreună cu Rolodex-ul în geanta sa voluminoasă. În timp ce ea se pregătea să se ridice de la birou, Thane auzi păcănitul şi trosnetul porţii de la garaj care se ridica.

– Ascultă.

Capul lui Maggie se ridică rapid. Un surâs uriaş de uşurare apăru pe buzele pe care el tocmai le sărutase.

– A venit acasă.

– Poate. Sunetul unui motor care huruia se auzi din

zona garajului, iar bubuitul notelor emise de un bas într-o melodie heavy-metal aproape că zgudui fundaţia. Muzica şi motorul se opriră. Maggie o luă la fugă pe coridor. Ea ajunse la uşa garajului în secunda în care aceasta fu deschisă larg.

Wade Pomeranian, cu cârlionţii lui închişi la culoare, încâlciţi şi în dezordine, cu un surâs la fel de entuziast ca al lui Maggie, dădu buzna în casă încălţat cu cizmele lui din piele de şarpe, de cinci sute de dolari, purtând o haină neagră şi lungă din piele şi învăluit într-un nor de marijuana.

– Baby! strigă el, trăsăturile lui destinzându-se într-un rânjet. El îşi încolăci braţele în jurul lui Maggie, o ridică şi o roti prin aer.

– Oh, Doamne, ce bine îmi pare că te văd! Poliţia, toţi mi-au spus... vreau să spun, la naiba, toţi se purtau ca şi cum ai fi murit sau... ceva de genul ăsta... Surâsul lui se stinse şi el o aşeză pe Maggie pe podea. Privind spre capătul coridorului, întrebă: Ce dracu' caută el aici?

Thane, iritat de apariţia bărbatului cu mult mai tânăr, strânse din dinţi.

– Ştii că asta-i chiar distractiv, Pomeranian, i-o trânti el, măsurându-l pe ultimul iubit al Marchizei. Tocmai voiam să te întreb exact acelaşi lucru.

14

Eu nu sunt Mary Theresa.

– Oh, la dracu', baby, iar începi? Ochii lui Wade deveniră pe neaşteptate serioşi, în timp ce o lăsa pe Maggie pe podea. El înaintă şchiopătând într-un picior, răsucind o

mână în sus, precum o gheară şi agitând-o spre tavan. Ţi-am spus să nu mai iei pastilele alea afurisite.

– Am spus că nu sunt Mary Theresa. Sunt sora ei. Maggie McCrae.

Pentru o secundă el nu rosti o vorbă, holbându-se pur şi simplu la ea. Apoi urmă lovitura: el recunoscu deosebirile.

– Oh, drăcie! El făcu un pas în spate, privind când la Maggie, când la Thane. La naiba, eşti bucăţică ruptă din Marchiză!

– Ce cauţi aici? întrebă Thane.

– Am venit să-mi iau o parte din lucruri şi am văzut camioneta ta afară. Apoi am văzut-o pe Marchiză... în fine, pe Maggie... oh, ce porcărie! El scutură din cap, iar pletele lui cârlionţate străluciră în lumină. Iisuse. Semeni atât de mult cu ea, e o... ciudăţenie cosmică. Oauuu. Revenindu-şi cu încetinitorul, el realiză că nu avea ce să caute în casa Marchizei. Ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să se predea. Uite ce e, o să dau o fugă ca să-mi strâng lucrurile.

– Aşteaptă. Maggie făcu un semn cu capul către bucătărie. Vreau să stau de vorbă cu tine.

– Cu mine? Pe neaşteptate deveni precaut. De ce?

– Pentru că vreau să aflu ce i s-a întâmplat surorii mele.

– Şi eu la fel, zise el prompt. Dar n-am niciun indiciu. Pe cuvânt.

– Lasă-mă pe mine să judec asta. Vino, hai să stăm de vorbă.

Ea apăsă pe întrerupătorul aflat la intrarea în bucătărie. Dincolo de ferestre, amurgul se târa deasupra câmpului, cerul căpătând culoarea levănţicii, iar pământul, acolo unde mai era încă acoperit de zăpadă, o palidă tentă de gri.

Cu toate că era reticent, Wade luă un scaun de la masa rotundă cu blat de sticlă. Maggie ignoră stratul subţire de

praf care se adunase pe suprafaţa acesteia, aşezându-se vizavi de ultimul iubit al Marchizei, şi dădu într-o parte o vază de cristal cu stânjenei ofiliţi şi cu trandafiri. O dâră de petale ofilite şi de polen se împrăştiară pe sticlă.

– De ce voi doi – Pomeranian se întoarse uşor către maşina de gătit, acolo unde Thane stătea în picioare, rezemat de barul destinat servirii mesei, ştii tu, sunteţi împreună?

– Ne-am cunoscut cu multă vreme în urmă. Maggie era mai degrabă interesată să adreseze întrebările decât să răspundă la ele. Uite, te rog, vorbeşte-mi despre Mary Theresa. Poliţia pare să creadă că ea s-a sinucis. Una dintre sprâncenele lui negre se arcui puţin, în timp ce el se cufundă mai bine în scaun, întinzându-şi picioarele lungi şi împreunându-şi mâinile. Unghiile erau aranjate, părul îi strălucea, pielea îi era tuciurie, dar fără cusur. În comparaţie cu Thane, era piţigăiat, dar probabil că fotografiat arăta mult mai bine.

– Nu cred că Marchiza s-a trecut de una singură pe lumea cealaltă, dacă asta e ceea ce m-ai întrebat.

– Ce crezi că a păţit? întrebă Thane.

– Fir-ar să fie, omule, habar nu am. Nu credeţi că vreau să o găsesc?

– Chiar vrei?

– Da! Faţa netedă a lui Pomeranian se contorsionă într-o mască a frustrării. O iubesc!

– Chiar aşa? În mod evident, Thane nu era convins.

Maggie îi aruncă o privire menită să-l reducă la tăcere.

– Când ai văzut-o pentru ultima dată?

– Miercuri seara, înainte ca ea să plece. El oftă, privind dincolo de ferestre. Ne-am certat. O prostie. Eu voiam să fiu intervievat în cadrul emisiunii ei, cum am fost mereu, iar ea m-a dat din nou la o parte. Buzele lui se strânseră. Eu m-am enervat, m-am enervat rău, şi i-am spus că noi doi am

terminat-o. El pufni şi, cu toate că degetele îi rămaseră înlănţuite, cele mari se mişcară nervos. Aşa că... oricum, ea mi-a cam dat papucii, iar eu am plecat. Era aproape ora zece, cred. M-am întors în apartamentul meu, m-am simţit ca naiba, nu am putut dormi şi am sunat-o dimineaţa, cam pe la ora şase şi treizeci de minute, dar ea nu a răspuns, aşa că mi-am zis: „la dracu', ea ştie numărul meu", şi nici nu am încercat să dau de ea timp de două zile. Am avut o şedinţă în Salt Lake în ziua respectivă şi am arătat ca naiba pentru că nu dormisem nicio clipă, dar am reuşit să trec peste asta şi am rămas în Utah până duminică.

– Nu ai avut veşti de la ea?

– Nu.

– Nu ai încercat din nou să o contactezi?

– Mingea era în terenul ei. M-am gândit să-i ofer timp ca să se calmeze şi să-şi dea seama ce-şi doreşte.

– Dar tu o iubeşti, remarcă Thane, cu o voce inexpresivă.

El aprobă, iar pletele lui tresăltară.

– Într-adevăr.

– Mă ocup eu de asta. Maggie trimise în direcţia lui Thane o privire care i-ar fi făcut în mod garantat pe cei mai mulţi bărbaţi să tremure, dar nemernicul lipsit de respect avu tupeul să-i zâmbească şi, întorcându-şi palma către Pomeranian, ridică din sprânceană ca şi cum ar fi zis: „Martorul e al dumneavoastră, doamnă avocat".

Pomeranian se uită spre ceas.

– Am cam întârziat.

– Bine, bine, pune-mă în fugă la curent, zise Maggie enervată, ajungând rapid la concluzia că Thane avea dreptate în privinţa părerii sale despre ultimul iubit al Marchizei. Tipul părea a fi lipsit de importanţă. Ce crezi că i s-a întâmplat Marchizei?

– La naiba, nu ştiu.

– Aşa cum am spus, poliția presupune că ea ar fi avut intenția să se sinucidă.

El slobozi un hohot de râs.

– Marchiza? Imposibil. Ea iubea viața. Mereu voia ceva mai mult de la ea, mereu urzea un plan pentru a obține mai mulți bani şi pentru a promova şi nici prin gând nu-i trecea să-şi ia viața. Ea nu.

– Prin urmare, crezi că e posibil să fi fost răpită.

– La dracu', habar nu am. El ridică din umerii zvelți. Nu ştiu de ce ar face cineva aşa ceva.

– Pentru bani, zise Thane.

– Sau pentru a atrage atenția, adăugă Maggie.

– Sau poate vreun psihopat. Mereu există săriți de pe fix care dau târcoale. Habar nu am. Pomeranian părea sincer. În fine, cât de sincer putea fi în veşmintele lui negre şi cu părul acela bine coafat. El dădu la iveală un surâs mortal, unul dintre acelea care-i aducea banii în modeling. Împingându-şi scaunul în spate, se ridică în picioare, îşi pocni coapsele cu palmele şi, fără a mai rosti o vorbă, ieşi într-o clipă din încăpere. Haina se undui în urma lui, iar Maggie îşi aduse aminte de mantia lui Batman.

– Cât timp a fost Mary Theresa cu el? întrebă ea.

– Şase sau opt luni de zile. Thane ridică din umăr. Prea mult timp.

Ea auzi cum Wade Pomeranian o coteşte spre etajul al doilea, apoi s-au auzit nişte paşi rapizi în vreme ce el cobora scara. El nu se obosi să intre din nou în bucătărie, cu toate că Maggie, din poziția în care se afla la masă, îl văzu cum iese zburând pe uşa care dădea spre garaj. Haina făcu valuri în urma lui, în vreme ce el căra un teanc de haine spre un BMW elegant de culoare bleumarin. Uşa garajului se trânti cu zgomot, înainte ca Maggie să poată zări şi altceva. În schimb,

auzi uşa garajului cum se întredeschide, bipul unui dispozitiv fără cheie, un motor puternic pus în funcţiune, duduitul muzicii cu volumul la maximum. Totul reveni la stadiul iniţial în vreme ce Wade şi automobilul lui sport o porniră la drum.

– Cum ţi s-a părut tipul? întrebă Thane, privind încă atent în direcţia uşii.

– Diferit, zise Maggie, însă îşi dădu seama că Mary Theresa nu avea cu adevărat un „model“ atunci când venea vorba de bărbaţi. Niciunul dintre bărbaţii prezenţi în viaţa ei nu se potrivise într-un anume tipar. Inclusiv Thane.

– Haide, te invit la cină, se oferi Thane.

– Nu o să te refuz, dar, mai întâi, trebuie să mă înregistrez la un hotel şi să închiriez o maşină. Ea îşi luă geanta şi o porni ţintă spre dulapul pentru mături. Cu mişcări experte, activă sistemul de securitate. În vreme ce alarma porni să ticăie uşor, ea şi Thane se grăbiră să iasă afară. Aerul era rece, stelele străluceau, iar cele câteva felinare de pe stradă îşi trimiteau lumina către terenul acoperit de zăpadă.

– De ce să închiriezi un automobil? Te duc eu oriunde vei avea nevoie să mergi.

– Nu trebuie să mergi la vreo două ferme?

– Am maiştri care se pot ocupa de orice problemă apărută.

Ea riscă aruncându-i o privire în vreme ce înaintau cu greu pe poteca pe care o făcuseră ceva mai devreme. El nu aparţinea acestui cartier de vile dezlânate şi de acri bine-îngrijiţi. El arăta nelalocul lui, precum un mustang în padocul unor cai pursânge, un bărbat care aparţinea regiunilor bătute de vânt din locul unde se născuse. Ea îşi spuse că trebuie să stea departe de el, deoarece era periculos, cel puţin la nivel emoţional, sau poate chiar mai mult de atât.

Şi totuşi avea ceva, o subtilă aură sexuală care părea să netezească vârfurile aspre, ceva care o ţintuia locului şi

nu o lăsa să plece. Nasul lui acvilin, ochii profunzi şi părul în dezordine păreau mai atrăgătoare ca niciodată. Nu trebuia decât să se ducă cu gândul la sărutul pe care-l împărtăşiseră, sărutul pe care ea şi-l dorise cu atâta disperare în biroul Marchizei, ca să şi dea seama că nu e imună nici cât negru sub unghie la farmecul lui.

– Cred că am nevoie de propria mea maşină, Thane.

Ea apucă mânerul de la portiera camionetei, dar el îşi aşeză mâna în apropierea mâinii ei, ţinând portiera închisă.

– Chiar aşa? De ce?

– Vreau să fiu independentă.

O sprânceană seducătoare se arcui.

– De ce?

– Fiindcă nu doresc să mă bazez pe tine.

– Sunt un om pe care te poţi baza al naibii de mult.

– Dar nu şi onest, zise ea, răsucindu-se şi lipindu-şi şoldurile de aripa murdară a camionetei.

– Ce te face să crezi?

– Spune-i intuiţie feminină, ori presimţire, ori poţi spune chiar că asta se întâmplă pentru că eu cred în zicala aceea veche care spune că „cine se frige cu ciorbă, suflă şi în iaurt“, dar sensul final e următorul: există ceva ce nu-mi spui, Thane. Ceva important. Şi asta are legătură cu sora mea. Tu nu ai plecat de la ferma ta din Wyoming, nu ai bătut drumul până în Idaho pentru a mă târî înapoi la Denver fără să ai un motiv anume, unul mai important decât faptul că doreai ca eu să garantez pentru tine în faţa autorităţilor.

– Nu?

– Aşa că dă-i drumul.

– Nu o să crezi, dar eu am vrut pur şi simplu să te revăd.

Inima ei se opri. Însă doar o secundă.

– Nici măcar să nu încerci chestia asta cu mine, bine? Ea îşi ridică ambele mâini în dreptul capului, ca şi cum s-ar

fi predat. Ai divorțat de multă vreme. Dacă voiai să mă revezi, m-ai fi căutat?

– Erai căsătorită.

Ea clătină din cap. El nu avea să o prostească, să-i spună dulcegării, ori, Doamne ferește, să o seducă din nou, făcând-o să creadă o minciună.

– Nu era vorba nici despre asta. Cu tine se petrece altceva, insistă ea, ochii ei cercetând trăsăturile aspre, de fermier, ale feței lui. Ceva important.

– Ești o sceptică afurisită.

– Mă întreb de ce? i-o întoarse ea, doar pentru ca el s-o înconjoare cu brațele, iar buzele lui să-i acopere gura. Fierbinți. Umede. Poruncitoare. Ar fi trebuit să fie pregătită, ar fi trebuit să se aștepte ca el să o sărute, dar chiar dacă ar fi fost avertizată, tot nu l-ar fi oprit. În timp ce limba lui plonjă în gura ei, ea o deschise cu aviditate. Încântarea atingerii lui, misterul ce-l învăluia, faptul că el o dorea din nou erau cu toatele atât de al naibii de amețitoare, încât ea nu mai era în stare să se oprească. Îl sărută la rândul ei, înconjurându-i gâtul cu brațele, ca și cum și-ar fi dat acordul.

Asta se întâmplă pentru că a trecut atâta vreme de când nu te-a sărutat un bărbat, de când nu te-a mângâiat și nu te-a îmbrățișat, ca și cum nu s-ar putea abține, încercă ea să-și spună, dar în ciuda faptului că trecuse mai mult de un an de când făcuse dragoste cu un bărbat, și asta se întâmplase doar pentru că Dean fusese atât de insistent, știa că în reacția ei era mai mult decât o pură dorință fizică.

Era Thane, cel care o îmbrățișa, Thane cel care o săruta, Thane cel care se purta ca și cum nu-i putea rezista. Fața lui se lipi de a ei. Ea se cutremură.

Mormăind, el se fixă între picioarele ei depărtate, erecția lui tare lipindu-se de partea inferioară a abdomenului ei.

Doamne, cât îl dorea. Aici, în aerul rece, cu coloana lipită de portiera camionetei lui, cu sânii striviți sub greutatea toracelui lui, ea îl dorea. Pasiunea pulsă adânc înăuntrul ei, iar sângele ei începu să fiarbă în momentul în care mâna lui alunecă sub jachetă pentru a-i cuprinde sânul. Pe dedesubtul puloverului sfârcurile ei se întăriră, iar genunchii îi deveniră moi. Dacă nu ar fi existat sprijinul oferit de camionetă, ea s-ar fi afundat în zăpadă, trăgând-l după ea, nedorindu-şi decât să-i simtă trupul gol împlântându-se în al său.

– Asta e o nebunie, murmură ea în gura lui deschisă.

El îşi înălţă capul, iar ea se pierdu în ochii aceia la fel de tainici şi de întunecaţi precum noaptea.

– Cu tine a fost întotdeauna aşa, Maggie. Mereu.

– Oh, exact. Capul începu să i se învârtă. Chiar şi atunci când erai cu Mary Theresa. Ştii bine, Thane, ea s-a interpus întotdeauna între noi.

– Nu e adevărat, zise el, privirea lui fixându-se din nou asupra buzelor ei. De fapt, ea obişnuia să spună acelaşi lucru în privinţa ta.

– Cum? Că eu m-am interpus între tine şi ea?

Privirea lui se ridică, iar pofta aceea pe care ea o văzu arzând în adâncimile acelea albastre o făcu să-şi piardă respiraţia.

– Nu numai că tu te interpui între noi, ci că eu îmi imaginam că ea erai tu.

– Nu – nici măcar să nu spui asta. Ea nu-l credea. Nu avea cum.

Gura lui se crispă, iar el îi dădu drumul uşor, îndepărtându-se.

– Partea afurisită era că avea dreptate. În fiecare seară, când mergeam în pat, îmi închipuiam că eşti tu, Maggie. El privi în sus spre cerul plin de stele, scuturând din cap. În fiecare noapte.

– Eu... eu nu cred că ar trebui să discutăm despre asta. Nu aici. Nu acum. Nu îndrăznea să-l creadă.

– Niciodată, aprobă el, ocolind-o şi deschizând portiera. Linii palide provocate de iritare apărură deasupra gurii lui. Urcă în camionetă. O să cumpărăm ceva de mâncare. În secunda în care ea începu să protesteze, el o admonestă: Mda, mda, ştiu. Imediat ce te voi duce să te înregistrezi la un hotel şi să-ţi închiriezi o afurisită de maşină.

– Şi să vorbesc cu Becca.

– Cum vrei.

Imediat ce ea urcă în camionetă el închise portiera cu zgomot în urma ei, mormăind printre dinţi despre „femeia-catâr – încăpăţânată, o adevărată pacoste", în timp ce se îndrepta către portiera şoferului. Porni motorul, puse camioneta în marşarier, reuşind să dea drumul radioului printr-o mişcare uşoară. În momentul în care camioneta înaintă de-a lungul străzii, iar el schimbă în viteza întâi, Maggie fu în sfârşit capabilă să respire din nou.

El privi rapid în oglinda retrovizoare.

– Ştii că am fost urmăriţi, nu?

Ea nu băgase de seamă şi era surprinsă. O privire fugară peste umăr confirmă suspiciunile lui.

– Poliţia?

– Probabil. El ocoli mulţimea adunată şi fu atent, în vreme ce un Jeep cu înfăţişare comună urmări coloana. I-am observat în timp ce veneam încoace, dar nu eram sigur.

– Dacă nu sunt cei de la poliţie, poate fi vorba de cineva implicat în dispariţia lui Mary Theresa.

– Ori presa. El întoarse privirea către ea, în vreme ce pe buze îi flutură un surâs strâmb şi provocator. Vrei să scap de ei?

Ea pufni în râs.

– În chestia asta?

El pocni tabloul de bord.

– Ce a spus Han Solo despre *Millennium Falcon* în *Războiul Stelelor*?

– Nu-mi place să mă gândesc. Ea își dădu ochii peste cap.

– Ceva de genul că ea s-ar putea să nu fie frumoasă, dar că poate sări în hiperspațiu în... oh, nu-mi amintesc citatul. Oricum, ai încredere în mine, camioneta asta poate să-și pună fundul la treabă când i se cere.

– Oh, da. Ea nu se putu abține să nu zâmbească, făcând abstracție de faptul că era un pachet de nervi. Faptul că se afla atât de aproape de Thane era tulburător, faptul că-l sărutase fusese tentant, dar periculos, iar faptul că aveau pe cineva pe urmele lor o deranja. Dar ea nu putea să cedeze. Nu până în clipa în care avea să descopere ce i se întâmplase surorii ei. Se uită repede în oglinda retrovizoare. Jeepul se afla cu câteva mașini mai în spate, dar încă îi urmărea. Lasă-i să ne urmărească, decise ea. Ar fi posibil să aflăm ceva de la ei.

Surâsul lui Thane nu avea pic de umor. El nu catadicsi să mărească viteza la culoarea galbenă a semaforului, dar lăsă Jeepul undeva în urma lor.

– Așa mă gândeam și eu.

– Acesta e un loc în care mă cazez atunci când vin în oraș, zise Thane, în vreme ce se strecură în parcarea rezervată ce aparținea lui Brass Tree, un hotel situat nu departe de centrul orașului. Marea lovitură e că propietarul e amicul nostru, Syd Gillette.

– Ultimul soț al Marchizei.

– Exact. O ironie, cred, zise Thane, fără a zâmbi.

Maggie știa că Gillette era un magnat al hotelurilor, dar nu acordase atenție „celor câteva hoteluri independente

şi elegante" care erau proprietatea lui, cu toate că Mary Theresa menţionase lucrul acesta în scurta perioadă de timp în care fusese căsătorită cu tipul respectiv.

Thane lăsă camioneta în grija unui valet, iar băieţii în uniformă de la recepţie îi ajutară în privinţa bagajelor. Construit din cărămidă roşie chiar la cumpăna dintre secole, fermecătorul Brass Tree se înălţa preţ de opt etaje, altădată fiind cu mult mai înalt decât clădirile din jurul său. O scară lată lucrată manual, lustruită până la acea strălucire profundă în nuanţa cireşului, urca, pornind din holul pardosit cu marmură, locul în care ferestrele-vitraliu şi candelabrele concurau pentru a-ţi atrage atenţia. Fotoliile, piese de colecţie, şi veiozele erau aşezate în jurul unui şemineu cu trei niveluri, înăuntrul unei încăperi destinate lecturii, perpendicular pe biroul de la intrare.

La începutul secolului, Munţii Rocky se zăreau dinăuntrul hotelului Brass Tree; acum zgârie-norii din beton şi sticlă erau punctele de atracţie ale majorităţii încăperilor cu vârstă respectabilă. Dar interiorul era încântător, preţurile nu urcau până în stratosferă, iar Maggie era recunoscătoare pentru un loc căruia să-i spună „casă" pe timpul nopţii.

Apartamentul pentru care ea şi Thane semnaseră era unul suficient de spaţios. Avea două dormitoare care flancau livingul situat la mijloc, completat de un şemineu, un fotoliu şi o canapea. O sticlă de brandy şi nişte dulciuri oferite din partea casei stăteau în aşteptare pe măsuţa cu blat de marmură.

Maggie îşi lăsă bagajul la capătul patului său, se întinse după telefon şi formă numărul cumnatei ei din California. Connie fu politicoasă, dar rece. O informă că fetele au ieşit „pe afară" de o bună bucată de timp. Da, urma să o roage pe Becca să o sune în momentul când vor reveni. În secunda în care Maggie făcu greşeala să întrebe cum se simte Becca, fu

informată cu răceală că aceasta „se simțea mai bine ca niciodată". Vocea lui Connie pierdu o parte din sarcasm în momentul în care ea îi mărturisi:

– Știi, Maggie, nu-i faci nicio favoare dezrădăcinând-o și ducând-o la capătul pustiului.

– În ciuda a ceea ce e posibil să crezi tu, Connie, Settler's Ridge nu e unul dintre cele șapte niveluri ale Iadului. În realitate, e chiar încântător, liniștit și sănătos. Mie îmi place. Îmi place foarte mult.

– Poate că pentru tine e chiar locul potrivit. Tu ești prin natura ta o singuratică, Maggie, să nu negi asta. Dar eu mă gândesc la Becca. Ea nu are decât treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Locul ei e aici, alături de prietenii ei.

– De aceea vă și vizitează.

Urmă o ezitare din partea lui Connie, iar Maggie simți că acolo se petrecea ceva cu mult mai important.

– Eu, hm, o voi duce la un specialist, pentru problema cu glezna.

– De ce? S-a agravat? Vinovăția lui Magie ieși la suprafață.

– Nu, ea pare în regulă, dar nu poți fi sigur niciodată. Vreau ca ea să fie consultată de un ortoped – și, de asemenea, de pediatrul lui Jenny. E numai piele și os.

– Connie, nu exagera.

– Eu sunt doar îngrijorată. E singurul copil al lui Dean. Ultimul din neamul lui.

– Știu. *Oh, Doamne, cât de bine o știu.*

– Eu și Jim suntem îngrijorați. Asta-i tot. Și bătrânii, și ei sunt.

Un nou junghi al vinovăției. Părinții lui Dean erau în etate, tatăl lui Dean fiind internat de curând într-un cămin, iar mama lui locuind în apropierea lui Jim și a lui Connie. Singurul McCrae care îl împiedica pe Jim să moștenească toată averea familiei era Becca.

– Dar dacă tu nu doreşti ca ea să meargă la un specialist... Aluzia era imposibil de ignorat. Încă o dată, fără a rosti o vorbă, Connie insinua că ea punea propriile nevoi mai presus de ale fiicei ei.

– Spune-i Beccăi să mă sune, bine? Îi comunică lui Connie numărul de telefon al hotelului, şi apoi închise. În trecut, familia lui Dean îi provocase multă suferinţă; acum nu mai avea nevoie de aşa ceva. Chiar dacă intenţiile lui Connie erau bune. Cu cât o găsea mai repede pe Marry Theresa, lăsând în urmă toată mizeria asta şi întorcându-se acasă, în Idaho, cu atât era mai bine.

Şi dacă nu vei reuşi? Dacă nu o vei găsi pe Mary Theresa? Dacă e într-adevăr moartă? Sau răpită de vreun nebun? Asta li se întâmplă mereu femeilor, mai ales celor celebre.

Sufletul ei se prăbuşi, iar depresia bătu la hotarele conştiinţei ei. Brusc, totul părea imposibil.

Thane deschise uşile franţuzeşti ce separau dormitorul ei de spaţiul destinat livingului, ca apoi să-şi strecoare capul înăuntru.

– Nu ştiu cum ţi-e ţie, dar eu sunt mort de foame.

– Şi eu, recunoscu ea, simţind nevoia să-şi elibereze mintea de capcana acelor gânduri negre. Voi fi gata în zece minute.

– Perfect.

Ea îşi recăpătă stăpânirea de sine, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni uşor şifonaţi, deoarece stătuseră împachetaţi în rucsacul ei, şi un pulover din angora de culoare crem. Îşi puse o curea neagră şi pantofii. Împrospătându-şi puţin machiajul, deşi acesta avea nevoie de retuşuri majore, ea se rezumă la o urmă proaspătă de ruj, la puţină mascara şi la puţin fard. Părul îi era încâlcit, nu luase cu ea nicio bijuterie şi nici nu-i păsa cine ştie ce. Nu se afla la Denver pentru a

avea întâlniri romantice, în timpul cinei, cu Thane sau oricine altcineva; se afla aici cu un alt scop.

– Acceptabil, zise ea către propria ei imagine, ignorând ridurile de îngrijorare din colţurile ochilor. Luându-şi geanta, o porni rapid către living şi-l găsi pe Thane îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri şi cu o cămaşă cu mâneci lungi, făcând ture în faţa micii canapele. El ridică privirea în momentul intrării ei şi un surâs i se ivi în colţul gurii.

– Te-ai aranjat frumos, doamnă McCrae, zise el.

– Idem.

Ieşiră din cameră şi coborâră cu liftul. Un şef de sală îi instală la o masă situată pe colţ, într-un salon destinat servirii cinei, acesta fiind împărţit în separeuri prin nişte panouri din lemn, ferestre cu formă rotundă, care sclipeau seducător sub lumina mai multor duzini de lumânări.

Thane îi recomandă un antricot, Maggie comandă păstrăv de pârâu. Sorbiră din vin, în vreme ce felurile de mâncare sosiră şi se terminară. Conversaţia lejeră era la ordinea zilei, iar ei îşi petrecură o mare parte din timp cercetându-i cu privirea pe ceilalţi meseni, întrebându-se dacă vreunii dintre ei făceau parte dintre persoanele care-i urmăriseră.

– E ciudat, recunoscu ea, simţind cum se încălzeşte pe dinăuntru din pricina celui de-al doilea pahar de Chardonnay.

– Ce anume?

– Tot acest caz, dacă vrei să-l numeşti astfel. Dispariţia lui Mary Theresa şi faptul că mă aflu aici împreună cu tine. Nu mă aşteptam niciodată să se întâmple aşa ceva. Îi întâlni ochii pentru o fracţiune de secundă, ca apoi să se uite în altă parte, de teamă că ar fi posibil să se piardă în intensitatea privirii lui lungi.

– Cum spuneam, ciudat.

– Ar putea fi destinul.

Ea aproape că pufni în râs. Thane Walker crezând în predestinare. Asta ar fi culmea.

– Sigur. Ea luă o înghiţitură de vin şi clipi ghiduş, observând cum o parte dintre ocupanţii meselor învecinate se răsuciră pentru a o privi, expresia lor fiind una nedumerită, în timp ce discutau cu restul grupului.

– Ei cred că eşti Marchiza, zise Thane, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu sunt siguri, şi dacă tu eşti aceea, atunci de ce presa şi televiziunea nu au anunţat că eşti vie şi nevătămată? De ce nu prezinţi emisiunea *Denver AM,* alături de Craig Beaumont?

– Ştiu, recunoscu ea şi sămânţa unei idei care se implantase în mintea ei în timp ce făcea cercetări prin casa lui Mary Theresa începu să încolţească. Şi de ce nu aş fi?

– Ce?

– De ce să nu fiu Mary Theresa?

Expresia lui Thane se schimbă, în vreme ce surâsul lui dispăru.

– Nu pricep.

Sămânţa aceea încolţea, iar ea începea să întrevadă posibilităţile. Ea se aplecă peste masă.

– De ce să nu-i iau locul lui Mary Theresa? La propriu şi la figurat. Dacă i-aş trăi viaţa, pas cu pas, să zicem, şi ceva mai rapid pentru ultima săptămână şi ceva, aş putea să văd ce i s-a întâmplat.

– Stai puţin, nu pricep ce vrei să spui, o contrazise el, aşezându-şi paharul pe masă.

– Sigur că pricepi. Ce-ai zice dacă *eu* aş deveni Mary Theresa, nu, vreau să spun dacă aş deveni Marchiza? Ştii tu, să locuiesc în casa ei, să fac exact ce făcea ea, să-i recreez viaţa, astfel încât să pot obţine o imagine reală sau măcar una vagă despre ceea ce a trăit ea înainte să dispară.

– Tu nu vorbeşti serios. El părea neplăcut surprins.

– La fel de serios cum am vorbit despre oricare lucru din viața mea. Ea se entuziasma, gândindu-se la ideea ce-i venise, în vreme ce Thane devenea, în mod evident, tot mai reticent. Ar fi posibil să descopăr ce anume i s-a întâmplat, iar noi pentru asta ne aflăm aici, nu? Tu vrei să o găsim.

– Toate lumea vrea.

– Dar cu tine se petrece şi altceva, zise ea, observând norii de furtună care se adunau în ochii lui.

– Sunt îngrijorat.

– Vrei să o găsim, sigur că da, cu toţii ne dorim asta. Strălucirea datorată vinului, seducţia datorată faptului că se oglindise din nou în ochii lui Thane, sentimentul că putea avea încredere în el aproape că depăşeau limitele bunului-simţ. Ştii ceva, Walker? Am să fac asta. Am să devin Marchiza.

Chelneriţa, o tânără înfigăreață cu părul scurt şi roşu, bine-crescută, le luă farfuriile, oferindu-le desert şi cafea.

– Suntem bine, o linişti Thane pe fată şi odată ce ea se îndepărtă de masa lor, o ţintui pe Maggie cu privirea. Eu nu te-am adus până aici ca să sfidez destinul. La dracu', Maggie, e o nebunie. Te joci cu focul.

– Atunci de ce „m-ai adus până aici"?

– Am mai discutat subiectul acesta.

– Dar eu nu cred ce mi-ai spus. Fii sincer cu mine, Thane.

– Am fost.

– Nu în totalitate.

Chelneriţa se întoarse, întinzându-le nota de plată. Thane ceru să-i fie trimisă în apartament. Maggie vru să-şi ia geanta, protestând, însă el ridică o mână. Ne vom socoti mai târziu, bine?

– Măcar încearcă să nu mă păcăleşti.

– Nici nu mă gândesc.

Revenirä în apartament şi, imediat ce ajunseră acolo, Maggie descoperi paginile acelea împăturite care conţineau o listă a activităţilor zilnice ale Marchizei, adrese şi numere de telefon ale persoanelor cu care avea relaţii apropiate.

– O să fie simplu, zise ea, în timp ce Thane aprinse focul. Scoţându-şi pantofii, ea se aşeză pe marginea canapelei. O să-i sun pur şi simplu pe cei cu care ea avea o întâlnire şi am să le iau un interviu.

– Ai să le iei un interviu? repetă el sceptic, ridicându-se, în vreme ce gazul fâsâi uşor şi flăcările mângâiară buştenii din ceramică. Deci, acum ai devenit o expertă.

– Având în vedere trecutul meu, sunt, într-un fel.

– Şi nu simţi niciun fel de remuşcări la gândul că îţi vei asuma identitatea şi viaţa Marchizei? El nu era amuzat.

– Nu. Cineva de pe lista asta – stând în picioare, ea ridică lista, vârându-i-o sub nas – ştie ceva. Dacă nu unde se află Marchiza, atunci ce s-a petrecut în viaţa ei. Nu poţi să-mi spui că psihiatrul ei nu ştie ceva despre starea ei mentală. Poliţia crede că e posibil ca ea să se fi sinucis prin – în fine, cum? Nu ştiu. Posibil aruncându-se cu maşina peste o stâncă sau spânzurându-se pe undeva, ori administrându-şi o doză letală de medicamente sau în ce fel? Dar dacă ea se afla într-o stare mentală delicată, oare psihiatrul ei nu ar trebui să ştie ceva? Şi ce spui despre cei cu care lucra, antrenorul ei – Laslo... Laslo... Ea frunzări paginile. Laslo Rolf. Oare nu ar avea încredere în el sau în secretara ei? Sau în cineva cu care colaborează? Tot mai agitată, în timp ce rotiţele se roteau în mintea ei, ea se plimba prin faţa focului, studiind paginile referitoare la agenda surorii ei. Deci, nu, nu m-ar deranja să devin Marchiza pentru o vreme. Deloc. Asta ar fi de ajutor.

– Eu aş fi foarte atent în momentul în care începe interviul cu psihiatrul ei, mai ales dacă te gândeşti serios

să-i iei locul surorii tale. Psihiatrul ar puta crede că o faci din cu totul alte motive – că ai cine ştie de ce nevoie să devii Marchiza. Din exterior, poate părea ceva mai mult decât incestuos.

Ea îngheţă la auzul acelui cuvânt. Mitch. Mary Theresa. Thane. Amintirile acelei perioade din viaţa ei care-i pusese inima la grea încercare îi reveniră brusc în minte, aceeaşi dureroasă aducere aminte care o bântuise întotdeauna şi care reprezenta o parte din motivul pentru care ea, cu ani în urmă, urmase un tratament psihiatric.

– Mai bine am lăsa incestul deoparte, sugeră ea.

– Acum e undeva în urma noastră.

Niciodată, reflectă ea, cu aceeaşi amară conştientizare ce o urmărise aproape două decenii. *Nu va rămâne niciodată în urma noastră.*

– Ştii, Thane, tu nu trebuie să te implici.

– Sigur că o fac. El îşi frecă bărbia cu furie. Nu am altă soluţie.

– Poliţia nu va...

– Eu nu mă refer la poliţie, ştii asta, Maggie. Într-o clipă, el o prinse strâns de talie. Nişte degete puternice se strânseră posesiv în jurul oaselor micuţe al braţului ei, trăgând-o atât de aproape, încât ea putu să adulmece esenţa lui pur masculină, să vadă cum ochii aceia albaştri se dilată până ce devin aproape negri. Am fost întotdeauna amestecat, zise el, cu o voce joasă şi răguşită. Cu tine.

Oh, Doamne. Ea înghiţi în sec, întâlnind în ochii lui întrebările amândurora. Trecuse atâta vreme, atâta furie, atâta agonie. Ea îşi linse pe neaşteptate buzele uscate, iar presiunea asupra braţul ei crescu. Buricele degetelor lui erau fierbinţi pe pielea fină din interiorul încheieturii ei, acolo unde pulsul ei bătea cu sălbăticie.

Fii atentă, Maggie, nu citi prea multe în vorbele lui. Ea auzise şi înainte aceste minciuni.

– Nu eşti obligat să spui...

– Ştiu. Nu *trebuie* să spun nimic. Dar suntem doar noi doi, Maggie. Singuri. Aşa cum ar fi trebuit să fie.

Inima o îndemna să-l creadă, să aibă încredere în vorbele pe care dorise să le audă cu atâta disperare, însă nu-şi petrecuse ultimii optsprezece ani ai vieţii vindecându-se doar pentru a redeschide ea însăşi acele răni.

– Nu face asta, Thane, nu acum.

– De ce nu? Privirea lui coborî spre buzele ei, iar ea trebui să se lupte pentru a nu se mai uita fix la gura lui, pentru a nu a se mai întreba ce ar simţi dacă l-ar săruta aici, departe de lume, în camera aceasta de hotel cu atmosferă intimă.

– Eu... eu am venit până aici pentru că mi-ai cerut-o, dar probabil că aş fi făcut-o oricum, aşa că... aşa că, hai să nu facem din chestia asta mai mult decât e, în regulă? Trecem împreună prin povestea asta, e adevărat, dar trebuie să privim lucrurile în perspectivă. Pentru simplul fapt că eu am venit aici pentru a te ajuta să-ţi salvezi reputaţia, nu-mi datorezi absolut nimic.

– Nici nu consideram că-ţi datorez. El se uită fix în ochii ei pentru o secundă, iar ea observă norii din privirea lui atentă şi albastră, chinul pe care doar el îl pricepea.

– Nu e vorba de o obligaţie.

– Nu? întrebă ea, refuzând să se concentreze asupra gurii lui care brusc părerea atât de aproape.

– E vorba de dorinţă.

Ea înghiţi în sec, avu intenţia să se retragă, dar nu o făcu. Pulsul ei, dedesubtul degetelor lui, bubuia, mintea ei se învârtea în cercuri erotice ce erau seducătoare într-un mod periculos. Lumina flăcărilor licări pe peretele îndepărtat şi apoi pe tavanul înalt.

Ea îşi linse iarăşi buzele, iar el surprinse mişcarea.

– Ce doreşti, Thane?

– Ce mi-am dorit întotdeauna. El îi prinse cealaltă mână, iar paginile imprimate referitoare la viața Marchizei căzură pe covor. Te vreau pe tine, Maggie. Cred că ți-am mai spus lucrul acesta.

– Și... Oh, Dumnezeule, ea se pierdea în privirea lui enigmatică. El era un drac, un demon trimis să o atragă și să o contrarieze, bărbatul căruia nu era în stare să-i reziste, dar în care nu avea încredere. El provoca doar supărare și durere. Și totuși, în momentul în care capul lui se aplecă, iar buzele lui le descoperiră pe ale sale, la fel ca înainte, ea nu se retrase, nu-l respinse.

O mână îi apucă încheietura, iar cealaltă se înfășură după umerii ei, trăgând-o mai aproape. Ea nu se opuse. Prinsă în farmecul atingerii lui, în presiunea limbii lui, a gustului și a aromei lui, se înmuie la fel de ușor de parcă chiar ea ar fi plănuit acest moment, cel mai seducător din existența sa.

– Lasă-mă să te iubesc, Maggie, șopti el, respirația lui gâdilându-i urechea, pielea ei înf iorându-se din pricina anticipării.

Cuvintele ar fi trebuit să-i limpezească mintea. El nu o iubise niciodată și nici nu avea s-o facă. Între ei existase pasiunea – brută și instinctivă, sexul în forma lui cea mai pură și mai animalică. Ar fi trebuit să plece, dar nu o făcu. În schimb, îl sărută cu toată fierbințeala prezentă în sângele ei, cu aceea dorință vitală și primitivă care creștea profund în părțile cele mai intime ale ființei ei.

Camera păru că se pierde în ceață, umbrele din colț venind mai aproape. Palmele lui se strecurară sub puloverul ei, iar ea nu protestă. El îi sărută chipul, gâtul, iar ea gemu, simțind cum puloverul de angora îi era tras peste cap, aerul răcoros mângâindu-i pielea dezgolită. El aruncă spre ușă piesa de vestimentație nedorită, iar picioarele lui Maggie amenințară să cedeze. Gura lui Thane era peste tot, sărutând,

atingând, alimentând cu lăcomie o dorință care crescuse de-a lungul anilor. Degetele ei nimeriră nasturii cămășii lui, îi strecură prin butoniere, mângâind ușor cicatricea de pe umărul lui, alunecând nerăbdătoare de-a lungul brațelor robuste, în vreme ce-l scăpă de veșmântul acela indezirabil.

Nu face asta, strigă mintea ei. *Maggie, asta va aduce și mai multă supărare. Fii isteață! Gândește-te la Becca! Adu-ți aminte de Mary Theresa! Adu-ți aminte cât de mult te-a făcut el să suferi.*

Dar rațiunea dispăru. Trecuse prea multă vreme de când ea făcuse dragoste cu el, iar amintirea ardorii lor, a pasiunii pe care o împărtășiseră se aprinse brusc în mintea ei.

Buzele lui descoperiră curbura gâtului ei, coborând și mai jos, către clavicule, în timp ce degetele lui se strecurară în sutienul ei, masându-i sânul, jucându-se cu sfârcul până ce dorința, fierbinte și pulsatilă, se prelinse chinuitor în adâncul sufletului ei.

Nu! Nu! Nu! își strigă ea sieși, dar nu ascultă. Și ea explora cu degete nerăbdătoare, mângâind mușchii încordați ai toracelui lui.

El își ținu respirația în momentul în care degetele ei trecură pe deasupra sfârcului său, iar ea simți pe abdomenul lui bărbăția puternică, tare și rigidă.

El îi desfăcu sutienul. Un deget lung trasă conturul coloanei ei, în vreme ce accesoriul acela micuț și dantelat căzu cât colo. Gura lui îi mângâie pielea, cuibărindu-se la vârful sânului ei, până ce îi descoperi sfârcul, mângâindu-l în cercuri amețitoare. Genunchii lui Maggie se îndoiră, iar el o prinse cu ușurință, ca și cum ea nu ar fi cântărit mare lucru. El o ridică, purtând-o către dormitorul lui, unde o întinse pe pat. Mătasea rece îi mângâie pielea dezgolită, iar el se lipi de ea, frământându-i sânul, sărutând-o ca și cum nu ar fi fost niciodată alături de o altă femeie, ca și cum orice

altă iubită ar fi fost de mult dată uitării, ca şi cum ea ar fi fost singura femeie de pe planetă.

Pantalonii şi ciorapii ei fură îndepărtaţi cu repeziciune, nişte degete aspre şi insistente dezbrăcând-o de fiecare strat de haine. El îşi îndesă faţa în abdomenul ei, iar ea se umezi pe dinăuntru. Limba lui îi înconjură buricul, iar degetele lui îi mângâiară şi îi masară sfârcurile. Sudoarea îi acoperi pielea.

Maggie închise ochii, încăperea începu să se legene, iar ea gemu în momentul în care el o sărută mult mai jos, în locurile cele mai intime. Ea nu-şi putu stăpâni mişcările trupului, zbătându-se din pricina unei dorinţe chinuitoare. Trecuse atât de multă vreme... ea era atât de avidă..., iar el era Thane... singurul bărbat pe care-l iubise cu adevărat. Singurul pe care-l dorise.

– Ai încredere în mine, Maggie, rosti el, venind mai aproape, prinzându-i mâinile mici într-ale sale, ca apoi să-i aşeze palmele peste sâni. El îşi schimbă poziţia, respirând deasupra coapselor ei. Ea încercă să-şi mişte palmele, dar el îşi înlănţui degetele cu ale ei, forţându-i mâinile să se plimbe cu mişcări circulare şi puternice pe trupul ei. Sfârcurile ei erau nişte bumbi tari dedesubtul palmelor ei, respiraţia îi era întretăiată, dorinţa făcând-o să se zvârcolească. Haide, şopti el, mângâind-o cu degetele, masând, simţind, jucându-se cu sfârcurile ei, încurajând-o să facă la fel.

– Dar...

– E în regulă, Maggie. Mângâie-te. Simte-te bine. Apoi el schimbă poziţia, una dintre mâinile lui cuprinzându-i fesele, degetele lui cufundându-se în carnea tare. Cu mâna rămasă liberă, el o deschise, pătrunzând-o cu degetele până ce ea avu senzaţia că înnebuneşte. Dar voia mai mult. Cu mult mai mult. Respiraţia lui o răcori, limba lui găsind acel loc special pe care doar iubiţii îl descoperă. El o atinse şi o gustă mai întâi încet şi apoi cu ceva mai multă fervoare.

Respirația lui deveni sacadată, iar trupul ei se arcui pe măsură ce dorința devenea tot mai mare. Încăperea dispăruse. Ea era doar alături de el, mişcându-se în ritmul lui, neatentă decât la senzația creată de el, dorindu-şi absolut orice urma să-i ofere.

– Thane... oh, na... oh, bine... Thane.

Primul spasm lovi.

Ea se arcui.

El o ținu cu putere, refuzând să-i dea drumul, oferindu-i mai mult şi tot mai mult, întreținând flacăra dorinței la un nivel superior, iar ea fu din nou împinsă într-o dinamică sălbatică şi neruşinată care o făcu să se mişte spasmodic, în vremea ce lumea se năruia în jurul ei. Maggie scoase un țipăt puternic şi răguşit, în timp ce brațele ei îl căutară, iar el se împinse în valea formată între picioarele ei, strângând-o cu brațele şi sărutând-o, ca şi cum nu ar fi avut de gând să se oprească niciodată. Lacrimile ardeau fierbinți dincolo de genele ei, dar nu-i păsa, agățându-se de el.

Era nerăbdătoare să-l satisfacă la fel cum o făcuse şi el, conştientă că şi Thane avea nevoie de o eliberare, astfel că se întinse după fermoarul pantalonilor lui, dar el îi opri mâna cu propria sa palmă.

– Mai încolo, şopti el în părul ei.

– Dar...

– Taci. Asta a fost pentru tine.

– Nu face pe arogantul cu mine, Walker, încercă ea să protesteze, încăperea fiind încă încețoşată şi lipsită de contur.

– Nici nu mă gândesc la aşa ceva. Crede-mă, aştept să fiu răsplătit pe măsură. El îi sărută părul ciufulit. Curând.

– Şi dacă voi refuza? îl tachină ea.

– N-ai s-o faci.

– Crezi că eşti chiar atât de irezistibil?

– Cu siguranță, doamnă McCrae, zise el, zâmbind. Cu siguranță.

– Dintre toți egocentricii şi profitorii...

El ridică o sprânceană, provocând-o să continue, iar ea roşi, amintindu-şi de partida lor de dragoste cu un singur beneficiar.

– Eu... recunosc că am greşit.

– Bravo. El o sărută pe tâmplă şi apoi căscă. Acum du-te la culcare, Maggie. Dacă eşti hotărâtă în privința planului tău, față de care, ține minte, eu încă mă opun cu înverşunare...

– Cu atât mai rău.

El oftă, răsucind pe deget o şuviță din părul ei.

– Este, nu-i aşa? Oricum, mâine ai de făcut nişte treburi destul de importante, iar eu, doamnă McCrae, o să stau lipit de tine.

Ea începu să protesteze, dar el o reduse la tăcere cu un sărut.

– Ajunge, zise el, înainte să mă răzgândesc şi să-mi fac de lucru cu tine.

– Promisiuni, promisiuni.

– Ai grijă.

– Niciodată, Walker.

– Ştiu. Şi asta e problema, draga mea.

Nu, gândi Maggie, cu o claritate care o înspăimântă. *Problema e, Thane Walker, că eu mă îndrăgostesc de tine.* Oh, Doamne, nu! Nu! Ea nu-l putea iubi pe Thane. Nici măcar nu avea încredere în el. Îşi frecă brațele, ca şi cum ar fi putut să şteargă premoniția pierzaniei ce se aşezase, precum o bucată de plumb, în măruntaiele ei. Dar nu reuşi. Începând din această noapte, cursul vieții ei se va schimba pentru totdeauna.

Nimic nu avea să mai fie la fel.

15

Ne jucăm cu focul.

Vorbele răsunau chinuitor în mintea lui Thane, iar el clipi în momentul în care se strecură pe uşa din spate a hotelului, înaintând contra vântului care mătura străzile bine luminate. Asta era marea problemă într-un oraş; nu era niciodată întuneric, iar el în dimineaţa asta avea nevoie de cât mai mult întuneric. Verificându-şi ceasul, se încruntă. Patru şi jumătate. Denverul nu începuse încă să se trezească.

Ridicându-şi gulerul, el umblă brambura, strecurându-se pe o alee unde zăpada era încă îngrămădită pe lângă clădirile vechi, apoi o porni şerpuit de lângă un bloc cu opt etaje către un restaurant deschis întreaga noapte, în holul căruia exista un telefon public. Avea buzunarul plin cu mărunţişul pe care îl folosea pentru convorbirile telefonice la mare distanţă. El formă la repezeală numărul de telefon, în timp ce privea prin cel de-al doilea rând de uşi de sticlă la clienţii aflaţi în cafenea. Cei mai mulţi erau camionagii, ghici el, orientându-se după înfăţişarea bărbaţilor aplecaţi deasupra cafelei lor negre şi a farfuriilor cu şuncă şi cu ouă.

Telefonul ţârâi de trei ori înainte ca o voce ameţită să răspundă.

– 'lo?

– Sunt Walker. Ce ai descoperit?

– La naiba, cât e ceasul? Nici nu s-a luminat, mormăi Roy DePres, cu o voce gravă. Thane îl cunoştea pe DePres de la absolvirea şcolii din Laramie. La vârsta de cincisprezece

ani fuseseră prinşi furând ţigări şi bere din magazinul familial situat la ieşirea din oraş. Amândoi băieţii fuseseră exmatriculaţi de la liceu şi îngrijiseră florile şi curăţaseră celelalte încăperi ale magazinului pentru a nu fi daţi în judecată de către patronii acestuia. Roy plecase pentru a deveni o „Beretă Verde" în cadrul armatei. Thane reuşise să nu ajungă la închisoare după ce aproape că-l omorâse în bătaie pe tatăl său. Nu că tatăl lui n-ar fi meritat-o. Se îmbătase, apucându-se să o bată zdravăn pe mama lui cu un cric. Thane încă mai avea o cicatrice în locul în care cricul îi crestase umărul.

– Iisuse Hristoase, zise Roy, gata să tuşească. Acordă-mi un minut, da? Trebuie să urinez. Vreme de un minut, Thane rămase în aşteptare, urmărind cum un tip ce purta o pălărie marca Dodgers flirta cu o chelneriţă roşcată şi mignonă, care, după privirea istovită pe care o afişa, trebuie că făcuse aproape toată treaba aferentă turei ei.

Prin intermediul acelei legături telefonice la mare distanţă, Thane ascultă sunetul apei curgând, o tuse întretăiată, toaleta care se curăţa şi apoi mâinile care bâjbâiau după receptor.

– În regulă, am verificat tot ce mi-ai spus, zise prietenul său, cu vocea puţin cam înfundată. Thane bănui că îşi vâra între buze prima ţigară a zilei. În caz că ceea ce a spus nemernica aia de fostă soţie a ta e adevărat, eu nu o pot dovedi. Deocamdată.

– Tu crezi că a fost o minciună? întrebă Thane, furia tăcută care îi ţinuse companie pentru mai mult de trei săptămâni alergându-i iarăşi prin vene. Că ea m-a păcălit pentru a vâna ciora de pe gard?

Urmă clicul unei brichete care se aprindea şi o inspiraţie profundă. Thane simţi nevoia să încheie conversaţia şi să-şi aprindă o ţigară. La dracu', o merita.

– Nu ar fi prima oară când ea îţi dă târcoale, nu?

– Nu.

Un hohot lipsit de veselie se auzi la capătul celălalt al firului.

– Tu nu ai terminat niciodată cu ea, aşa-i?

Dacă ai şti.

– Nu are importanţă. Tu află dacă ea a spus adevărul.

– Sunt surprins că nu o faci tu însuţi.

– Şi să am poliţia şi presa pe urmele mele? Thane credea că-i explicase deja chestia asta. Ţine minte. Povestea asta e sub acoperire.

– În secret. Ştiu.

– O să te sun mâine.

– Până atunci, e posibil să am mai multe informaţii.

– Perfect. Închise, simţindu-se gol pe dinăuntru. *La naiba cu Mary Theresa şi cu jocurile ei.*

Se gândi să intre în restaurant şi să bea o cană mare cu cafea neagră. I-ar fi fost de folos un şoc dat de cofeină, dar decise contrariul. Nu voia ca cineva să verifice informaţiile acestei conversaţii particulare, efectuate de la un telefon public, iar dacă poliţia ar şti că l-a folosit, ar afla prea multe.

Verificând strada, el ieşi din local, luând-o din nou la picior spre hotel, unde avea de gând să-şi ia camioneta şi să plece. Zâmbi lugubru pentru sine. Dacă detectivul Henderson sau presa ar avea idee ce anume făcea el, s-ar repezi cu toţii asupra lui.

Şi Maggie? Ea cum ar reacţiona?

El scrâşni din dinţi, afundându-şi şi mai mult mâinile în buzunarele hainei, în timp ce se gândi la Maggie şi la faptul că, mai devreme sau mai târziu, avea să facă dragoste cu ea. Împreună erau precum focul şi hârtia – gata să ia foc. Aşa fusese mereu între ei. Şi asta nu avea să se schimbe.

Avusese nevoie să-şi adune toată voinţa seara trecută ca să nu continue cu acel unic act ce părea să unească un bărbat şi o femeie, fie că o voiau sau nu. La naiba, dar el dorise să o facă a lui, să o penetreze, să-i simtă căldura trupului învăluindu-l.

– Iisuse, eşti un prost, se admonestă el. Un tâmpit afurisit şi romantic. Poate că ar fi trebui s-o facă. La dracu', fusese pe aproape. Prea aproape. Aroma trupul ei îl făcuse să cedeze. Chiar şi în clipa aceea, gândindu-se la cum se cutremurase ea dedesubtul lui, în timp ce el o mângâia cu ajutorul mâinilor şi al gurii, se excita dureros de tare.

El nu luă în seamă semnalul „Nu traversaţi", traversând perpendicular o intersecţie, după ce un camion al salubrizării încetini după colţ.

Nu merita Maggie adevărul?

Nu, decise el. Nu încă. Poate niciodată.

Deci tu ai să te culci pur şi simplu cu ea, fără să-i spui adevărul?

După cum vedea el lucrurile, nu prea avea altă soluţie.

– Trebuie să-ţi faci un control la cap, îşi zise Maggie, în vreme ce amintirile nopţii trecute se învârteau în mintea ei. Oh, Doamne. Ce făcuse? Nu se avertizase ea de milioane de ori în privinţa lui? Şi totuşi aseară... Oh, Maggie, fii isteaţă! Ea îşi dădu din ochi părul. Goală, ruşinată şi singură în patul lui Thane, se ridică în şezut, privind către ferestre, unde soarele strălucea prin perdelele transparente. Din hol, răzbătu un zgomot de uşi trântite, de paşi şi de conversaţie. Ceilalţi oaspeţi se plimbau de colo-colo. Şi Thane era plecat. Dar unde? El nu lăsase niciun bilet, iar la telefon beculeţul pentru mesaje nu clipea.

– Grozav. Ea analiză iarăşi seara trecută, spunându-şi că era nebună în cel mai înalt grad. Şi ce dacă nu făcuse în

realitate şi tehnic vorbind dragoste cu Thane? Fusese cât pe ce.

– Hai, fetiţo. Mişcă-te.

Ea făcu un duş, se îmbrăcă, hotărând că venise momentul să fie independentă. În patruzeci de minute, comandă cafea, fructe şi rulouri prin room service şi plăti taxa aferentă închirierii unui automobil prin intermediul cardului său de credit Visa. Apoi luă legătura cu detectivul Henderson doar pentru a vedea dacă au mai apărut noi indicii sau piedici în cadrul anchetei. În final, îi telefonă Beccăi în California, trezindu-şi din somn fiica mofluză, pentru a doua zi consecutiv.

– Tu nu ştii că aici e devreme? se văicări Becca.

– Am vrut doar să văd dacă eşti bine. Am sunat aseară, dar erai plecată.

– Mda. O auzi pe Becca căscând şi, orientându-se după sunet, întinzându-se. Mătuşa Connie mi-a zis să te sun astăzi. S-a întâmplat ceva? Ai găsit-o pe Marchiză?

– Nu s-a întâmplat nimic şi, nu, n-am localizat-o încă.

– Poliţia ce spune? Pentru prima dată după câteva săptămâni, Becca părea cu adevărat interesată de acţiunile mamei ei.

– Nimic în plus faţă de ceea ce ţi-am spus ultima dată când am vorbit cu tine.

Urmă o clipă de ezitare, după care întrebă:

– Ea e bine, nu-i aşa? Marchiza? E bine?

– Sper.

Maggie şi-ar fi dorit să o poată încuraja mai mult pe fiica ei şi hotărî apoi că trebuie să înveselească conversaţia. Becca nu avea de ce să fie îngrijorată.

– Deci, ce face Jenny?

– E bine, cred, doar ofticată – adică supărată – că eu nu trebuie să merg la şcoală, iar ea da.

– E doar temporar. Până ţi se vindecă glezna, iar eu o găsesesc pe Mary Theresa.

– Ştiu, dar tot o enervez. Lui Maggie i se păru că detectează o mică notă de triumf în vocea Beccăi, ceea ce era neobişnuit. Din câte îşi amintea Maggie, fiica ei se străduise să calce pe urmele verişoarele ei mai mari. După părerea Beccăi, Jennifer McCrae nu greşea niciodată.

– Deci cum e cu glezna?

– Mult mai bine. Nici nu mai am nevoie de cârje.

– Eşti sigură? Mătuşa Connie vorbea de un specialist.

– Mătuşa Connie e pur şi simplu paranoică. Mereu vorbeşte despre doctori, avocaţi şi despre tot soiul de lucruri de genul acesta. Ştii, ea e cam ciudată, mamă.

Maggie surâse. Becca se tempera cu adevărat.

Ele mai stătură de vorbă câteva minute, iar apoi Maggie închise, simţindu-se uşurată, la gândul că ar putea exista o şansă ca ea şi fiica ei să umple golul aparent ce apăruse între ele două.

– Room service. O voce masculină profundă acompanie o bătaie puternică în uşă.

În numai câteva minute ea mâncă, după care alcătui o listă cu cei pe care dorea să intervieveze, începând cu cei de la postul de televiziune şi cu Evelyn, secretara lui Mary Theresa. Evelyn fusese ani de zile alături de Mary Theresa, chiar din momentul în care ea se mutase din California în Denver. Divorţând de două ori şi luptându-se să devină cunoscută, ea era pasionată de muncă, „Cea mai organizată persoană pe care ai dori să o cunoşti", cum îi spusese odată Mary Theresa lui Maggie. Evelyn o cunoştea pe Mary Theresa de mai multă vreme mai bine decât oricine.

Apoi, Maggie îşi propuse să discute cu psihiatrul lui Mary Theresa şi cu medicii acesteia sau cel puţin cu cei care o văzuseră în săptămânile premergătoare dispariţiei. Îl adăugă

şi pe Syd Gillette, al doilea soţ al lui Mary Theresa, aproape în fruntea listei. Potrivit agendei lui Mary Theresa, ea se întâlnise cu Syd chiar în noaptea dinaintea dispariţiei ei.

– Şi mai curios, şi mai ciudat, şopti Maggie, strângându-şi picioarele goale sub ea, aşezată într-un colţ al canapelei şi sorbind din cana cu cafea tare. Lumina soarelui se strecura prin perdelele transparente, ridicându-i moralul. Faptul că făcea ceva îi dădea o senzaţie plăcută, iar completarea unei liste cu persoanele apropiate lui Mary Theresa reprezenta un început.

O cheie se răsuci în broască şi ea simţi cum obrajii îi iau foc de ruşine în secunda în care îl văzu pe Thane intrând în încăpere. Era nebărbierit şi purta o pereche de jeanşi uzaţi, o cămaşă din flanel şi haina – ca şi cum ar fi venit de la o plimbare prin pădure pe timp de iarnă.

Ochii lui o priveau ţintă şi ea simţi cum toată hotărârea se duce de râpă. Fără să rostească un cuvânt, el retrăi scena din seara precedentă cu ajutorul unei priviri studiate şi intense. Maggie se crispă şi îşi propuse că nu va comite din nou greşeala din seara anterioară.

Oh, sigur, i-o întoarse propria minte.

– 'neaţa, rosti el pe un ton egal, în timp ce un surâs scurt, dădu la iveală strălucirea unor dinţi care nu erau de un alb imaculat.

– Nu te strădui să-mi vinzi farmecul tău de băiat de provincie, bodogăni ea. Nu am dispoziţia necesară.

– Nu? El avea tupeul să se arate surprins. De ce, doamnă McCrae, am crezut că mă voi întoarce aici şi te voi găsi cântând şi râzând, pregătită să înfrunţi o nouă zi.

– Şi de ce mă rog?

Gura lui se strâmbă, iar el îşi desfăcu haina.

– Fiindcă, draga mea, aseară te-ai simţit bine.

Ea tuşi şi simţi că-i arde ceafa.

– Ei bine, da. În legătură cu asta. Nu cred că noi ar fi trebuit... în fine... *Haide, Maggie. O femeie modernă şi încrezătoare nu se învârte în felul acesta în jurul cozii. Oh, Doamne, până şi gândurile ei intime erau în parte aluzive.*

– Nu crezi că ar trebui să facem ce? Aruncându-şi haina pe spătarul scaunului, el se rezemă cu şoldul de partea exterioară a canapelei.

Maggie îşi încrucişă braţele la piept.

– OK, pacoste-deşteptă, nu cred că noi ar fi trebuit să facem sex.

– Nu *noi* am făcut-o.

– Asta e doar o chestiune de exprimare, Walker. Nu sunt pregătită să mă joc de-a cuvintele cu tine, ai înţeles?

El ridică din umeri, se aşeză pe scaunul aflat vizavi de ea şi, după ce îşi turnă o ceaşcă cu cafea, luă o căpşună din fructieră şi o vârî în gură cu o nepăsare înnebunitoare.

– Cred că cel mai bine ar fi să... avem camerele separate. Poate că ideea cu apartamentul acesta nu a fost cea mai inspirată. Putem avea camere de hotel obişnuite sau hoteluri diferite – iată o idee.

– Sau am putea întinde o pătură în mijlocul camerei, ştii, cum făceau în filme cu ani în urmă. Eu stau pe partea mea, iar tu pe a ta, ca să ne protejăm fiecare din noi virtutea, o tachină el.

– Termină. Eu vorbesc serios.

El ridică sceptic o sprânceană.

– Într-adevăr?

– Da.

Privirea pe care el i-o aruncă îi pătrunse în inimă, însă ea aprobă neînduplecată.

– Cum vrei, i-o servi el, iar ea nu fu capilă să împiedice roşeaţa aceea care-i încălzi obrajii. El ştia ce îşi dorea ea. Amândoi o ştiau. Aici era problema. Oare sexul cu el merita riscul sau răul provocat?

– Nu, zise ea cu voce tare.

– Nu cred că ţi-am adresat vreo întrebare.

– Vobeam cu mine însămi.

– Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

– Nu o voi face.

Zâmbetul lui era de-a dreptul ştrengăresc.

– Contez pe asta, scumpo.

– Şi nu-mi mai spune...

– Nu o să-ţi mai spun. Ochii lui avură o strălucire drăcească. Ea nu ştia dacă trebuia să-l sărute, ori să-l strângă de gât, aşa că făcu cel mai bun lucru în situaţia dată, ignorând acele aluzii pline de pasiune ce păreau să încingă atmosfera din încăpere.

Rezemându-şi tocul uneia dintre cizme pe o perniţă aflată pe un scaun din apropiere, Thane îi aruncă un ultim surâs de genul „nu mă prosti, te rog", apoi luă ziarul împăturit şi cercetă cu privirea titlurile de pe prima pagină.

– Sora ta e tot pe prima pagină. El îşi trecu privirea peste articol, ca apoi să i-l ofere lui Maggie care-l lectură cu interes, fără a afla însă nimic nou.

Thane descoperi pagina de sport şi aruncă o privire peste notiţele ei.

– Ai alcătuit o listă, observă el. Nu-mi spune. Persoane pe care intenţionezi să le intervievezi.

– Aşa e. Dar prima persoană de pe lista asta eşti tu. Unde ai fost azi-dimineaţă?

– Ţi-a fost dor de mine? o necăji el.

– La fel de mult cât mi-a fost dor de un şarpe, i-o întoarse ea, aşezându-se din nou pe canapea şi clătinând din cap.

– Scuze, nu am vrut să te provoc. Oftând, ea cercetă adâncimile cafelei ei – negre şi opace. Sunt pur şi simplu îngrijorată.

El aşeză ziarul deoparte.

– Nu eşti singura. Din moment ce tu pari foarte decisă să porneşti propria ta investigaţie, am decis să încep şi eu una.

– Cum?

– Am făcut nişte verificări.

Ea îl privi surprinsă, neştiind dacă ar trebui să aibă încredere în el.

– Şi ce-ai aflat?

– Că Wade Pomeranian era plecat din oraş, aşa cum a declarat.

– De unde ştii?

– Am dat nişte telefoane, am aflat cine e agentul lui şi l-am sunat acasă pe individ. Nu a fost prea încântat, dar am obţinut numele fotografului care a realizat şedinţa foto, şi apoi l-am sunat. Pomeranian al nostru a fost într-adevăr în Salt Lake în ziua în care Mary Theresa a dispărut. El deschise din nou ziarul, însă Maggie i-l smulse din mâini.

– Stai puţin, zise ea, aseară erai clar împotriva ideii ca eu să fac cercetări, iar acum ai adoptat această cauză ca şi cum ar fi noul tău scop în viaţă.

– Poate că este.

– Ce se petrece, Walker? întrebă ea, mijind privirea în direcţia lui, dorindu-şi să poată citi în mintea aceea alunecoasă pe care nu te puteai baza.

– Un simplu caz de utilizare a ideii: „dacă nu-i poţi învinge, atunci adoptă-le teoria." Este evident că tu nu vei renunţa la ideea asta, aşa că am decis că e mai bine să lucrez cu tine, decât împotriva ta, deşi consider că poliţia îşi va face datoria mai mult decât exemplar. Ei cred că eu sunt cumva implicat în dispariţia lui Mary Theresa, deci ar trebui să mă implic mult mai activ în descoperirea adevărului. El luă o înghiţitură zdravănă de cafea, privind-o pe deasupra

ceştii. Ea voia să-l creadă. Oh, Doamne, voia cu adevărat să-l creadă. Dorea ca sora ei să se întoarcă, iar fiica ei să fie din nou alături de ea.

Dacă dorinţele ar fi nişte cai, atunci cerşetorii ar sta tot timpul călare, îşi reaminti ea, cu toate că ar fi fost cu mult mai simplu să-l aibă pe Thane de partea ei decât să fabrice toate aceste îndoieli. Numai pentru că ea primise un mesaj mut din partea surorii ei – oare îl primise? – în clipa asta nu mai era sigură, nu însemna că Thane avusese de-a face în vreun fel cu dispariţia lui Mary Theresa. Şi ce dacă poliţia credea că el ar putea fi implicat; ei mereu îi cercetează mai întâi pe membrii familiei, mai ales pe foştii soţi ceva mai ciudaţi, nu-i aşa? Şi simplul fapt că el îşi făcuse apariţia în Idaho, la uşa ei, reclamându-şi inocenţa, nu însemna că el avea alte intenţii.

Zâmbind, Thane se întinse după o chiflă.

– Deci ce program ai pentru astăzi, *Mary Theresa?*

– Foarte nostim. Ea se uită pe listă. Iar numele e *Marchiza.*

– Mereu uit.

– Încearcă să fii în formă, îl tachină ea, ştiind că e mai ager decât un şoim. Ceea ce îmi trebuie mie de la tine e să mă duci la agenţia de închiriere a automobilelor.

– Credeam că te voi duce eu...

– Am discutat despre asta, Thane. Am comandat deja închirierea. Aşa că ori mă duci tu până acolo, ori iau un taxi, ori cer ca maşina să-mi fie adusă.

Zâmbetul lui dispăru.

– Nu te grăbi. Dacă Mary Theresa a fost răpită? Dacă povestea asta e mai periculoasă decât îţi închipui? Nu te gândeşti că ai putea fi următoarea ţintă?

– De ce?

– Cine ştie? El era cât se poate de serios. Îşi termină

chifla, se şterse pe mâini şi se ridică în picioare. Cizmele lăsară urme pe covorul gros de culoare mov. Nu ştiu ce urmează de aici încolo? Tu ştii?

– Nu.

– Atunci hai să fim de acord cu planul „mai bine în siguranţă, decât să-ţi pară rău."

– O să fiu atentă. El părea gata să protesteze, aşa că ea adăugă: Sunt o femeie în toată firea, Walker. Mi-am trăit mare parte din viaţă fără tine. Cred că voi fi în siguranţă. Prin urmare, am de gând să fac o vizită la KRKY, în momentul transmiterii show-ului, apoi să vorbesc cu secretara, cu celălalt fost soţ şi cu psihiatrul.

El făcu o mutră acră, dar lăsă deoparte orice protest.

– Eu am să-l verific pe avocat, pe cei cu care lucra, pe antrenor şi pe o parte dintre prieteni şi dintre vecini.

– Perfect. Ne întâlnim aici, diseară.

– Ia telefonul meu mobil.

– Nu am nevoie de el. Ea voia sprijinul lui, dar nu dorea să fie tratată precum un copil.

– Dacă nu vrei să stau lipit de tine, atunci o să iei acest telefon afurisit. Sprâncenele lui erau unite, iar expresia deveni pe neaşteptate una aspră, precum iarna din Wyoming. El nu avea de gând să se urnească din loc.

Pentru prima dată ea nu-l contrazise. Nu dispuneau de prea mult timp. Emisiunea Marchizei urma să fie transmisă în direct în mai puţin de o oră, iar Maggie era hotărâtă să vadă cum se desfăşurau lucrurile la KRKY.

După ce alese ultimul model de Ford Taurus, ea îşi făcu loc în parcarea postului TV. Studioul era situat la parterul unui turn din cărămidă roşie care purta numele postului respectiv. Ea fu întâmpinată de o recepţioneră cu gura căscată, care se holbă la ea în secunda în care îşi rosti numele.

– Maggie McCrae.

Recepţionera era de-a dreptul năucă.

– Iertaţi-mă, rosti ea, roşind până la rădăcina părului său castaniu şi scurt, dar semănaţi cu o persoană din stafful nostru, comoderatorul emisiunii *Denver AM!*

– Sunt sora lui Mary Ther – a Marchizei. Sora ei geamănă.

– Oh, Iisuse, nu am ştiut. Dar nu mă surprinde. În fine, semnaţi aici – la rândul trizeci şi şase. Ea notă ora, strecurând apoi un registru sub geamul de protecţie din sticlă. După îndeplinirea formalităţilor, incluzând şi o legitimaţie, ea fu escortată de o femeie mignonă, care mergea la fel de repede precum vorbea, spre biroul managerului postului TV.

Ron Bishop o aştepta. Un bărbat corpolent, care mirosea groaznic a tutun şi al cărui păr lăsase loc unei chelii netede. El ocoli un birou din lemn de stejar plin de tăieturi şi hodorogit, întinzându-i o mână. În momentul când ea îi strânse degetele, el o aşeză pe cealaltă deasupra, scuturându-i-o viguros.

– Ron Bishop. Doamne, arătaţi exact ca ea. Eu... noi... nu ştiam de existenţa dumneavoastră. Adică ştiam că ea are o soră, desigur, dar nu ştiam că e o soră geamănă. Vreţi să apăreţi la Ştiri cu o rugăminte adresată persoanei care o ţine ostatică? întrebă el, în vreme ce ideea îi intră în cap, iar rotiţele unse de ideea unor ratinguri explozive începură să se mişte.

– Voi reflecta la asta, zise Maggie, privind în jur. O nişă se arcuia deasupra biroului, iar ceilalţi trei pereţi erau decoraţi cu distincţii şi cu fotografii lucioase, de dimensiunea opt pe zece, ale managerului care strângea mâna celebrităţilor pe care le întâlnise în cei treizeci de ani de carieră. În colţ se afla montat un televizor. *Denver AM* începuse deja.

Ea se uită la ecran, unde Craig Beaumont, un tip cu

părul blond, bronzat şi ochi albaştri, intervieva pe cineva care aspira să devină o Martha Stewart locală. Purtând o pereche de jeanşi, o cămaşă din pânză şi afişând o expresie atotştiutoare, femeia aceea mică de statură vorbea despre cum confecţiona recipiente pentru hrănirea păsărilor din lucrurile pe care le avea în dulapul din bucătărie. Untul de arahide, seminţele şi alte grăunţe erau amestecate în diferite feluri şi expuse pe o masă pentru a putea fi surprinse de cameră.

– La naiba, zise Ron, arătându-şi dinţii cu străluciri de aur, în vreme ce lua în considerare implicaţiile asemănării dintre Maggie şi sora ei, aţi putea fi comoderatorul emisiunii ei, cel puţin pentru un sezon. În spatele lentilelor groase, ochii lui începură a sclipi anticipativ. El căută o ţigară, dar n-o aprinse. Am face anunţul la ştirile de la ora cinci şi la cele de la ora unsprezece, apoi din nou la cele de la ora şase dimineaţa.

Omul era prea insistent şi prea grăbit, iar lui Maggie îi displăçu asta. Ea nu avea încredere în el, cu toate că abia îl cunoscuse. Începu să se simtă asemenea lui Thane – incapabilă să aibă încredere în cineva.

– O să mă gândesc la asta, zise ea, măsurându-l pe managerul postului şi întrebându-se dacă avea în el măcar un dram de sinceritate. Sunt aici doar pentru a-mi găsi sora, pentru a încerca să aflu ce i s-a întâmplat.

– Sigur, înţeleg, iar postul TV vă stă la dispoziţie. Nimeni nu şi-ar dori mai mult ca mine să descopere ce i s-a întâmplat Marchizei, adăugă el, părând sincer. Se lăsă pe spetează, descheindu-şi haina costumului său în dungi. Nu o să vă mint, doamnă McCrae, există o mică problemă, în fine, nu chiar o problemă. Hai să spunem o diferenţă de opinie între Craig Beaumont şi Marchiză în privinţa sensului pe care ar trebui să-l urmeze emisiunea, dar pot să vă asigur că fiecare persoană care lucrează la KRKY e interesată de

situaţia surorii dumneavoastră. Noi am fost primii care am pornit în căutarea ei, ştiţi, iar posturile TV rivale ar putea face din ţânţar armăsar, spunând că e vorba despre neînţelegerea între cei doi moderatori, dar asta e în primul rând bârfă profesională şi invidie. *Denver AM* a fost în mod constant în fruntea ratingurilor.

– Până de curând, punctă Maggie.

– E adevărat că în cursul acestui an a existat o mică scădere, dar ne vom ocupa de asta.

Sunt convinsă, îşi zise Maggie cu nepăsare, în momentul în care, după un scurt calup publicitar, Craig Beaumont explica din nou audienţei că motivul pentru care prezenta de unul singur emisiunea era acela că Marchiza dispăruse. O fotografie era prezentă pe ecran, în timp ce el solicită oricărei persoane care cunoştea locul unde se afla aceasta să anunţe. Următorul segment al emisiunii îi fu dedicat acesteia, prezentând imagini din cele câteva filme pe care le făcuse şi momente hazlii şi reprezentative ale Marchizei, alături de invitaţii săi în cadrul emisiunii din Denver.

Maggie, tăcută, privi spre ecran, şi amintirile o copleşiră. Ochii i se umeziră, văzând-o pe sora sa râzând, vorbind şi flirtând cu un invitat. Simţi în gât un nod imens şi îşi muşcă buza, în timp ce Mary Theresa alias Marchiza clipi în direcţia camerei, dându-şi apoi capul pe spate şi râzând. *Unde eşti?* se întrebă Maggie. Marchiza moderase singură emisiunea în primii patru ani – fiind o pionieră în domeniu. Craig venise cu doi ani în urmă şi, cu timpul, devenise din ce în ce mai important, iar după părerea lui Mary Theresa, din ce în ce mai impunător.

– El vrea absolut totul, îţi spun eu, îi mărturisise Mary Theresa într-una din conversaţiile telefonice. Blondului i-ar plăcea ca eu să dispar pur şi simplu.

– Doamnă McCrae... Vocea lui Ron Bishop o readuse în prezent, iar ea avu senzaţia jenantă că el îi adresase o întrebare.

– Oh, scuzaţi-mă, ce aţi spus?

– Că mi-ar plăcea să vă ofer un tur al postului tv, dacă doriţi. Se uită la ceas. Cred că avem timp.

– Sigur. Ea avea nevoie de cât mai mult informaţii despre viaţa surorii ei.

Mai discutară încă o vreme, iar el o conduse spre studioul ştirilor, unde birourile erau unite sub forma unei roţi, separate doar de panourile izolate fonic. Reporterii îşi tastau poveştile la computer, cercetătorii colectau datele, banda de prezentare a ultimilor ştiri se modifica întruna, iar aparatele tv, care emiteau în fiecare staţie TV din Denver, erau suspendate deasupra capetelor lor. O altă încăpere izolată fonic era studioul unde se filmau ştirile. Camerele dirijate cu ajutorul computerului erau îndreptate către un birou de formă curbată, unde echipa celor de la „Ştiri“ lucra în fiecare tură. Într-o altă încăpere, mai multe computere erau conectate la site-ul web al departamentului de ştiri.

Bishop o prezentă câtorva persoane, inclusiv lui J.R. Alexander, asistentul directorului de la departamentul de „Ştiri“. Bărbatul energic, care vorbea repede, avea în jur de patruzeci de ani şi purta o pereche de ochelari cu ramă din metal. Zâmbetul lui apărea la fel de repede precum dispărea. El se muta de la o reţea de computere la cealaltă, răspunzând la întrebări, acordând sfaturi şi, la modul general, conducând turma în acea larmă generală.

– Vreţi să fiţi comoderatorul emisiunii? întrebă el, aruncând spre Maggie o privire evaluatoare. Pun pariu că telespectatorii nu şi-ar da seama de diferenţă. În spatele ochelarilor, ochii lui căprui sclipiră în momentul în care el reflectă asupra posibilităţilor. Aţi lucrat vreodată în televiziune?

Înainte ca Maggie să răspundă, el fu chemat în altă parte.

Ron o conduse printr-o mulţime de holuri dosnice.

– J.R. a venit la noi cu puţin înaintea surorii dumneavoastră şi a fost producătorul emisiunii *Denver AM,* înainte să-l promovăm în funcţia de conducere. Aici realizăm noi editarea filmelor... El îi oferi turul complet, prezentând-o celor prezenţi.

Cu fiecare persoană nouă cu care făcea cunoştinţă, simţea că în direcţia ei se aruncau priviri curioase. Ea auzi şoaptele rostite în spatele ei, dar le ignoră.

– Doamne, credeam că e Marchiza!

– Îţi vine să crezi într-o aşa asemănare?

– E ciudat. Înfricoşător. Mă întreb dacă e aceeaşi scorpie profitoare.

– Oh, Iisuse, să sperăm că nu. E de ajuns una pe o planetă atât de mică.

Hohotele de râs şi comentariile urmară, însă ea nu le băgă în seamă.

După ce înregistrarea emisiunii *Denver AM* luă sfârşit şi publicul din studio ieşi afară din clădire, Ron o conduse de-a lungul unui hol de forma unui labirint către un birou de dimensiuni mici, ocupat de Craig Beaumont.

Coprezentatorul Marchizei tocmai îşi lua haina dintr-un cuier pom aflat lângă uşa micului său birou. El se dădu doi paşi înapoi când o văzu.

– Marchizo! Dumnezeule! Aproape că mi-ai provocat un atac de cord. Unde naiba ai fost? Arăţi... arăţi grozav! El ezită, ca şi cum ar fi observat ceva diferit şi se uită la surâzătorul Ron Bishop. Ia stai aşa...

– Aceasta nu e Marchiza. Este sora ei. Maggie McCrae.

– Hei, asta nu e cumva o glumă..., zise Beaumont, înainte să-şi dea seama de adevăr. Pentru numele lui

Dumnezeu, uită-te la dumneata. Dumneata şi Marchiza. Voi două sunteţi identice, nu?

– Aproape. Ea aprobă, iar ochii lui albaştri o măsurară centimetru cu centimetru, ca şi cum ar fi validat ceea ce-i auziseră urechile.

– Nu pot să cred. Ţinându-şi încă haina, el se aşeză pe colţul biroului său. Uaaau.

– Aşa am zis şi eu. Ron Bishop era un profesionist adevărat. Acum, ascultă-mă. J.R. a glumit într-un fel atunci când a lansat ideea asta, dar eu cred că ar fi o mişcare deşteaptă pentru captarea atenţiei, dacă ai lua-o în emisiunea ta, să joace rolul Marchizei până la revenirea ei, ceva de genul: „Ea e cea mai vestită persoană dispărută din Denver?"

– O să facem o verificare împreună cu Tess O'Shaughnessy – el se întoarse cu faţa spre Maggie – ea este în prezent producătorul executiv al emisiunii...

Maggie nu voia să fie antrenată în absolut nimic.

– Staţi puţin.

– Dar ar fi ceva de genul acesta, apoi ai începe să o intervievezi, nu ca Marchiza, ci ca sora ei geamănă. N-ar stârni chestia asta un interes nemaipomenit? Oamenii sunt deja curioşi, iar telespectatorii sunt fascinaţi de poveşti cu surori gemene. Urmărind cu toţii miniseriile şi telenovelele, iar aici ai totul la pachet. Un mister pe cinste *şi* o poveste cu gemene şi, desigur, asta ne poate ajuta să aflăm ce i s-a întâmplat. Aceasta e faţeta cea mai importantă, adevăratul motiv al înlocuirii uneia cu cealaltă. Cu cât urmăresc mai mulţi emisiunea, cu atât sunt mai multe şanse ca cineva să sune şi să ofere informaţii.

Craig începu să se arate entuziasmat de idee.

– Pe parcursul emisiunii, putem invita alte gemene – sau gemeni separaţi la naştere, chestii de genul acesta. Să cercetăm ce anume au în comun, de ce au totuşi aceleaşi maniere, interese şi gusturi.

– Exact.

– Hei, luaţi-o mai uşor. Maggie nu putea crede ce-i auzeau urechile. Nu sunt interesată.

– Cum?

– Eu am venit în Denver doar pentru a-mi găsi sora, nu pentru a trage foloase de pe urma ei.

– Dar îi veţi face o favoare. Poate chiar veţi ajuta la găsirea ei. Poate că unul dintre telespectatorii noştri a văzut-o.

– Ar fi telefonat până acum! Cu siguranţă că ar fi recunoscut-o.

– Dar am putea face un soi de publicitate specială, atrăgând o audienţă cu mult mai mare. Ce părere aveţi, doamnă McCrae?

Maggie nu avea să se lase târâtă în această poveste a ratingurilor, a acestei mentalităţi gen „învingătorul ia totul".

– Vreau doar să stau de vorbă cu dumneavoastră, i se adresă ea direct lui Craig Beaumont.

– Domnule Bishop? O femeie subţirică cu ochi de căprioară, purtând un costum elegant de culoare neagră îşi vârî capul pe uşă. Aţi vrut să vă aduc aminte de întâlnirea cu domnul Danvers de la Brown Palace, la ora unsprezece şi treizeci de minute.

Bishop îşi consultă ceasul, mormăi nişte scuze, reamintindu-i apoi lui Maggie că îi va face surorii ei un serviciu în cazul în care va acepta să i se ia un interviu în cadrul emisiunii *Denver AM* sau în cadrul programului de ştiri, şi ieşi în fugă din încăpere.

– Îmi cer scuze pentru Ron. El e. În fine, e pur şi simplu Ron, zise Craig. Se gândeşte mereu la ratinguri.

– Fire de fiară, zise ea, ridicând din umeri.

– Fiecare dintre noi e preocupat pentru a îmbunătăţi calitatea emisiunii, la fel ca şi punctul de piaţă.

– Înţeleg, dar eu nu vreau altceva decât să-mi găsesc

sora şi am crezut că îmi puteţi răspunde la câteva întrebări.

Craig o privi fix preţ de o secundă, apoi aprobă şi, pentru prima oară, Maggie observă o latură mai profundă a acestui bărbat pe care sora ei îl caracterizase o dată ca fiind „un băiat de pus pe afiş, unul dintre filfizonii care au făcut surf".

– Desigur. Dar haideţi să stăm de vorbă în afara postului TV, sugeră Craig. Există un restaurant ceva mai încolo pe stradă, la două clădiri de aici, unde am putea avea puţină intimitate.

Maggie fu de acord. Aici, la locul de muncă al Marchizei, simţea că privirile tuturor erau aţintite asupra sa.

Thane nu reuşi nimic. Toată lumea cu care discutase, ori spusese prea puţin, ori nu spusese nimic. Funcţionara de la magazinul de utilităţi nu-şi amintea, iar oamenii care lucraseră pentru Mary Theresa o considerau un înger – aceasta fusese expresia folosită de Raoul, cel care se ocupa de grădină.

– Un înger coborât din ceruri. Un bărbat în vârstă, care avea şase copii, dintre care doi încă mai locuiau cu el, o persoană extrem de credincioasă, considera că aceşti ultimi cinci ani în care lucrase pentru Mary Theresa fuseseră cei mai buni.

Antrenorul ei, Laslo Rolf, constituise o surpriză. Din pricina propriilor sale prejudecăţi şi a gustului obişnuit al lui Mary Theresa în materie de prieteni, Thane se aşteptase ca tipul să fie un mare nătărău. Dar de înşelase.

La cei douăzeci şi opt de ani ai săi, Laslo avea un trup de Adonis, datorat unui stil de viaţă sănătos şi exerciţiilor fizice. Laslo îşi petrecea timpul lucrând cu diferite persoane înstărite, unii din lumea televiziunii, la fel ca şi Marchiza, care era cea mai reprezentativă.

– Cine ştie ce i s-a întâmplat, zise el între două serii de

exerciţii desfăşurate la sala de sport la care era afiliat. Stăteau în picioare lângă pervazul lat al unor ferestre de unde se vedeau soarele, care se reflecta în turnurile din oţel şi sticlă, şi zăpada ce se topea.

Clinchetul aparatelor pentru body-building se auzea precum un ecou, în vreme ce greutăţile erau ridicate şi coborâte. Muzica difuză abia dacă se auzea pe deasupra bicicletelor, a aparatelor cu trepte şi a benzilor rulante.

Spre lauda lui, Laslo chiar asuda, fiind îmbrăcat într-un costum de jogging şi având un prosop aruncat în jurul gâtului.

– Marchiza este imprevizibilă. La un moment dat are o stare de sănătate bună, administrându-şi vitamine, mâncând carne slabă, legume şi fructe, ca apoi să afli că se otrăveşte singură cu băutură şi medicamente. El strâmbă din nas cu dispreţ. Problema constă în faptul că ea nu manifesta preocupare pentru propriul său corp şi nu putea rămâne fidelă unui anumit tip de regim. El ridică din umerii săi laţi. Dar nu e singura. E o problemă a tuturor.

– A pomenit vreodată despre plecare?

– Tot timpul. Laslo îşi tamponă transpiraţia de pe frunte cu colţul prosopului. Visa că va ajunge la New York, ori înapoi în L. A, ca realizatoare la televiziune. Avea probleme la postul TV, comoderatorul era un adevărat dobitoc, gata întotdeauna să o pună în umbră. Dacă mă întrebi pe mine, ea era confuză şi stresată. Fie din pricina muncii, fie, în fine... a problemelor personale. Strânse buzele, ca şi cum ar fi spus prea mult. Poate că nu trebuia să stau de vorbă cu tine, zise el, la urma urmei, după cum spunea Marchiza, tu reprezentai o parte importantă a problemei.

Muşchii cefei lui Thane se contractară.

– Ce anume ţi-a spus?

– Ştii, Walker, jumătate din timp mi-am închipuit că ea mai simte ceva pentru tine.

– Şi în cealaltă jumătate?

– Cealaltă jumătate îmi spune că ei îi era frică de tine. Că tu erai singura fiinţă care o speria de moarte. De ce oare?

– Să mă ia naiba dacă ştiu, replică Thane, cu toate că lucrul acesta nu prea era adevărat. Mary Theresa avea vreo şase motive pentru a nu avea încredere în el – toate valabile. Ştii ce se spune despre foştii soţi.

– Că singurii buni sunt aceia care au murit.

Thane rânji.

– Am mai auzit asta.

– La fel ca şi fostele soţii, bănuiesc, zise Laslo, ochii lui sfredelindu-i pe ai lui Thane, în vreme ce era prezentat un anunţ pentru următoarea oră de curs. Uite, eu va trebui să plec. Începe următorul meu curs.

O doamnă mignonă, în echipament scump şi cu multe bijuterii, zâmbi, dând cu ochii de Laslo. Acesta îi surâse, şi femeia rotunjoară se topi.

Thane simţi nevoia să plece naibii de acolo. Locul acela plin de aparate cu greutăţi, de stepuri care se mişcau întruna, de trupuri transpirate, care erau staruri de televiziune, sau instructori supli şi musculoşi îi dădea o senzaţie de disconfort. El credea că te menţii în formă doar prin muncă susţinută. Prin muncă fizică.

Când descuie camioneta, observă că Jeepul care-l urmărise până acolo se făcuse nevăzut şi se simţi oarecum uşurat, însă când ieşi din parcare, zări un Playmouth cu patru uşi şi ştiu că Henderson era încă cu ochii pe el. Potrivindu-şi oglinda retrovizoare, Thane îşi strecură camioneta spre centrul Denverului, întrebându-se ce făcea Maggie.

Faptul că era departe de ea îl făcea să fie neliniştit şi nervos. Cu toate că îşi spuse că era o nebunie să-şi facă griji – ea era o femeie matură, pentru numele lui Dumnezeu – el

nu-şi putu stăpâni sentimentul de teamă la gândul că ea îşi va asuma identitatea iresponsabilei ei surori gemene.

Ca şi cum cu tine ea ar fi în siguranţă. Vinovăţia săpă adânc în sufletul lui. El o folosea pe Maggie, iar ea nu ştia lucrul acesta.

– Eşti un fiu de căţea mizerabil, mormăi el pentru sine, dar asta nu-i folosi la nimic. Ar fi călcat peste oricine i-ar fi stat în cale, inclusiv peste Maggie.

Adresându-şi sieşi o înjurătură, el îşi coborî vizeta, dorindu-şi ca toată încurcătura aceasta referitoare la Mary Theresa să ia sfârşit.

Şi când se va sfârşi, Maggie McCrae nu va suporta nici măcar să te vadă. În fine, n-are decât. Thane acceleră strângând din dinţi. Nu spusese nimeni niciodată că viaţa e dreaptă.

16

Recunosc, zise Craig Beaumont, dând pe gât al doilea Bloody Mary. Sora ta şi cu mine nu prea aveam aceeaşi părere în privinţa direcţiei pe care trebuia să o apuce programul nostru. El îşi învârti băutura în pahar, neluând în seamă bolul plin cu fasole roşie şi supa cu orez pe care le comandase. Restaurantul de mici dimensiuni era decorat cu o temă din regiunea de sud-vest. Lasouri, pinteni, coarne lungi şi chiar o pereche de fălci din bronz acopereau pereţii, în vreme ce băncile erau făcute din stejar, iar deasupra lor se aflau felinare. Perniţe în nuaţe difuze de auriu, roz şi de levănţică – culorile apusului din vest – decorau băncile.

Meniul era texano-mexican, atmosfera liniştită, iar chelneriţele în aparenţă tăcute.

– Te-ai certat cu ea în ziua când a dispărut?

El aprobă, fluturând din mână. A fost o scenă în toată regula în faţa asistentului-producător şi a unui grup. O greşeală.

– Povesteşte-mi.

– Acum pare o prostie. Scutură din cap. Marchiza dorea cu înverşunare să aduge un segment referitor la celebrităţile locale – oamenii din Mountain States care au reputaţia unor vedete. Voia să facă o schimbare de imagine, să ofere show-ului o cosmetizare, cred că acestea au fost vorbele ei. Să-l facă să semene cu unul din L.A. Mai elegant, mai sofisticat.

– Iar dumneata te-ai opus ideii.

– Graficele demografice ne-au arătat că telespectatorul nostru e o persoană casnică, care are doi copii şi un job cu jumătate de normă. Unii sunt absolvenţi de colegiu. Au între douăzeci şi cinci şi douăzeci şi opt de ani... În fine, optăm pentru un caracter popular. Am avut întotdeauna un bucătar şef din localitate într-un anume segment al emisiunii. Telespectatorul poate scrie postului TV sau poate trimite un e-mail pentru a afla reţeta. Avem grădinari, stilişti, autori locali, eroi ai Liceului de fotbal, medici de elită şi prezentăm obiecte de artizanat cu care să-ţi decorezi casa. Din când în când, invităm câte o celebritate, care e în trecere sau filmează o peliculă în oraş şi îşi prezintă biografia sau orice altceva, dar Marchiza voia altceva.

El îşi goli paharul cu băutură.

– Şi ca să fiu sincer, ea voia să scape de mine.

Maggie nu era surprinsă. Ea luă din salata de taco şi apoi întrebă:

– De ce?

– Pentru că dorea să conducă show-ul. Aşa cum a dorit

din momentul sosirii mele în echipă. Întotdeauna a regretat lucrul acesta – ştii – faptul că am fost angajat fără ştirea ei. Nu a considerat niciodată că eu aş avea vreo contribuţie, astfel că în momentul în care ratingurile au început din nou să scadă, a dat vina pe mine. El îi oferi un surâs de genul „dacă-scăpa-de-mine", luând o bucată de pâine pe care o unse cu unt, ca apoi să se răzgândească. S-a vorbit de anularea întregii emisiuni sau de lansarea unui nou format. Problema era că Marchiza voia să-l restructureze şi să dirijeze totul de una singură. El mestecă bucata de pâine, reflectând preţ de o clipă. Sora dumitale era o prima donna, să ştii. Se considera o regină.

– Şi dumneata cum o considerai?

– Ca o mare pacoste.

– Se pare că şi ea gândeşte la fel despre dumneata.

El pufni.

– E posibil.

– Deci nu ai idee ce i s-a întâmplat?

– Niciuna. Suflă deasupra unei linguri cu supă. Nu-i doresc răul, înţelege-ţi, dar nu-mi pare rău că a plecat de la postul TV. De altfel, la studio, chestia asta o gândesc toţi. Toată lumea îţi va spune acelaşi lucru.

– De ce nu o placi?

– Pentru că, Maggie, Marchiza nu era o profesionistă. Mereu sosea cu întârziere, cerea tuturor să-i asculte punctele de vedere, lansa scandalurile cele mai groaznice, fiind totalmente şi irevocabil deplasată. Cuvântul profesionalism nu face parte din vocabularul acestei femei. El mai luă din supă. Învinovăţea pe oricine pentru problemele apărute, în afară de ea însăşi. Ştii, nu mă înţelege greşit. Sper într-adevăr ca ea să fie teafără – nu e o femeie rea, ci doar una care o dă mereu în bară. Iar eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce i s-a întâmplat.

Involuntar, Maggie începu să-l placă pe Craig. Era profitor şi încrezut, dar părea suficient de sincer. El nu ascunsese faptul că nu o plăcea pe Marchiză şi, cu toate că Maggie intenţiona să-şi apere sora de fiecare lovitură, să protesteze vehement împotriva oricui ar fi îndrăznit să lanseze vorbe de discreditare la adresa ei, înţelegea motivele lui Craig.

De la restaurant ea se îndreptă cu maşina către periferia oraşului şi apoi spre o clădire discretă în nuanţa cărbunelui care găzduia Lawrence's Executive Options, acolo unde Evelyn Lawrence, ca preşedinte al companiei, superviza şi conducea zece sau douăsprezece sucursale contabile şi de secretariat care, combinate, rezolvau chestiunile birocratice pentru câteva firme mici din Denver. Apoi manipula conturile bancare ale Marchizei, mailurile venite din partea fanilor ei şi păstra corespondenţa.

Fără a se lăsa păcălită şi fără a se eschiva, clătină din cap la vederea lui Maggie.

– Ştiu că ai auzit-o de nenumărate ori, dar semeni atât de mult cu Marchiza, încât e de-a dreptul înfricoşător. Adică, fiindcă ea a dispărut şi tot restul poveştii. Ştiu că voi două semănaţi destul de mult, fiindcă am văzut fotografii cu voi amândouă, dar, până acum, nu mi-am dat seama cât de mult semănaţi.

Ea îşi împreună mâinile, iar Maggie observă că aproape pe fiecare deget purta un inel. Machiajul îi era perfect, niciun fir de păr roşcat nu era în dezordine, iar unghiile sale erau pictate într-o nuanţă de roşu-închis, neavând nici cea mai mică zgârietură. Purtând un costum de culoare albastru închis şi o pereche de pantofi asortaţi, Evelyn Lawrence reprezenta chintesenţa femeii de afaceri.

– Hai să trecem la subiect. Cu ce-ţi pot fi de folos? O conduse pe Maggie într-o sală de consiliu, aşezându-se lângă

ea, la masă. O secretară aduse cafeaua şi câteva dosare pline cu informaţii. Acestea sunt datele cele mai recente, zise Evelyn, în momentul în care domnişoara se strecură afară, închizând uşa în urma ei. Evelyn îşi puse frişcă în ceaşcă, urmărind cum norişorii albi se rotesc la suprafaţa cafelei. Dacă doreşti nişte còpii, ţi le voi da cu plăcere – în fine, cu excepţia documentelor ei private – rambursări de taxe, declaraţii financiare, chestii de genul acesta.

Evelyn, după un al doilea divorţ dureros, o urmase pe Marchiză de la Los Angeles la Denver, punându-şi pe picioare propria afacere, în momentul în care realizase că se putea extinde, ocupându-se de mai mulţi clienţi. Marchiza îi oferise scrisori de recomandare şi discutase cu unii potenţiali clienţi în beneficiul lui Evelyn. Drept recunoştinţă, Evelyn părea să-i ofere Marchizei respect veşnic şi încredere. Aşa cum declarase Evelyn, ele aveau o relaţie aproape perfectă, cu excepţia faptului că afacerea lui Evelyn era la început şi existau vreo două dificultăţi în tranzacţiile pe care ea le avea cu Marchiza.

– personal, iar chestia asta rămâne între noi, îi mărturisi Evelyn, sorbind din ceaşcă, sora ta era pe punctul de a deveni falită. Nu-şi putea ţine sub control cheltuielile. Nu ar trebui să spun nimic, dar, oricum, va ieşi totul la iveală, din moment ce ea este dată în judecată pentru sumele pe care le datorează. Evelyn pocni din limbă, iar buzele ei se schimonosiră în semn de dezaprobare. Am încercat s-o avertizez, dar nu m-a ascultat.

– Mary Theresa a acţionat întotdeauna după propriile ei reguli.

– Cei de la IRS nu tratează chestia asta cu lejeritate.

– Nu, nu o fac.

– Şi, mai rău decât atât, sora ta avea un gust oribil în materie de bărbaţi. Ea ridică mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat

ca Maggie să se certe cu ea. Ştiu, ştiu, nu ar trebui să fac niciun fel de comentariu. Nici eu nu am un trecut nemaipomenit şi, în majoritatea timpului, nu m-am amestecat în viaţa ei intimă luată în ansamblu, dar ea a făcut nişte alegeri îndoielnice. L-ai cunoscut pe primul ei soţ? Thane Walker? Inima lui Maggie îngheţă. Evelyn dădu peste cap doi ochi expresivi. În aparenţă, el pare în ordine, ştii tu, tipul acela de cowboy care te dă pe spate, dar are ceva care mă face să nu am încredere în el. Nu e altceva decât un tip care împarte pumni peste tot, se pare, şi este mult prea secretos după gustul meu. Dar nu ştiu ce motiv are. Doar Dumnezeu ştie. Marchiza nu a putut niciodată să pună capăt cu adevărat relaţiei cu el. Evelyn oftă.

– Chiar aşa? întrebă Maggie, în vreme ce simţi un fior rece pe şira spinării.

– Ca şi cum el ar fi vrut ceva de la ea – poate că nu a încetat niciodată să o iubească, nu ştiu. Gâtul lui Maggie se crispă, iar ea nu luă în seamă acel *Ţi-am spus eu* care rezonă în inima ei. Apoi a urmat Syd, cel de-al doilea. Veştile au fost şi mai proaste. Nu vreau să par drept una care urăşte bărbaţii, pe bune, dar cei care s-au învârtit în jurul lui Mary Theresa au fost ori colportori, ori slabi. Syd e deştept şi cât se poate de bogat, dar a tratat-o pe Mary Theresa ca şi cum ar fi fost o bijuterie, ştii, ceea ce numesc ei o „femeie-trofeu", una care se presupune că trebuie să plece atunci când i se cere, ca apoi să stea în cutia în care el a aşezat-o şi să fie o fată ascultătoare în restul timpului. Asta nu i se potrivea surorii tale, dă-mi voie să-ţi spun. Syd a încercat această mizerie de prea multe ori, şi Mary Theresa i-a dat papucii. Ochii ei străluciră ca şi cum ar fi împărtăşit un secret intim. L-a lovit unde-l doare, şi apoi i-a semnat actele de plecare.

Maggie sorbea din cafea şi asculta, în timp ce Evelyn bârfea nestingherită despre bărbaţii din viaţa lui Mary Theresa.

– Ea nu a fost niciodată în stare să-şi formeze o familie. Între Thane şi Syd existaseră mai mulţi iubiţi, iar după Syd, un adevărat şir. Nimeni special. Erau mai mult sau mai puţin asemănători – băieţi frumoşi şi fără minte. Se părea că ea îi arunca în faţă lui Syd faptul că putea avea relaţii cu bărbaţi mai tineri şi mai chipeşi – Evelyn agită un deget spre chipul lui Maggie – inclusiv cu fostul lui ginere, oh, măiculiţă, asta l-a înfuriat rău de tot.

– Cum îl chema?

– Să vedem. Evelyn îşi împleti degetele, şi sprâncenele ei se uniră gânditoare. Oh, Doamne. Se lăsă pe spate, oftând, chipul ei crispându-se în semn de reflecţie. Acum, ştiu. Să vedem. Inman, ăsta e. Robert Inman. Nu a împlinit încă treizeci de ani. El şi Syd obişnuiau să joace golf împreună, până când el a părăsit-o pe fiica lui Syd în favoarea altei femei.

– Mary Theresa? întrebă Maggie, simţind cum i se face greaţă.

– Mmm. Ochii lui Evelyn străluciră, ca şi cum ea s-ar fi bucurat de durerea familiei Gillette. Luă o înghiţitură din ceaşcă. Marchiza nu trebuia să facă asta niciodată, ştiu, dar Robby – aşa îi spunea ea – era un adevărat amorez, care îi dădea tot timpul târcoale. Dacă mă întrebi pe mine, Marchiza i-a făcut fostei lui soţii, Tanya, o mare favoare.

– Nu cred că Tanya a privit lucrurile în maniera asta.

– Sigur că nu. În momentul acela, ea era gravidă. Asta i-a distrus mariajul. Surâsul lui Evelyn deveni amar. Syd a trebuit să-şi găsească un alt partener de golf.

Cafeaua se acri în stomacul lui Maggie. Ea aşeză ceaşca aproape goală pe masă.

– Oricum, până la urmă, Mary Theresa a renunţat la Robby şi şi-a găsit pe altcineva. Ultimul ei iubit, puştiul acela pe care-l cheamă Pomeranian, a vrut să trăiască pe spinarea

ei, sperând că ea îl va ajuta să facă film, ori televiziune prin intermediul relațiilor pe care ea le avea. O șansă imensă. Noul ei agent, Ambrose King, a împins-o, în fine, după umila mea apreciere, în direcția greșită, și bălosul acela de coprezentator al ei... În opinia mea, Craig Beaumont e un șarpe. Ea se încruntă, plescăind din limbă și scuturând din cap. Ca și cum ar fi realizat în sfârșit că vorbele ei sunau a bârfă, Evelyn flutură din degete, alungând tot ce ar mai fi putut să gândească. Ei bine, eu sunt genul acela de persoană care trebuie „să le spun exact așa cum îi văd", și sunt îngrijorată pentru sora ta. Asta nu e stilul ei – în fine, este, dar ea nu a mai plănuit o evadare ca asta de o bună bucată de vreme. Și niciodată atât de lungă. E... derutant. Ea își termină cafeaua, tamponându-și buzele cu un mic șervețel. Eu mă rog pur și simplu să se întoarcă vie și nevătămată și să putem lăsa totul în urmă.

– Și eu la fel, zise Maggie, cu toate că odată cu fiecare zi care trecea, se simțea din ce în ce mai tulburată. Crezi că o supăra ceva anume?

– În afară de viața ei în general? Evelyn slobozi un hohot de râs amar. Nu, nu cred. Ea clătină un deget către Maggie. Acum, înainte ca tu să mă întrebi dacă s-a sinucis, răspunsul meu e din nou un „nu" categoric. Poliția crede că a plecat pe undeva și și-a făcut felul, dar eu mă îndoiesc. Ea se uită direct în ochii lui Maggie. Acesta nu e stilul Marchizei.

Au mai discutat o vreme, iar Maggie plecă simțindu-se frustrată, după ce află puțin mai mult decât știa, simțind că nu era mai aproape de a descoperi ce i se întâmplase surorii ei decât la început. Zăpada se topea sub strălucirea soarelui sud-vestic, iar aerul era curat și proaspăt, dar Maggie nu putea evita acel presentiment care se ținea scai de ea precum o umbră.

*

– Eşti sigur? Thane lipi receptorul de ureche, ignorând ritmurile muzicii country şi conversaţia zgomotoasă care răzbătea din direcţia barului.

– E adevărat, zise Roy, vocea lui aspră fiind atât de clară, de parcă s-ar fi aflat în camera de alături, şi nu la un mic oficiu poştal din California.

– A trebuit să cercetez puţin, dar am avut noroc. Se pare că fosta ta soţie a petrecut o perioadă într-un mic spital particular numit „Our Lady of Sorrows", nu departe de graniţa cu Mexicul. Cel mai apropiat oraş se află la câteva mile distanţă. E un spital pentru pacienţi cu probleme mintale, şi multe celebrităţi merg acolo incognito pentru a-şi reveni sau pentru a scăpa de dependenţa de droguri. Mary Theresa s-a internat după aproape şase luni de la terminarea divorţului vostru, amice.

Thane se crispă. Dacă Mary Theresa ar fi fost prin preajmă, ar fi prins-o şi ar fi sugrumat-o.

– La dracu', mormăi el.

– Bănuiesc că trebuie să te felicit, zise Roy, râzând fără prea mult haz. Un om nu descoperă în fiecare zi că are un fiu în vârstă de şaptesprezece ani.

Trădarea îi fripse sufletul lui Thane, amintindu-şi cum Mary Theresa îi aruncase asta în faţă cu o săptămână în urmă. Ea îl sunase în Chayenne şi începuse să plângă, jurând că se va sinucide, înnebunită din pricina ultimei sale traume emoţionale. Îl implorase să vină la Denver. El depăşise limita de viteză, tăind curbele care erau pe întreaga distanţă.

Când ajunsese acasă la ea, o găsise în bucătărie, îmbrăcată într-un halat de baie din mătase şi îi oferi un pahar cu băutură în momentul în care intră în bucătărie. El nu ar fi trebuit s-o urmeze niciodată. Ea era foarte grăbită şi, când el refuzase burbonul, ea trecuse direct la subiect, cerându-i nişte

bani cu împrumut. El o refuzase, iar ea se făcuse țăndări, încercând să-l seducă. Apoi izbucnise în plâns.

Încercase să-l păcălească în fel şi chip. Mai întâi, îl sărutase şi lingându-i urechea, îi declarase că el fusese unicul bărbat care o satisfăcuse.

– Renunță, îi zisese el, respingând-o cât colo. Ea se împiedică şi căzu peste bufetul din bucătărie. Lacrimile îşi făcuseră apariția în ochii ei, iar ea începu să plângă, ca şi cum ar fi avut inima frântă.

Bineînțeles că nu fusese decât o prefăcătorie. Doar una dintre acele măşti pe care Mary Theresa şi le confecționa cu atâta abilitate.

– Nici să nu te gândeşti, Mary, îi spusese el, în clipa când ea îşi înfundase degetele în reverele hainei lui, întorcându-şi apoi fața către el. Ochii ei străluceau din cauza lacrimilor. Obrajii şi nasul se înroşiseră din pricina băuturii, a lacrimilor şi a efortului. El nu se lăsă păcălit.

– Nu mă duci cu chestia asta, lady. Încet, el îi desprinse degetele de pe haina lui.

Ea se înfurie brusc. Ochii ei frumoşi deveniră o flacără verzuie.

– Trebuie să mă ajuți.

– Nu, Mary Theresa, nu trebuie să fac nimic.

– Dar tu... noi...

– Noi nu reprezentăm nimic. Doi foşti soți care nu s-au iubit niciodată.

– Nemernicule!

– De acord.

– Doamne, cât eşti de rece.

– Am învățat de la o expertă.

– Cum poți fi atât de lipsit de suflet, de crud? îl întrebase ea, turnându-şi altă băutură, amestecând votca şi sucul de portocale într-un pahar înalt. Ochii ei străluciră plini de

lacrimi, în timp ce rimelul i se scurgea pe obraji. Arăta îngrozitor.

Ştii, Thane, eu ţi-am oferit totul. Aveam doar şaptesprezece ani în momentul când m-ai sedus...

– Nici asta nu funcţionează. Nu mă simt vinovat.

– Dar...

– Şi ţine minte, tu m-ai sedus pe mine, pretinzând că eşti Maggie.

Buzele ei se strâmbară ironic. Puse băutura pe bufet.

– Maggie te-a însoţit întotdeauna. Chiar şi atunci când eram însărcinată cu copilul tău, tu pretindeai că eu eram ea. Eşti bolnav, Walker.

– Probabil.

Suspinând, ea îşi lăsă capul în jos, afişând poziţia unei persoane rănite. O altă mască. Privind fix podeaua, ea şopti:

– Am nevoie de ajutorul tău, Thane. Tu eşti singurul pe care pot conta, singurul care... Ea se opri, muşcându-şi buza, în vreme ce o lacrimă pică pe podea.

El se ţinu tare.

– Las-o baltă, Mary. Am terminat cu asta – cu tine. A durat suficient. S-a terminat.

– Nu-mi poţi face asta. Vocea ei era acum o şoaptă.

– Ţi-ai făcut-o singură.

– Deci acum eşti şi judecător.

– Am plecat de aici.

– Ascultă, Thane. Am să ţi-i dau înapoi, te rog. Am de plătit nişte taxe şi, Dumnezeule, cărţile de credit, iar ei discută de anularea show-ului şi... oh, la naiba, ce-o să mă fac? Thane...

– Nici gând.

– Dar am nevoie...

– Nu mai poţi apela la mine. De câte ori ai o problemă, mă cauţi. E vremea să fii pe propriile tale picioare, ori să te sprijini pe iubiţelul acela drăgălaş pe care îl ai.

– Wade? zise ea, strâmbând din năsucul ei nostim înainte de a mai lua o înghiţitură. El nu-i bun de nimic.

– Atunci alege-ţi altul, fir-ar să fie, Mary Theresa. La asta te pricepi. Tu şi cu mine am terminat.

Din gâtul ei izbucni un râs gâlgâit.

– Prostuţule, zise ea, cu toate că lacrimile i se scurgeau încă din ochi. Ea îşi şterse nasul ce picura cu manşeta halatului. Genele ei coborâră pe jumătate, în poziţia aceea seducătoare pe care el o găsea al naibii de ispititoare. Noi nu vom termina niciodată. Nu ştii lucrul acesta?

– Ce ştiu e că s-a terminat în sfârşit. El deschise uşa franţuzească care dădea spre curte. Aerul rece, prevestind iarna, pătrunse rapid în încăpere.

– Nu cred. Ea ridică paharul, dând pe gât toată votca amestecată cu suc de portocale. Apoi, încet, privindu-l în ochi, începu să spargă în dinţii ei frumoşi bucăţile de gheaţă.

– Cum am mai spus, am plecat de aici. El tocmai ieşea pe uşa din spate, înghiţind aerul cu nesaţ. Frunzele uscate erau împrăştiate şi alunecau de-a lungul pavajului din cărămidă, iar lacul era o oglindă rece şi întunecată.

– Nu vrei să afli de ce nu se va termina? De ce nu se poate termina niciodată? Urmându-l afară, unde aerul era limpede, primele stele zărindu-se pe cerul purpuriu, ea se grăbi să-l prindă din urmă. Tivul halatul ei de baie se târa prin iarba îngălbenită şi uscată, dar ea păru să nu bage de seamă.

– Nu.

– Sigur că vrei...

El ajunsese la poartă şi descuie lacătul. La o casă din apropiere se auzi o uşă trântindu-se.

– Las-o baltă, Mary, spuse el.

– Nu pot şi nici tu nu ar trebui s-o faci.

El nu o ascultă, pornind spre partea din faţă a casei,

dar ea îl prinse din urmă, agăţându-se strâns de cămaşa lui.

– Am un secret, îl tachină ea, faţa devenindu-i albă în lumina slabă a lunii.

– Pariez că ai mai mult decât unul.

– Dar acesta e unul ameţitor. Are legătură cu tine.

– Nu mă interesează.

– Oh, cred că ar trebui. Vocea ei sună melodios, în momentul în care se apropie de capătul garajului şi de partea din faţă a casei. Tu erai cel care-şi dorea atât de mult să devină tătic cu ani în urmă.

– Ce are asta de-a face cu... El se răsuci pe un călcâi, prinzând-o apoi de talie. Inima îi tresări în piept, iar el începu să priceapă. Ce spui? întrebă el poruncitor şi cu o voce scăzută.

– Nu ai priceput? Ea râse, sunetul zglobiu al victoriei. Într-un fel, ea îşi închipuia că acum câştigase.

– Ce să pricep?

– Noi am avut într-adevăr un copil. Un băiat.

– Imposibil. Mi-ai spus că ai pierdut sarcina.

– După primul... Am aflat imediat ce ne-am despărţit.

– E o minciună. Capul lui duduia.

– Dacă aşa crezi.

Ultima lui fărâmă de răbdare dispăru.

– Vorbesc serios, Mary.

– Oh, în fine, nu te interesează.

El o trânti de peretele garajului.

– Nu încerca să mă prosteşti.

– Nu fac asta, Thane. Ai un băiat în vârstă de şaptesprezece ani.

– Eşti beată.

– Nu chiar atât de beată.

– Jur că dacă asta e o altă minciună sfruntată de a ta, te omor! Degetele lui se strânseră cu asprime în jurul umerilor

ei, iar el îşi împinse faţa atât de aproape, încât adulmecă parfumul părului ei şi al băuturii.

– Nu am curaj. Într-o fracţiune de secundă, ar putea să-i rupă oasele sau... s-o ia în braţe şi să facă dragoste cu ea până ce... Oh, Doamne, nu! El îşi lăsă mâinile jos, dându-se câţiva paşi înapoi, aproape călcând peste o afurisită de pisică. Aceasta miorlăi, ca apoi să sâsâie, bulucindu-se sub gard.

– Unde e?

– Nu ştiu.

– Minţi.

– Nu. L-am dat.

– Unde? întrebă Thane poruncitor. Unde te aflai?

– Scrie-mi un cec. Şi apoi stăm de vorbă.

– Scorpie mizerabilă şi profitoare!

– A existat o vreme când nu gândeai astfel.

– A existat o vreme când am fost păcălit, zise el, observând însă că lanţul ce îl ţinea legat de Marchiză se strângea şi mai tare. Dar s-a terminat. S-a terminaat!

– Atunci să te duci în iad, Thane Walker.

Sunt acolo, gândi el, în timp ce pleca.

În timp ce închidea telefonul, ştiind că pierduse şaptesprezece ani din viaţa fiului său şi că niciodată nu încetase să fie îndrăgostit de Maggie McCrae, sora fostei sale soţii, el îşi dădu seama că Marchiza îl blestemase, ca şi cum ar fi făcut o vrajă. Ea avusese dreptate. El nu avea să scape niciodată de ea.

Conducând pe străzile scăldate de soare şi aglomerate ale Denverului, un oraş pe care ea îl vizitase doar de câteva ori, Maggie se simţea însingurată. Părinţii ei muriseră, cumnaţii îi întorseseră spatele în clipa în care se decisese să divorţeze de Dean, fiica ei nu avea încredere în ea, iar acum sora ei dispăruse. Aruncându-şi ochii spre o hartă aflată pe

scaunul de lângă ea, manevră încet automobilul închiriat în direcţia hotelului. Un valet îi parcă maşina, iar ea luă liftul spre apartamentul pe care-l împărţea cu Thane.

– Casă, dulce casă, zise ea, lăsându-şi geanta pe un scaun. Scoţându-şi pantofii, ea verifică dormitorul lui Thane. Acesta era gol şi patul tocmai fusese făcut. Oftând, ea se rezemă de uşile franţuzeşti, gândindu-se pentru o secundă mult prea lungă la cum ar fi să adoarmă în braţele lui. La cât de lipsit de riscuri ar părea lucrul acesta.

– Termină, Maggie, murmură, amintindu-şi că ceea ce împărtăşeau ea şi Thane era o atracţie sexuală, nu iubire.

Îi telefonă agentului Marchizei din Los Angeles, dar fu informată că „domnul King e plecat din oraş pentru restul săptămânii," aşa că ea îşi dădu numele şi i se promise că acesta o va apela „cât mai curând posibil".

– Vise, mormăi ea nemulţumită, sunând-o pe Michelle Kelly, psihiatra Marchizei. La al treilea ţârâit, cel care răspunse fu robotul telefonic. Maggie lăsă un mesaj, solicitând o programare.

Frustrată, ea se uită la ceas, întrebându-se când se va întoarce Thane. Chiar dacă plecase doar pentru câteva minute, asta putea fi şansa ei de a încerca să descopere mai multe despre el, despre secretele pe care ea simţea că el le ascunde.

Thane a fost. El mi-a făcut asta. Nu-l lăsa să scape.

Ce anume a făcut, se întrebă Maggie. Ignorând sentimentul că încălca un teritoriul privat, ea se foi de colo-colo prin dormitorul lui Thane, căutând valiza acestuia. O descoperi în dulap şi, încordându-şi simţurile, pentru a auzi dacă vreo cheie va fi introdusă în broască, anunţând sosirea lui Thane, ea răscoli prin conţinutul valizei. Jeanşi, pantaloni, un pulover, cămăşi, şosete şi lenjerie intimă. Un mic aparat de ras. Nimic mai mult. Hârtii nu. Agendă nu, niciun indiciu pentru ceea ce ascundea el.

– Ce mai descoperire pentru un detectiv particular-expert, mormăi ea, aşezându-i lucrurile la locul lor şi respingând teama că, orice ar fi făcut, ea nu va fi în stare să-şi salveze sora şi să dezlege secretele ce-l învăluiau pe Thane Walker.

Într-o singură zi în care explorase viaţa lui Mary Theresa, nu ajunsese prea departe – probabil, abia păşise dincolo de uşă. Dar la ce se aşteptase? Să „dea gata cazul" în doar douăzeci şi patru de ore, când poliţia din Denver lucra la el de zile întregi? Masându-şi ceafa, intră în baie şi deschise robinetele aurii ale căzii adânci.

– Eşti o copilă, se admonestă ea, surprinzând imagimea ei reflectată în oglindă, în momentul în care rămase goală. Era straniu să se privească, comparându-se cu Mary Theresa. Ridică unul dintre braţe, pretinzând că imaginea ce se holba la ea era Marchiza, care, ridicând braţul opus, era imaginea perfectă a surorii gemene, aşa cum fusese ea adusă pe lume.

– Unde eşti? întrebă Maggie, rezemându-şi capul de oglindă, frunte lângă frunte cu propria sa imagine. Cu imaginea Marchizei. Cu imaginea lui Mary Theresa. Oh, Dumnezeule, totul era atât de confuz.

Apoi se aşeză pe marginea căzii adânci, masându-şi picioarele obosite. Nu era obişnuită să poarte tocuri şi să pretindă că e sora ei. Aburul începu să se ridice, umplând încăperea, iar ea îşi strânse părul sub forma unui coc pe care-l prinse în vârful capului şi privi din nou imaginea reflectată în oglindă.

Cât de mult semăna cu Marchiza? Suficient de mult încât Thane să-şi închpuie cu o seară în urmă că era ea?

Nu face asta, Maggie. E periculos. Întunecat. Înfricoşător.

Intrând în cadă, ea lăsă apa să o învăluie, retrăind în minte noaptea trecută. Partida de dragoste cu Thane părea aproape supranaturală şi, oh, atât de păcătos de tentantă.

Pielea ei se înfioră, gândindu-se la ceea ce-i făcuse Thane, cum mângâierea lui o purtase pe culmile extazului pe care nu le mai escaladase de ani buni. El fusese primul ei iubit şi încă era cel mai bun dintre ei.

– Oh, sigur, mormăi ea, trezindu-se la realitate. Motivul pentru care era încă interesată de el consta în faptul că el reprezenta fructul interzis, marele tabu al existenţei ei. Secretele lui o fascinau; farmecul lui o sedusese peste măsură, reducând-o la statutul de femeie proastă. Dezgustată, refuză să se gândească cum o înnebunise cu pasiunea lui sau cum cu o singură privire a ochilor aceia frumoşi o făcea să aibă fantezii în privinţa lui. *Iar pe el să aibă fantezii în privinţa Marchizei?*

Ce spusese Evelyn? Că Thane nu se despărţise niciodată de Mary Theresa? Că bănuia că el încă o iubea – că încă aveau o relaţie? De ce? Ce anume îi ţinea legaţi?

Durerea de cap începu să pulseze odată cu întrebările care o bântuiau. Ea se spălă şi închise ochii, lăsând apa să se răcească în jurul ei. Încercă să se concentreze asupra destinaţiei surorii ei, străduindu-se să pună în ordine puţinul pe care-l aflase, dar gândurile referitoare la Thane, la mâinile lui magice şi la gura lui, o tulburau.

Ea aţipi pentru o secundă, trezindu-se în apa rece, în timp ce umbrele umpleau camera. Nu putea uita faptul că se afla aici cu un scop, că Mary Theresa era motivul pentru care venise la Denver. Ieşi din cadă, întinzându-se după un halat chiar în secunda când auzi uşa apartamentului deschizându-se. Repede, îmbrăcă halatul scurt, grăbindu-se apoi către living.

– Ei bine? îi ceru ea socoteală, în timp ce Thane îşi scotea mănuşile. El intră în încăpere, însă se opri în secunda când dădu cu ochii de ea. Maggie se ruşină, conştientă că era sumar îmbrăcată.

El își aruncă mănușile și jacheta pe un scaun.

– Nu am aflat prea multe. Privirea lui se opri în dreptul gâtului ei, acolo unde se termina gulerul halatului. Funcționarul de la magazinul de utilități era nehotărât. Nici nu era sigur că Marchiza a trecut pe acolo. Laslo părea din ce în ce mai arogant, iar grădinarul și menajera o venerează. Am trecut pe la hotelul lui Syd Gillette, dar el nu se afla acolo. Noi doi nu ne-am avut bine niciodată. Pe neașteptate, îi întâlni din nou privirea. Dar tu?

– Nu... nu cu mult mai bine, admise ea, fiind obligată să-și dreagă glasul. Thane adusese cu el aerul proaspăt de afară, iar părul ciufulit, căzându-i pe frunte într-o manieră băiețească îi aminti de o vară cu mulți ani în urmă. Dar tot vreau să discut cu agentul și cu psihiatrul ei. Cei de la KRKY par preocupați de ceea ce i s-a întâmplat, dar cine știe? Ea îl privi în ochi, amintindu-și de felul cum făcuse dragoste cu el. Știi, am mai fost păcălită.

– O lovitură nereușită, Mag, zise el, apoi se îndreptă către bar, găsi o sticlă de scotch, o deschise și își turnă un pahar.

O tenta și pe ea să bea ceva. Mușchii cefei erau încordați, capul încă o durea puțin, iar faptul că se afla în preajma lui Thane o surescita, însă ea nu fusese niciodată atrasă de alcool, căci văzuse efectul lui nefast în cadrul propriei ei familii pentru a fi o băutoare.

– Toarnă-mi puțin.

O sprânceană se ridică în momentul în care el turnă.

– Cum spui tu, draga mea.

– Credeam că ți-am spus să nu mi te mai adresezi astfel.

El scutură din cap, rânjind.

– Țâfnoasă azi, nu-i așa? Traversă încăperea, întinzându-i unul dintre pahare. În sănătatea ta, Maggie.

– A lui Mary Theresa, zise ea automat, luând o

înghițitură zdravănă în vreme ce una dintre sprâncenele sale se arcui. Scotch-ul fumuriu îi arse stomacul.

– Cum vrei. Sorbind din băutură, el se întoarse cu fața către foc, aruncând o privire în oglinda de deasupra șemineului. El o privi în oglindă preț de o secundă lungă și incomodă. Maggie mai luă o înghițitură scurtă. Era o adevărată nebunie să se afle atât de aproape de Thane. El o cunoștea mult prea bine, era prea familiar, prea al naibii de irezistibil.

– Cred că ar fi mai bine să mă mut la un alt hotel, zise ea, surprinsă de faptul că vocea îi devenise răgușită.

– De ce?

– Știi de ce. Asta – ea scutură din cap – e o nebunie. Aseară...

– Ce e cu aseară? Răsucindu-se, el se sprijini cu umărul de placa de deasupra căminului, terminându-și băutura dintr-o înghițitură.

Ea încercă să nu se uite la gâtul lui, în vreme ce acesta era pus la treabă, și să nu observe acele riduri „laba-gâștei" ce se formară la colțul ochilor lui în momentul când el o privi. Nu voia să se gândească la mângâierea lui sau la mirosul lui sau la faptul că nimeni nu o sărutase atât de intens cum o făcuse el. Nici măcar Dean.

Junghiul vinovăției îi împunse inima. Ea se măritase cu Dean McCrae din întâmplare, spunându-și că va învăța să-l iubească, că ceea ce simțise pentru Thane fusese doar o joacă, prima dragoste, fiorul experimentării și al explorării. Nimic mai mult.

Dar se înșelase.

Dragostea pe care o simțise pentru acest cowboy solitar nu murise niciodată, fir-ar să fie, și chiar și acum, după atâția ani, închisă într-o romantică cameră de hotel, nu părea să conteze că ei se aflau aici din pricina celor petrecute cu Mary

Theresa, că femeia care-i despărţise o dată îi adusese acum din nou împreună, că toată acea suferinţă din trecut putea fi foarte uşor adusă la viaţă.

– Nu fi prost, Thane, zise ea, terminându-şi băutura şi, aruncând precauţia pe fereastră, păşi desculţă până la bar şi îşi turnă o altă doză de tărie. Amândoi ştim că nu am putea niciodată... că tu şi cu mine... nu ar funcţiona niciodată, şi nu sunt pregătită pentru o plonjare rapidă, OK? Am prea multe pe cap.

În momentul când se întoarse, el se afla lângă ea şi, cu toate că nu o atinse, ci doar îşi trecu uşor palma peste umărul ei, ea îl simţi cu atâta intensitate, ca şi cum ei ar fi fost goi şi ar fi stat întinşi unul peste altul, un trup presându-se deasupra altul trup nerăbdător.

Scotch-ul îi înfierbântase deja sângele.

– Cı ˏd că trebuie să discutăm ceva.

Tonul lui o îngheţă.

– Ce?

– Există un lucru pe care tu trebuie să-l înfrunţi, Maggie. Ceva important.

Ea mai luă o înghiţitură înainte de a întreba:

– Şi acesta este?

– Faptul că Mary Theresa s-ar putea să fi murit.

– Ce? Ea fu pe punctul de a scăpa paharul. Nu se poate.

– Gândeşte-te. A dispărut de aproape o săptămână, fără să de-a un telefon, să lase un bilet sau o vorbă cuiva. Niciun mesaj de răscumpărare, nimic.

– Nu cred asta, zise ea, scuturând din cap. Nu pot. Cum... cum rămâne cu Jeepul ei? Unde se află?

– Poate a fost furat. Ori este alături de cadavrul ei.

– Nici să nu vorbeşti de asta! Nu o s-o cred. Nu pot!

– Maggie – fii rezonabilă. Ceva s-a întâmplat.

– Nu. Ea clătină din cap, se duse lângă ferestre şi privi afară în noapte. Nu!

– Maggie, ascultă, trebuie să fii pregătită, zise el, cu o voce aspră.

Lacrimile se iviră în ochii ei şi se înfurie pe neaşteptate. Pe Thane. Pe Marchiză. Pe întreaga lume.

– Eu ştiu că ea e teafără.

– Cum? Simplul fapt că sunteţi surori gemene...

Răsucindu-se, ea fu gata să verse restul de băutură.

– Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

Thane miji ochii.

– Tu *ştii* ceva? Şi nu mi-ai spus?

– Nu am putut. Doamne, să aibă încredere în el acum – să-i spună adevărul? Să îndrăznească? Scotch-ul îi dăduse curaj. Încăperea aceea intimă îndemna la împărtăşirea secretelor.

– Ce?

– Îţi aminteşti de momentul când ţi-am vorbit de telepatie?

– Nu e ceva pe care să-l dau uitării cu uşurinţă.

– Bănuiesc că nu. Ea sorbi încă o înghiţitură din lichidul dogoritor.

– Mai e ceva?

Oh, Doamne.

– Poţi spune şi aşa.

El îşi aşeză paharul pe poliţa căminului, îşi băgă mâinile în buzunarele din faţă ale jeanşilor, se rezemă de marginea blatului şi întrebă:

– Nu-mi spune că ea ţi-a transmis din nou mesaje.

– Nu... eu, n-am mai auzit nimic din partea ei de atunci, din hambar.

– Înainte ca eu să apar la ferma ta din Idaho.

– Da, zise ea, devenind pe neaşteptate distantă, aşa cum fusese în ziua cu pricina. Ea se întrebă dacă putea avea încredere în el şi hotărî că nu avea importanţă. Acum ori

niciodată. Mâinile îi teremurau în secunda în care traversă încăperea, punând o oarecare distanţă între trupul ei şi al lui. Îşi termină băutura şi aşeză paharul pe placa de deasupra căminului. Mesajul pe care ea mi l-a transmis în ziua aceea a fost unul oribil.

– Ţi-a cerut ajutorul, o îndemnă el.

– A fost ceva mai mult de atât. Ea îşi trecu ambele mâini prin păr, desfăcând agrafa care îl ţinea strâns în vârful capului. Ştiu că ţi-e greu să crezi asta – şi mie mi-a fost. Specialiştii mi-au spus că e imposibil, că mi-am imaginat, că în toate cazurile cu gemeni identici pe care ei le-au studiat nu au întâlnit nimic de felul acesta, şi din moment ce este atât de greşit, nu am cum să o dovedesc.

– Am mai avut discuţia asta, Mag Pie. De ce nu renunţi la tergiversare? Vocea lui era scăzută, aproape ameninţătoare.

Ea îngheţă. Oh, Doamne, de ce deschisese gura?

– Spui că ea a luat legătura cu tine. Ce ţi-a spus? repetă el.

– A spus că tu ai fost implicat.

– Implicat? În ce?

– În ceea ce i s-a întâmplat ei.

– Ce? şopti el.

– Ea... ea a spus că tu i-ai făcut asta. Indiferent la ce anume se referea.

– Asta e cumva un soi de glumă?

– Sigur că nu.

– Tu crezi că eu... oh, la dracu'. Thane îşi strânse pumnii. Nemernicul. Nemernic afurisit... Din trei paşi mari, el traversă camera, apucând-o apoi de umeri. Ascultă-mă, Maggie, nu ştiu ce puneţi la cale tu sau Mary Theresa, dar eu nu am făcut nimic pentru a o răni. Degetele lui se înfipseră adânc în umerii ei.

– Să punem la cale? replică ea. Tu crezi că eu încerc să

îţi pun ceva în cârcă? Nu-şi putea crede urechilor. După tot acest timp petrecut împreună, după sărutări şi mângâieri cum putea el să-şi închipuie că ea l-ar minţi? *Dar tu nu ai încredere în el, nu-i aşa? Nu în totalitate. Fii sinceră, Maggie.* E... e ridicol, zise.

– Mai ridicol decât încercarea de a mă convinge că tu şi cu sora ta, de care practic te îndepărtaseşi, sunteţi implicate într-un soi de telepatie şi că ea... ea încearcă să mă învinovăţească pentru dispariţia sa?

– Ştiu că pare o nebunie, dar...

– Sfinte Hristoase, *este* o nebunie, Maggie. El o fixă cu nişte ochi aspri şi neiertători. Ce dracu' e asta?

– Spune-mi tu, Thane. Tu eşti cel cu secretele. Umbrele apăruseră în ochii lui şi ea sesiză o minciună.

– Să te ia naiba, Walker, de ce nu poţi fi sincer cu mine?

– Poate din acelaşi motiv pentru care nici tu nu eşti cu mine. Privirea lui alunecă de la ochi spre buzele ei. N-ai spus niciodată o vorbă despre faptul că Mary Theresa m-a arătat cu degetul în mintea ei. Şi acum, pe neaşteptate...

– E adevărat, fir-ar să fie. De ce aş inventa aşa ceva? De ce? Tu crezi că eu aş vrea ca tu să-ţi închipui că sunt nebună? Pentru numele lui Dumnezeu, Thane, o dată în viaţă ai şi tu încredere în mine.

– De ce? întrebă el, iar ea aproape că-l pocni.

– Să ajungi în iad.

– Prea târziu, draga mea, zise el pe un ton aspru, trăgând-o atât de aproape de el, încât ea putu să-i simtă ardoarea, am ajuns deja acolo. Zicând asta, buzele lui îi acoperiră gura, sărutându-i-o lung şi insistent, răpindu-i aerul din plămâni, făcându-i sângele să ia foc. Una dintre mâini se strecură în decolteul halatul ei, pentru a-i cuprinde sânul.

Maggie închise ochii, în timp ce nişte degete aspre îi pipăiau sfârcul.

Nu face asta, Maggie, își zise ea. *Nu! Nu! Nu!* Dar nu era capabilă să se oprească, iar când limba lui apăsă asupra gurii ei, buzele i se deschiseră de bunăvoie. O mână se ocupă de nodul halatul ei, iar cealaltă trase de pe umeri veșmântul, lăsând-o goală. Maggie se lipi de el, în vreme ce Thane se lăsă în genunchi, sărutându-i sânii, mângâindu-i până ce pielea ei se înfioră. Degetele ei se afundară în părul lui în momentul în care el îi sărută buricul, rotindu-se în cercuri în gropița aceea, în vreme ce ea îi cuprinse fesele, ridicând-o rapid și lipind-o de el.

Ea se topi pe dinăuntru, gemând, iar el o sărută înainte ca ea să se lase în brațele lui nerăbdătoare și să o ducă spre pat. *Oprește-te, Maggie,* se îndemnă ea, în vreme ce-l privea cu ochii plini de întrebări. Dar avertizarea alunecă spre niște urechi surde, iar ea reduse la tăcere negările care alergau prin mintea sa, în timp ce-i descheia nasturii cămășii, împingând-o apoi de pe umerii lui puternici și de-a lungul brațelor musculoase. Ea aruncă cămașa pe podea. Degetele ei nerăbdătoare nimeriră nasturele jeanșilor lui și, cu o singură smucitură, fermoarul cedă. Ar fi trebuit să se oprească în clipa aceea, înainte ca lucrurile să ajungă prea departe, dar nu putea. În adâncul ei simțea o dorință, o nevoie care o înnebunea.

– Maggie, șopti el, în vreme ce ea, lăsându-se mai jos pe pat, împinse perechea de jeanși peste șoldurile lui zvelte și apoi mai jos, peste coapsele tari ca piatra. Pielea lui lucea din pricina transpirației și, în secunda în care își plimbă degetele de-a lungul coloanei sale, el își ținu respirația. Ea sărută perișorul moale de pe coapsele lui, trasând apoi linia aceea întunecată care înainta precum o săgetă de la talie în jos, ca apoi, uitându-se în ochii lui, despre care ea știa că erau luminoși, să atingă ușor erecția lui, cu vârful degetelor ei curioase.

– Dumnezeule, Maggie... El o trase în sus, desfăcându-i apoi coapsele cu genunchii. Tu mă înnebuneşti, mormăi el, sprijinindu-se în coate şi privind în jos la ea cu nişte ochi care străluceau din pricina poftei. Ştii, femeie, mereu ai făcut asta.

– Asta ... asta e valabil în ambele sensuri, cowboy. Oh, Doamne, îl dorea mai mult decât ar trebui să dorească vreodată o femeie un bărbat. Ea tremură din pricina acelei dorinţe destrăbălate care se trezise în centrul cel mai profund al feminităţii ei, flăcările pasiunii aprinzându-i sângele.

El se uită spre buzele ei, se apleacă pentru a o săruta, apoi, în timp ce braţele lui o cuprindeau, închise ochii şi spuse abia auzit:

– Maggie, pur şi simplu nu vreau să te rănesc.

– Atunci nu o face, zise ea, în timp ce dorinţa erupse în interiorul ei. Nu o face. *Pur şi simplu iubeşte-mă. O dată măcar, iubeşte-mă. Nu pe sora mea, ci pe mine.*

– Dumnezeule, ar trebui să fiu spânzurat pentru asta, murmură el, înainte ca buzele lui să le revendice din nou pe ale ei, iar braţele puternice s-o ţină strâns şi posesiv. Întregul lui trup se încordă, iar el gemu sălbatic, penetrând cea mai adâncă parte a fiinţei ei. Ea gâfâi, el se retrase ca apoi să se mişte iarăşi cu o abandonare disperată care pe ea o făcu să lăcrimeze.

– Maggie, scumpo, scumpo... oh, Dumnezeule. Vocea lui era moale, respiraţia întretăiată, părul întunecat din pricina transpiraţiei. Se priviră în ochi în timp ce tempoul lui se acceleră, iar venele de pe gâtul lui se umflară. Ea se mişcă în ritmul lui, dansând intimul dans al celor ce se iubesc, degetele ei adâncindu-se în carnea spatelui lui. Ea nu putea respira, nu putea gândi, văzând doar ca prin ceaţă pe bărbatul de deasupra ei. Din ce în ce mai repede – camera se roti sălbatic în timp ce ea se arcui, contorsionându-se, agăţându-se de el.

El îşi lăsă capul pe spate, înţepenindu-se, ţintuind-o de pat şi revendicând-o ca fiind a lui, unindu-se cu ea aşa cum se unesc de milenii un bărbat şi o femeie.

– Dumnezeu să mă aibă în pază, zise el, respirând greu, revărsându-se în adâncul ei înainte de a se prăbuşi şi de a respira adânc şi sacadat.

Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, zise ea în gând, în vreme ce el o luă în braţe. Extenuarea le răpise vocile. Ea închise ochii spunându-şi că nu conta faptul că făcuse dragoste cu el, că orice s-ar fi întâmplat, ei aveau nevoie de acest timp petrecut împreună, refuzând să cedeze în faţa acelor îndoieli întunecate care se adunaseră în mintea ei. Ea se cuibări lângă Thane, relaxându-se şi oftând, în vreme ce el o acoperea cu aşternutul. Lipindu-se de el, ea ascultă ritmul calm şi liniştitor al inimii lui. Mâine aveau suficient timp pentru reproşuri.

– Să nu mă dai de gol, da? o imploră Jenny, în timp îşi scotea părul de sub gulerul ridicat. Luminile erau stinse, unchiul Jim şi mătuşa Connie plecaseră la culcare, iar Jenny voia să plece pe furiş cu maşina pentru a se întâlni cu prietenul ei, Kevin, un băiat în vârstă de douăzeci şi unu de ani, cu părul negru ca pana corbului, care purta mai mulţi cercei în nas, avea barbişon şi afişa o veşnică mutră acră. Becca îl considera pe Kevin un superbăiat; el cânta la tobe într-o formaţie locală, dar asta nu avea de-a face cu faptul că trebuia să mintă în favorea verişoarei ei. Din momentul în care Becca îşi vârâse rucsacul uşurel în dulapul lui Jenny, aceasta îi ceruse de multe ori „să nu o dea de gol“, iar ea avea vaga bănuială că era folosită.

Ceasul lui Jenny era un Elvis de lemn, pictat în aşa fel încât să semene cu originalul. Partea din faţă a ceasului era încastrată în torsul lui Elvis, dar şoldurile lui erau libere,

măsurând secundele care treceau. În clipa de față, ceasul nu părea atât de straniu și de cool, dar îi comunica Beccăi că era aproape miezul nopții. Unchiul Jim, un om de afaceri care se trezea la cinci dimineața, ca să poată face jogging pe o distanță de cinci mile înainte de a merge la serviciu, se dusese la culcare încă de la ora zece. Mătușa Connie dăduse târcoale prin jurul bucătăriei și vorbise la telefon până aproape de ora unsprezece, ca apoi să se ducă în dormitor. Fără îndoială că ei dormeau buștean, dar Becca nu dorea să fie ea cea care va „purta povara" în cazul care ei se vor trezi.

– Lasă-mă să vin cu tine, sugeră ea.

– Oh, da, sigur! Jenny își dădu ochii peste cap. Pe lângă puloverul negru, ea purta și o pereche strâmtă de jeanși de aceeași culoare. O curea imensă cu cataramă aurie îi punea în evidență talia subțire. Ea strânse bine catarama, apoi se apucă să caute în sertarul de sus, de unde scoase câteva bancnote dintr-o cutie de bijuterii, pe care o păstra dedesubtul sutienelor. Banii ei păstrați la loc sigur și secret însumau peste două sute de dolari pe care îi economisise din alocația proprie. Vârând bancnotele în buzunar, ea zise: Nu ai auzit expresia „Trei sunt deja prea mulți"? Kevin și cu mine nu avem nevoie de o soră mai mică, dacă știi deja ce vreau să spun.

Becca pricepuse, dar se enervă.

– Deci, ce ar trebui să spun dacă vine mama ta?

– Nu știu. Că am devenit brusc neliniștită și am ieșit pe afară să fac o plimbare sau să cumpăr ceva de mâncare sau orice altceva. Orice în afară de faptul că sunt cu Kevin, OK? Mama ar suferi probabil un atac cerebral, chiar aici, în mijlocul camerei. Ea consideră că Kevin e... stai puțin, cred că citatul exact este: „o lichea, un detracat, care probabil se droghează și care nu va ajunge nicăieri niciodată".

Jenny strâmbă din nas și țuguie buzele, imitând într-o

manieră „mortală“ expresia caraghioasă a mamei ei. Becca nu se putu abţine să nu chicotească.

– Nu-ţi face griji. Mă întorc peste vreo două ore. Bine?

Nu era aşa, dar Becca mormăi:

– Cred că da.

– Perfect. Mâine vom merge la Mall, promit.

Becca ura Mall-ul.

Muşcându-şi nervoasă buza, Jenny îşi luă în mâini pantofii negri fără toc, iar Becca se lăsă mai jos în pat.

– Ia! Jenny luă telecomanda dintre periile şi CD-urile aflate pe comoda ei şi i-o aruncă lui Becca. Poţi să te uiţi la Letterman. Deschizând uşa doar puţin, ea îşi muşcă buza şi cercetă atentă coridorul, apoi, aruncând o ultimă privire spre verişoara ei, se strecură prin deschizătură, închise uşor uşa în urma ei şi o porni repede şi fără zgomot de-a lungul holului.

Becca era lac de sudoare. Se încordă pentru a sesiza orice zgomot prin fereastra deschisă. O pisică mieună uşor dintr-o ascunzătoare aflată în curtea din spate, câteva maşini trecură pe drumul din faţa casei, iar în depărtare se auzi un claxon. Sunetul unui motor care torcea, îi spuse că Jenny, care îşi parca întotdeauna automobilul marca Jetta pe stradă, pornise, fără să se audă scârţâitul cauciucurilor.

Becca fugi la fereastră şi privi printre storuri, exact la timp pentru a zări farurile din spate ale maşinii dispărând după colţ. Noaptea era una stranie, lumina albăstruie a felinarelor de pe stradă strălucind printre frunzele late ale palmierilor şi ramurile pomilor care umbreau garajul. Inima Beccăi bătu cu atâta putere, încât ea fu convinsă că mătuşa Connie, aflată la trei uşi mai încolo, o putea auzi.

Înghiţind în sec, Becca se întrebă de ce dorise oare să vină aici. În clipa asta ura L.A.-ul şi nu se putea abţine să nu se simtă singură, trădată şi abandonată. Jenny era un gunoi, iar mătuşa Connie şi unchiul Jim se purtau ciudat, punându-i

mereu întrebări despre viaţa ei din Idaho, despre ce *simţea* ea locuind într-un loc atât de îndepărtat, despre felul cum mama ei cheltuia banii. Urmaseră câteva întrebări rostite în şoaptă despre sănătatea şi despre slujba mamei ei, iar Becca avea senzaţia că se petrecea ceva – ceva care era posibil să nu-i fie pe plac. Atunci când o întrebase pe Jenny despre asta, verişoara ei ridicase pur şi simplu din umeri.

– Ei sunt mereu încordaţi şi, de când bunicul e la cămin, situaţia a devenit şi mai rea. O să te ducă să-l vezi, să ştii, fiindcă el e pe ducă, iar ei sunt foarte îngrijoraţi în privinţa averii lui. Ceva legat de nişte fonduri, nu am înţeles exact.

Jenny şi automobilul ei Jetta plecaseră de mult, când Becca se întoarse în pat şi străduindu-se să-şi alunge acel sentiment stupid că era gata să izbucnească în plâns. Aici, în L.A, unde crezuse că se va simţi atât de bine, era nespus de singură. Şi speriată. Dacă mătuşa Connie descoperea că Jenny lipsea, făcea o criză. Şi, într-un fel, ar fi învinovăţit-o pe Becca. În cele câteva zile de când se afla aici, Becca simţise deja că nu era doar un oaspete, ci şi un soi de povară. Mătuşa Connie nu numai că îi purta pică, dar o şi învinuia pentru orice problemă care apărea.

Secundele treceau şi bătăile inimii Beccăi încetiniră în cele din urmă. Casa era liniştită. Cu gâtul uscat, Becca expiră profund şi porni televizorul, cu sonorul moderat. În vreme ce schimba canalele, ea zări chipul mamei ei – nu, stai, era mătuşa Marchiza. Se opri şi îl căută pe cel al ştirilor. Mătuşa ei era tot dispărută, iar poliţia începuse să bănuiască că e vorba de un şantaj.

Inima îi bătu mai tare. Ce însemna asta mai exact? Şantaj? Crimă? Oh, măiculiţă, ea spera că nu. Răpire? Viol? Toate aceste chestii oribile pe care le văzuse în programele de ştiri sau în dramele poliţiste. Iisuse, nu Marchiza. Imposibil. Nerăbdătoare, Becca ascultă raportul. Nu era nicio

noutate şi ea deveni brusc nespus de îngrijorată. Se petrecea ceva important, mai important decât îşi imaginase ea vreodată. Închise televizorul şi-şi trase pledul deasupra capului. Unde se afla Marchiza? Nimeni nu putea s-o rănească cu adevărat, nu-i aşa? Nu spusese mătuşa Connie că mama Beccăi sunase mai devreme, atunci când ea şi Jenny erau plecate la film? Oare sunase în legătură cu Marchiza? Oh, măiculiţă, oh, măiculiţă, povestea asta era tare urâtă.

Nu-i decât un găunos raport de poliţie. Nu se putea lăsa înspăimântată de el.

Şi totuşi Becca începu să tremure. Se gândi la mătuşa sa favorită, frumoasă, dar zvăpăiată, care semăna cu mama ei însă era de zece ori mai super.

Becca clipi, împotrividu-se unui şuvoi neaşteptat şi stupid de lacrimi. Înghiţind cu greu şi simţind un nod în gât, ea îşi dădea seama cât de dor îi era de mama şi de tatăl ei. Lacrimile îi ameninţau ochii, iar ea îşi încleştă maxilarele pentru a le împiedica. Oare de ce se hotărâse mama ei să divorţeze? Ea nu primise niciodată un răspuns sincer la această întrebare. Şi, tâmpenia naibii, de ce trebuise el să moară? Acea durere veche şi apăsătoare, cea care pulsase în inima ei luni de zile după accidentul tatălui ei, apăru din nou. Ea strânse perna, lipind-o de trupul ei. Îi era dor de el. Atât de dor. Şi în momentul acesta îi era dor şi de mama ei, ceea ce jurase că nu va fi posibil niciodată.

Trăgându-şi nasul cu putere, ea se gândi la ultimele luni pe care le petrecuseră în Idaho. Maggie dorise să plece departe de L.A., „de toate amintirile şi de toată suferinţa aceea“. Becca se împotrivise din răsputeri acestei mutări, refuzând să vorbească cu Maggie, dorindu-şi chiar să şi moară, fără să-i fie teamă să-i mărturisească mamei ei ceea ce simţea.

Acum Becca se chirci, gândindu-se la asta. Pe vremea aceea, Maggie consultase un psihiatru, insistând ca şi Becca

să-l consulte. Maggie McCrae reprezentase un caz complicat – în fine, amândouă. Gândindu-se din nou la scena aceea dureroasă, Beccăi îi fu ruşine pentru că aruncase vina asupra mamei ei şi, cu toate că nu-i plăcea s-o recunoască, ea decise că perioada în care locuise în Settler's Ridge nu fusese chiar atât de rea. În realitate, o parte din ea chiar îi plăcuse.

Ca de exemplu să-l călărească noaptea pe Jasper prin pâlcurile de pădure, cu prostuţul acela urât de Barkley ţopăind clăpăug şi în trei picioare în urma calului. Corcitura aceea cu o singura ureche devenise cel mai bun prieten pe care-l avea. Barkley dormea la capătul patului ei, urmând-o peste tot, ca şi cum ea l-ar fi crescut de pe vremea când era abia un căţeluş. Mda, era un prostovan.

Apoi mai existau şi copiii de la şcoală. Mulţi dintre ei erau nişte fraieri – nişte încuiaţi de provincie care habar nu aveau de L.A. sau practicanţi de surfing şi de volei pe plajă sau de orice altceva vedeau la MTV. Unele dintre fete păreau însă OK, iar la ea în clasă exista un băiat, Austin Peters, suficient de cool. Avea un păr blond şi lăţos, lăsat ceva mai lung, şi făcea parte dintre cei timizi; însă îi zâmbea uneori Beccăi, iar în secunda când o făcea, inima ei se înmuia. Austin Peters avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse ea vreodată.

Oh, Doamne, de ce se gândea ea la Austin în clipa asta, când era la un milion de mile depărtare de el, când mama ei se afla în Denver, iar mătuşa ei era, probabil, victima unui „şantaj."? Becca îşi drese vocea şi îşi înghiţi lacrimile, spunându-şi că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa Marchizei. Nu spunea mama ei că Marchiza fusese întotdeauna o femeie cu picioarele pe pământ? Deci nu se putea întâmpla nimic rău. Nimic. Ştirile o dăduseră cumva în bară. Era posibil, nu-i aşa?

Ea îşi strânse pleoapele cu putere şi, pentru prima dată de la înmormântarea tatălui ei, Becca McCrae începu să se roage.

17

Ţâââr! Telefonul ţârâi, trezind-o pe Maggie dintr-un somn profund. Unde era oare şi cu cine? Oh, Dumnezeule, se afla alături de Thane în camera de hotel şi tocmai...

Telefonul sună din nou.

Becca. Sau Mary Theresa.

Pe jumătate adormită, ea se întoarse după receptor, emoţionată, ca şi cum s-ar fi aşteptat la veşti proaste. Era dimineaţă, lumina soarelui pătrundea prin deschizătura perdelelor, zgomotul traficului din stradă şi al apei care curgea în camerele vecine strecurându-se prin pereţi.

Alo? strigă ea în receptor, trăgându-se către capătul patului, acolo unde perna era ghemuită la spatele său. Thane se ridică la rândul lui, sprijinindu-se într-un cot, pielea lui dezgolită strălucind în lumina soarelui.

– Doamna McCrae? întrebă o voce masculină pe care ea o recunoscu.

– Da.

– Sunt detectivul Henderson.

Inima ei aproape că se opri. Vocea bărbatului era inexpresivă.

– Da?

– Ascultaţi, ar fi mai bine să staţi jos. A fost găsit Jeepul surorii dumneavoastră. Pe autostrada din apropierea lui

Turkey Canyon. Un accident în care a fost implicat un singur automobil.

– Cum? Lacrimile îşi făcură apariţia în ochii ei. Negarea începu să strige în mintea ei. Eu... eu nu cred. Tremura violent.

– Maggie, lasă-mă pe mine. Thane apucă receptorul însă ea nu-i dădu drumul, agăţându-se de telefonul acela blestemat, ca şi cum ar fi ţinut-o în viaţă pe Mary Theresa.

– Mai sunteţi acolo? întrebă Henderson.

– Da, rosti ea, vocea ei fiind o şoaptă. Începu să tremure în timp ce cuvintele abia se auzeau. Dar eu nu cred... nu pot crede că sora mea... Vocea îi pieri brusc.

Sprâncenele lui Thane se uniră, el o privi intens, trupul lui gol fiind aproape de ea, iar ochii plini de întrebări.

– Îmi pare rău, doamnă McCrae, dar nu există nicio îndoială. Numărul de înmatriculare şi descrierea Wrangler–ului corespund, zise Henderson. E greu să nu observi plăcuţa pe care scrie „Marchiza".

– Oh, Dumnezeule, şopti ea, strângând cu putere receptorul. Un milion de imagini ale surorii ei îi trecură prin minte ca într-un caleidoscop înceţoşat. Mary Theresa copila blondă, ascunzându-se sub aşternuturi şi citind revista *Playboy* a fratelui ei; adolescentă, fumând şi furişându-se afară din casă; tânără, însărcinată cu copilul lui Thane şi speriată de moarte... Maggie înghiţi cu greu, neputându-şi recăpăta glasul. Mary Theresa. Este... Este în viaţă?

Thane apucă din nou telefonul, dar Maggie clătină din cap, împingându-l.

– Nu ştim încă. O unitate a statului a găsit autoturismul atunci când zăpada a început să se topească. Wranglerul s-a înfipt într-un pin care probabil că s-a despicat din pricina impactului, iar deasupra zăpada era de vreo treizeci de centimetri.

– Dumnezeule, şopti ea, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Unitatea a sunat după ajutor, iar echipa a săpat destul de adânc pentru a putea zări pe cineva înăuntru – o femeie – pe scaunul din față, dar va dura ceva vreme până o vor scoate de acolo şi o s-o identifice.

Maggie slobozi un strigăt slab de protest. Stomacul i se strânse, dar ea nu putea permite fricii să pună stăpânire pe ea. Voi ajunge... vom ajunge la secţie în douăzeci de minute, zise ea cu inima frântă. Tremura atât de violent, încât abia fu capabilă să închidă telefonul.

– Era poliţia.

– Asta am priceput. Eşti bine? Îngrijorarea îi întunecă privirea.

– Da... nu... da, o să fiu. Încercă să se adune. Ei... ei cred că au găsit-o, zise ea cu o voce slabă. Şi... şi a avut loc un soi de accident. Ea clipi şi respiră sacadat. Detectivul Henderson nu a spus-o, dar am simţit-o în vocea lui. El crede că Mary Theresa e moartă. Moartă! Oh, Dumnezeule, Thane, aşa ceva nu se poate, pur şi simplu... nu se poate.

– Stai puţin, linişteşte-te. El încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea se trase din braţele lui.

– Tu nu înţelegi? şopti ea, vocea ei fiind seacă, iar inima neagră, precum cel mai întunecat ungher al infernului. Au găsit un automobil şi un cadavru, cadavrul unei femei. Poate... poate fi al ei, Thane.

Apropiindu-se, el o îmbrăţişă, în ciuda protestelor ei şi o strânse cu putere. Lacrimile curseră şuvoi din ochii ei. Durerea şi disperarea îi năpădiră inima şi mintea. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi. Mary Theresa trăia. Trebuia să trăiască. Şi totuşi Maggie plângea, agăţându-se de Thane, cu pumnii strânşi.

– Sâât, şopti el. Maggie, draga mea, o să fie bine.

– Nu! Nu! Oh, Doamne, nu! se văită ea. Nu va mai fi bine niciodată.

Degetele lui îi mângâiau părul, iar el o legănă uşor, apăsându-i capul pe umărul lui, în timp ce cu cealaltă mână îi înconjură talia.

– Linişteşte-te, Maggie. Povesteşte-mi ce ţi-a spus Henderson.

Ea încercă. Prin durerea aceea copleşitoare, ea reuşi să repete o mare parte din conversaţie.

– Asta înseamnă că deocamdată nu ştim nimic. Nimic sigur. Dar vocea lui suna ca şi cum ar fi minţit. Hai, hai să o luăm din loc.

– Nu pot să cred, repetă ea iar şi iar, în timp ce se îmbrăcă cât de repede putu cu o pereche de jeanşi şi un pulover subţire, fără a se sinchisi în privinţa machiajului sau a bijuteriilor.

Thane, la rândul lui, îşi puse repede pe el jeanşii şi o cămaşă şifonată.

În cinci minute ieşiră pe uşă.

Secţia de poliţie era deja o casă de nebuni, căci presa aflase despre accidentul Marchizei.

– Va trebui să-i telefonez lui Connie şi s-o pun la curent înainte ca Becca să deschidă televizorul şi să vadă toate astea, zise Maggie, îngrozită de roiul de reporteri care se adunaseră în secţie. Ea nu ceru voie, ci luă pur şi simplu telefonul mobil al lui Thane şi îi făcu cumnatei sale un rezumat rapid al celor întâmplate. Apoi vorbi cu Becca.

– Bună, scumpo.

– Au găsit-o pe Marchiză? întrebă ea. Am urmărit ceva aseară, la ştiri.

– Tot ce ştiu sigur e că i-ai găsit maşina, zise Maggie, supărată că Becca obţinuse informaţii din alte surse. Ea

trebuia să fie pe aceeaşi lungime de undă cu fiica ei, oferindu-i fapte concrete, imediat ce avea să le obţină ea însăşi. Suntem la secţia de poliţie şi vom sta de vorbă cu detectivul însărcinat cu găsirea lui Mary Theresa. Imediat ce aflu ceva, o să te sun.

– Promiţi? Becca părea speriată.

– Pe cuvânt de cercetaş. Deja i-am spus acelaşi lucru mătuşii Connie. Acum încearcă să nu-ţi faci griji.

Urmă o ezitare şi inima lui Maggie se frânse.

– Bine, rosti Becca în cele din urmă, ca şi cum se lupta în zadar cu lacrimile. Maggie se simţea oribil. Ea îşi dorea ca fiica ei să fie alături de ea, să n-o fi lăsat niciodată să plece în California. Uite cum facem, iubito, te sun eu din nou când ajung la hotel. Ai numărul de telefon.

– Mdaa.

Inima lui Maggie plângea. Becca era mult prea departe. Mary Theresa dispăruse. Ea făcuse dragoste cu Thane şi întreaga ei lume se zguduise puternic, iar viaţa ei începuse să se destrame.

– Te iubesc.

– Şi eu, zise Becca în şoaptă, ca apoi să închidă, lăsând-o pe Maggie cu receptorul în mână, în vreme ce-şi dorea să-şi poată îmbrăţişa fiica. Becca era un copil suficient de puternic, dar toate aceste griji în privinţa Marchizei se pare că o afectaseră şi pe ea.

– Să mergem, zise ea, dregându-şi glasul. Îi întinse lui Thane telefonul şi coborî din maşină.

O porniră împreună spre intrarea secţiei de poliţie, unde roiau o mulţime de reporteri. La vederea lui Maggie, se porni agitaţia. Câţiva cameramani se îndreptară spre ei.

– Ţine-te tare. S-ar putea să fie neplăcut, zise Thane. Înconjurându-i umerii cu braţul, o grăbi în sus, pe trepte.

– Marchiza? E Marchiza sau dublura ei?

– Vă rog, doar o vorbă.

– Este sora...

Maggie lăsă capul în jos. Thane o ajută să urce treptele strigând:

– Fără comentarii, deocamdată nu ştim nimic.

– E un coşmar, şopti el imediat ce ajunseră la etajul al doilea, unde fură conduşi la biroul lui Henderson. Imediat ce îi zări prin uşa deschisă, detectivul le făcu semn să intre.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Thane pe un ton poruncitor.

– Cum i-am spus şi doamnei McCrae, am descoperit Jeepul Marchizei. Staţi jos, îi invită el, făcându-le semn către fotoliile uzate pe care stătuseră cu ocazia vizitei lor anterioare. El comandă cafea, dar Maggie nu fu în stare să ia nicio înghiţitură. Stomacul ei se strânse ghem.

– Şi despre Mary Theresa? întrebă Maggie, înspăimântată de răspuns.

– Nimic sigur deocamdată.

Thane îşi bău cafeaua, arătând cât se poate de degajat. Char şi prin uşa închisă, zumzetul şi agitaţia din celelalte birouri se strecurară înăuntru. Telefonul lui Henderson ţârâi de două ori, iar acesta avu nişte conversaţii scurte cu persoana care era la celălalt capăt al firului.

Hannah Wilkins ciocăni în uşă, strecurându-se apoi în încăperea îngustă.

– Cei de la ME le-au permis să mute cadavrul cât mai curând, raportă ea, iar inima lui Maggie se făcu bucăţi. La morgă. Iar presa e grămadă pe povestea asta. Am primit telefoane de la toate posturile TV şi din partea tuturor ziarelor. Îi dădu o listă lui Henderson. Până acum expresia oficială e „Fără comentarii".

– Bine.

Lui Maggie nu i se părea că era bine. Nu era bine deloc.

– Am primit apeluri din partea tuturor celor care o cunoşteau. Ea îi oferi o listă lui Henderson.

Pomeranian, King, Gillette... Henderson aprobă. O să-i sunăm noi.

– Wade Pomeranian solicită răspunsuri.

Expresia lui Henderson nu se schimbă.

– La fel şi noi.

El se uită la Maggie.

– Îmi pare rău pentru aşteptare...

Un ofiţer în uniformă îşi vârî capul în încăpere.

– A sosit faxul pe care-l aşteptam, explică el.

Henderson îi făcu semn să intre, luând câteva hârtii despre care Maggie era convinsă că vor schimba cursul existenţei ei pentru totdeauna.

Henderson cercetă documentele, în vreme ce ofiţerul părăsi încăperea.

Creierul lui Maggie sta să explodeze, iar pulsul i-o luase razna. Ea simţi cum i se face rău. Se ruga în tăcere pentru sora ei, în vreme ce Thane nu rosti o vorbă, păstrându-şi expresia ameninţătoare, cu ochii aţintiţi asupra detectivului.

Chipul de copoi al lui Henderson se alungi şi mai mult în momentul în care citi faxul. Inima lui Maggie încetă să mai bată. Ea se apucă strâns de marginea scaunului, iar capul începu să-i bubuie.

– Identitatea nu a fost încă confirmată, zise încet Henderson, dar poşeta surorii dumneavoastră se afla în maşină şi...

Maggie crezu că i se face rău.

– Femeia de pe locul şoferului are aproape aceeaşi înălţime, continuă detectivul.

Vocea era lipsită de inflexiune, iar privirea lui era aţintită asupra acelor hârtii afurisite.

– Victima a fost grav accidentată – fracturi, contuzii, dinţi sparţi, ca şi cum nu ar fi purtat centura de siguranţă şi s-a lovit de parbriz.

Bila urcă pe gâtul lui Maggie, iar nu avu altă soluţie decât să se repeadă spre coşul pentru hârtii şi să vomite.

– Doamnă McCrae... Henderson era deja în picioare.

– Lăsaţi-o în pace, îi ordonă Thane şi fu lângă ea într-o clipă.

– Nu! Maggie ridică mâna, fiindu-i frică că cineva o va atinge. Ea nu dorea ca altcineva, nici chiar Thane, să-i ofere consolare. Nu încă. Dacă... aş putea sta câteva minute în camera pentru odihnă, zise ea.

– O voi conduce eu. Wilkins o ajută pe Maggie să se ridice, făcându-şi amândouă drum prin hăţişul de birouri până la o cameră destinată doamnelor, cu pereţi verde-pal şi o podea placată cu piatră, distrusă de-a lungul anilor din pricina straturilor de ceară. Nevoia de-a vomita trecuse, astfel că Maggie se apleacă deasupra unei chiuvete, clătindu-şi gura şi stropindu-şi faţa cu apă.

Ţine-ţi firea, îşi zise ea, dând cu ochii de imaginea sa jalnică reflectată de oglindă. Era palidă precum moartea, ochii erau înfundaţi şi încercănaţi, buzele lipsite de sânge, iar părul nepieptănat îi cădea drept pe lângă faţă. *Nu poţi să pierzi. Nu acum. Nu, până nu vei descoperi adevărul, iar apoi... la naiba, nici chiar atunci.*

– Mai bine? întrebă Hannah, zâmbindu-i.

– Un pic.

– Pot să vă aduc ceva? Cafea, un pahar cu apă sau... o ţigară, poate.

– Nu. Maggie luă un şerveţel de hârtie şi îşi şterse mâinile şi buzele. Voi fi în regulă. Toată povestea asta e atât de înspăimântătoare, atât de... pur şi simplu şocantă.

– Ştiu. Hannah îi surâse înţelegător. Eraţi foarte apropiate.

– Suntem, o corectă Maggie. *Suntem* apropiate. Ea aruncă şerveţelul într-un recipient pentru deşeuri şi, cu atâta

demnitate câtă era în stare să aibă, își făcu drum pe coridoare și prin încăperile spațioase, ticsite cu mese, către biroul lui Henderson.

– ...așa că până nu vom face identificarea, nu știu cum vom rezolva chestia asta. Henderson mesteca gumă pentru a face față grupului, iar ochii lui ca două despicături erau fixate asupra lui Thane. El ridică privirea în clipa în care Maggie intră. Cadavrul a fost transportat la morgă. Sunteți gata pentru identificare?

– Nu trebuie să faci tu asta, zise Thane. Mă ocup eu.

– Nu. Maggie era hotărâtă. E sora mea. O voi face.

Thane arăta de parcă ar fi vrut s-o contrazică, dar nu o făcu. Pentru prima dată în viața lui, după cum știa Maggie, el făcu ceea ce i se spusese să facă, urmând ca la carte instrucțiunile lui Henderson. Încremenită, cu inima înghețată, în timp ce mintea ei striga tot soiul de negări, Maggie urmă, la rândul ei, indicațiile detectivului. În câteva minute, ajunseră la morgă. Rămaseră în picioare în spatele unei ferestre mari, urmărind cum un bărbat îmbrăcat în halat ridica cearșaful de pe un trup gol.

Degetele lui Maggie se strânseră atât de tare în pumni, încât unghiile i se afundară în palme. Ea stătea lângă Thane, fără a-l atinge, dar știind că el era în apropiere, că dacă va avea nevoie se va putea sprijini de el. Ea se uită atent dincolo de geam, în momentul în care cearșaful fu dat la o parte și chipul mutilat al unei femei ieși la iveală. Tăieturile și vânătăile, pielea decolorată și umflăturile îi distruseseră trăsăturile. Părul, roșu-castaniu, avea aceeași nuanță de mahon ca a lui Mary Theresa.

Maggie crezu că i se va face rău din nou. Abia dacă putea privi în direcția cadavrului, cu toate că mai văzuse morți și altădată, în timpul celeilalte slujbe, dar niciodată nu fusese vorba despre o persoană pe care o iubise. Ea nu se

simţise niciodată în largul ei privind cadavre – în special cele cu sfârşit violent.

Dar acesta... Era posibil?

– Nu e Mary Theresa, zise Thane, ochii lui fiind ageri precum ai unui vultur, privind dincolo de fereastră.

– El... el are dreptate, zise Maggie, în timp ce uşurarea se scurse prin trupul ei, iar ea se agăţă de vorbele lui Thane.

– Femeia e mult mai corpolentă decât Mary Theresa, zise Thane, în secunda în care cearşaful fu dat la o parte.

– Iar Mary Theresa avea – are – pistrui pe umeri – din cauza unei arsuri solare grave din perioada în care aveam aproape şaptesprezece ani, adăugă Maggie. Ea a vrut să-i facă să dispară, dar ei au rămas întotdeauna acolo...

– Aceasta nu e Marchiza, repetă Thane pe un ton sigur. Numele acestei femei e Renee Nielsen.

Henderson se căuta în buzunarul de la piept după un pachet inexistent de ţigări, auzind vorbele lui Thane.

– O cunoaşteţi? Aplecându-şi capul în direcţia geamului, el se uită atent la Thane. Cu coada ochiului, Maggie văzu cum Hannah Wilkins scoate din buzunar un blocnotes şi un creion.

– Mda, zise Thane. O cunosc.

Gâtul lui Maggie se uscă. *Renee Nielson?* De ce numele ăsta îi spunea ceva?

– Cine este? îl împunse Henderson, în timp ce partenera lui începu să scrijelească furioasă în caieţelul ei.

– O femeie care a lucrat pentru mine. Buzele lui Thane abia dacă se mişcară, în vreme ce privea prin geam la faţa aceea desfigurată. Ea a făcut cu mult timp în urmă tot felul de munci la ferma mea din California.

– O cunoştea pe Marchiză?

– Mda. Ochii lui Thane se îngustară. Renee avea grijă de casă atunci când eram plecat. S-a întâlnit cu Mary Theresa

de vreo două ori, cred. Cum v-am spus, am angajat-o cu mulţi ani în urmă.

– Eraţi căsătorit la vremea aceea?

– Nu. Mary Theresa se mutase în Los Angeles, iar eu îmi petreceam mare parte din timp în Cheyenne. Maistrul meu, Tom Yates, s-a ocupat, de fapt, de această angajare.

– Dar ea nu a mai lucrat pentru dumneavoastră?

– Nu – s-a mutat din regiune cam cu doi ani în urmă.

– Şi unde a plecat?

Thane ridică din umăr.

– Nu-mi amintesc. Parcă pe undeva prin nord-vest, Portland, ori Seattle. Tom ar trebui să aibă adresa ei, numărul asigurării sociale şi toate chestiile de genul acesta.

– Oare ştie ceva şi despre rudele ei cele mai apropiate?

– Posibil. Ea era divorţată, cred. După câte ştiu, nu avea copii, dar nu pot fi sigur. Iisuse, şopti el. Ce căuta ea în automobilul lui Mary Theresa?

– O să-i telefonăm maistrului dumneavoastră. Care este numărul?

În timp ce-i dicta lui Hannah numărul de telefon de la proprietatea sa din California, Thane aruncă o privire spre ceas.

– În clipa asta ar trebui să se afle la fermă, dar s-ar putea să nu fie în preajma telefonului. Hannah Wilkins notă numărul şi se îndreptă spre uşă.

– Voi suna chiar acum, iar apoi voi reveni.

– Să obţii cât mai multe informaţii posibile despre doamna Nielson.

Hannah îi aruncă peste umăr o privire care spunea: „oh-sigur-de-parcă- nu-am-mai-făcut- asta-până- acum“, în timp ce uşa se închidea în urma sa.

Henderson îşi îndreptă din nou atenţia asupra ferestrei de vizionare, privind câteva minute lungi cadavrul. Asistentul

de la laborator era pregătit să acopere corpul femeii decedate.

– În concluzie, de ce ar fi – el presă vârful indexului de geam – condus ea Jeepul fostei dumitale soţii?

– Să fiu al naibii dacă ştiu. Thane clătină uşor din cap, iar Maggie se uită spre cadavru, înainte de a-şi întoarce privirea. *Thane o cunoscuse pe femeia asta? Lucrase pentru el? O cunoscuse şi Mary Theresa?* Maggie nu o recunoscu pe Renee, dar numele ei îi era cunoscut. De ce? Nimic nu avea logică. Durerea de cap, cu care Maggie se luptase zile în şir, o lovi dureros în spatele ochilor.

– Vă amintiţi cumva dacă doamna Nielsen avea rude? întrebă Henderson.

– Nu. Thane scutură din cap. Dar Tom s-ar putea să ştie.

– Să sperăm.

– Vom avea nevoie de toate informaţiile pe care le deţineţi.

– Pe care le deţinem?

– Sora dumneavoastră v-a pomenit vreodată de Renee Nielson? o întrebă Henderson pe Maggie, făcându-i apoi semn asistentului să acopere cadavrul.

– Nu – nu cred, zise ea, cu toate că numele respectiv avea o conotaţie familiară. Poate. Nu-mi amintesc precis.

– Dar nu aţi cunoscut-o?

– Nu, nici nu am stat de vorbă şi nici nu ne-am cunoscut. Maggie fu recunoscătoare că asistentul înveli din nou cadavrul cu faţa mutilată. De ce s-ar fi aflat ea în Jeepul lui Mary Theresa? întrebă ea, întărind nedumerirea lui Henderson.

El aruncă spre Thane o privire cercetătoare, înainte de a-i conduce afară din încăpere şi a stinge lumina. Încăperea se întunecă brusc, iar Maggie se cutremură, în vreme ce păşiră pe un coridor care, prin contrast, părea de-a dreptul strălucitor.

– Credeţi-mă, o asigură Henderson. O vom găsi pe sora dumneavoastră.

Cineva va trebui s-o facă, dar repede, se gândi Maggie. *Până nu e prea târziu.*

– Aş... aş vrea să-i telefonez din nou fiicei mele. În cazul în care ea vede sau aude ceva la programul de ştiri vreau să ştie că femeia decedată nu e mătuşa ei.

– Puteţi folosi unul dintre telefoanele de la etaj.

– Perfect. În vreme ce se îndreptau către ascensor, ea îi spuse lui Thane: Vreau să văd maşina avariată.

– Asta nu o să facă altceva decât să te agite, zise Thane, în momentul în care detectivul Henderson apăsă pe butonul de comandă.

– Nu vă veţi putea apropia prea mult, zise Henderson. Noi considerăm accidentul drept loc al crimei.

Fiindcă voi credeţi că Mary Theresa a murit, îşi zise Maggie, în clipa în care se auzi clopoţelul ascensorului şi uşile se deschiseră încet. Oricum, ea nu avea de gând să renunţe. Mary Theresa se afla undeva – trebuia doar să o găsească. *Atunci de ce nu te-a mai contactat, de ce nu ţi-a mai vorbit şi nu ţi-a spus unde se află?*

Henderson apăsă butonul unui etaj superior, iar Thane se postă alături de Maggie, când ascensorul începu să urce. Expresia lui era una severă.

Pentru o secundă, Maggie avu înfricoşătoarea senzaţie că el ştia mult mai mult decât mărturisea, că potrivit strigătului disperat al lui Mary Theresa către ea, Thane era amestecat în dispariţia fostei sale soţii, că seducerea ei fusese planificată – o distragere a atenţiei care s-o înlăture din drum.

Atunci de ce ar mai fi bătut atâta drum până în Idaho? Doar ca să te aducă din nou aici? De ce te-a lăsat să vii atât de aproape?

Maggie nu ştia, dar voia al naibii de mult să afle.

18

Nimeni nu putea supravieţui la aşa ceva, şopti Maggie, stomacul ei întorcându-se pe dos, în vreme ce privea printre ramurile golaşe şi rupte ale cireşilor şi ale plopilor tremurători. Jeepul Marchizei, o masă de metal contorsionat şi de sticlă spartă, era abia vizibil în zăpada care se topea, terciuit şi lipit de trunchiul gros al unui pin. Autoturismul fusese dezgropat parţial din zăpadă. Plăcuţa de înmatriculare era vizibilă, dar şifonată – primele trei litere, MAR, o amintire dureroasă despre cea care era proprietara vehiculului distrus.

Câţiva detectivi cercetau autovehiculul şi zona din apropiere pentru a descoperi unele indicii. Alţi ofiţeri verificau urmele derapării. Banda de culoare galbenă de marcare a spaţiului delictului înconjura zona. Câţiva trecători curioşi îşi opriseră maşinile şi coborâseră pentru a-şi întinde gâturile către locul cu pricina, cu o fascinaţie morbidă.

– Nimeni nu putea supravieţui. Thane cercetă cu privirea împrejurimile. Copaci răzleţi, canioane adânci, pietroaie de culoare roşie ce se iveau din zăpada care se topea sub razele strălucitoare ale soarelui.

– De ce avea Renee Jeppul lui Mary Theresa?

– Cine ştie? Thane ridică din umeri, frecându-şi maxilarul. Un alt autoturism era parcat pe marginea drumului, iar el se uita atent la bărbatul şi la femeia care priveau spre locul accidentului.

Purtând ochelari de soare, o şapcă de baseball, o jachetă

groasă al cărui guler era ridicat, Maggie spera să nu atragă atenţia. Entuziasmul de a o întruchipa pe sora sa, de a fi Marchiza, dispăruse şi, la fel ca oricare altă celebritate singuratică, ea ştia ce simţi atunci când vrei să te amesteci în mulţime, să eviţi să fii recunoscută, pentru a-ţi păstra intimitatea. Maggie McCrae se săturase deja să fie Marchiza – ea îşi dorea doar să-şi găsească sora.

Vântul bătea tare, cu toate că ziua era una senină, iar ea se străduia să-şi ţină şapca, în timp ce rafalele încercau să i-o smulgă.

Detectivul Henderson încălţase o pereche de cizme şi o porni cu greu prin zăpadă, strigând ordine către oamenii care se ocupau de cercetarea zonei. Câinii ţinuţi în lesă lătrau nebuneşte, încercând să prindă o urmă, în vreme ce ofiţerii îi ţineau sub control. Maggie îşi încrucişă degetele pentru ca Mary Theresa să nu fie moartă şi cadavrul ei să nu fie recuperat din acest canion dezolant.

– Te rog, permite-i să fie teafără, zise ea încet, înfiorându-se în clipa în care ridică ochii spre cer.

– Poftim? Thane purta o pereche de ochelari de aviator care-i ascundeau ochii, iar părul lui decolorat de soare era ciufulit de vânt.

– Nimic. Ea îşi vârî mâinile în buzunare, auzind vocile acelea stranii şi pline de curiozitate, din care nu răzbătea însă nici frica şi nici disperarea.

– Mă întreb cărui fapt se datorează toată această agitaţie? întrebă o femeie, a cărei voce era răguşită din pricina anilor dedicaţi fumatului.

– A murit cineva. O femeie. Însoţitorul ei, probabil, soţul, nu se afla prin preajmă. E posibil să fie doamna aceea de la „Ştiri“ – uită-te la plăcuţele de înmatriculare.

– Acesta pare să fie motivul pentru care sunt prezenţi aici atâţia poliţişti... uh-oh, vin şi vulturii – presa blestemată.

Maggie zări microbuzul alb care avea imprimat pe portieră cu litere albastre însemnele KRKY. Erau vizibile o antenă satelit şi alte echipamente. În clipa în care microbuzul se opri, un cameraman şi Jasmine Bell coborâră, purtând o haină lungă de culoare bleu.

Părul ei strălucitor şi perfect aranjat căzu pradă vântului. Ea cercetă mulţimea cu privirea, o zări pe Maggie şi îi făcu semn cu mâna.

– Cred că ar trebui să plecăm chiar în clipa asta, zise Thane, zărind echipa de la Ştiri.

– Sunt doar cei din presă.

– Dar vor dori să obţină un interviu.

– Atunci le vom oferi unul, zise Maggie care, fără a mai aştepta răspunsul, îşi făcu drum prim mulţime către Jasmine.

Reportera îi oferi un zâmbet larg.

– M-am gândit că ar fi posibil să fiţi aici. Ce se întâmplă?

Cameramanul era pregătit şi Maggie se încruntă.

– Nu încă, Phil, zise Jasmine.

Maggie o puse la curent, iar Jasmine îi spuse că cei de la KRKY consideră această întâmplare prioritatea numărul unu.

– Suntem foarte îngrijoraţi, să ştiţi, ziseră ei, iar cei de la KRKY poartă discuţii pentru a acorda o recompensă persoanei care are informaţii despre Marchiză. Persoana care ne va oferi nouă sau poliţiei indiciul care ne va duce la ea, va primi zece mii de dolari.

– A cui a fost ideea? întrebă Maggie, gândindu-se la Craig Beaumont.

– Ron Bishop şi Tess O'Shaughnessy s-au gândit la asta.

– Imaginează-ţi, murmură Thane.

Jasmine îl ignoră, concentrându-şi atenţia asupra lui Maggie.

– Vă deranjează dacă răspundeţi la câteva întrebări?

– Deloc. De fapt, am să adresez un apel către oricine deţine informaţii despre sora mea.

– Ar fi grozav. Şi dumneavoastră? întrebă Jasmine, ochii ei închişi la culoare îndreptându-se spre Thane. Ca fost soţ, ca o persoană care a fost căsătorită cu ea, doriţi să faceţi o declaraţie?

– Nu. Thane strânse din dinţi. Să nu mă înţelegi greşit. Mi-aş dori să o găsim pe Mary Theresa, dar nu vreau să fiu părtaş la un circ mediatic.

– Asta ar putea fi de folos. Declaraţia poate fi transmisă cu ajutorul reţelei şi probabil că vom fi în direct la Ştiri peste o oră şi ceva.

– Maggie poate face ce doreşte, dar pe mine să nu contaţi. Părea hotărât, buzele lui fiind o linie fină şi inflexibilă, iar Jasmine era destul de experimentată ca să nu forţeze nota. Phil filmă locul accidentului, apoi se concentră asupra lui Jasmine, înainte de a întoarce camera spre Maggie care îşi scoase ochelarii de soare. Ea răspunse la câteva întrebări privind direct în obiectiv.

– Aş vrea să spun doar că, în cazul în care cineva deţine informaţii despre sora mea, să ia legătura cu poliţia.

– Vrei să te uiţi puţin la asta, rosti femeia cu voce de fumător, de undeva din spatele lui Maggie. Machiaz-o puţin şi poate fi femeia care a dispărut... femeia a cărei maşină a căzut în groapă.

– Sâât. Nu e ea.

– Dar...

– Taci odată, Sally.

Maggie îşi puse din nou ochelarii pe nas, ignorând privirile curioase şi atente care erau aţintite asupra ei. Alte

câteva maşini se opriră, sosi şi o nouă echipă de la „Ştiri“, alături de o remorcă, iar Henderson, cu ajutorul câtorva poliţişti, insistă ca toată lumea să plece, să permită poliţiei să-şi facă treaba şi, dacă nu pot da o mână de ajutor investigaţiei, să-şi vadă de drum. Fu întrerupt de câteva convorbiri telefonice şi de câţiva subalterni, dar reuşi să facă lucrurile să meargă înainte. În cele din urmă, le făcu semn lui Thane şi lui Maggie să vină lângă maşina lui.

– Deocamdată nu am găsit nimic, recunoscu el, mestecând o lamă de gumă, dar avem câini de urmărire şi cei mai buni oameni din regiune care ne vor ajuta să cercetăm toată această zonă. Dacă sora dumneavoastră se află pe undeva prin apropiere, o vom găsi.

– KRKY oferă o recompensă de zece mii de dolari, se aventură Maggie.

– Am auzit.

– O să fie de folos?

Henderson scuipă guma în direcţia drumului care ducea către munte.

– Aş vrea să spun că nu dăunează, dar fiecare nebun din ţara asta, care are nevoie de nişte bani în plus, va veni cu cine ştie ce scorneală. Buzele lui se strâmbară într-un surâs sardonic. Să spunem că va fi nevoie de mult efort pentru a merge prin noroi. El ridică din umeri. Pe de altă parte, poate fi un imbold de care un nemernic lacom are nevoie pentru a-şi împrospăta memoria. El se încruntă, în vreme ce şoferul maşinii îşi mută vagonul-platformă pe o parte a şoselei, întinzând un cablu care era ataşat de un vinci. Putem doar să sperăm.

„... şi astfel, misterul rămâne nerezolvat“, transmise reporterul, o femeie de origine asiatică, de la un post de ştiri din Denver. Prin intermediul satelitului către L.A., Becca

stătea relaxată într-un balansoar, în mijlocul camerei verişoarei sale. Cu ochii ţintă la ecran, fascinată, dar şi îngrozită, urmări cum unele fotografii publicitare erau prezentate pe ecran, urmate rapid de imaginile unui Jeep contorsionat.

„Mary Theresa Gillette, cunoscută ca Marchiza şi co-moderator al popularei emisiuni matinale *Denver AM,* rămâne dispărută. Identitatea femeii care se afla la volanul Jeepului Marchizei este ţinută secretă la rugămintea rudelor apropiate. Nimeni nu ştie ce anume i s-a întâmplat starului din Denver, ancheta privind dispariţia Marchizei urmându-şi cursul..."

Fâşâitul bikinilor vesti sosirea lui Connie de undeva din apropierea sălii de sport. Ea intră în cameră, luă telecomanda aflată pe noptieră şi o îndreptă către televizor.

„KRKY oferă zece mii de dolari recompensă pentru informaţiile referitoare la locul unde se află..."

Clic. Ecranul se întunecă cât ai clipi.

– Nu cred că ar trebui să urmăreşti aşa ceva.

– Stai. Becca sări jos din pat şi puse în funcţiune televizorul. Mama ei sătea de vorbă cu femeia de origine asiatică.

„... aşa că vă rog, dacă are cineva informaţii referitoare la sora mea, să ia legătura cu poliția."

– E Maggie. Connie era uluită. Oare ce e în capul ei?

– Oh! Încearcă să dea o mână de ajutor la găsirea Marchizei, zise Becca, sătulă ca mătuşa ei să tot facă pe şeful cu ea.

– Să nu-mi vorbeşti...

– Sââât. Becca nu se complică cu politeţurile. Ea voia să afle ce anume spunea mama ei, dar era deja prea târziu. Mătuşa Connie îi stinse iarăşi televizorul.

– De ce ai făcut asta? îi ceru Becca socoteală.

– E prea stresant pentru tine ca să te uiţi.

– Acolo era mama!

– Dar ea a telefonat şi a dat deja explicaţii în legătură cu accidentul. Nu e nevoie ca tu...

– Marchiza e mătuşa mea. La fel ca şi tine. Vreau să aflu ce i s-a întâmplat! Becca se săturase să fie tratată precum un bebeluş.

– Toți dorim asta, o asigură Connie. Ea afişă un surâs mieros pe care Becca începuse să nu-l mai suporte. Imediat ce voi avea veşti de la Maggie, te anunț.

– Dar eu vreau să vorbesc acum cu ea. Se petrecea ceva, iar Becca era mai speriată decât fusese vreodată în viața ei. Femeia aceea era moartă. Cu toate că mama ei telefonase, explicandu-i cum stăteau lucrurile, Becca simţea nevoia să ştie mai mult.

– O să vorbim. O sun eu mai târziu.

Mătuşa Connie devenea enervantă. Becca nu avea de gând să aştepte. Ea ţopăi în picioarele goale, făcu o grimasă, fiindcă glezna îi făcea încă probleme, se îndreptă ţeapănă către patul lui Jenny şi ridică receptorul telefonului. Ea nu formă numărul. Nu avea rost. Vorbise cu mama ei cu puțin timp înainte. Cu toate acestea, era speriată. Speriată de moarte. Simţi un nod în gât şi se luptă cu lacrimile.

– Dar o persoană a murit. *A murit.* Iar ei nu o pot găsi pe Marchiză. Lăsă receptorul jos.

– Ştiu, Becca, dar toată lumea face tot posibilul. Oftând, Connie se aşeză pe marginea patului lui Jenny. Ea puse o mână pe umărul Beccăi, iar fata trebui să lupte cu impulsul de a se chirci. Încearcă să nu-ţi faci griji, OK? Eu sunt sigură că mama ta va suna imediat ce va afla ceva nou. Probabil că în clipa asta nici nu se află la hotel şi – ea se uită spre ceasul lui Jenny – cel care îl reprezenta pe falsul Elvis din lemn, ale cărui şolduri se balansau asemenea unei pendule – uită-te câte ore. Aminteşte-ţi că peste o oră ai programare la doctor.

– Nu merg.

– Sigur că mergi, draga mea; glezna ta nu s-a vindecat, iar doctorul Orem e cel mai bun ortoped din Beverly Hills.

– Glezna mea nu are nimic. Becca se săturase de platitudinile mătuşii ei, se săturase să fie tratată precum un copil prostuţ.

– Prin urmare, nu protesta, OK? Faţa lui Connie, deşi păstra o expresie amabilă, era crispată. Becca descoperise în aceste câteva zile că ea îşi conducea casa cu o mână de fier într-o mănuşă de catifea. Oricât de tare ar fi iubit L.A., Becca începuse să-şi dorească să plece. Connie era principalul motiv, iar unchiul Jim se dovedise un om slab. Mereu zicea ceva de genul: „Da, draga mea, aşa“ sau: „Sigur că da, iubito, aşa e“. Nu părea să aibă o părere proprie. Chiar şi Jenny, dincolo de firea ei rebelă, trebuia să se încadreze şi să facă exact ceea ce îi cerea mama ei, în caz contrar fiind obligată să tacă ore 'n şir, în vreme ce Connie se învârtea prin casă cu o privire jignită, ştergându-şi lacrimile, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că fiica ei poate fi atât de crudă. Ce mai porcărie. Era uimitor cum Jenny avea curajul să se furişeze afară din casă.

– Pregăteşte-te până mă îmbrac eu şi încearcă să porţi ceva drăguţ. Ea îşi aţinti privirea asupra jeanşilor decupaţi ai Beccăi, ca şi cum aceştia ar fi fost o cupă cu otravă. Ştii, nişte pantaloni scurţi sau o fustă ar fi tocmai potrivite. Dacă nu le ai pe ale tale, sunt convinsă că vei găsi la Jenny ceva care să ţi se potrivească. Surâsul lui Connie era arogant şi Becca îşi dădu seama că îngrijorarea ei de acum câteva momente nu fusese altceva decât o prefăcătorie. Nu vom merge doar la specialist. Vreau să-l vizităm şi pe bunicul tău.

– Dar...

– El se află într-un cămin, scumpo, şi şi-ar dori mult să te vadă.

Becca nu fusese niciodată apropiată de tatăl tatălui ei, însă acceptă. Nu putea să scape de chestia asta.

– Apoi ne vom opri la biroul avocatului.

Umerii Beccăi tresăriră, iar ea se simţi brusc neliniştită.

– De ce?

– Nişte demersuri legale – îţi voi explica mai târziu.

– Nu-mi poţi explica acum? întrebă ea, suspiciunea făcându-şi simţită prezenţa.

– E complicat.

– Ceea ce înseamnă că nu vrei să-mi spui.

– Oh, scumpete. Connie oftă dramatic, iar Becca îşi încrucişă braţele la piept şi se aşeză pe pat.

– În fine, ai treisprezece ani, cred că ar trebui să-ţi spun. Ştiu că tu ai fost cât se poate de nefericită în Idaho. Unchiul Jim şi cu mine ne facem griji pentru tine.

Beccăi nu-i plăcu ce auzi.

– Şcolile de acolo sunt îngrozitoare.

– Sunt în regulă.

– Dar toţi prietenii şi toate rudele tale sunt aici... în fine, tu ştii că unchiul Jim şi cu mine am fi încântaţi ca tu să vii şi să locuieşti permanent alături de noi. Vreau să renunţ la biroul meu şi să mă mut în al lui Jim, ca să ai unde sta. Connie afişă un surâs strălucitor. Putem fi o familie mare şi fericită.

– Şi mama?

– Oh. Mătuşa Connie îşi drese glasul. Toate astea se pot întâmpla dacă doreşte şi ea, desigur. În fine... ea poate să se mute înapoi în L.A., oricând va dori. Asta ar fi cel mai bine. Ea ... va putea să fie mai aproape de noi, de bunica şi de bunicul, iar medicii de aici o vor putea ajuta.

– Medicii? Inima Beccăi tresări. Oare mama ei nu-i spusese adevărul şi se lupta cu o boală incurabilă? La urma urmei, *era* bătrână. Treizeci şi şapte de ani. Stătuse în genunchi în hambar, palidă ca moartea, în ziua aceea în care

aflaseră despre Marchiză. Becca înghiţi pe neaşteptate nodul imens din gâtul ei.

Connie traversă de-a curmezişul încăperea pentru a aşeza o mână liniştitoare pe umărul micuţ al Beccăi.

– Mama ta nu s-a simţit tocmai bine de la moartea tatălui tău, draga mea. Şi asta e de înţeles. A fost un şoc pentru noi toţi. Iar acum, ar fi mai bine să pornim la drum.

– În concluzie, de ce mergem la un avocat? Becca nu pricepea.

– În eventualitatea că tu te vei decide să rămâi la noi, vor exista nişte documente legale de semnat. Nişte chestiuni legate de problema tutorelui.

Becca studie o secundă covorul. Connie se făcu roşie ca focul şi, în clipa în care Becca o privi, ea evită să se uite în ochii fetei.

– Vreau să o văd mai întâi pe ea.

– Ei bine, nu poţi, nu acum...

– Cred că ar trebui să plec la Denver.

– Oh, scumpo, asta chiar nu se poate. Din nou surâsul acela ipocrit care îi confirmă Beccăi că mătuşa Connie o minţea. Că o şmecherea.

– Ştii, Maggie e puţin cam fragilă, zise Connie.

– Fragilă? repetă Becca. Avea suspiciunea sâcâitoare că mătuşa Connie da de înţeles mult mai mult decât spunea, pătrunzând adânc în creierul ei. Mama nu e fragilă.

Surâsul mătuşii ei emana o linişte placidă. Ea oftă – acel oftat care însemna: „Eşti doar o copilă, Becca, nu poţi înţelege“. Dar Becca înţelese. Mai mult decât credea Connie. Mătuşa ei încerca să o tragă pe sfoară rapid şi în stil mare, Becca ştia cum să se descurce cu ea.

– OK, zise ea supusă, ridicând din umeri. Pricepuse într-adevăr care era ţinta mătuşii ei. O să-i telefonez mai târziu.

– Bună idee. Connie se simţi pe neaşteptate uşurată, fiind suficient de proastă pentru a-şi imagina că obţinuse o victorie. Ce mai noroc. Acum – ea întinse spre nepoata ei un deget cu o manichiură perfectă – încearcă să porţi ceva prezentabil, în regulă? Expresia feţei lui Connie se schimbă brusc, iar privirea pe care ea o aruncă spre Becca fu un amestec de milă şi dezgust. O vom suna mai târziu pe mama ta. Promit. Dar noi nu dorim s-o necăjim. Haide, scumpo, chiar trebuie să ne mişcăm. Connie lovi cu degetul ceasul ei. Grăbeşte-te.

Becca aşteptă ca mătuşa ei să iasă şi sună la linia aeriană pe care o folosise pentru a ajunge în L.A. În câteva minute, obţinuse un bilet la o cursă de noapte către Denver. Înainte ca mătuşa ei să devină suspicioasă, Becca se îmbrăcă cu ceva cât se poate de decent. Deschise apoi sertarul lui Jenny şi scoase o parte din bancnotele care alcătuiau fondul de urgenţă al verişoarei ei. Ea nu avea bani suficienţi pentru biletul de avion şi pentru taxi, astfel că, după ce calculă, luă din sertar o sută cincizeci de dolari, simţindu-se vinovată când vârî bancnotele în geantă. Avea să-i înapoieze banii lui Jenny, dar nu putea să-i mărturisească verişoarei ei ce avea de gând să facă; Jenny ori avea să o pârască, ori ar intra şi ea în belea.

– Gata? strigă mătuşa ei, în momentul în care Becca închise sertarul cu zgomot. Connie, cu o expresie vexată, deschise uşa larg. Haide, Becca. Am întârziat. Jur că eşti mai înceată decât Jenny. Nici măcar nu ţi-ai periat părul. Exasperată, ea luă peria lui Jenny şi i-o dădu Beccăi. O poţi face pe drum, în maşină.

Becca o urmă pe mătuşa ei, reprimându-şi un zâmbet, în timp ce tocurile înalte ale lui Connie păcăneau în ritm rapid către garaj. Ea şi Jim îşi programaseră să iasă în seara aceea în oraş, iar Becca plănuia să fie în avionul care mergea spre Colorado.

*

Zguduită de vederea acelui autoturism contorsionat, Maggie se lipi de geamul camionetei lui Thane, în timp ce maşina înainta rapid către sud, spre locuinţa lui Gillette. Se simţea goală pe dinăuntru. Iar inima îi tremura de teamă pentru sora ei. Unde era Mary Theresa? Trăia. Care era legătura ei cu Renee Nielson, şi de ce era femeia aceea la volanul maşinii surorii ei? Exista o legătură – ceva ce ea ar fi trebuit să ştie despre Renee Nielson, îşi zise Maggie, dar nu-şi putea da seama ce anume, şi nici nu-şi amintea unde auzise acest nume. Cu siguranţă nu de la Mary Theresa.

Thane, îi telefonase lui Tom Yates. Acesta le trimisese prin fax toate informaţiile pe care le avea, nu numai către poliţia din Denver, ci şi lui Thane, la hotel.

– Nu ştie mare lucru, recunoscu Thane. Doar faptul că Renee s-a mutat acum câţiva ani la Beverton, o suburbie a Portlandului, în Oregon. Ea nu avea mulţi prieteni sau multe rude prin apropiere. Oricum, ne-a trimis tot ce avea în legătură cu această angajată.

Nu erau foarte multe informaţii, dar pentru moment, asta fusese tot ce putuseră să obţină, aşa că uitându-se afară pe geam, Maggie fu obligată să se mulţumească cu speranţa că sora ei era încă în viaţă. Pe câmp, petice maronii de pământ se iveau din zăpada moale.

– Prin urmare, spune-mi ce ştii despre Renee Nielson, îi ceru ea, potrivindu-şi mai bine mănuşile şi încercând să alunge senzaţia aceea de pierdere care părea s-o bântuie în permanenţă.

– Nu e prea mult de spus, replică Thane. În vreme ce mâinile lui se strânseră pe volan, Maggie îşi aminti mesajul criptic pe care-l primise din partea surorii ei. Am cunoscut-o pe Renee cu mult timp în urmă, dar ea a fost doar o simplă angajată care muncea cu jumătate de normă. A avut slujbe

ciudate. A lucrat ca chelneriță la un restaurant local, cu jumătate de normă, ca menajeră, având grijă și de animale atunci când stăpânii erau plecați din oraș. Tom a angajat-o să aibă grijă de casă și, când eu am fost în California, am cunoscut-o. Era prietenoasă, tăcută și suficient de retrasă. Nu-mi pot da seama ce fel de relație a avut cu Mary Theresa.

Maggie era mai hotărâtă ca niciodată să-și găsească sora și nu avea de gând să înceteze a verifica fiecare persoană care se întâlnise cu sora ei în ultimele două săptămâni.

– Nu am cunoscut-o chiar atât de bine. Mi se pare că era căsătorită, dar separată de soțul ei sau ceva de genul ăsta. Din câte îmi amintesc, nu a divorțat niciodată de el. Dar nu știam că avea o relație apropiată cu Mary Theresa.

– Poate că nu avea o relație strânsă, zise Maggie, mușcându-și gânditoare buza. Poate că a întrezărit doar o ocazie. Ea se uită repede spre Thane, iar fruntea ei se încreți în semn de îngrijorare, în momentul în care Thane o luă spre o comunitate înconjurată de gard cu case elegante înșirate pe malul unui golf. Un agent de pază aflat într-o căsuță situată lângă poartă îi întrebă pe cine intenționau să viziteze, apoi procedă la o scurtă verificare și le făcu semn să treacă.

– Se pare că zeul hotelului s-a învrednicit să ne primească, zise Thane, traversând cu mașina un pod suspendat peste o vale puțin adâncă. Peticele de zăpadă acopereau peluzele bine întreținute ale caselor ce erau la fel de scumpe ca și cea a cărei proprietară era Marchiza. Thane parcă pe o alee curbă care se termina în fața unui garaj cu cinci locuri. Să mergem să vedem ce are de declarat în apărarea sa cel de-al doilea soț al Marchizei, zise Thane încruntat, iar Maggie nu făcu niciun comentariu.

Când ajunseră în dreptul ușii de la intrare, aceasta fu deschisă larg nu de un servitor, așa cum se aștepta Maggie, ci chiar de către fostul soț al Marchizei – Syd Gillette.

Apropiindu-se de şaptezeci de ani, pântecul lui începuse să crească, în ciuda pasiunii pentru golf şi tenis. Părul său odată negru, avea acum fire argintii. Mare cât un urs, bronzat, purta o bluză de golf şi o pereche de pantaloni subţiri. El aruncă spre Thane o privire bănuitoare.

– Maggie, zise el fără urmă de căldură. A trecut mult timp. Intraţi, intraţi. Tocmai vizionam ştirile. Îi conduse pe un coridor pardosit cu marmură, spre partea din spate a casei, într-un atrium privat care dădea spre golf. Îmi pare rău pentru Marchiză. Dumnezeule, mă întreb ce i s-a întâmplat... Annie, ne poţi aduce ceva de băut? Ce doriţi? se întoarse el către oaspeţi?

– Orice – ceai, dacă aveţi, zise Maggie.

– Scotch simplu. Thane nu schiţă nici măcar un zâmbet. El se rezemă cu umărul de un perete, în vreme ce Maggie, la îndemnul lui Syd, se aşeză pe marginea unei canapele din nuiele care se afla dedesubtul unei lucarne. Câteva plante cu frunze late creşteau în jurul unei fântâni care împroşca apa cu zgomot. Servitoarea aduse cele comandate. Syd amestecă băuturile la barul situat în colţ.

Imediat ce se aşezară cu toţii, Thane, sorbind din băutura sa, în vreme ce privea prin ferestrele de sticlă, întrebă:

– Ce ştii despre dispariţia Marchizei?

– Noi sperăm ca tu să faci puţină lumină, interveni Maggie.

Syd făcu o mutră acră.

– Nu ştiu cum anume. Noi doi nu eram în cele mai bune relaţii, nu prea ne întâlneam. El se uită direct spre Thane. Ştii cum funcţionează asta?

– Luminează-ne. În mod evident, Thane nu avea de gând să împartă nişte pumni. Stând într-un fotoliu, el îşi întoarse privirea spre Gillette.

– Ea şi cu mine eram politicoşi.

De ce vorbea la timpul trecut? Ca şi cum Mary Theresa ar fi moartă?

– Dar despre asta era vorba. Tocmai o terminasem cu Ellie în momentul când am întâlnit-o pe sora ta. Privind retrospectiv, cred că din patrtea mea a fost ca o revanşă. La naiba, cine-i putea rezista acestei femei? El se uită înadins spre Thane, care însă nu comentă, mulţumindu-se să soarbă din băutura sa. Maggie strânse din dinţi. Desigur că el avea dreptate. Nimeni, nici chiar Thane, nu fusese imun în faţa farmecelor lui Mary Theresa.

– Oricum, continuă el, ne-am căsătorit şi imediat ce Marchiza a rostit „Da", a şi trecut la „Nu". El luă o înghiţitură zdravănă din ginul cu apă tonică şi chipul i se întunecă. Nu ne-am înţeles şi au mai existat şi... alte câteva probleme.

– A avut o relaţie cu ginerele tău.

Gillette înlemni. Expresia lui deveni furioasă.

– Nu ştiam că lucrul acesta s-a aflat, dar aşa este. Ea şi Robby au fost împreună. A distrus căsnicia fiicei mele. Umerii lui masivi se înălţară. În fine, acum totul s-a sfârşit. Între mine şi Marchiză nu a fost vorba de pierderea unei iubiri, însă eu nu-i doresc răul.

– Şi fiica ta? întrebă Maggie.

– Tanya? O să treacă peste asta. Cu timpul. Colţurile gurii lui se lăsară şi strânse din dinţi.

– Ea a avut un copil.

Gillette înjură printre dinţi.

– Un băiat. Chad. A trebuit să crească fără tatăl lui. Mulţumită Marchizei. Iisuse, ce porcărie. El dădu băutura pe gât, trecându-şi palma peste faţă. Proaspăt bărbierit şi robust, el abia dacă-şi arăta vârsta. Divorţul a afectat-o mult pe fiica mea şi probabil că o va face încă multă vreme. Ea l-a iubit pe Robby şi cred că şi acum îl mai iubeşte. La dracu', el s-a dovedit a fi un dobitoc, nu-i aşa? Iar Marchiza s-a

jucat pur şi simplu cu el. Nici măcar nu i-a păsat de el. Syd oftă.

– Crezi că ea a făcut asta pentru a se răzbuna pe tine? întrebă Thane.

– Mai mult ca sigur. Sună egocentric, ştiu, dar sunt convins că Marchiza voia să demonstreze ceva.

– Din cauza...? întrebă Maggie.

– Contractului prenupţial pe care am determinat-o să-l semneze. A vrut să-l schimbe cu libertatea. Agita cuburile de gheaţă în paharul său gol. Oh, timpul le va rezolva pe toate, bănuiesc. Tanya şi cu mine ne vom reveni. Chad... ei bine, e greu pentru un copil să crească fără tată. Syd îşi trecu palma peste maxilar. Ar fi trebuit să ştiu asta. Eu nu l-am cunoscut niciodată pe al meu.

Thane făcu o grimasă, în vreme ce degetele lui bătură nerăbdătoare în braţul fotoliului său, dar nu comentă.

– Dar nepotul tău are un tată, interveni Maggie.

– Aşa crezi? Gillette îi aruncă o privire care o cataloga drept naivă. Este acelaşi tip care a încercat să o convingă pe soţia sa, ţine minte, *soţia sa*, să avorteze, fiindcă el nu-şi dorea un copil. Robby nu era deranjat pentru că avea deja o relaţie cu soţia socrului lui. Gillette se duse la bar şi îşi turnă încă un pahar. În concluzie, înţelegi de ce nu prea mă mai întâlnesc cu fosta mea soţie.

– Şi asta e tot? întrebă Thane, neîncrezător.

– Da, asta e tot. Marchiza şi cu mine ne-am întâlnit de câteva ori, căci facem parte din acelaşi cerc social. El îşi roti paharul, uitându-se atent în adâncimile lui limpezi. Dar ne-am evitat destul de mult unul pe celălalt. I-am lăsat pe avocaţi să se tocmească şi ne-am văzut de drum. Eu m-am căsătorit cu Yvonne, iar Marchiza... în fine, ea a ajuns în braţele unui bărbat mai tânăr. Nu numai în ale lui Robby. El dădu băutura pe gât. Ei nu-i plăceau bărbaţii cu copii – „o povară" – asta

reprezentau copiii pentru Marchiză. Nu a fost prea fericită atunci când a aflat că Tanya era gravidă. Dar nici Robby nu a fost.

Chipul lui Thane se crispă vizibil. El își așeză băutura pe care abia dacă o atinsese pe o măsuță cu blat din sticlă.

– Ce crezi că i s-a întâmplat? întrebă el. Potrivit poliției, te-ai certat cu ea.

– De câte ori discutam cu ea, discuția respectivă se transforma în ceartă. Nu e neapărat o noutate.

– La ce s-a referit cearta? întrebă Maggie.

– La ce s-a referit întotdeauna. La bani. Voia mai mulți. Credea că a ieșit în pierdere la divorț pentru că nu s-a ales cu niciunul dintre hotelurile mele. Așa că ea a dat mereu târcoale, vrând să se împrumute de la mine. De data asta am spus „nu", și lucrurile au luat-o razna.

Maggie încercă să sape mai adânc, adresând alte câteva întrebări, dar Syd fu evaziv. Da, ei doi se certaseră, dar asta era de așteptat. La urma urmei, erau divorțați, iar Marchiza nu era recunoscută pentru temperamentul său echilibrat. În timp ce-i conduse spre ușă, el adăugă:

– Ce pot să spun? O cunoști pe sora ta. Marchiza e Marchiza. Ca și cum asta ar fi explicat totul.

– Nu cred, replică Maggie. După părerea mea, Marchiza e Mary Theresa.

– Ce vrei mai întâi? întrebă Hannah, strecurându-se în biroul strâmt al lui Henderson. El tocmai revenise de la locul accidentului și era frânt de oboseală. Cazul acesta ori îl va scoate la pensie, ori îl va face să revină la „Camel". Sau ambele. În clipa aceea nu-i păsa câtuși de puțin. Vestea cea rea sau vestea cea bună?

– Nu știam că povestea are și ceva bun. Henderson își căută mingea de baseball. S-o auzim pe cea rea.

– Ghici cine va fi următorul invitat al emisiunii *Denver AM?*

El aruncă uşor mingea, o prinse, ca apoi, puţin mai calm, să o aşeze în suportul ei.

– OK, muşc momeala, cine?

– Wade Pomeranian. Ea îi oferi rânjetul unei pisici care tocmai înghiţise un canar.

– Chiar aşa?

– Uh-huh. Nu e un secret faptul că el îşi dorea de mult timp să apară în emisiune. Într-o zi, a intrat ca o furtună în sediul postului TV, certându-se cu Marchiza pe tema asta în faţa martorilor, inclusiv a lui Craig Beaumont.

– Deci acum dă lovitura.

– Mda. Şi aici apare cel care loveşte. Beaumount şi producătorul executiv nu au fost de acord ca Pomeranian să apară în emisiune, neplăcându-le legătura dintre el şi Marchiză. Chiar şi atunci când au avut o prezentare de modă, primăvara trecută, iar Wade ar fi putut prezenta vestimentaţia pentru bărbaţi, Craig Beaumount a respins ideea. Dar acum, după dispariţia Marchizei... *voilà*, Beaumont şi producătorul executiv au schimbat refrenul.

– Acum îl vor pe Wade.

– Pentru a-i lua un interviu în calitate de prieten al Marchizei.

– Iisuse.

– Ron Bishop insistă că lucrul acesta va ajuta la localizarea Marchizei.

– Poate că va ajuta.

– Poate. Ei nu se rezumă la Pomeranian. Producătorul le vrea şi pe celelalte persoane care o cunosc la fel de bine, reamintindu-le telespectatorilor că există o recompensă pentru informaţiile care vor duce la descoperirea ei.

Henderson se lăsă pe spate în scaun.

– Deci pe cine mai invită pentru a fi oaspeţii lui Beaumont?

– În primul rând, au abordat-o pe Maggie. Vor ca ea să se îmbrace şi să se poarte exact ca Marchiza.

– La naiba. Nu-mi spune că-i vor şi pe foştii ei soţi.

– Tot ce se poate. Dar cine ştie dacă ei vor accepta.

Henderson clătină din cap.

– Nu-mi place chestia asta.

– Poate că va fi de folos.

El nu putea să o contrazică, şi din punctul acesta de vedere, se simţea frustrat. Fără indicii referitoare la drumul pe care-l apucase vedeta dispărută, fără cadavru, fără cerere de răscumpărare, având doar un bilet ce anunţa sinuciderea, care putea sau nu să fie fals. O altă femeie murise, iar sora şi fostul soţ al Marchizei dădeau târcoale, încercând să facă treaba în locul lui. Presa îi stătea pe cap, iar D.A.-ul cerea răspunsuri, iar indiciile obţinute erau nesemnificative. Ar fi ucis pentru o ţigară.

– Mai e ceva.

– Dă-i drumul.

– Se pare că Jeepul Marchizei nu a fost implicat de unul singur în accident. Tocmai am primit câteva rapoarte, iar băieţii, care au cercetat locul accidentului, sunt de părere că a mai fost implicat un vehicul. Loveşte şi fugi. Vopseaua neagră de pe bara din spate a Jeepului pare să indice că acesta a fost scos cu forţa de pe şosea.

Spatele lui Henderson se înţepeni, iar pulsul i se acceleră puţin, la fel cum se întâmpla atunci când vâna şi întrezărea prada.

– Walker are o camionetă neagră, reflectă el cu voce tare, enumerând în gând variantele. Mintea continua să-i lucreze. Faptul că autoturismul Marchizei ar fi fost scos cu

forța de pe șosea era o veste neașteptată. O întorsătură cu totul nouă. Un indiciu care era posibil să deschidă larg afurisitul ăsta de caz.

– Camioneta lui Walker nu are nicio urmă. Am verificat deja. A fost acolo astăzi.

– Fir-ar să fie.

– Chiar îl urăști pe tipul ăsta, nu?

– Pur și simplu nu am încredere în el, recunoscu Henderson. Are propriul lui plan. Să mintă. Nu urăsc pe nimeni mai mult decât pe un mincinos.

– Și nu ți-ai dori nimic mai mult decât să-l crucifici pe unul.

– Amin. El reuși un surâs timid. Ce altceva mai ai?

– Nu cine știe ce. O să aflăm marca și modelul imediat ce vor fi încheiate testele pentru vopsea. Bucățile de sticlă sunt analizate pentru a vedea dacă și farurile celuilalt automobil au avut de suferit.

– Nu putem decât să sperăm.

– Ești bolnav, detective.

– Sunt practic. Ne-ar prinde bine o pauză. Să rezolvăm cazul și să scăpăm de cei de la D.A. și de presă care se țin de fundul nostru. Henderson căută în sertar un pachet cu gumă, dar nu găsi. Dinții îi scrâșniră și el se răsuci în scaun, concentrându-se intens. Deci e vorba de cineva care a pierdut controlul, a lovit Jeepul, s-a speriat și a fugit. Sau...

– A fost cu intenție? Cred că asta trebuie să aflăm. Hannah făcu câțiva pași prin cameră, după care se sprijini cu șoldul de biroul lui. Cazul ăsta devine din ce în ce mai interesant, nu-i așa?

– Dacă spui tu.

Henderson își duse palmele la ceafă, lăsându-se pe spate în scaun.

– Și dacă vestea cea rea se dovedește a fi cea bună?

Buzele lui Hannah se strâmbară, dând la iveală o jumătate de surâs.

– Voiai să stai de vorbă cu Jane Stanton, vecina de alături care a ascultat cearta dintre Marchiză şi Thane Walker.

– Am dat telefon şi încă nu s-a întors în oraş.

– Ei bine, vestea cea bună e că fiica ei şi-a revenit după accidentul suferit la schi şi Jane s-a întors. Wilkins avu îndrăzneala să-i facă cu ochiul.

Henderson se ridicase deja din scaun şi se repezi după haina sa.

– Ce mai aşteptăm? Să mergem.

Cuibărit sub streaşina unui conac de la începutul secolului, modificat şi transformat în mai multe apartamente individuale destinate afacerilor, ferestrele biroului psihiatrului Marchizei erau luminate de veioze cu lumină blândă, care străluceau în noaptea ce stătea să cadă. Doctorul Michelle Kelly îi pofti pe Maggie şi pe Thane în încăperea confortabilă, le zâmbi, le oferi ceai de plante şi îi rugă să ia loc pe o canapea din piele, rezervată pacienţilor săi. Încăperea era decorată cu scopul de a-i linişti pe pacienţi şi a-i face să se simtă bine. Chiar şi cel mai reticent pacient ar fi vorbit, camera aceea aflată pe colţ mirosind a tămâie şi a ierburi. Înconjurat de ferigi şi de flori ce creşteau din abundenţă în ghivece din ceramică, într-un colţ se afla un cămin în care nu ardea focul. Rafturile cu cărţi erau înşirate pe pereţi. *În mod sigur destinate să inspire încredere*, se gândi Thane cu sarcasm.

Neavând mai mult de treizeci de ani, zveltă şi gânditoare, doamna doctor îl studie pe Thane cu ochi curioşi şi aurii, măriţi de lentilele groase. Cu toate că manierele ei erau destinate să-i liniştească pe ceilalţi, Thane decise că femeii, care purta un pulover larg, o pereche de pantaloni şi nişte sandale greoaie, nu-i scăpa nimic.

Ea se arătă interesată. Thane putea să ghicească ce fel de lucruri care s-o avantajeze şi ce minciuni sfruntate îi spuse Mary Theresa psihiatrei ei referitor la sora sa şi la fostul ei soț. Doctor Kelly, dacă ar fi vrut, ar fi putut scrie volume întregi despre personalitatea Marchizei şi despre starea ei psihică.

Şi totuşi, ea avea un defect major. După părerea lui Thane, în ciuda reputaţiei sale excelente, nu fusese capabilă să îmbunătăţească puţin starea psihică a fostei sale soţii, cu toate că Mary Theresa fusese pacienta sa timp de trei ani şi jumătate.

Dar, la drept vorbind, era un caz mult mai complicat.

Maggie îi adresă întrebări, iar doctorița le driblă cu multă abilitate.

– Mi-ar plăcea să vă spun mai multe, le explică Michelle Kelly, aşezându-se pe un scaun rotativ, sorbind din ceaiul cu aroma puternică, dar datorită relaţiei de confidenţialitate dintre medic şi pacient, chiar nu pot.

– Dumneavoastră credeţi că Mary Theresa era în stare să se sinucidă? întrebă Maggie.

– Ea suferă de depresie. Uneori, starea se agravează, dar... nu... nu aş clasifica-o drept o sinucigaşă. Îşi aşeză ceaiul pe o măsuţă mică, aflată lângă scaunul ei, îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele cu colţul puloverului-jachetă.

În mod evident, Maggie se simţea uşurată şi pregătită să încheie discuţia, însă Thane avea şi el câteva întrebări.

– V-a spus vreodată Marchiza că posedă capacitatea de a comunica cu ceilalţi prin intermediul telepatiei?

Maggie înţepeni, iar psihiatra se opri din ştersul petelor de grăsime de pe lentile.

– Vă referiţi la comunicarea non-verbală?

– Exact. Mă refer la capacitatea de a-şi trimite vocea către altcineva.

Sprâncenele doamnei Kelly se încruntară.

– Nu, nu cred. Dacă o făcea, îmi aduceam aminte, sunt sigură. De ce?

– E pur şi simplu ceva ce ea mi-a mărturisit odată, cu mult timp în urmă, minţi el, observând cu coada ochiului cum Maggie se albise la faţă. Probabil că a fost ceva lipsit de importanţă. Ea obişnuia mereu să bată câmpii. E doar o amintire.

Punându-şi pe nas ochelarii, doctor Kelly întrebă:

– Aţi văzut-o sau aţi auzit-o vreodată făcând aşa ceva?

– Niciodată. Însă ea spunea întodeauna lucruri şocante, mai spuse el, punând capăt întrevederii.

El făcu faţă tăcerii lui Maggie, timp de o jumătate de ceas, cât dură drumul de întoarcere la hotel.

– Nu-mi vine să cred că ai adus vorba despre telepatie, explodă ea, imediat ce intrară în camera de hotel. Îşi aruncă poşeta şi rucsacul pe canapea, întorcându-se cu faţa către el. Furia străluci în ochii ei şi îşi puse palmele pe şolduri.

– Eu ţi-am mărturisit lucrul acesta, deoarece aveam încredere în tine.

– Nu vrei s-o găseşti pe sora ta?

– Sigur că vreau. O ştii foarte bine!

– Atunci e cazul să foloseşti toate mijloacele posibile, nu crezi?

– Nu văd cum ar putea ajuta chestia asta.

– Fiecare lucru ajută.

– Nu sunt sigură. În afară de asta, tu nu eşti sincer cu mine.

El îşi simţi muşchii gâtului încordându-se.

– Nu sunt?

– Nu. Există ceva ce tu nu mi-ai mărturisit. Ceva ce are legătură cu Marchiza. Ai neglijat să spui că ea a stat acasă la tine timp de trei zile, nu cu multă vreme în urmă. Nu ai

pomenit niciodată faptul că aţi continuat să vă vedeţi destul de des. Acum ce mai e, Walker?

El deschise gura să protesteze, dar privirea pe care i-o aruncă Maggie îi atrase atenţia să nu încerce s-o ducă de nas.

– Respectă-mă suficient de mult pentru a fi sincer cu mine, Thane. Având în vedere circumstanțele, cred că mi-o datorezi.

El reflectă câteva secunde. Cât de multă încredere putea avea în Maggie? Cum ar reacţiona ea în faţa adevărului? La dracu', el nu ar fi vrut să-i spună niciodată, dar tot va ieşi la iveală, mai devreme sau mai târziu. Îşi descheie încet nasturii jachetei, căută în buzunarul din interior şi scoase pachetul lui şifonat de ţigări şi o cutie ponosită cu chibrituri.

– Cr deam că te-ai lăsat de fumat.

– M-am lăsat.

El scose ultima ţigară, o aprinse grăbit, sorbind cu nesaţ fumul, ca apoi să-şi scoată jacheta şi s-o arunce pe scaun, peste a ei. Mototolind pachetul gol de Marlboro, păşi către şemineu.

– OK, rosti el, întrebându-se dacă nu cumva era gata să comită cea mai mare greşeală a vieţii sale.

– Tu eşti încă îndrăgostit de sora mea, rosti ea atât de încet, încât el abia îi auzi cuvintele. Chipul ei era cenuşiu, privirea bântuită, iar disperarea se putea citi clar în expresia ei.

– Oh, nu, Maggie. Nu e chiar atât de simplu. El îşi trecu degetele ţepene prin păr, trăgând apoi cu putere din ţigară.

– Atunci ce e?

– E vorba despre faptul că ultima dată când am văzut-o pe Mary Theresa, ea mi-a aruncat o bombă.

– Ce fel de bombă?

Acum, ori niciodată, își zise el furios, în vreme ce se uită în jos, spre chipul chinuit al singurei femei pe care o iubise vreodată.

– Mary Theresa mi-a spus că avem un fiu.

19

Ce? Maggie simți cum pălește. Se clătină și se lăsă să cadă pe brațul canapelei. Asta era o minciună. Trebuia să fie. Dacă Mary Theresa ar fi avut un copil, i-ar fi spus. Oare? Nu... stai puțin...

– E adevărat. Are aproape șaisprezece ani. Conceput chiar înainte de despărțirea noastră. Un fiu despre a cărui existență nu am știut până în momentul când am întâlnit-o pentru ultima dată.

– Dar Mary Theresa nu mi-ar fi ascuns asta. Nu ți-ar fi ascuns-o nici ție. Gâtul i se uscase și palmele o mâncau.

– Nu ar fi făcut-o? Haide, Maggie. Cea despre care vorbim e Mary Theresa... Marchiza. Buzele lui se strânseră la gândul celor douăzeci de ani de emoții și decepții. Tu știi că ea ne-a mințit pe amândoi. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, și observă durerea și neajutorarea cu care el se confruntase ani și ani de zile.

– Și cu asta te-ai luptat tu? ghici ea, simțind cum i se face rău. Expresia lui Thane o convinse că el nu mințea – că nu inventa povestea asta doar pentru a-i câștiga simpatia. Buzele îi erau strânse, ochii întunecați priveau spre cămin, dar ea era sigură că el nu vedea fațada din marmură a acestuia;

vederea lui Thane era întoarsă către interior, către un coşmar tulbure pe care doar el îl putea zări.

– Şaisprezece ani, zise el, în timp ce ţigara ardea uitată între degetele lui. Şaisprezece ani din viaţa fiului meu. Pierduţi. Ochii lui îi găsiră din nou pe ai lui Maggie. În adâncul lor ardeau vina, suferinţa şi o furie tăcută.

Maggie se cutremură, ştiind că avea să audă ceva ce nu-şi dorea, un secret pe care Thane îl ţinea ascuns faţă de o lume întreagă.

– Tu nu ştii prea multe despre mine.

– Cred că ştiu destul...

– Nu, Maggie. Nu înţelegi. Eu am crescut într-un orăşel din Wyoming lângă un bărbat beţiv, care, atunci când nu se culca cu alte femei, o bătea pe mama mea. Un om bun, o persoană care muncea din greu când era treaz, şi un nemernic atunci când bea. Nu-ţi pot spune de câte ori mama a fost obligată să meargă cu maşina în oraş pentru a-l scoate din cârciumă, iar atunci când o făcea, era răsplătită cu un pumn în faţă. Ochii lui Thane deveniră negri. Dar ea îl ierta întotdeauna. Din cauza mea. Nu şi-a putut permite să-l părăsească pe nemernic, din pricina mea şi a fratelui meu.

– Frate? repetă ea, vocea ei fiind atât de slabă, încât nu fu sigură că el o auzise.

– A murit. Un accident de maşină. A avut aceeaşi problemă cu alcoolul ca şi tata. Nările lui Thane se dilatară, iar una dintre palmele lui se strânse în pumn, unul atât de puternic, că începu să tremure. Am jurat că atunci când voi avea un copil al meu, voi face lucrurile aşa cum trebuie. Că nimic, şi vreau să spun chiar nimic, nu mă va opri să fiu cel mai bun tată de pe pământul ăsta afurisit. L-aş fi crescut aşa cum ar fi trebuit să fie crescut, ştiind că are parte de dragostea unui tată, de îngrijirea din partea unei mame, de sacrificiul din partea unui părinte, dar nu am avut această şansă. Mary Theresa a avut grijă de asta.

– Doamne Dumnezeule, zise Maggie, inima ei sângerând din pricina durerii pe care o îndurase bărbatul acesta, a secretelor pe care le ţinuse în sufletul lui, a demonilor care-i torturaseră mintea. El trase cu putere, pentru ultima dată, din ţigară, ca apoi să o strivească într-un ghiveci. Fumul ieşi în rotocoale din gura lui.

Sprijinindu-şi capul în palme, Maggie încercă să gândească, să-şi amintească de o perioadă în care sora ei ar fi putut ascunde faptul că era însărcinată cu copilul lui Thane.

– Deci acesta a fost motivul pentru care te-ai însurat cu ea. Atunci când a rămas prima dată însărcinată.

Thane nu răspunse, ci o privi atent şi îndelung.

– Iar acum tu ai... ea are... un fiu. Maggie se cutremură. Şi nu ţi-a spus niciodată?

– Niciun cuvânt, până la acea ultimă ceartă. Acesta este motivul pentru care am ameninţat-o cu moartea.

Lacrimile îi ardeau ochii lui Maggie, iar ea îşi frecă braţele, încercând să păstreze în sinea ei acel fior al trădării.

– De ce? De ce ar fi făcut Mary Theresa aşa ceva... să-ţi ascundă un lucru ca acesta?

– Pentru că asta ar fi stat în calea carierei ei. Doamne, Maggie, rosti el, tu nu ai învăţat nimic în privinţa surorii tale? Nu ştii cât de adânc a săpat, cât de multe persoane a manipulat doar pentru a avansa în cariera ei blestemată?

– Dar... dar eu aş fi aflat despre asta. Ea *mi*-ar fi spus.

– La fel cum ţi-a spus că ţi-a sedus iubitul?

Vorbele sfâşiară cu cruzime, aducând la suprafaţă răni care nu se vindecaseră niciodată cu adevărat.

– Nu, strigă ea. Marchiza dispăruse, era posibil să fi murit, ea nu putea accepta acele gânduri oribile...

– Renunţă, Mag Pie – zise el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Vocea lui fu atât de scăzută, încât o sperie, şi ridică brusc capul.

– Marchiza a fost însărcinată acum şaptesprezece ani, Maggie. Tu erai la colegiu – nu ai văzut-o. Ea a reuşit să stea departe de toţi cei care o cunoşteau în timpul ultimelor luni, atunci când starea ei era de necontestat.

Negarea îşi făcu loc în capul ei.

– Cred... cred că ea mi-ar fi spus. Ea nu ar fi păstrat pentru sine ceva atât de important cum e secretul unei sarcini, zise Maggie, dar cu toate că vorbele fură rostite, îşi dădu seama că se păcălea singură. Ce ştia ea oare despre sora ei cameleonică – despre Mary Theresa care devenise Marchiza? Nu avusese ea parte de un şir lung de decepţii? În ultimele zile, Maggie aflase atâtea lucruri devastatoare despre femeia care era sora ei geamănă, sora cu care avea în comun atâtea caracteristici fizice, dar care părea să aibă un suflet total diferit.

– Cum îţi spuneam, ultima dată când am văzut-o, în noaptea când am vrut s-o strâng de gât, ea mi-a strigat în faţă că noi doi avem un băiat, că l-a dat spre adopţie şi că eu mi-am petrecut toată viaţa asta afurisită fără să ştiu nimic despre el.

– Deci tu nu l-ai cunoscut?

– Deocamdată nu l-am găsit.

– Atunci de unde ştii că există? Ea abia dacă îşi recunoştea propria voce. Dacă Mary Theresa e aşa o mare mincinoasă, atunci cum poţi şti?

– Am angajat un detectiv particular. El a descoperit datele referitoare la naştere într-un spital mic din California de Sud, nu departe de graniţa mexicană. Acum încearcă să dea de urma părinţilor adoptivi. În orice clipă aştept veşti din partea lui. Surâse fără pic de umor. Are câteva piste.

– Deci interesul tău de-o găsi pe Mary Theresa nu se datorează doar faptului că vrei să-ţi repari reputaţia, zise ea, pricepând în sfârşit de ce Thane era legat de Mary Theresa

într-un mod atât de strâns. Vrei ca ea să te ajute să-ţi găseşti fiul.

– Evident că acum, când am aflat că ea nu a minţit, aşa este. Am câteva întrebări să-i pun, la care doar ea poate răspunde.

– Şi eu la fel. Maggie se gândi la aceste ultime săptămâni, la orele în care fusese singură cu Thane, la zilele pe care le petrecuseră în timpul drumului cu camioneta sau în Denver, căutând indicii şi la minunatele clipe în care făcuse dragoste cu el. La toate acele eforturi când ea luptase cu propriile-i sentimente, spunându-şi că nu se va îndrăgosti din nou de el, că nu-i va permite s-o calce din nou în picioare, că era mai deşteaptă decât fusese atunci când avea şaptesprezece ani şi că nu va permite niciunui bărbat, şi în mod special lui Thane, să se folosească de ea.

Din cauza lui Mary Theresa.

Din cauza trădării.

Pentru că, în adâncul sufletului, ea nu renunţase niciodată la el.

Se părea că se înşelase în privinţa multor lucruri. Dar ea nu putea avea încredere în Thane pentru că, dincolo de faptul că el îşi dezvăluise sufletul, el îi mărturisise toate acele adevăruri mult prea dureroase, că o căutase, că îşi petrecuse timpul alături de ea, că o sedusese, ca întotdeauna, pentru a-şi atinge propriile sale scopuri. Din cauza lui Mary Theresa şi a fiului lor, viaţa lui fusese şi avea să fie întotdeauna legată de a surorii ei. Aşa cum fusese mereu. Înainte să devină iubiţi. Prin urmare, reflectă Maggie, sfâşiată pe dinăuntru, Thane şi Mary Theresa aveau un copil împreună, aveau o viaţă împreună.

Ajută-mă, Maggie, te rog. Thane a fost. El mi-a făcut asta. Maggie, te rog. Nu-l lăsa să scape. Rugămintea lui Mary Theresa reverberă în mintea lui Maggie.

– De ce mi-ar fi trimis Mary Theresa mesajul acela? întrebă ea. Cel pe care l-am auzit în hambar...?

Privirea lui era plină de scepticism.

– Nu ştiu dacă a făcut asta. Psihiatrul a spus că Marchiza nu a pomenit niciodată despre aşa ceva.

– Asta doar pentru că Mary Theresa nu i-a mărturisit ei?

– Ea era psihiatrul Marchizei. De ce să nu-i fi spus?

– De ce nu mi-a spus mie despre copil? i-o întoarse Maggie. Uite ce e, Thane, nu pot explica chestia asta, OK? Dar s-a întâmplat. Ea se ridică, simţind cum devine stăpână pe ea până în secunda în care privirea ei se întâlni cu privirea lui mohorâtă. Şi e adevărat. Ea îşi înălţă bărbia, reînnoindu-şi hotărârea. Îmi pare rău că nu ţi-ai cunoscut fiul. Pe bune. Şi... mi-aş fi dorit ca lucrurile să fi fost cu totul altfel. *Oh, Doamne, Thane, dacă ai şti, dacă ai avea măcar o bănuială despre cât de mult te iubesc.* Dar eu nu pot schimba nimic. Aş face-o dacă aş putea, dar nu pot. Aşa că acum trebuie să mă concentrez asupra descoperirii lui Mary Theresa. Se luptă să-şi păstreze vocea calmă.

– Crede-mă, nimeni nu doreşte lucrul acesta mai mult decât mine. Maggie nu-i putu opri acel mic spin al dezamăgirii care-i sfâşie inima. Aşa cum ea nu încetase niciodată să-l iubească, acelaşi lucru se putea spune şi despre sentimentele pe care el le avea pentru fosta sa soţie. Cu toate că negase asta cu vehemenţă, ea nu putea să aibă încredere în el. Nu avea de gând s-o facă. El minţise deja prea mult, păstrând atâtea secrete. Thane vru să o cuprindă, dar lăsă mâinile în jos în clipa în care ea se dădu într-o parte, refuzând să cedeze în faţa impulsului de a fi din nou victima lui.

– Nici să nu te gândeşti.

– Nu mă crezi.

– Ca să-ţi spun adevărul, Thane, nu ştiu ce să cred.

Eu... eu nu mai vreau să fiu tulburată de-a acum înainte şi nu-mi pot permite să comit o nouă greşeală.

– O nouă greşeală?

– În ceea ce te priveşte. Dregându-şi glasul, ea porni spre colţul opus al încăperii. Acum, dacă îmi amintesc bine, avem nişte lucruri de făcut. *Cu toate că nu mi-aş dori nimic altceva decât să mă topesc în braţele tale.* Alungând acele gânduri năbădăioase, ea adăugă: Hai să începem cu Renee Nielsen. Hotărâtă, o porni către masa unde beculeţul pentru mesaje clipea furios pe telefon. Mai întâi, vreau să verific dacă a telefonat Becca. Ea formă numărul de la centrul pentru mesaje, notându-le pe cele înregistrate.

Primul apel era din partea lui Tess O'Shaughnessy, producătorul executiv al emisiunii *Denver AM,* care-i cerea lui Maggie să ia parte la un program dedicat Marchizei; al doilea era din partea lui Craig Beaumont, care reitera cererea. Al treilea mesaj venea din partea lui Howard Bailey, care-l ruga pe Thane să-i dea un telefon.

Maggie dădu lui Thane mesajul şi degetele lor se atinseră pentru o secundă. În clipa aceea, Maggie simţi aceeaşi scânteie micuţă de electricitate care nu se stinsese în ciuda trecerii anilor, în ciuda minciunilor, în ciuda norilor aceia negri ai trădării care îi însoţiseră pe amândoi. Ea se gândi că ar fi posibil ca el să o sărute, şi-şi dori cu disperare să-i simtă buzele lipite de ale ei, rugându-se în tăcere ca tot ceea ce se petrecuse între ei să nu se distrugă.

Şi totuşi ea nu putea uita că el încă o mai iubea pe Mary Theresa. Indiferent cât de tare negase el acest lucru, relaţia care exista între el şi fosta sa soţie era de departe cu mult mai puternică decât legătura firavă care exista între ei doi.

– Vreau să mă uit din nou prin jurnalul Marchizei – am sentimentul că mi-a scăpat ceva, ceva care are legătură cu Renee.

Telefonul sună şi Maggie smulse receptorul, aşteptându-se să audă veşti de la fiica sa, dar era detectivul Henderson.

Maggie înlemni. Privirea ei se oglindi în ochii lui Thane.

– Îmi cer scuze pentru faptul că v-am sunat atât de târziu, dar am considerat că aţi dori să ştiţi, zise el, iar Maggie trăi experienţa degetelor reci ale groazei care se târau în sus pe coloana ei. Mâna i se încleştă în jurul receptorului. E vorba despre sora dumneavoastră.

– Ce?

– Ei bine, bănuim că Jeepul surorii dumneavoastră a fost scos cu forţa de pe şosea.

– Ce vreţi să spuneţi? şopti ea, întrebările născându-se în mintea ei. Vreţi să spuneţi că cineva a încercat în mod intenţionat s-o ucidă pe Mary Theresa?

Thane întinse mâna spre telefon, dar ea îl împiedică cu ajutorul umărului, ignorând mâna lui întinsă. Ce dracu' insinua Henderson?

– Nu ştim sigur. S-ar putea. S-ar putea să fi fost doar un acident sau o încăierare pe şosea sau, da, s-ar putea să fi fost cineva care voia să o rănească fie pe sora dumneavoastră, fie pe Renee Nielsen.

– Doamne Sfinte. Inima lui Maggie încetă să bată o clipă.

– Cum am mai spus, e posibil să fi fost un accident de genul „loveşte şi fugi", în care şoferul a intrat în panică...

– Dar asta e puţin probabil.

– Sau o coincidenţă blestemată.

Vocea lui Maggie suna ca de departe chiar şi pentru propriile sale urechi.

– Să fim serioşi, detective. Niciunul dintre noi nu crede în coincidenţe. Cel mai plauzibil scenariu e acela că cineva a încercat să o ucidă pe sora mea. El mai făcu câteva

comentarii înainte ca ea să pună receptorul la locul lui mai speriată ca niciodată.

– Povesteşte-mi, îi ceru Thane, iar ea îi făcu un rezumat al conversaţiei.

– ... Bănuiesc că aveai dreptate. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– La naiba! El o apucă strâns de braţ. Ştiam eu că povestea asta se va dovedi periculoasă. Nemernicul! Nememic afurisit...

– Hei, calmează-te. Ea se îndepărtă, aproape căzând pe spate în clipa în care el o eliberă pe neaşteptate.

– Trebuie să plecăm.

– Şi unde să mergem? întrebă ea.

– Departe de Denver. Nu trebuia să te fi adus niciodată aici. Furios pe sine însuşi, dădu drumul unei înjurături.

– Şi unde vom merge? Gândeşte-te, Thane. Trebuie să o găsim pe Mary Theresa. Mai mult ca oricând. Probabil că viaţa ei e pusă în pericol!

– Ştiu, Mag Pie, şi asta înseamnă că şi a ta este în pericol. El o apucă de mână, o târî în baie, forţând-o să se privească în oglinda uriaşă. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că tu eşti în pericol. Dacă cineva încearcă *într-adevăr* să o ucidă pe sora ta, mergând atât de departe încât s-o omoare pe Renee, imaginându-şi că s-ar putea să fie Marchiza, ce crezi că se va întâmpla când el se va uita la tine cu atenţie? Ea se privi în oglindă şi i se puse un nod în gât. Era adevărat. Ea şi Marchiza fuseseră confundate o viaţă întreagă. Privirea ei o întâlni în oglindă pe a lui Thane, iar ea observă în ochii aceia duri şi albaştri frica.

– Nu putem pleca, zise ea în ciuda strânsorii lui. Nu înainte de a o găsi pe sora mea.

– Şi dacă e prea târziu, Maggie?

– Nu este. Nu voi crede una ca asta. Ea se întoarse spre el, iar el o înconjură cu braţele-i puternice.

– OK, zise el, buzele lui atingîndu-i uşor creştetul capului. O să încercăm să o găsim, dar tu trebuie să-mi promiţi că vei fi prevăzătoare.

– Dar tu, Thane? Poţi să-mi promiţi acelaşi lucru?

El îşi coborî capul pentru a-şi lipi buzele de ale ei pentru o fracţiune de secundă, una plină de tentaţii. Apoi îşi sprijini fruntea de a ei, declarându-i pe un ton ferm:

– Ceea ce pot să-ţi promit e simplu, Maggie. Am să-l prind pe nemernicul care e în spatele poveştii ăsteia şi când o voi face, crede-mă, o să-şi dorească să fi murit deja.

Henderson stătea la biroul lui şi privea afară în noapte. Cafeaua se răcise, stomacul îi huruia, iar el era sătul până peste cap de Marchiză sau de Mary Theresa Reilly sau cum dracu' o mai chema. Îi telefonase lu Maggie McCrae nu doar dintr-un simţ al datoriei, ci şi pentru că, mai devreme sau mai târziu, presa ar fi descoperit că în accident mai fusese implicat un autoturism.

El îşi răsuci stiloul, aruncă o privire către fotografia Marchizei prinsă la avizierul său, gândindu-se apoi la celelalte cazuri pe care le conducea. Ele suscitau interesul manifestat de public şi el fu obligat să recunoască faptul că în cazul de faţă se întâmpla la fel.

La fel ca şi ceilalţi telespectatori, era pe jumătate îndrăgostit de această vedetă nebunatică şi egocentrică. Da, era încrezută, mincinoasă, o femeie care călca peste cei care-i stăteau în cale, o personalitate sclipitoare care în mod cert avea în ea ceva enigmatic şi periculos de fascinant.

Din momentul dispariţiei, captase atenţia mass-mediei de la Chicago şi până în Tampa. Gata de a fi dată uitării, ea căpătase brusc acea strălucire a eroinei tragice – o femeie rătăcită; o femeie frumoasă aflată într-o situaţie misterioasă. Nici chiar el nu fusese imun.

– Dumnezeule, mormăi el, dezgustat de întorsătura pe care o luaseră gândurile lui. Venise vremea să claseze lucrurile astea – un trecut de mult apus.

Henderson aruncă o privire vrafului de dosare de pe colțul biroului său – un maldăr destinat altei investigații pe care el nu o putea ignora. Și cu toate astea, iată-l aici, târziu în noapte, încercând să-și dea seama ce dracu' se întâmplase cu femeia care aproape că devenise cea mai faimoasă vedetă a Denverului. Mary Theresa Reilly Walker Gillette, devenind invizibilă într-un mod misterios, se făcuse mai cunoscută ca niciodată.

Fusese accidentul o coincidență?

Un truc publicitar care se transformase în ceva rău?

Un complot abominabil?

– E o porcărie, mormăi el pentru sine, urând faptul că era părtaș la un circ mediatic și la speculațiile care făceau parte din tot ceea ce avea legătură cu Marchiza. Dacă cel puțin ar spera că făcuse un pas înainte, dar ancheta părea să fie blocată, iar asta îl irita și îl obseda.

Undeva, într-un alt birou, un alt detectiv, care lucra până târziu, tuși. Peste numai o secundă, un telefon țârâi în altă parte a clădirii.

Henderson își roti scaunul pentru a privi în față fotografia lucioasă a Marchizei. Simți cum inima lui de piatră se ciobi puțin la vederea acelui surâs strălucitor și a ochilor verzi și răutăcioși. Ca și cum voia să-l atragă pe fotograf și pe toți ceilalți, chiar dacă nu prea aveau de-a face cu ea.

Frecându-și bărbia, el se gândi la ultimele declarații legate de cazul respectiv. Discuția lui cu Jane Stanton nu decursese foarte bine. Jane, vecina Marchizei, se apropia de optzeci de ani și cu toate că arăta bine și nu-și pierduse memoria, auzul ei, după toate aparențele, o trăda uneori.

– Îl căutam pe Precious, în noaptea aceea, înțelegi.

Ochii ei erau tulburi din pricina cataractei. Ea îi oferi detectivului un ceai care părea făcut din buruieni amare. Femeia şedea într-un balansoar, având în poală o pătură şi pisoiul la care făcuse referire. Precious clipise încet din ochii lui galbeni, ca şi cum i-ar fi plăcut să se afle în centrul atenţiei, în vreme ce celelalte feline – cinci în total, stăteau cocoţate pe diferite mobile din vechea casă de provincie.

O pisică tigrată, portocalie îi urmărise de pe raftul de sus al unei biblioteci, o siameză îşi vârâse capul prin crăpătura unei uşi de dulap, care fusese lăsată uşor întredeschisă, iar celelalte se agitaseră prin cameră, ţopăind pe piesele de mobilier sau holbându-se pe fereastră la păsările de iarnă ce fâlfâiau pe crengile golaşe ale unui pâlc de puieţi plantaţi lângă veranda din spatele casei.

– El e un băiat tare prost, zise bătrâna, mereu încearcă să stea afară, nu-i aşa, dragule? Zâmbind, ea continuă să mângâie pisoiul. Oricum, eu îl căutam pe acest mic drăcuşor, în clipa când am auzit o agitaţie dincolo de gard. Nu am putut vedea printre scânduri, luaţi aminte, dar am recunoscut vocile. Sunt sigură că era Marchiza care-l striga pe nume pe Walker ăla... sau cel puţin aşa cred. Dar am auzit, limpede precum un clopoţel, cum el o ameninţa, spunându-i că are s-o ucidă. Ea aprobă scurt, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăşi. Încerc să nu trag cu urechea, dar în seara aceea... Ea ridică uşor umerii subţiri, ca şi cum ar spune: „ce pot să fac?"

– Nu puteaţi auzi ce-şi spuneau? clarifică Hannah, iar faţa ridată a femeii se strânse precum o smochină.

– Nu prea, dar cred că spuneau ceva despre nişte bani sau despre un copil... oh, nu prea ştiu exact. Ea zâmbi trist şi oftă. De obicei, stau acasă, să ştiţi. Dau un telefon când vreau să merg cu maşina până în centru, din când în când.

– O cunoaşteţi pe Marchiză?

– Doar pentru a-i face cu mâna şi pentru a-i spune

„bună". L-am văzut pe tânărul domn venind şi plecând – ultimul, cel cu păr mult şi cu maşina strălucitoare... Sprâncenele ei rare şi gri se ridicară deasupra ramelor de la ochelari. Cred că e cam nepoliticos. Foştii soţi sunt amândoi amabili.

– A plecat Marchiza cu vreunul dintre ei?

– Acum, nu ştiu sigur. Ea îşi apăsă pe buze un deget lung şi osos, căzând pe gânduri o secundă. Mi se pare că am văzut Jeepul ei plecând, şi cu siguranţă erau două persoane înăuntru. Un bărbat şi o femeie, cred..., dar... ea ridică din umeri, ... era întuneric. I-am văzut o secundă, două când s-au aflat în dreptul luminilor străzii, şi nu pot fi sigură.

Judecând după tulbureala din ochii ei, Henderson aprobase în tăcere.

El şi Hannah reuşiseră să înghită forţat mare parte din ceaiul acela tare, fără a avea beneficiul de a spicui şi alte informaţii, ca apoi să plece frustraţi. Acum, cu câteva ore mai târziu, se simţi pus la zid. El citise şi recitise raportul referitor la automobilul accidentat al Marchizei, sperând să găsească vreu indiciu nou pe care-l trecuse cu vederea. Studiase cu atenţie documentul expediat prin fax ce făcea referire la Renee Nielsen încât putea să-l reproducă. Acum se uita fix la rândurile subliniate pentru a descoperi orice informaţie referitoare la femeia decedată.

Nu exista nimic neobişnuit în legătură cu angajata lui Thane, în afară de faptul că ea figurase pe statul lui de plată şi murise în vehiculul contorsionat al fostei sale soţii. Oare Renee împrumutase Jeepul Marchizei? Îl furase? Nu – poşeta de mână a Marchizei fusese găsită pe bancheta din spate. Conţinutul era cel aşteptat: portofel, perie, oglindă, şase tuburi de ruj, fond de ten, tampoane, cărţi de credit şi ochelari de soare. Câteva bonuri pentru benzină. O agendă care era şifonată şi, judecând după numele tăiate cu o cruce, aceasta

fusese modificată cu ceva vreme în urmă. Majoritatea acelor persoane se mutase cu multă vreme în urmă. El o ştia. Îi sunase pe toţi, dar nu aflase nimic. Deci, în cazul în care Renee nu furase geanta şi Jeepul Marchizei, singura presupunere logică era că Marchiza fusese cu ea.

Oare fusese? Poate că-şi uitase geanta în maşină în clipa când îi dăduse cheile lui Renee.

Nu.

Capul lui Henderson bubuia din pricina întrebărilor fără răspuns.

Jeepul Marchizei fusese cercetat de cei mai buni detectivi ai departamentului, oameni care erau antrenaţi să caute indicii, în cazul în care existau; însă vehiculul părea să fie în regulă, în afara petei de vopsea neagră care exista pe bara din spate ce fusese turtită.

Vopseaua era o pată strălucitoare chiar şi pe întuneric. Analizele descoperiseră deja, datorită reziduurilor de vopsea luate de pe vehiculul distrus, că vopseaua reprezenta un amestec utilizat de cei de la Chevrolet şi că bucăţile de sticlă proveneau de la un far din faţă, fiind tot un produs Chevrolet. O camionetă sau un Blazer ajutaseră printr-un ghiont ca maşina de teren a lui Renee Nielsen să iasă în afara şoselei.

Dar de ce?

De ce să fi vrut să o omoare pe Renee? Sau pe Marchiza?

Răspunsul se afla în vehiculul care dispăruse, iar Henderson comunicase cu toate agenţiile de poliţie din zona de sud-vest pentru ca acestea să caute un Chevy negru accidentat. DMV-ul şi înregistrările furnizorului urmau să fie verificate cu atenţie.

Era târziu, departamentul se cufundase în linişte. Dacă ar fi avut un pic de minte, ar fi mers acasă cu maşina, la apartamentul său şi le-ar fi dat un telefon copiilor. În loc să

facă asta, el se cufundă din nou în notițele sale. După cum stăteau lucrurile, Marchiza nu deținea o avere considerabilă, şi absolut totul urma să fie lăsat nepoatei ei, fiicei lui Maggie. Marchiza avea două polițe de asigurare. Una pe numele lui Maggie şi al Beccăi McCrae, iar cealaltă pe numele unei companii pe care Marchiza o ajutase financiar... Mer, INC, o companie locală de afaceri care nu prea realiza mare lucru, după cum remarcă Henderson. Marchiza avea funcția de director executiv, ce mai glumă, iar Evelyn Lawrence se ocupa de registre, care indicau o pierdere financiară. Încruntându-se el își răsfoi notițele, căutând mai multe informații despre Mer, INC.

Înainte ca el să găsească ceea ce dorea, ușa biroului său se deschise larg, lovind un dulap plin cu dosare.

Hannah, cu fața roşie, cu ochi strălucitori, păşi în încăpere.

– Ai găsit ceva, ghici el, simțind entuziasmul acela care apărea doar odată cu o breşă într-un caz care stagnează. El își vârî hârtiiile în servietă, îndreptându-și toată atenția asupra partenerei sale. Ea era o femeie frumoasă, dar atunci când descoperea ceva, obrajii îi luau foc, ochii îi străluceau şi părea mai atrăgătoare ca niciodată.

– S-ar putea.

– Ce?

– OK. Ea se cocoță pe colțul biroului lui, iar el ignoră faptul că fusta ei se ridică puțin. Hannah își balansă un picior, ridicându-l în apropierea lui. Ceea ce am descoperit e că dintre toți cei care au relații cu Marchiza, câțiva dețin un Chevy ultimul model, neagru.

– Cine? întrebă Henderson.

– E o listă interesantă. Să începem cu Ron Bishop, manegerul postului KRKY. El deține un Mercedes şi o camionetă Chevy. Soția lui conduce de obicei Mercedesul.

– Verificaţi-l, zise Henderson, cu toate că se îndoia că Ron şi-ar fi ucis una dintre vedete, indiferent că era o adevărată pacoste.

– O vom face. Mai e şi Gillette.

Henderson îşi îndreptă poziţia în scaun. Asta era o chestie interesantă.

– El a avut în proprietate, acum câţiva ani, un Blazer de culoare neagră, dar i l-a oferit fiicei lui, Tanya Inman.

– Al cărei soţ a părăsit-o în favoarea Marchizei. Şi mai bine.

– Bingo.

Scaunul vechi al lui Henderson scârţâi în secunda în care el se apleca în faţă, căutând printre dosarele de pe biroul său, încercând să găsească orice fel de informaţii referitoare la Tanya Inman.

– Verificaţi-i şi pe ei.

– Aşa vom face. Dar acum urmează ceva cu adevărat interesant, zise Hannah, pe buzele ei apărând un surâs jucăuş. Un Blazer de culoare neagră, ultimul model, a fost achiziţionat recent de o anume Renee Warner.

– Warner? Numele părea cunoscut. El reveni asupra informaţiilor referitoare la victimă pe care ei reuşiseră să le adune.

– Mmm. Numele de domnişoară al lui Renee Nielsen. Se părea că ea decisese să şi-l reia cu câteva luni în urmă, ca apoi să plece şi să achiziţioneze un Blazer care avea o vechime de doi ani. După toate aparenţele, descoperise unul în ziar, îl contactase pe tip, şi îi plătise în numerar. L-a înregistrat la DMV cu doar şase luni în urmă, iar adresa ei este listată ca fiind un apartament situat la capătul de nord al oraşului.

Lui Henderson nu-i venea a crede în această bruscă schimbare de noroc. El era deja în picioare, închizându-şi rapid servieta.

– Şi?

– Şi nimic. Am verificat deja. Mobilat, dar nu complet. Locul nu a mai fost locuit de săptămâni bune. A fost, cum spun ei, curăţat. Niciunul dintre vecini nu a văzut pe cineva care să se potrivească cu descrierea doamnei Nielsen.

– Deci ea unde locuieşte?

– Nu ştiu încă.

– Crezi că are într-un fel legătură cu Walker?

– Pare aiurea, din moment ce el a identificat-o.

– Nu prea avea de ales. Am fi aflat oricum.

– Mai dă-i pace, OK? Doar pentru simplu fapt că şi-a ameninţat fosta soţie care-i datora nişte bani şi pentru că o femeie care a lucrat pentru el a murit, nu înseamnă că el e vinovat de ceva, în afară de faptul că are gusturi proaste în privinţa femeilor şi că e o ţintă uşoară.

– Crezi? El se întinse după mingea de baseball, dar o lăsă în suportul ei. Sistemul de încălzire hurui, suflând aerul şi punând praful în mişcare.

– Cred.

– Deci ce legătură are Renee Nielsen cu toate astea?

Hannah îi făcu cu ochiul.

– Lucrez la chestia asta. Între banca de unde ea a luat banii, adresa precedentă şi referinţele pe care ea i le-a oferit proprietarului moşiei, plus informaţiile conţinute de asigurarea făcută automobilului, s-ar putea să descoperim ceva.

– Dacă avem noroc, zise Henderson, căutând o lamă de gumă în sertarul de sus.

– Fii serios, Reed, zise ea, dându-şi părul pe spate şi râzând. Ziua în care tu ai să crezi în noroc va fi cea în care eu voi renunţa la cafea.

*

Cu o bufnitură uşoară, avionul cu reacţie ateriză pe Aeroportul Internaţional din Denver. Becca îşi luă bagajul de sub scaunul aflat în faţa ei. Ea îşi ascultase CD-urile pe parcursul a două ore cât durase zborul, mâncase nişte alune vechi şi dăduse gata o sticlă de 7 Up, încercând între timp să nu facă conversaţie cu femeia dolofană de cincizeci de ani. Numele ei era Gladys şi ar fi fost în stare să povestească oricărei persoane care ar fi demonstrat şi cel mai mic înteres despre naşterea primului său nepot – ca şi cum ar fi fost cel mai mare eveniment de la turneul formaţiei Rolling Stones încoace, la care, din nefericire, ea reuşise să asiste. Dacă ai fi stat s-o asculţi, ai fi început să crezi că Mick Jagger era cel mai mare cântăreţ care onorase cu prezenţa sa o scenă. În mod evident, Gladys nu-i urmărise niciodată pe cei de la Beck la MTV.

Nu că i-ar fi păsat, dar Becca avea în minte lucruri cu mult mai importante, şi le păstra pentru sine, reprimându-şi chiar şi intenţia de a-şi da ochii peste cap în secunda în care bătrâna doamnă făcu o glumă despre aruncarea unui sutien pe scenă , la picioarele lui Keith Richard. Bazaconii. Oameni în vârstă! Cazuri incurabile!

În afară de asta, vinovăţia o măcina pe Becca, iar ea nu dădea doi bani pe copil sau pe cei de la Stones. Deja se simţea asemenea unui şarpe, unui hoţ şi unui ingrat, situaţia era mult prea gravă. Imediat ce ea va fi din nou alături de mama sa, totul avea să se rezolve.

Dacă Marchiza e bine.

– Trebuie să fie, zise Becca, în vreme ce avionul rulă pe pistă, iar ea observă vârfurile acoperişurilor luminate diferit dincolo de terminalul principal.

– Cine trebuie să fie? întrebă Gladys, zâmbind şi arătându-şi dinţii îmbrăcaţi în aur. Ea îşi retuşa rujul,

încercând să-şi ţină mâna nemişcată în timp ce se uita chiorâş în oglinda micuţă a pudrierei sale, şi motorul avionului era pe punctul de a se opri. Becca privi pe hubloul de deasupra aripii, observă cum aripile se ridică şi simţi cum stomacul ei se strânge.

– Ce trebuie să fie? insistă femeia.

– Nimic. Cu cât spunea mai puţin, cu atât mai bine.

– Mergi în oraş? Vine cineva să te ia? Ea îşi rujă ambele buze, întinzând nuanţa aceea maro şi atingându-şi uşor cu degetul colţurile gurii.

– Mdda, mama va fi acolo.

– Bravo. Bravo. Ea nu asculta de fapt, ci îşi înşurubă rujul. Făcând cu ochiul spre Becca, spuse: Bunica trebuie să arate bine, să ştii. Nu vrea să-l sperie pe micul Charlie, precum un liliac.

Ea chicoti, iar Becca reuşi un surâs forţat. Doamna era de-a dreptul deplasată. Bebeluşului Charlie probabil că nici nu-i păsa dacă bunica lui semăna cu o gorilă. Becca se uită pe hublou, în vreme ce avionul încetinea pe pistă. Dacă doamna ar fi bănuit că Becca o minţise pe mătuşa Connie, că furase bani de la Jenny, făcând apoi autostopul pentru a economisi nişte bani, ar fi leşinat. Asta ar fi un lucru destul de rău pentru Baby Charlie, deoarece, judecând după pachetele depozitate sub banchetă, bebeluşul urma să fie utilat cu o cantitate suficientă de Beanie Babies.

Avionul mai rulă puţin ca apoi să se oprească, iar Becca îşi ţinu degetele încrucişate pentru ca un taxi până la hotelul Brass Tree să nu o coste mai mult decât suma pe care o avea ea. Dacă nu ar fi aşa, ei bine, l-ar putea păcăli pe şofer. Gândul acesta făcu să i se strângă stomacul, dar îşi propuse să nu-şi facă prea multe griji în privinţa asta. Nu putea. Trebuia să ia legătura cu mama ei, înainte ca mătuşa Connie să descopere că fugise.

*

Cedez, se gândi Maggie, privind la paginile acelea şifonate pe care le copiase din jurnalul Marchizei pe care-l descoperise în computerul acesteia. Planul ei de a deveni sora sa geamănă şi de a cerceta viaţa acesteia nu o ajutase. Tot ceea ce reuşise să facă fusese să-şi dea seama de partea ceva mai întunecată a vieţii Marchizei şi să ajungă la concluzia că nu-şi cunoştea deloc sora geamănă. Toate astea o apropiaseră şi mai mult de un bărbat în care nu ar fi trebuit să se încreadă, un bărbat despre care era convinsă că-l mai iubeşte, un bărbat pe care ar trebui totuşi să-l evite.

De când cu raportul acela care preciza că Jeepul Marchizei fusese aruncat în afara şoselei, Maggie fusese mai hotărâtă ca niciodată să o găsească pe Marchiză.

Numai dacă ar fi în stare. Îi telefonase menajerei acesteia de la casa din Aspen, sunase la aproape toţi prietenii şi vecinii pe care-i găsise în Rolodex-ul Marchizei, şi nu se alesese cu nimic de pe urma eforturilor sale, în afara unei facturi telefonice uriaşe şi a unei dureri groaznice de cap.

Thane, la rândul său, vorbise la telefonul mobil aproape toată noaptea cu diverse persoane din California în legătură cu Renee Nielson. Luase legătura cu Haward Bailey şi cu Tom Yates în privinţa fermelor lui, sfârşind prin a-i telefona lui Carrie Edgars, care-i lăsase un mesaj vocal pe mobil, ceva mai devreme.

Maggie nu trăsese cu urechea însă uşile în stil franţuzesc care separau dormitorul ei de livingul apartamentului erau deschise, iar ea auzise frânturi de conversaţie.

– Tu ştii ce simt eu... nu, Carrie, nu a fost şi nu este aşa... am discutat despre asta vara trecută... OK, în septembrie... deci a venit vremea ca amândoi, da, şi tu, să ne vedem de viaţă... desigur. Hei, asta e situaţia. În fine, sper să funcţioneze...

El închise telefonul. Ea stând pe canapea, îl privi pe furiş. Închizând ochii, el îşi roti capul de parcă ar fi vrut să-şi frângă coloana şi să mai elibereze din tensiune.

Mobilul lui ţârâi din nou, cu putere, iar el, mormăind ceva printre dinţi, răspunse laconic.

– Walker. O pauză. Buzele lui se întinseră deasupra dinţilor şi prin panourile din sticlă ale uşilor franţuzeşti, privirea lui o întâlni pe cea a lui Maggie. Ea ştiu că ceva nu era în regulă. *Mary Theresa. Poliţia o găsise şi voia să-i dea vestea mai întâi lui Thane, înainte de a sta de vorbă cu ea.*

Inima lui Maggie se strânse. Ea se înfierbântă şi îngheţă în aceeaşi clipă. Frica o paraliza şi în secunda în care se ridică în picioare, hârtiile, pe care le uitase în poală, zburară pe podea.

Inima lui Maggie o luase razna. O altă pauză lungă, o altă ascultare. Thane îşi privi ceasul.

– În regulă, fu el de acord, smulgându-şi jacheta ce atârna neglijent pe spătarul unui scaun. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră. El închise şi-şi îmbrăcă haina. Era Roy, explică el, expresia lui fiind pe jumătate îngrijorare, pe jumătate entuziasm. El crede că l-a găsit pe fiul meu, şi a luat avionul spre Denver. Aşteaptă un zbor de legătură, aşa că mă întâlnesc cu el la un bar din Denver International. De ce nu vii şi tu?

Uşurarea îi alungă temerile, cu toate că Maggie ştia că sentimentul era temporar.

Invitaţia era una tentantă, dar ea scutură din cap.

– Nu, Thane, rosti ea, ştiind că era o chestiune pe care el trebuia să o rezolve de unul singur. Am un milion de chestii de făcut aici. *Ştiu* că există o legătură între Mary Theresa şi Renee Nielson – ceva ce eu am sesizat. Ea se aplcă spre hârtiile împrăştiate, care reprezentau viaţa Marchizei. Mă voi uita încă o dată prin astea.

– Nu-mi place să te las aici singură.

– O să fiu bine. Grija lui era emoționantă, dar absurdă. Sunt fetiță mare.

– S-ar putea ca un nebun să bântuie în libertate.

– Uşile de aici se încuie, şi securitatea hotelului mi se pare destul de strictă. Pe bune. Ea puse o mână pe braţul lui, neluând în seamă protestele din ochii lui. Voi fi în siguranţă.

– M-aş simţi mai bine...

– Când îţi vei găsi fiul. Ea simţi un junghi în inimă; conştientizarea faptului că Thane şi Mary Theresa concepuseră un copil reprezenta o nouă stavilă, întărind şi mai mult legătura care-i unea pe cei doi pentru totdeauna şi reamintindu-i de trădarea lor.

Termină, Maggie, acest copil e nepotul tău. Copilul lui Mary Theresa. Fiul lui Thane.

– Du-te, îl încurajă ea. Dacă o să te întâlneşti cu prietenul tău între două zboruri, trebuie să te grăbeşti.

El îşi găsi cheile într-unul din buzunarele jachetei.

– Promite-mi că vei fi atentă. Să nu-ţi asumi niciun risc. Şi să stai pe loc. Mă întorc cam peste două ore.

– Voi fi aici. Du-te. Mă mai uit o dată peste notițele astea.

– Crezi că îţi face bine?

– Nu ştiu. Rău nu o să facă.

El o privi atent şi focul se aprinse în ochii lui.

– Oh, Maggie, să ai grijă de tine, şopti el, prinzând-o cu putere în brațe şi lipindu-şi cu hotărâre gura de a ei. Mirosea a țigară şi a piele şi avea gust de cafea. Sărutările lui erau calde, puternice şi pline de o disperare nouă care făceau ca inima ei să bată cu toată puterea. În el se schimbase ceva. În privința lor. Ea nu putea respira, abia dacă putea gândi, iar încăperea începu să se învârtească.

Doamne Sfinte, ajută-mă, gândi ea, ştiind că era prinsă

în mod prostesc într-o iubire neîmpărtăşită. Limba lui era insisentă, iar vocea lui se frânse în clipa când el îşi înălţă capul.

– Ceea ce îmi faci ar trebui să fie condamnabil, zise el, mângâindu-i părul.

– Ar trebui să pleci...

El o întrerupse cu un alt sărut, apăsarea buzelor lui fiind nerăbdătoare şi lacomă, focul din trupul lui fiind gata să se aprindă. Era ca şi cum el ar fi sărutat-o pentru ultima dată, ca şi cum ar fi simţit aceeaşi disperare care îi crease un gol în suflet pe parcursul ultimelor zile.

– Mă întorc repede, promise el, cu vocea emoţionată, lipindu-şi vârful nasului de a-l ei. Şi apoi, draga mea, tu şi cu mine va trebui să discutăm.

Un nod îşi făcu simţită prezenţa în gâtul ei.

– Ştiu.

– Maggie, Maggie, Maggie. Oftând, el îşi lăsă braţele să cadă şi o porni spre uşă.

– Noroc.

În timp ce el privea peste umăr, un colţ al gurii lui se ridica în acel surâs pe care ea îl iubise toată viaţa.

– De ce simt că o să am într-adevăr nevoie?

– Nu ştiu.

Thane ieşi pe uşă, cizmele lui răsunând grele pe mocheta de pe coridor, în timp ce se îndepărta.

Maggie îşi atinse buzele cu vârful degetelor, refuzând să cedeze impulsului de a izbucni în lacrimi. Apoi adună paginile împrăştiate ce făceau referire la viaţa surorii ei şi, aşezându-se pe marginea canapelei, se uită la foile scrise la computer şi printate, fără a le vedea. Ea se scutură puternic deoarece gândurile ei alunecau iarăşi către Thane, care plecase să afle veşti despre fiul său.

– Acum, fii atentă, Maggie, îşi zise ea, răsfoind

paginile. Gândeşte-te la Mary Theresa. Trebuie să o găseşti, iar răspunsul pentru ceea ce i s-a întâmplat se află aici. Scutură foile printate. Aici. Pe undeva. Trebuie să fii suficient de deşteaptă ca să-l găseşti.

Maggie. Unde eşti?

Maggie îngheţă. Vocea răsună în capul ei.

– Mary Theresa? şopti ea. Oh, Doamne, era Marchiza? Maggie se răsuci, ca şi cum ar fi putut să o vadă pe sora ei, cu toate că ştia că gestul era o prostie.

Am nevoie de ajutorul tău. Oh, Dumnezeule, contez pe tine.

– Unde eşti? întrebă Maggie, clipind des, în vreme ce paginile fură uitate în poală.

Te rog, vino... Eu... eu am nevoie de tine. Am făcut o greşeală îngrozitoare.

– Unde eşti? strigă Maggie către cei patru pereţi, uşurată că sora ei era în viaţă, convinsă că aceasta îi transmitea din nou un mesaj, furioasă şi frustrată, fiindcă nu era în stare să ajungă la ea. Mary Theresa! Unde naiba eşti? Gâtul îi era uscat, iar ochii plini de lacrimi. Poţi să mă auzi? Închizând ochii, se strădui, aşa cum o făcuse iar şi iar de-a lungul anilor, să trimită spre ea propria sa voce interioară. *Unde eşti, fir-ar să fie! Mary Theresa... Am să vin la tine, dar nu ştiu unde eşti...* Aşteptă. Secundele se scurgeau. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, imaginându-şi că o pierduse iarăşi. Exasperată, ghemui paginile care încă se aflau în mâinile ei.

– Naiba să te ia, Mary... naiba să te ia, nu pot să te ajut dacă nu ştiu unde te afli!

Maggie? Mă auzi? Vin acasă...

20

În aglomerația din barul aeroportului, așezat la o masă situată într-un colț, Thane nu se atinse de băutura sa – un burbon cu gheață. Gheața se topea, băutura devenind mai slabă. El nici nu se clinti atunci când se uită la fotografia puștiului, niște instantanee făcute de Roy. Tânărul era chipeș. Avea un păr negru, ochi verzi-albăstrui, obraji proeminenți și bărbie ce promitea să devină pătrată odată cu trecerea anilor și cu apropierea de maturitate. Mândria făcu colțurile gurii lui Thane să se înalțe puțin, iar realitatea amară îi aprinse furia în priviri. Mary Theresa, scorpia, păstrase acest secret pentru sine, dându-l la iveală doar în secunda în care fusese pusă la colț, atunci când solicitase o mână de ajutor.

– Numele lui e Ryan, zise Roy. Numărul de telefon și adresa sunt notate aici. El arătă către plicul din care scosese fotografiile. Poți să-i telefonezi dacă vrei.

– Nu fără un test ADN, nu. Roy, cu barba lui mică și tunsă, care dădea semne de încărunțire, luă o înghițitură din bere, încercând să capteze atenția chelneriței. Barul era plin cu călători care stăteau de vorbă, râdeau, beau și mâncau, omorându-și pur și simplu timpul între două curse cu avionul. Suporturile pentru bagaje, rucsacurile, laptopurile și servietele erau împrăștiate pe podea, sub mesele micuțe. Chestia de care sunt sigur în povestea asta e că el e al Marchizei, al lui Mary Theresa. Ea își folosea încă numele pe atunci.

Chelnerița, o fetiță cu pistrui care nu părea suficient de matură pentru a servi alcool, se uită în direcția lui Roy,

iar el profită de situaţie, ridicând sticla sa de Coors aproape goală şi solicitând tacit alta.

– Vin imediat la dumneavoastră, promise ea.

Roy luă o mână de floricele de porumb şi arătă apoi spre fotografie.

– Dar uită-te bine la puşti, OK? Dacă nu e fiul tău, atunci ar trebui să fie.

– Crezi că aduce cu mine?

– Nu cum arăţi în prezent, ci în perioada când erai copil. Seamănă al naibii de bine. O imagine identică. Ah, iat-o. El îi zâmbi chelneriţei, al cărei chip inexpresiv nu invita la conversaţie sau bacşişuri grase. Mulţam, dulceaţă. Eşti o drăguţă, zise Roy, zâmbindu-i cu toată gura.

Ea abia dacă surâse.

– Dumneavoastră doriţi ceva? îl întrebă ea pe Thane cu voce inexpresivă.

– Nu, e în regulă. El nu-şi putea lua ochii de la instantaneele lucioase.

– El e îngrijorat, explică Roy, în timp ce ea scrijeli într-un carneţel, trântind apoi bileţelul pe masă, ca apoi să se mute la următorul grup de meseni însetaţi. Roy termină prima sticlă înainte s-o înceapă pe a doua. Uite ce am aflat. Puştiul e unicul fiu al Verei şi al lui Bill Brown. Bătrânul – în fine, are doar patruzeci şi cinci de ani, e pompier, iar soţia, agent de turism, patru zile pe săptămână. Ei consideră că băiatul a fost un dar de la Dumnezeu. Puştiul nu le-a provocat prea multe probleme. Joacă fotbal şi baseball, şi nu are o prietenă stabilă, din câte am reuşit eu să aflu.

Şi-a luat două slujbe, una ca vânzător de îngheţată – asta durează de vreo trei luni. A doua e la o spălătorie de maşini din localitate, unde se ocupă cu lăcuirea apărătoarelor. În momentul ăsta e la serviciu.

Thane aprobă, uitându-se atent la fiul său. *Fiul său.*

Ryan Brown. Un băiat pe care încă nu-l cunoscuse; un puşti despre a cărui existenţă nu aflase până de curând. Naiba s-o ia pe Mary Theresa.

– Din moment ce ţi-am oferit numărul de telefon şi adresa, împreună cu jumătate din nota de plată pentru serviciile mele – zise Roy cu un rânjet pe jumătate mulţumit, pe jumătate dezaprobator referitor la persoana sa – îmi imaginez că de-acum înainte mingea e în curtea ta. Uitându-se rapid la ceas, el făcu o mutră acră. Oh, la dracu', trebuie să fug. Am un avion de prins. Termină asta, zise el, arătând către sticla cu gâtul lung de care abia se atinsese. Şi ia şi note. De data asta, e rândul tău. El îşi luă bagajul, pe care îl vârâse sub măsuţa lor, şi o porni către uşă.

– Roy? Zise Thane, realizând că prietenul lui pleca.

– Da?

Thane se ridică, întinzând mâna.

– Mulţumesc.

Rânjetul lui Roy dădu la iveală nişte dinţi care începuseră să se îngălbenească.

Oricând.

Emoţionată, Maggie intră cu maşina pe alee, simţindu-se asemenea unui intrus în momentul în care casa surorii ei se ivi în lumina albăstruie şi apoasă a felinarelor de pe stradă. Casa, de obicei caldă şi atrăgătoare, era întunecată, masivă şi rece.

Mesajul pe care-l primise nu avea nicio logică. De ce s-ar afla Marchiza acasă la ea? Sau asta voia să însemne că ea avea de gând să...

– Nici să nu te gândeşti. Maggie opri motorul şi îşi băgă cheile în poşetă. Simplul fapt că Mary Theresa se presupune că scrisese un bilet referitor la sinucidere, unul pe care presa, din fericire, nu-l menţionase, nu însemna că ea avea de gând să-şi pună capăt zilelor.

Maggie coborî din maşină şi o luă la fugă pe aleea principală. Ciocăni în uşa de la intrare, apăsând pe sonerie cu un deget insistent, deşi ştia că înăuntru nu se afla nimeni. Folosind propria sa cheie, descuie uşa, păşi înăuntru şi aproape că se sperie de moarte în secunda în care sistemul de alarmă porni. Pentru o secundă i se păru că vede un bărbat care se ascundea în întuneric. Apoi îşi aminti de armură şi se strădui să-şi păstreze calmul, încercând să-şi liniştească pulsul ce o luase la goană, precum şi senzaţia aceea de panică ce părea că se strecoară prin pereţi. Cizmele ei bocăniră pe podea, în timp ce ea aprinse luminile ce se aflau de-a lungul holului, după care dezactivă sistemul de alarmă.

– Mary Theresa? strigă ea, ştiind în adâncul sufletului că era singură în hardughia aceea de casă. Reveni la baza scării, strigând-o iarăşi pe sora ei, însă casa rămase învăluită în tăcere.

– Grozav, zise ea printre dinţi, aruncând o privire către armură şi către manechin, ca şi cum ei ar fi putut să o audă. Simţi cum pielea i se face ca de găină, aşa că îşi frecă braţele prin jacheta strâmtă.

Poate că greşise venind aici, poate că nu interpretase corect mesajul lui Mary Theresa, se gândi ea şi traversă livingul, dând cu ochii de pian, negru şi strălucitor, lângă şirul de ferestre care dădeau spre lacul nemişcat. Apa era netedă şi întunecată, suprafaţa sa fiind luminată doar de lună. Zăpada se topise complet, iar iarba strălucea în noapte, argintie şi rece.

– Haide, Mary Theresa, unde eşti? şopti ea, sentimentul groazei aşezându-se în inima ei precum o bucată de plumb. Unde se afla sora ei? Ea trecu pe lângă o oglindă care era pe coridor, tresărind la vederea propriei imagini – imaginea surorii ei.

Ai încurcat lucrurile, îşi zise ea. *Aşteaptă ca Mary Theresa să-ţi spună că a ajuns aici.*

Sau o făcuse deja? Poate că nu ai auzit niciun mesaj. Poate că totul s-a petrecut numai în mintea ta, cum ți-a spus și psihiatrul cu multă vreme în urmă; sau poate că e vorba doar de o speranță.

La naiba. Ea se așeză pe băncuța pianului, oftând.

– Unde ești, Mary? se întrebă ea cu voce tare, trecând ușor cu degetul peste clapele pianului destinat marilor concerte, ascultând clinchetul notelor în vreme ce privea întunericul nopții. Groaza îi se furișă în suflet, iar simplul fapt de a se afla de una singură în casa Marchizei începu să-i întindă nervii la fel de tare precum erau corzile pianului.

Poate că era doar o vânătoare de gâște sălbatice. O greșeală.

Ea se duse în birou. Punând în funcțiune computerul Marchizei, așteptă ca mașinăria să prindă viață. Apoi formă numărul din L.A. al lui Connie, în sperența că va lua legătura cu Becca. Computerul demară procedura de start. Monitorul se lumină în momentul în care telefonul țârâi doar de câteva ori, pentru ca în final să primească răspuns doar din partea robotului. În loc să lase un mesaj, ea închise.

– Pînă acum ai lăsat o sută, își spuse ea, încercând să alunge o senzație sâcâitoare de dezamăgire.

Îi era teribil de dor de Becca, dar probabil că sentimentul nu era reciproc. Cu toate că Becca începea să-și revină, în timp ce strălucirea seducătoare a L.A. începuse să scadă, prăpastia dintre mamă și fiică părea imposibil de depășit.

– Adună-te. Casa aceea întunecată și rece începuse să pună stăpânire pe ea. Trebuia să se reculeagă. Privindu-și ceasul, ea își mușcă buza, rugându-se ca ea și Mary Theresa să ia legătura, pentru ca misterul care înconjura dispariția sa și moartea lui Renee Nielsen să fie rezolvat, iar ea să se poată întoarce în Idaho, unde împreună cu fiica ei să-și reia viața

normală, chiar dacă aceasta era foarte plictisitoare. În secunda asta, plictisitor părea a fi ceva de invidiat.

Şi Thane? se întrebă ea, aşezându-se pe scaunul de la birou, privind spre cele câteva imagini reprezentând programele Marchizei ce decorau ecranul. *Ce o să faci în privinţa lui?*

– Nimic. Totuşi ea formă numărul hotelului, lăsând un mesaj în apartamentul lor, comunicându-i unde anume plecase şi că se va întoarce curând. Nu voia ca el să-şi facă griji în privinţa ei. Apoi îşi zise că era o nebună. Oh, lui îi păsa puţin de ea – dar nu suficient, nu aşa cum îl iubea ea pe el. Închise ochii preţ de o secundă, încercând să-şi nege propriile sentimente, dar nu făcu altceva decât să se mintă. Ea îl iubea pe Thane Walker. Pur şi simplu. Întotdeauna îl iubise. Chiar şi pe parcursul mariajului ei furtunos cu Dean McCrae.

Vinovăţia îşi făcu loc în mintea ei.

– Proasto, murmură ea. Thane nu te va iubi niciodată. El nu avea această capacitate, iar Mary Theresa fusese mereu acolo, între ei doi, asemenea unei fantome, chiar şi atunci când stăteau lipiţi unul de altul, cu trupurile goale. Mary Theresa fuse în pat alături de ei.

– Încetează! Nervii puneau stăpânire pe ea. Termină, Maggie, eşti un caz patologic, se pedepsi ea, deschizând unul dintre programe şi privind atent la lista cu adrese a Marchizei.

În prezent, Thane avea un fiu, un băiat pe care nu-l cunoscuse niciodată, copilul lui Mary Theresa. De ce o durea gândul acesta atât de tare, nu pricepea. Îşi zise că trebuie să pună punct. În afară de relaţia lui ba terminată, ba reluată cu Mary Theresa, el mai avea şi o iubită în Wyoming – Carrie Whater. Dacă această legătură se sfârşise, rămăsese în schimb cealaltă.

El nu a încetat niciodată să o iubească pe sora ta.

Maggie simţi o durere în piept şi refuză să se gândească la Thane şi la emoţiile care-i încercau inima. Ea nu putea să-l iubească. Nu-l va iubi. Nu avea rost, n-ar face decât să-i frângă inima. Îl sărutase din nou. Îl mângâiase iarăşi. Făcuse dragoste cu el. Şi ce? Oamenii făceau asta tot timpul. Nu era nimic special, nimic magic.

Termină cu povestea asta, îşi zise ea, începând să cerceteze iarăşi fişierele Marchizei. Senzaţia că făcea un lucru nepermis o făcu să se oprească.

Derulă lista cu adrese, deschizând apoi dosarul care făcea referire la taxe şi la declaraţiile financiare. Simţind cum se scufundă, ea realiză cât de înglodată în datorii era sora ei, cât de disperată devenise situaţia ei financiară. Taxe restante, facturi ale cărţilor de credit, plăţi restante pentru închiriere, preavize de închidere pentru proprietatea sa din Aspen şi chiar pentru această casă.

Nu-i de mirare că a fugit, îşi zise Maggie, jucându-se cu computerul, cercetând indexul alfabetic – încercând să găsească ceva referitor la Renee Nielsen. Nici urmă de Nielsen. Dar exista o altă Renee. Renee Warner. Maggie simţi o furnicătură în ceafă,având senzaţia că va descoperi ceva; ceva ce nu voia să ştie. Cu degete îndemânatice, ea derulă pagina, bifă de două ori, verifică fişierul, dar nu descoperi niciun fel de note de plată care trebuiau achitate lui Renee Warner. În schimb, găsi nişte note de plată care trebuiau să-i fie achitate chiar ei, în bani lichizi, dar care în computer figurau ca RW.

– Poate însemna orice, îşi zise ea, iar numele lui Renee este Nielsen... Simţi o durere în ceafă şi aruncă o privire spre ceas. Trecuse o oră şi jumătate de la ultimul „mesaj" primit din partea surorii ei. De atunci nimic. Poate că suferise o cădere nervoasă, aşa cum insinuase întotdeauna familia lui Dean. Ghinion. Connie şi Dean căutaseră întotdeauna

mijloace prin care să demonstreze că ea, dacă nu era capabilă să fie fie tutorele Beccăi, atunci era şi instabilă psihic pentru a manevra fondul de credit pe care tatăl lui Dean îl deschisese pe numele fiicei ei. Totul era o mizerie. Ea înnebunea gândindu-se că o lăsase pe Becca acea scurtă perioadă alături de ei, dar nu avusese altă soluţie. Şi nu era nebună! Mary Theresa luase legătura cu ea.

Deci unde se afla? Inima i se ridică în gât în momentul în care se gândi la accidentul acela de maşină şi la faptul că un alt automobilul aruncase Jeepul lui Mary Theresa în afara şoselei. Oare i se întâmplase ceva după trimiterea mesajului? Oare era posibil ca persoana care o ucisese pe Renee s-o fi găsit pe sora ei?

– Haide, Mary, haide, zise ea, nervoasă. Frecându-şi muşchii umerilor, se ridică în picioare.

Poc!

Maggie înlemni.

Afară, se auzi un zgomot surd şi o pisică ţipând.

Maggie o porni spre bucătărie.

Bang.

O închizătoare cedă şi inima lui Maggie, alimentată de adrenalină, bubui sălbatic. Scârţâind, se deschise o uşă. Maggie simţi cum un curent de aer rece pătrunde în casă.

– Mary Theresa? strigă ea, rugându-se să nu fie altcineva.

Henderson abia închisese robotul telefonic din apartamentul său şi sorta teancul de facturi din ziua respectivă şi scrisorile ceva mai vechi, gândindu-se dacă va cina în faţa televizorului sau se va înfăşura în sacul său de dormit, neluând în seamă protestele stomacului său. Telefonul ţârâi, iar el smulse receptorul, răspunzând rapid şi automat:

– Henderson.

– Ofiţerul Bates, Poliţia Statului Colorado.

Mintea lui Henderson se puse în mişcare.

– Aţi dat un APB în legătură cu un Chevy Blazer de culoare neagră. Cred că l-am găsit.

– Unde?

– Pe un vechi drum minier, aproape de Crested Butte. E o minune că l-am descoperit. Există deja un echipaj care se ocupa de el.

– Era cineva înăuntru? întrebă el, simţind deja un fior al anticipării. Aceasta putea fi breşa pe care o aşteptau.

– Nu ştim încă, dar arată rău de tot.

– O singură maşină?

– Din câte ştim noi, da. Ofiţerul îi dădu indicaţiile specifice în privinţa locului, Henderson îi ceru să fie ţinut la curent, şi apoi închise. Ducându-se la biroul aflat în cel de-al doilea dormitor, el deschise sertarul de sus, caracterizându-se în toate felurile şi desfăcu celofanul unui pachet de Camel fără filtru pe care-l păstrase pentru urgenţe de felul acesta.

– Naiba să te ia, Marchiză. Unde naiba eşti? întrebă el, vârându-şi o ţigară între dinţi, în vreme ce răscolea în sertar după un chibrit. Dădu peste o brichetă, dar refuză să o aprindă, gândindu-se că era vorba de ironia sorţii, dacă în seara asta, când el avea de gând să cedeze şi să se apuce de fumat, nu putea găsi un afurisit de chibrit.

– La naiba, mormăi el, deschizându-şi servieta în eventualitatea că o cutie veche de chibrituri s-ar fi aflat în unul dintre buzunarele acesteia. Găsi în schimb o copie a documentelor de legalizare a firmei MER, Inc. Exista ceva care îl deranja în cazul acestei companii, aşa cum i s-a întâmplat atunci când se trezise într-o călătorie cu cortul în deşert, cu ceva vreme în urmă, cu un scorpion care îi escalada braţul şi se gândise că dacă nu acţiona rapid avea să fie muşcat. *Ceva* anume nu era în regulă cu corporaţia asta afurisită.

Stând la birou, cu ţigara neaprinsă, imobilizată între buze, el se apucă să citească, răsfoind pagină peste pagină cu articole referitoare la corporaţie.

– La dracu', îşi zise el, când, în sfârşit, îngropat adânc în text, un nume ieşi la lumină; cel de-al treilea nume implicat în corporaţie: Renee Warner.

– Să fiu al naibii. Cum de-i scăpase chestia asta?

Trei femei care aveau legătură una cu cealaltă.

Marchiza.

Evelyn Lawrence

Şi Renee Warner alias Renee Nielson, o femeie ce zăcea moartă pe o masă la morgă.

– Ei, să fiu al naibii, şopti el.

Ţigara îi căzu din gură, iar el sări de pe scaun, luându-şi portofelul, cheile şi pistolul. Într-o fracţiune de secundă fu lângă uşă.

Thane fusese nespus de nervos din secunda în care părăsi aeroportul. Conduse înapoi către hotel asemenea unui nebun, încercând să nu se învinovăţească pentru faptul că o lăsase singură pe Maggie, consolându-se cu faptul că ea era o femeie deşteaptă, o femeie care ştia să se descurce de una singură. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât devenea mai nervos.

Pentru că o iubeşti, idiotule. Mereu ai iubit-o. Din prima secundă când ai observat-o mergând pe marginea drumului, cu spatele drept, cu privirea înainte, cu obrajii îmbujoraţi, îndreptându-se către ranch-ul Florei.

Ani în şir, el negase profunzimea emoţiilor sale, dar adevărul era că o iubea.

– La naiba, mormăi el, în clipa când uşile ascensorului se deschiseră şi el o porni repede de-a lungul holului către apartamentul lor. În secunda în care Thane descuie uşa şi

pătrunse în camera de hotel, el ştiu că ceva nu era în regulă. Maggie nu se afla în cameră, dar aceasta nu era goală. Fiica ei, Becca, şedea pe canapea şi-l privea cu ochii mari şi neîncrezători.

– Credeam că eşti în L.A. El îşi plimbă privirea prin apartament şi nu o văzu pe Maggie, ci doar rucsacul Beccăi.

– Am fost.

– Unde e mama ta?

– Acasă la Marchiză. Tocmai am ascultat mesajele. A lăsat unul pentru tine.

Thane avu o presimţire rea în legătură cu asta. Muşchii spatelui i se încordară.

– Ea nu a pomenit nimic despre venirea ta aici.

– Nu ştie, zise Becca, ochii ei fiind, ca şi ai lui Maggie, provocatori.

– Ce s-a întâmplat în California? întrebă el, ducându-se către telefon.

– Nimic bun, zise Becca, în timp ce el ascultă mesajul lăsat de Maggie. Am hotărât că trebuie să fiu alături de mama.

– Şi mătuşa şi unchiul tău au fost de acord? întrebă el sceptic, închizând robotul telefonului. Era aproape ora trei şi, după felul cum arăta, Becca nu se afla aici de prea multă vreme.

– Ei nu ştiau. Tocmai am dat telefon şi am stat de vorbă cu mătuşa Connie.

– Ce mai porcărie.

– Exact asta a spus şi ea.

Thane nu prea avea experienţă în privinţa adolescenţilor rebeli, dar nu intenţina să se lase intimidat de vreun copil. Fie el şi de al lui Maggie.

– Cred că ar trebui să discuţi cu mama ta despre asta.

– Fără porcării, Sherlock. Tu conduci.

– Iar tu fii atentă cum vorbeşti.

Ochii Beccăi se îngustară.

– Voi fi. Imediat ce vei fi şi tu atent.

– Vom discuta despre asta în maşină. O să-i telefonez mamei tale de pe telefonul mobil.

– *Nu* am nevoie de o prelegere.

– Ei bine, puştoaico, vei avea parte de una. Ea îşi luă bagajul, pornind-o către uşă fără să şchioapăte. Şi mă îndoiesc că va fi pe placul tău.

Ea deschise gura pentru a face din nou pe deşteapta, dar se gândi mai bine şi tăcu din gură. În ceea ce-l privea pe Thane, asta reprezenta o mare victorie.

– Maggie? Marry Theresa, nemachiată, purtând o pereche de jeanşi murdari, cu părul ciufulit şi nespălat, intră împiedicându-se pe uşa din spate şi apoi în bucătăria întunecată.

– Oh, Dumnezeule! Uşurarea cuprinse trupul lui Maggie la vederea surorii ei gemene. Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii. Mary Theresa! Ea ţâşni de-a curmezişul încăperii, împiedicându-se uşor în secunda în care se lovi de un scaun pentru bar, izbindu-se de suportul pentru cuţite, ignorând junghiul din fluierul piciorului, repezindu-se către sora sa. Am fost îngrijorată, foarte îngrijorată, zise ea, sufocându-se, în timp ce Mary Theresa se prăbuşi în braţele ei. Am crezut... oh, nu vrei să ştii ce anume am crezut. Ea o ţinu în braţe şi toate acele resentimente pe care le nutrise de-a lungul anilor, gelozia, invidia şi neîncrederea dispărură. Aceasta era sora ei, sora ei geamănă. Şi arăta de-a dreptul îngrozitor.

Mary Theresa plângea, trupul ei subţire zguduindu-se din cauza hohotelor, agăţată de umerii lui Maggie.

– Oh, Doamne, Maggie, am... am fost atât de proastă. Am fost îngrozitor de proastă şi de egoistă. Ea adulmecă, retrăgându-se suficient pentru a-şi şterge nasul cu dosul

mâinii. Lacrimile curgeau din ochii ei care nu aveau nici urmă de machiaj. Îmi pare rău, se smiorcăi ea, abia fiind în stare să vorbească.

– Îţi pare rău? zise Maggie, luptându-se să rămână în picioare. Oh, Doamne, eu sunt pur şi simplu fericită că eşti în viaţă. Credeam că ai murit. Am... am fost atât de îngrijorată. Am primit mesajul tău, dar nu am înţeles ce se întâmplase.

– Nimănui nu i-ar veni să creadă, zise Mary Theresa, rezemându-se de masă. Ea îşi trecu palma peste frunte, iar Maggie băgă de seamă că slăbise îngrozitor.

– Ce s-a întâmplat?

– Totul a fost o greşeală. O greşeală oribilă. Am... am citit astăzi ziarele, am văzut că Renee a murit. Chiar şi în încăperea aceea întunecată, se văzu că păleşte, aşa că Maggie roti comutatorul. Bucătăria fu scăldată în lumină. Mary Theresa, ca şi cum ar fi fost şocată, se uită speriată prin încăpere. Nu! Ea stinse lumina şi apoi, cu Maggie pe urmele ei, o porni repede prin casă, stingând lumină după lumină. Ştie cineva că te afli aici?

– Nu, dar.... în fine, i-am lăsat un mesaj lui Thane.

– La naiba.

– Ce se întâmplă?

– Nimic bun. Trebuie să plecăm de aici. Am nevoie doar de câteva clipe ca să mă spăl, să-mi iau câteva haine şi nişte bani şi...

– Despre ce vorbeşti? Maggie o urmă pe Mary Theresa la etaj. Pentru o femeie care era atât de slăbită şi care aproape că se prăbuşise în bucătărie, Mary Theresa reuşi să urce ultimele trepte şi să intre în dormitorul ei. Dând la o parte jaluzelele şi draperiile, ea zise:

– Închide uşa în urma ta.

– Mary Theresa, ce naiba se petrece? întrebă Maggie, făcând însă ceea ce-i ceruse. Uşa se închise cu un clic.

Mary Theresa aprinse o veioză mică aflată lângă pat.

– E adevărat? întrebă ea. Renne Nielsen e moartă? După expresia buimacă din ochii ei, era clar că ştia răspunsul.

– Noi am crezut că erai tu.

– Oh, Doamne. Mary Theresa îşi trecu degetele ţepene prin păr. Chipul ei era alb precum hârtia. Eu nu voiam... nu ştiam... Vocea ei se pierdu, iar ea îşi puse palma la gură. În accident a fost implicată o singură maşină, nu-i aşa? întrebă ea, în mod clar sceptică.

Maggie scutură din cap, stând lângă o masă încărcată cu fotografiile înrămate ale lui Mary Theresa.

– Loveşte şi fugi, potrivit poliţiei. Presa nu a aflat încă despre asta.

Prinzându-şi părul în pumn şi trăgând de el, Mary Theresa întrebă:

– De ce ar fi vrut cineva să o ucidă?

– Un accident... nimeni nu a vrut să...

Mary Theresa nu asculta.

– Nu, nu, nu! Nu pricepi? Într-o clipă ea fu în picioare şi apoi înăuntrul dulapului din cedru. Evelyn trebuie să fi fost.

– Evelyn? repetă Maggie. Hei, ce tot spui? Apoi începu să priceapă.

– Asta a fost ideea ei de la bun început. Din dulap, Mary Theresa arunca haine într-o valiză creată de un designer. Jeanşi, pantaloni, cămăşi, bluze, toate zburau înăuntru. Maggie se miră. Sora ei era atât de slabă şi totuşi atât de vioaie, mişcările ei fiind rapide şi spasmodice.

– Care a fost ideea lui Evelyn? întrebă ea, în timp ce Mary Theresa, dezbrăcându-şi hainele murdare, o porni spre baie.

Maggie o urmă, păşind peste cămaşa asudată, peste jeanşi şi peste sutien. Mary Theresa dădu drumul la duş.

– N-ar trebui să pierd timp, dar trebuie să dau jos toată... murdăria asta. În oglindă, Maggie își văzu propria imagine – îmbrăcată în pantaloni, bluză și vestă, și pe sora ei complet dezbrăcată, cu sânii fermi și cu coastele ieșite în evidență. Atât de asemănătoare. Atât de diferite.

Mary intră sub duș și se spălă în mai puțin de trei minute. Părul îi era ud în clipa în care se îmbrăcă într-un trening curat.

– Trebuie să plecăm de aici, zise ea, fără a se sinchisi să se machieze, încălțându-și în fugă adidașii.

– Ideea lui Evelyn referitor la ce? întrebă Maggie iarăși în clipa în care Mary Theresa se apleca să-și lege șireturile.

– La actul dispariției, desigur.

Inima lui Maggie se strânse. Asta nu fusese decât un șiretlic publicitar care luase o întorsătură defavorabilă? Dar o femeie murise.

– Stai puțin. Ea se aplecă, apucând-o pe sora ei de braț. Tu *ai plănuit* asta?

– Tu ce crezi?

– Dar...

– După cum am spus, ideea a fost a lui Evelyn. Stăm prost cu banii. M-am împrumutat de peste tot. Ea închise fermoarul valizei și doi ochi mari și bântuiți, care semănau atât de mult cu ai lui Maggie, o priviră.

Cum am spus, totul a fost doar o înscenare, ca publicitatea să crească ratingurile. Emisiunea avea probleme, și noi trebuia să facem ceva ca să ridicăm punctul de piață. Tăntălăii care cereau închiderea la postul de televiziune nu ascultau, iar eu am știut că fie vom fi scoși, fie eu voi fi înlocuită. Crede-mă, Maggie, zarurile erau aruncate.

Ea rosti aceste vorbe fără prea mare emoție, ca și cum nu ar fi avut altă alegere în afara aceleia de a-i dezamăgi pe toți.

– Evelyn știa de existența unei cabane care aparținea

unuia dintre clienții ei, una care nu mai fusesese folosită de ani de zile, așa că m-am dus acolo și m-am ascuns. Singurele persoane care știau unde sunt au fost Evelyn și Renee.

– Renee? Oh, Doamne, asta începe să sune rău. Foarte rău.

– Despre asta vorbeam. Stinge lumina, da?

Maggie stinse toate veiozele, în vreme ce Mary Theresa își puse pe umăr bretelele rucsacului său.

– Deci era și Renee amestecată în asta? zise Maggie, simțind cum i se face rău. Dincolo de faptul că se simțea ușurată pentru că sora ei trăia și, după toate aparențele, era sănătoasă, ea nu putea suporta felul nepăsător în care aceasta vorbea despre complotul lor.

– Evelyn trebuia să rămână în oraș ca să se asigure că totul se desfășura conform planului, Renee era aceea care mergea de colo-colo, fiindcă nu știa nimeni unde locuia și cine era. Și-a schimbat și numele din nou în Warner pentru a nu fi ușor reperată. Oricum, planul era ca după ce ar fi avut loc o mare agitație, iar numele meu ar fi fost din nou unul cu rezonanță, eu să scap din mâinile „celor care m-au capturat“ Ar fi trebuit să aibă loc o masivă vânătoare de bărbați și nimeni nu ar fi descoperit că Evelyn s-a aflat în spatele acestei povești.

– Cei de la poliție nu sunt chiar atât de proști.

– Sigur că sunt. Mary Theresa cobora scara, tropăind repede pe treptele familiare. Sunt actriță, pentru numele lui Dumnezeu, puteam să conving că niște bărbați de la munte au pus mâna pe mine și, din moment ce eu aș fi fost în regulă, vănătoarea ar fi încetat.

– Dar lumea ar fi crezut că acolo sunt oameni care...

– Și ce? Cum am spus, se presupune că nu ar fi avut nimeni de suferit. Ea o porni din nou spre bucătărie. Trebuie să beau ceva.

– De ce a fost Evelyn de acord să facă o chestie de genul acesta?

– Pentru că îi datorez bani. Mary Theresa se apropie de un dulap de unde scoase un pahar pe care-l umplu cu apă de la chiuvetă. Mă aflu într-o situaţie proastă, Mag, se confesă ea. Le datorez bani tuturor şi lucrurile stau să se ducă de râpă din clipă în clipă. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă cei de la postul de televiziune ar fi schimbat formatul emisiunii, iar eu mi-aş fi pierdut slujba? Aş fi fost ruinată! Un adevărat dezastru!

– Dar... Maggie era confuză. Renee e moartă, Mary Theresa. *Moartă.*

– Ştiu. Ea luă o înghiţitură de apă. Aşa cum se presupune că sunt şi eu. Nu e de mirare că ea a insistat ca eu să scriu acel bileţel despre sinucidere şi să-l las în coşul de gunoi pentru a-i îndepărta pe cei de la poliţie. Îţi vine să crezi? Evelyn m-a lăsat pur şi simplu acolo. Fără telefon. Fără electricitate. La un milion de mile depărtare de civilizaţie. Şi sunt convinsă că am fost drogată. Evelyn urma probabil să-mi dea o cantitate suficientă pentru a mă ucide imediat ce reuşea să scape de Renee, zise Mary Theresa, înainte de a lua o înghiţitură zdravănă din pahar, ca apoi să caute într-un alt dulăpior, care în lumina aceea slabă părea un flacon plin cu pastile. Dumnezeule, am o durere de cap. Drogurile nu făceau parte din înţelegere, să ştii. Tot timpul eram teribil de obosită. Ar fi trebuit să fiu suspicioasă, dar nu am fost. Cred că Evelyn i le-a dat lui Renee ca ea să mi le administreze, în aşa fel încât să nu mă trezesc şi să încerc să fug. Ba a scăpat şi de maşina mea, maşina pe care Renee şi cu mine am luat-o şi am ascuns-o acolo.

– Jeepul.

– Mda, nu-l putea conduce nimeni din cauza plăcuţelor mele de înmatriculare, aşa că Renee s-a folosit de

autoturismul ei de teren de culoare neagră. Dar într-o zi, pentru că Evelyn avea o aşa-zisă problemă cu maşina, a luat Blazerul. Când ea nu s-a întors la timp, Renee s-a hotărât să rişte şi să ia Jeepul. A plecat şi nu s-a mai întors niciodată.

– Pe Jeep s-a găsit o urmă de vopsea de culoare neagră, zise Maggie, îngrozită. Evelyn Lawrence, o criminală? Interesată de bani? Nu părea să aibă logică.

– Imaginează-ţi. Mary Theresa, dădu pe gât un pumn de pastile şi le înghiţi.

– Dar astea – cele pe care le iei acum – dacă ai luat droguri, nu e o idee proastă? zise Maggie, încercând să ţină pasul cu explicaţia surorii ei.

– Aspirină, Mag. Nu-ţi face griji. La naiba, pun pariu că durerea asta de cap se datorează nenorocitelor de pastile care mi-au fost date. Mă cam săturasem să stau acolo, dar Evelyn repeta întruna că fiecare zi în care eu voi sta deoparte nu ar face decât ca reapariţia mea să fie şi mai spectaculoasă. Ea râse amar. Ghici cine a fost păcălit?

– Noi toţi.

Mary Theresa mai luă o înghiţitură mare din pahar înainte de a arunca apa rămasă în chiuvetă.

– Crezi că Evelyn ar fi în stare să ucidă două persoane de dragul banilor? Am cunoscut-o... Maggie clătină din cap. E o cale mult prea lungă.

– E nebună, evident.

Maggie îşi aminti de femeia de afaceri calmă pe care o întâlnise cu o zi înainte.

– OK, hai să admitem că Evelyn e pusă cu spatele la zid şi că ea... a ucis-o pe Renee ca să-şi şteargă urmele sau pentru că... pentru că ea şi-a imaginat că tu vei fugi într-un fel sau altul, zise Maggie, fără a crede în ce spune. Ce se va întâmpla după aceea?

– O să-ţi spun în drum spre maşină. Ai una, nu?

– Una închiriată.

– Perfect. Nu vreau să o folosesc pe a mea. Nu încă. Nu până nu aflu cu certitudine ce se petrece. Ea o porni spre ieşire. Atunci când Renee nu s-a mai întors după vreo două zile, am început să-mi fac griji şi să o caut. Capul meu se limpezise şi mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Că ceva nu e cu adevărat în regulă. Eram foarte nervoasă, fiindcă mă aflam în mijlocul unui loc pustiu. Din fericire, nişte puşti se plimbau cu snow-mobilul şi m-au găsit, m-au scos la drum şi am mers pe jos până am ajuns la şosea, de unde m-a luat un camionagiu care venea de la Salt Lake. Ea oftă. Cea mai rea parte a poveşti e că nu m-a recunoscut nimeni. Se presupune că ar fi trebuit să se declanşeze o adevărată vânătoare în beneficiul meu, iar Evelyn era convinsă că m-am catapultat într-o celebritate instantanee – devenind o afurisită de icoană a Americii, însă cele trei persoane care m-au văzut n-au ştiut cine sunt. Camionagiul m-a lăsat la un restaurant din afara oraşului. Acolo am citit ziarul şi am aflat despre Renee. Am luat un taxi până aici şi nici măcar idiotul de şofer nu şi-a dat seama cine sunt.

– Nu cred că asta e cea mai rea parte, zise Maggie, reamintindu-şi de egomania surorii ei. Eu cred că ar fi mai bine să telefonăm la poliţie, rosti ea, îndreptându-se spre telefon.

– Mai târziu. Când îmi voi pune la punct propria poveste.

Maggie rămase ca lovită de trăznet.

– Ce e de pus la punct? Trebuie să spui adevărul. Şi gata!

– Şi să stric totul? Toată munca? Tot ce am construit ca publicitate? întrebă Mary Theresa, scuturând din cap. Ai înnebunit? Poate că vom putea spune că a fost ideea lui Renee şi...

– Încetează! Maggie se opri brusc şi o apucă suficient de tare pe Mary Theresa de braţ, astfel încât să o răsucească. S-a terminat. S-a terminat totul. Nu pricepi!

– Tu nu pricepi. Mary Theresa lăsă jos bagajul. Eu nu pot renunţa la viaţa mea. La cariera mea.

– Nu trebuie să renunţi..., ci doar să schimbi direcţia. Ea întâlni privirea surorii ei în lumina aceea difuză. Ai făcut-o şi altădată. Adesea, sublinie Maggie, nefiind în stare să împiedice ca întrebarea ce o sâcâise din clipa în care o revăzuse pe Mary Theresa să-şi ea zborul de pe buzele ei. De ce ţi-ai trimis vocea către mine – de ce l-ai învinovăţit pe Thane pentru toate astea?

Mary Theresa îşi ţinu respiraţia. Ea o aţinti cu privirea pe sora ei, clătinând uşor din cap.

– Chiar vrei să afli?

Maggie nu era sigură. Existau atâtea emoţii, atât de mulţi ani, atâtea minciuni şi decepţii, toate amestecate în viaţa pe care Mary Theresa o avusese cu Thane şi totuşi, trebuia să afle adevărul. Ea nu bătuse atâta drum pentru a închide ochii şi pentru a-şi îngropa capul în nisip.

– Da, Mary Theresa. Vreau adevărul. Tot adevărul.

21

În casa Marchizei se întâmplă ceva, zise Hannah, dând buzna în biroul lui Henderson, în miez de noapte, aşa cum făcea mereu. Rujul ei îşi pierduse strălucirea, ochii îi erau obosiţi, dar ea tot frumoasă era, chiar şi atunci când se ocupa în exclusivitate de slujbă.

– A sunat Jane Stanton, vecina Marchizei, spunând că pe alee e parcată o maşină. Jane e sigură că a observat câteva lumini atunci când a încercat să bage în casă un membru al menajeriei.

– Să mergem. Henderson aştepta raportul asupra Blazerului, dar fu în picioare într-o secundă.

– Walker unde e?

– Potrivit urmăritorului său, a făcut un drum până la aeroport, dar nu a luat nicio cursă.

– Deci se află încă în oraş?

– Aşa se pare. Hannah ţinu pasul cu el. Ştii probabil că noi ar fi trebuit să păstrăm pe cineva de pază acasă la Marchiză şi să dăm uitării urmărirea lui Walker.

– Verdictul nu se află în direcţia aceea. Traversară împreună secţia de poliţie, îndreptându-se către parcare.

– Ai luat o armă? o întrebă el pe Hannah în timp ce se urcau în maşina departamentului.

Ea se bătu uşor cu palma peste umăr.

– Exact ca în American Express, zise ea fără să zâmbească. Nu plec de acasă fără el.

– Ascult, îi zise Maggie surorii ei. Fie îmi spui tot ce s-a întâmplat, fie îi telefonez lui Thane...

– Lui Thane? Mary Theresa se răsuci, clătinând din cap. Nu-i vom telefona. Niciodată.

– De ce?

– Pentru că... pentru că nu vreau să dau ochii cu el.

– Cred că va trebui s-o faci. Ai un fiu cu el.

Mary Thersa care se aplecase după bagaj înlemni.

– Ţi-a spus.

– Da.

– Oh. Ea expiră aerul cu putere. Uite ce e, nu avem timp pentru asta.

Maggie știa că ea avea dreptate însă nu se putu abține să nu întrebe:

– De ce ai încercat să dai vina pe el? De ce atunci când m-ai contactat ai spus că el ți-a făcut asta?

– E complicat.

– Pune-mă la încercare.

– Pentru că nu s-a pus chezaș pentru mine, fir-ar să fie. Aveam nevoie de ajutor, iar lui nici nu i-a păsat.

– Te referi la bani?

– Da! Totul se învârte în jurul banilor! Trezește-te, Maggie. Poate că tu... tu poți fugi la o fermă aflată în mijlocul pustiului, dar restul lumii are nevoie de o viață decentă. Costă atât de mult...

– L-ai implicat pe Thane în dispariția ta, fiindcă voiai să te răzbuni pe el? Maggie văzu roșu în fața ochilor. L-ai mințit în privința existenței fiului lui și cu toate astea, în momentul când a refuzat să-ți mai împrumute bani, tu ți-a trimis vocea, insinuând că el a avut într-un fel de-a face cu dispariția ta? Maggie era îngrozită. Cine era femeia asta complicată cu care avea în comun atât de multe, dar în același timp atât de puține?

Bărbia lui M.T. se înălță puțin.

– Asta te-a adus aici, nu? Mi-am imaginat că vei veni într-un suflet să-l salvezi și să faci și mai multe presiuni asupra poliției – deci nu trebuie să dezgropăm mizeriile mai mult decât este necesar.

– Povestea asta e atât de dezgustătoare, șopti Maggie, rezemându-se de unul dintre scaunele de la bar.

În lumina ce răzbătea de la ceasul cuptorului cu microunde, Mary Theresa se ocupă de cheița fermoarului jachetei sale călduroase.

– Știu că nu ai renunțat niciodată la el. Ea își mușcă buza, ferindu-și privirea. Cred că îți datorez o explicație.

– Ce vrei să spui? Maggie presimți ce avea să urmeze,

dându-şi seama că nu voia să afle sursa trădării surorii ei de acum câţiva ani.

– Ştii de ce am făcut-o, nu-i aşa?

– Ce anume ai făcut?

– Ştii tu. Ea înălţă din umăr, lingându-şi buzele. Când m-am dus la Thane pentru prima dată... în apartamentul lui.

– Vrei să spui atunci când te-ai culcat cu el, clarifică Maggie. Durerea pe care ea o ascunsese atâta amar de vreme deveni acută. Ea strânse marginea blatului, aşteptând.

– Mda, ei bine, a fost din cauza lui Mitch. Chipul lui Mary Theresa se contorsionă.

– A lui Mitch?

Mary Theresa îşi feri privirea şi se uită pe fereastră la noaptea întunecată.

– Am rămas însărcinată. Noaptea aceea din bazinul cu apă fierbinte... nu a fost prima. Mitch şi cu mine.... în fine, el m-a ajutat într-o seară când am fost să mă întâlnesc cu Carl Janovich. El era mai mare şi eu... eu l-am necăjit, cred, şi el a devenit nepoliticos. Ne aflam la o petrecere şi Mitch a apărut la ţanc. Carl tocmai începuse să mă pocnească, să mă facă târfă, prostituată şi în alte feluri oribile. Mary Theresa înghiţi în sec, ochii strălucindu-i din pricina lacrimilor încă nevărsate. Oricum, zise ea, vocea cedându-i puţin, Mich m-a scos de acolo, a început să mă muştruluiască şi eu... eu am clacat. Plângeam şi eram necăjită şi el... m-a îmbrăţişat pur şi simplu. M-am agăţat strâns de el, el m-a sărutat pe păr şi un lucru a dus către celălalt şi... Ea închise ochii. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, făceam dragoste. Şi apoi din nou în seara balului de la sfârşitul anului de curs. Şi...

Lui Maggie i se făcuse greaţă.

– Am încercat amândoi să ne oprim, dar nu am putut. Apoi ne-ai surprins tu în bazinul cu apă fierbinte şi aşa s-a sfârşit totul. Ea îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Numai că eu

eram gravidă. De aceea s-a sinucis Mitch, pentru că eu eram însărcinată cu copilul lui.

– Al lui? repetă Maggie, înlemnită.

– Da. Eu aveam nevoie de un tată pentru bebeluşul meu, aşa că m-am îmbrăcat la fel ca tine şi m-am dus acasă la Thane. A fost foarte uşor de păcălit, căci băuse.

– Oh, Dumnezeule.

Crampele îi strânseră stomacul lui Maggie.

– Dar de ce? De ce Thane?

– El era disponibil. Şi am vrut să mă răzbun pe tine, fiindcă în adâncul sufletului meu te-am învinovăţit pentru moartea lui Mitch. Ştiu că am greşit, dar aşa a fost. Am încercat să mă despart de el în momentul când tu ne-ai surprins în bazinul cu apă fierbinte, dar lucrurile s-au înrăutăţit din ce în ce, Mitch a devenit paranoic, a jurat că tu vei mărturisi mamei şi tatei. A început să vorbească prostii şi apoi... mi-a spus că se va sinucide. Nu l-am crezut... Vocea ei se frânse.

– Şi apoi s-a înecat, zise Maggie, nedorind să audă partea aceea a poveştii lui Mary Theresa şi, cu toate astea, nu a fost în stare să nu o asculte cu o fascinaţie morbidă.

– Mda. Eu, eu cred că s-a întâmplat fiindcă el era speriat. Din cauza ta. Iar eu am vrut să mă răzbun pe tine.

– Oh, Mary Theresa...

Maggie ridică o mână, întrerupând sfârşitul îngrozitor al poveştii.

– Nu. Am greşit. Am stricat totul, ştiu. Ea îşi îngropă faţa în palme, degetele înfigându-i-se adânc în păr. Dar nu am fost în stare să mă opresc şi am rămas din nou însărcinată. Oh, la naiba, ce mai porcărie. Pe Thane nu l-am iubit niciodată. Niciodată. Dar eram geloasă pe tine.

– Pe *mine?* Oh, Mary, de ce? Tu erai cea populară, totul mergea ca pe roate pentru tine.

– Dar Thane te iubea. Vreau să spun că te iubea cu adevărat. Am observat asta în felul în care te privea, în felul în care el flirta cu tine, în glumele voastre. La mine nu s-a uitat nici măcar o dată. Indiferent ce făceam. A fost primul tânăr care nu s-a arătat interesat. Ea ridică o mână, întâlnind privirea neîncrezătoare a lui Maggie. Nu m-a iubit nimeni niciodată în felul în care Thane te-a iubit pe tine. Nimeni. Ea înghiţi cu greutate. Şi nu o va face nimeni niciodată.

– Ajunge. Nu mai pot asculta aşa ceva. Trebuie să plecăm de aici, şi fie că îţi place, fie nu, trebuie să suni la poliţie.

– Nici gând.

Maggie auzise destule. Din doi paşi mari, ea ajunse în partea opusă a camerei, lipindu-şi nasul de al surorii ei.

– Haide, Mary. S-a sfârşit.

Voia să trezească o rămăşiţă de bun-simţ în femeia care încă dorea să joace rolul Marchizei.

– Ai un fiu. Un fiu!

– Asta a fost o surpriză.

– Băiatul lui Thane. Şi lui nu i-ai spus. Nu-mi vine să cred!

– Eu... eu nu am ştiut ce să fac, dar nu voiam să fiu ţinută în loc de un copil, mai ales după ce-l pierdusem pe al lui Mitch... şi doream să pun capăt mariajului cu Thane. Nu trebuie să-ţi spun că nu eşti nicicând mai singură decât atunci când te căsătoreşti cu persoana nepotrivită.

Maggie nu fu în stare s-o contrazică, simţise şi ea acelaşi lucru în decursul anilor în care fusese soţia lui Dean McCrae.

– Vino. Să mergem. Când luă bagajul lui Mary Theresa, auzi în depărtare şuierul puternic al unei sirene.

Ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, Mary Theresa îşi smulse rucsacul din mâna lui Maggie şi o porniră către uşa de la intrare.

– În concluzie, de ce nu mi-ai dat pur şi simplu telefon ca să-mi spui că ai probleme de ordin financiar?

– Nu puteam. Eu eram cea care avea o carieră fantastică, bărbaţi şi bani. Nu eram în stare să admit că am dat greş, Mag. Nu în faţa ta. Iar când lucrurile s-au înrăutăţit cu adevărat cu câteva săptămâni în urmă, Evelyn a clocit planul acesta pentru mine: să dispar, să se revigoreze ratingurile şi tot restul. Dacă lucrurile vor funcţiona la televiziune din pricina interesului arătat de telespectatori, pot să cer cât vreau sau să plec în altă parte, poate să-mi reiau cariera cinematografică şi, desigur, să scriu o carte. M-am gândit că ai putea să mă ajuţi chiar tu în privinţa asta. Dar pe Thane am fost supărată. Foarte supărată. Şi am vrut ca tu să vii aici, ca să fii partaşă la revenirea mea triumfală.

– M-am speriat rău de tot. Ajunseră lângă uşa de la intrare. Am crezut că ai murit!

– Ştiu, ştiu, dacă nu mi-aş fi trimis vocea către tine şi nu aş fi comunicat, ai fi putut crede că am murit. În felul acesta, ai aflat contrariul.

– Atunci de ce nu ai luat iar legătura cu mine, îi ceru Maggie socoteală, înfuriindu-se. Oricum, m-ai făcut să trec prin ce-i mai rău.

– Trebuia să păstrez aparenţele.

– Nu ştiam că poţi să-ţi trimiţi vocea mai departe la comandă.

– N-am ştiut nici eu. Pur şi simplu am avut noroc. Se... se pare că funcţionează cel mai bine atunci când mi-e teamă, atunci când sunt sub influenţa unui val de adrenalină. Iisuse, habar nu am. Haide. Am irosit deja prea mult timp.

Maggie aprobă. Nu reuşise să părăsească prea repede casa lui Mary Theresa. Se grăbiră să iasă afară şi se urcară în maşină.

– Va trebui să dai ochii cu Thane, fie că vrei, fie că nu.

Tot ceea ce-i mărturisise Mary Theresa îi îngheţase sângele. Sora ei era atât de calculată, de egocentrică, şi cu toate astea erau gemene. La exterior. Pe dinăuntru, diferite precum noaptea şi ziua.

Răsuci cheia în contact. Nimic.

– Ce dracu'?

– Ce se întâmplă? zise Mary Theresa, ochii ei cercetând cu privirea cartierul învăluit în întuneric, în care casele cu dimensiuni generoase se ridicau pe terenurile vaste, cu ferestrele strălucind în noapte.

– Nu ştiu. Ea încercă din nou.

Motorul nici măcar nu tuşi.

– E ridicol.

– Haide, haide!

– Încerc!

Încercă încă o dată, dar motorul era mort.

– Nu am timp pentru aşa ceva. O să riscăm luând o maşină de-a mea, insistă Mary Theresa, însă Maggie presimţi o capcană. Maşina funcţionase perfect, neavând nici cea mai mică problemă în zilele când ea o utilizase.

– Cred că ar trebui să mergem la vecini...

Mary Theresa n-o ascultă. Ea îşi înşfăcase bagajul şi o pornise deja în fugă către casă, deschizând uşa care nu era încuiată, intrând repede. Maggie, în vreme ce clopoţeii de avertizare se porniră să clincăne în capul ei, o porni pe urmele lui Mary.

– Aşteaptă, Mary Theresa...

Intră. De data asta, Mary Theresa aprinsese lumina în bucătărie.

– Îmi ia doar un minut, explică ea, când Maggie clipi în faţa luminii puternice. N-o să bage nimeni de seamă, şi chiar dacă vor observa, vom pleca într-o clipă.

– Deschise un dulăpior unde cheile erau înşirate pe partea interioară a uşii.

– Gata... oh, la naiba, cheile au dispărut.

– Cum adică au „dispărut“?

– Cele de rezervă. Erau toate aici. Fruntea ei se încreţi, iar frica i se întipări o clipă pe faţă.

– Oh, Doamne, pun pariu că le-a luat Wade!

– Ale tale unde sunt? întrebă Maggie, amintindu-şi apoi că geanta lui Mary Theresa fusese în Jeep.

– Să mergem. O să chem un taxi. Ea ajunse în dreptul telefonului, dar exact în secunda aceea, Maggie auzi scârţâitul unui pantof în spatele lor.

Se întoarse şi o văzu pe Evelyn Lawrence în holul care ducea către garaj.

– Oh, Dumnezeule...

– Evelyn! Vocea lui Mary Theresa era calmă.

– Mi-am imaginat că vei apărea aici. Evelyn nu zâmbea, ochii ei reflectând o anume tristeţe. Ea pocni din limbă în aceeaşi clipă în care clătină din cap. Lasă telefonul jos, Maggie. Speram să nu se ajungă la aşa ceva, zise ea oftând.

Maggie făcu câţiva paşi, înainte de a zări revolverul de mici dimensiuni ascuns în mâna înmânuşată a lui Evelyn.

– Trebuia să rămâi în locul unde se presupune că te aflai, Marchiză.

– M-ai lăsat acolo ca să mor. În clipa aceea, Mary Theresa începu să se mişte.

– Urma să mă întorc.

– Sigur.

Evelyn oftă.

– Aveai nevoie de alte pastile, Marchiză. Altfel sinuciderea nu ar fi părut reală.

– Oricum, nu ar fi părut – acolo, acolo existau dovezi că prin zonă mai trecuseră şi alte persoane. Nu aveai cum să le faci să dispară.

– Nu putea nimeni să facă legătura cu mine. Ea se încruntă, căzând pe gânduri. Ar fi funcționat. Mai ales dacă Renee ar fi reușit să-și păstreze calmul.

– Tu ai ucis-o, zise Mary Theresa.

– N-am prea avut de ales.

– Dar de ce? întrebă Maggie. Ai ucis o femeie de dragul banilor...

– De dragul banilor? Așa crezi? Ea nu o privea pe Mary Theresa.

– Pentru ce altceva? întrebă Mary Theresa, în ochii căreia apăru un licăr de îngrijorare.

– Ghicește.

Mary Theresa înghiți în sec.

– Thane nu a fost singurul bărbat pe care sora ta i l-a furat cuiva, nu-i așa, Mary Theresa? Evelyn făcu un pas în față.

– Oh, Evelyn, nu. Chipul lui Mary Theresa era alb ca varul.

– Oh, nu, și nu a fost doar Robby Inman cel care s-a îndrăgostit de tine. Îți amintești de el, nu-i așa, Maggie, ginerele lui Syd Gillette, ți-am povestit despre el. Vocea lui Evelyn se înălță cu o octavă, iar ochii erau luminoși, luceau din pricina lacrimilor.

Maggie îngheță.

– Cel de-al doilea soț al meu, Scott. Ea oftă, ridicând brațul în direcția lui Mary Theresa. Scott mă adora. Am crezut că el era un dar trimis de Dumnezeu. Asta până în secunda când a cunoscut-o pe sora ta. Evelyn în lumina puternică a bucătăriei părea mai bătrână decât vârsta pe care o avea în clipa când îndreptă revolverul către Marchiză. Ea se rezemă cu șoldul de masa bucătăriei, privind-o pe Maggie. Cea mai rea parte a poveștii a fost că aventura asta nu a însemnat

absolut nimic pentru tine. Scott nu a însemnat decât o ființă cu care să te poți juca, pe care să o furi. Ar fi trebuit să-mi dau demisia în clipa aceea, să te trimit la plimbare, dar nu am fost în stare. Erai singura clientă pe care o aveam – o vedetă. Știi cât timp m-am urât pentru slăbiciunea mea, pentru faptul că mă aflam încă în spatele tău, sunându-te, în vreme ce tu îmi furaseși soțul, ca apoi să-l arunci?

Maggie simți cum i se face rău, în vreme ce ochii lui Mary Theresa erau rotunzi și fața palidă.

– Nu o asculta, Mag, zise ea.

– Înființarea acelei companii, MER, s-a petrecut doar pentru ca tu să-ți salvezi conștiința vinovată, zise Evelyn. Știi, cred că am o idee despre cum să pun capăt tuturor acestor lucruri.

– Cum? întrebă Mary Theresa, nervoasă.

– O cale prin care să curăț mizeria pe care ați făcut-o tu și Renee.

– Nu... *Maggie, trebuie să facem ceva. O să ne ucidă pe amândouă. Ia cuțitele!* Evelyn asta e o nebună. Trebuie să rezolvăm cumva. Haide... În vreme ce Marchiza încerca să ajungă la o înțelegere cu ea, Evelyn o privi pe Maggie. Suportul cu cuțite se afla la distanță mică. Cu inima bătându-i nebunește, Maggie se apropie de tejghea, dar rotițele se puseseră deja în mișcare în mintea lui Evelyn.

– O s-o rezolvăm cumva, corect. Așa cum vreau eu.

Ea ridică pistolul.

Oprește-o! Acum!

Maggie se aruncă înainte.

Evelyn răsuci pistolul, îndreptându-l către brațul său stâng. Poc! Pistolul se descărcă. Evelyn țipă, chinuită de durere.

*

– Rămâi aici, îi ordonă Thane lui Becca, în vreme ce frână în faţa casei Marchizei.

– Nici gând.

– Nu protesta; ar putea fi periculos.

– Şi? Nu părea să fie câtuşi de puţin intimidată, iar el îi înţelegea motivele. Era o puştoaică care minţise, furase şi apoi plecase la drum tocmai din California pentru a ajunge la mama ei. Teama lui Thane nu era în stare s-o oprească.

– Nu ştiu ce se petrece în casă. Rămâi acolo. O să vin să te iau.

– Mincinosule.

– Fă cum îţi spun, Becca, îi ordonă el, coborând din maşină şi dorindu-şi să existe o cale de-a o încuia înăuntru, pentru a fi în siguranţă. În mod evident, predica lui despre faptul că trebuia să fii matur şi responsabil şi să faci ceea ce-ţi cer adulţii, nu avusese niciun fel de efect asupra ei.

El o porni pe alee, se răsuci pe călcâie şi arătă în direcţia camionetei cu un gest autoritar.

Se auzi o împuşcătură.

O femeie ţipă de durere.

Maggie!

Thane năvăli pe uşă şi fugi orbeşte de-a lungul coridorului. Capul îi bubuia, cuprins de teamă. O pierduse. Parcursese atâta drum doar ca să o piardă. Groaza şi furia explodară în inima lui.

– Maggie! În numele Domnului, Maggie! Vocea lui era dură, inima îi bătea puternic, iar furia care creştea mereu şi teama care îl orbea îl făceau să meargă înainte.

– Thane, stai pe loc! Vocea îngrozită a lui Maggie.

Deci trăia.

– Pleacă dracului de aici, auzi o altă voce, pe care el nu o recunoscu. Alergă mai departe.

Auzi nişte paşi în spatele său. Sirenele urlau afară.

– Mamă? o voce slabă.

– Becca? Oh, Doamne, nu! ţipă Maggie. Stai pe loc! Thane, scoate-o de aici! *ACUM!*

– Taci! Din nou vocea femeii. În vreme ce cizmele îi duduiau, el o luă după colţ, dând cu ochii de o femeie al cărei braţ sângera şi care ţinea un pistol în mână. Ea se răsuci, cu chipul îndurerat, îndreptând arma către el.

– Nu!

– Mami! Becca fugi în încăpere, dând să-l împingă pe Thane însă el o prinse.

– Becca, pleacă! strigă Maggie, sărind în direcţia femeii rănite. Aceasta se răsuci, şi mâna îi tremură. În momentul în care Maggie ajunse lângă ea, ţeava era îndreptată către Becca şi Thane.

– Oh, Doamne, nu! Mary Theresa se aruncă în spaţiul dintre Thane şi Evelyn, chiar în secunda în care arma se descărcă.

Ţipând, Mary Theresa căzu pe podea.

Thane o împinse pe Becca pe scaun.

Pistolul ţinti din nou.

Thane făcu un salt în aer.

Poc! Pistolul bubui.

Durerea fierbinte îi arse măruntaiele. El o trânti pe femeie la pământ, luptând împotriva întunericului care îi cuprindea creierul.

– Thane! Nu! Nu! strigă Maggie.

Lumea pluti în faţa ochilor lui, dar el rămase mai departe deasupra femeii care se prinse de el precum un cleşte, încercând să ţintească din nou cu pistolul ei blestemat. El clipi, auzind paşi, voci bărbăteşti pline de asprime şi ordine.

– Stai pe loc! Poliţia!

El blocase femeia, dar aceasta reuşi să-şi întoarcă

pistolul către ea. Bang! Becca urlă. Maggie făcu un salt către canapea, acolo unde stătea Becca, albă la față, tremurând și plângând.

– E OK, puiule, totul o să fie bine. Ea o îmbrățișă strâns, o legănă, zărind ca prin ceață fața lui Henderson. Capul îi bubuia, iar aerul mirosea a sânge și a metal încins.

– La naiba, aici e o adevărată zonă de război, zise Henderson. Cheamă-i pe paramedici, îi ordonă el unui bărbat în uniformă.

– Sunt aici.

Cei ce păreau a fi câteva duzini de bărbați și femei în uniformă, cu armele în poziție de tragere, dădură buzna în încăpere. Și se apucară imediat să le acorde primul ajutor celor răniți. Maggie se împărțea între îmbrățișările date fiicei, surorii și iubitului ei. Lacrimi de durere și disperare îi curgeau pe față. *Te rog, Doamne, permite-le să trăiască. Lasă-i pe toți în viață.*

– Aici am nevoie de oxigen.

– Ea e încă în viață – cine naiba e?

– Evelyn Lawrence, zise Maggie, văzând trupul plin de sânge al lui Evelyn și ochii privind fix prin lentilele sparte. Ea... ea a fost cea care a plănuit totul. Ba chiar s-a și împușcat... ca să vă închipuiți că am făcut-o noi, bănuiesc. Oare era posibil? Oare Evelyn fusese atât de disperată, încât să se rănească și apoi să încerce să le ucidă pe Marchiză și pe ea?

– Ea mi-a salvat viața, zise Becca, privind către Marchiză, care zăcea, în timp ce sângele îi țâșnea din piept, pe podeaua lipicioasă și purpurie, iar un număr mare de paramedici lucrau febril, încercând să stopeze sângerarea și îi aplicau o mască cu oxigen.

Polițiștii erau răspândiți peste tot. Maggie, îmbrățișând-o pe Becca, se apropie încet de Thane.

– Scoateţi copila de aici! lătră Henderson.

– Am preluat-o eu, zise partenera lui Henderson, dând la iveală un surâs atrăgător şi îmbrăţişând-o pe Becca. Eu sunt Hannah. Tu trebuie să fii Becca.

– Mami...

– E în regulă, scumpo.

– Hai să mergem dincolo. Hannah o ajută pe Becca să părăsească locul crimei, pornind-o apoi către partea din faţă a casei.

– Vin imediat, promise Maggie.

Maggie! Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?

Tocmai o aşezau pe Mary Theresa pe targă.

– Dumnezeule, e femeia care lucrează la televiziune!

– Trebuie să vorbesc cu ea, ceru Maggie.

– Nu vă mai poate auzi! Duceţi-o în ambulanţă!

Rămâi cu bine, Maggie...

– Nu!

Sunt aşa de obosită... Eu...

– O pierdem, rosti unul dintre paramedici.

– NU! NU! se văicări Maggie, aruncându-se spre targă şi simţind cum nişte braţe puternice o trag înapoi. O să te faci bine. Mary Theresa, mă auzi? Rezistă! Plângea, sufocându-se din pricina conştientizării că Mary Theresa era pe moarte. Durerea se prelinse înăuntru ei, iar ea simţi o sfâşiere în inimă, ca şi cum o parte i-ar fi fost smulsă. Oh, Doamne, nu!

– La naiba, moare. Alergând, doi bărbaţi o purtară pe Mary Theresa, aşezată pe targă, afară din încăpere şi apoi către ambulanţa care îi aştepta, dar Maggie ştiu în adâncul sufletului ei că-şi pierduse sora pentru totdeauna.

– Scoteţi-o de aici, zise Henderson. Asiguraţi-vă că i se va face un control la spital. Ei vorbeau despre ea!

– Nu merg nicăieri!

– Doamnă, vă rog…

– Aşteptaţi. Thane? Ea se lăsă în genunchi lângă Thane care era îngrijit de un paramedic.

– Şi-a pierdut cunoştinţa.

– Duceţi-l în ambulanţă.

Frica, rece precum moartea, îi zgârie inima cu nişte unghii din oţel.

– Trebuie să fiu alături de el.

– El nu va şti lucrul acesta.

– Nu-mi pasă. Lăsaţi-mă să merg cu el. Thane, poţi să mă auzi, iubire? Thane... te iubesc... I se păru că vede o grimasă uşoară a buzelor, dar nu putea fi sigură... el era palid şi sângera şi...

Maggie simţi cum cineva îi aşază o pătură pe umeri, găsi o cale să ia din nou legătura cu Becca şi începu să se roage aşa cum nu se rugase niciodată în viaţa ei.

Nu putea să-l piardă pe Thane tocmai acum. Nu din nou.

Dar lucrul acesta nu depindea de ea.

De undeva din adâncul acelui hău el auzi vocea ei.

– Thane, mă auzi, iubitule?

Iubitule? Era vocea lui Maggie? Durerea ţipă înăuntrul lui, iar în momentul în care el deschise un singur ochi, lumina albă şi orbitoare îi invadă simţurile.

– Thane? El încercă să deschidă ochii! Becca, priveşte. Oh, Doamne, Thane, noi am crezut, vreau să spun... Maggie plângea, vocea ei frângându-se. Mary Theresa e moartă... însă tu... oh, te rog.

El se strădui să deschidă ochii din nou şi chipul ei, o imagine înceţoşată, apăru în câmpul lui vizual. Ea zâmbea şi plângea, lacrimile prelingându-i-se pe faţă.

– M-ai speriat de moarte, zise ea. Am crezut că te-am pierdut. Din nou. Nu aş putea suporta.

El îi simţi mâna, caldă în opoziţie cu oţelul rece al marginii patului de spital. Încercă să vorbească, dar vocea îl trăda.

– Maggie, şopti el.

– Da, iubitule.

– Vrei să... vrei să...

– Vreau să ce?

– Să te opreşti... din plâns...

– Nu pot.

– Suficient cât să... să-mi spui că... te vei căsători cu mine.

– Ce? Ea gâfâi, începând apoi să plângă şi mai tare. Să mă căsătoresc cu tine? Eşti nebun? Nu am să părăsesc spitalul ăsta până nu o fac. După câte îmi dau eu seama, nu prea poţi fugi de mine.

– Nici nu aş face-o. Te iubesc, zise el, prăbuşindu-se din nou, auzind cum ea îi jura la rândul ei dragoste veşnică.

– Şi eu te iubesc, cowboy, deci să nu faci vreo prostie ca de exemplu să mori în braţele mele, auzi. Te iubesc!

EPILOG

Ajunul Crăciunului
Settler's Ridge, Idaho

„...să ningă, să ningă, să ningă..."

Radioul cânta încet în vreme ce Maggie puse un cadou special sub brad. Ea surâse, zărind luminile Crăciunului reflectate în coronița de nuntă. Cine ar fi crezut? Nu se așteptase să se căsătorească din nou, nu se gândise niciodată că ea și Thane vor deveni o familie, dar se înșelase.

Merse lângă fereastră și îi văzu pe Becca și pe Thane care înaintau agale prin zăpadă. Hrăniseră caii, iar acum se întorceau, în timp ce Barkley lătra și sălta în urma lor.

Mary Theresa murise. Evelyn se asigurase de lucrul acesta, iar Evelyn Lawrence ajunsese în spatele gratiilor, așteptând procesul intentat nu numai pentru moartea Marchizei, ci și pe pentru cea a lui Renee Nielson. Editorul lui Maggie voia cu disperare ca ea să scrie o carte despre viața și moartea Marchizei, dar Maggie nu se putea hotărî să facă lucrul acesta. Era trist, reflectă ea, cum sora ei găsise în moarte faima ce o ocolise în timpul vieții. Fotografia ei apărea în toate tabloidele, speculațiile privind viața ei intimă ajungând departe. Publicul american și presa nu se puteau sătura de ea.

Cât despre Maggie, ea era fericită, fiindcă revenise în Idaho, departe de familia lui Dean. Jim şi Connie renunţaseră la solicitarea lor de a deveni tutorii Beccăi, iar Becca se stabilise în cele din urmă la şcoala din regiune. Ba chiar avea şi primul ei iubit, un băiat tăcut, pe nume Austin Peters.

Uşa se deschise şi Barkley dădu buzna în încăpere, pentru a-şi scutura zăpada de pe hăinuţă şi a dărâma cadourile ce erau stivuite sub ramurile bradului.

– Puteam sărbători în Chayenne, o tachinase Thane.

– Sau în Rio Verde, îi amintise Maggie.

Însă ei hotărâseră să locuiască aici până când Thane, care încă se recupera în urma acelei împuşcături care-i fracturase două coaste şi îi distrusese splina, avea să se vindece. La primăvară, urmau să decidă dacă se vor muta sau nu.

Multe depindeau de fiul lui Ryan, pe care el îl întâlnise o singură dată. Părinţii adoptivi ai băiatului, Vera şi Bill Brown, dându-şi seama că Thane nu intenţiona să-l ia de lângă ei, îi permiseseră fiului lor să-şi cunoască tatăl biologic. Existau planuri pentru perioada verii.

Da, viaţa se liniştise. Becca şi Thane se obişnuiseră unul cu celălalt, cu toate că încă se înfruntau.

– Doi încăpăţânaţi, îi dojenise Maggie de multe ori.

Becca se îndreptă către dormitorul ei pentru a-i telefona lui Austin, iar Thane observând că erau singuri, o trase pe Maggie în braţele lui.

– Ce ai zice să o facem în seara asta sub brad? îi sugeră el la ureche.

– Tu – infirmul? Pe podea? glumi ea, privind în ochii bărbatului pe care îl iubea şi simţind pentru o secundă de tristeţe că nu va mai simţi niciodată acea legătură specială dintre ea şi sora ei.

– Pune-mă la încercare.

– Ar trebui?

– Cu certitudine. El o sărută lung şi cu pasiune, răpindu-i răsuflarea, înfierbântându-i sângele, în timp ce se întreba dacă se va sătura vreodată de bărbatul acesta.

Nicio şansă. El va fi întotdeauna mult prea incitant. Din dormitor ea auzi râsul fericit al Beccăi. În mod evident, era pe aceeaşi lungime de undă cu noul ei iubit.

– Am ceva pentru tine, domnule Walker, zise ea, ducându-se la brad şi luând o cutiuţă. Deschide-o.

– Acum?

– Da.

Arcuind o sprânceană, el o privi în timp ce desfăcu panglica şi dădu la o parte capacul. Înăuntru se afla o pereche minusculă de botoşei roşu cu verde. El nu scoase o vorbă.

– O să avem nevoie de ei anul viitor.

Zâmbetul lui spunea totul. El se uită în jos la tălpile sale desculţe.

– Să nu-ţi închipui că se vor potrivi.

– Nu? îl necăji ea. Ei bine, nu ai de unde să ştii până nu încerci, cowboy.

El îşi aşeză palma peste abdomenul ei plat.

– Încerci să-mi spui ceva, draga mea?

– Doar lucruri bune. Braţele lui îi cuprinseră talia şi el o sărută din nou. Crăciun Fericit.

– Şi ţie asemenea, zise el cu un zâmbet posesiv şi ştrengăresc. Acum, cât despre noi doi sub brad... nu vei scăpa de chestia asta.

– În visele tale, cowboy.

– În mod sigur. El îi făcu cu ochiul. Şi în ale tale.

Sfârşit